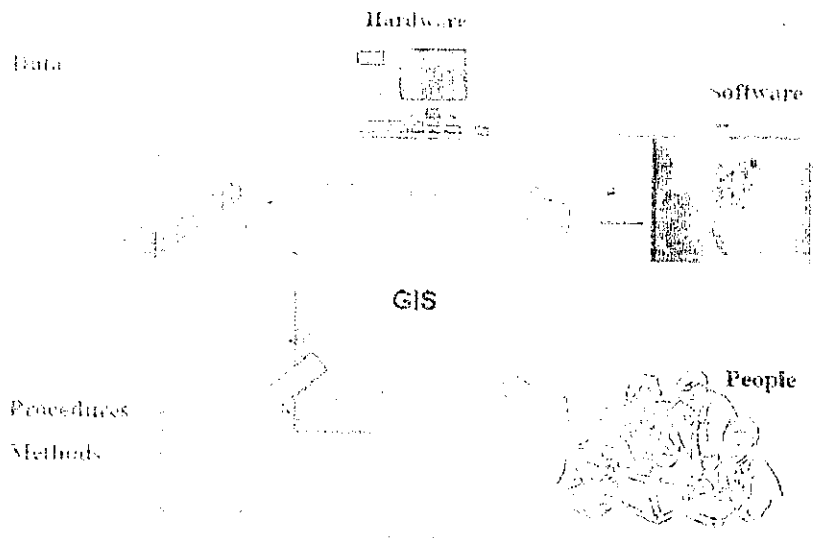
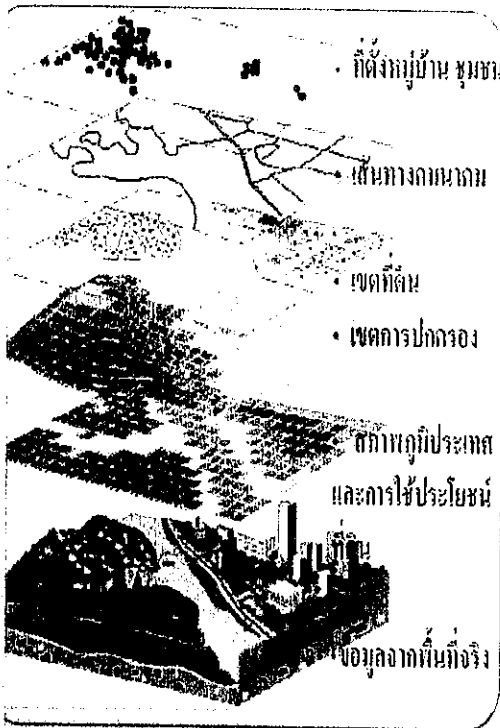

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี วิทยาลัยเทคโนโลยีและสหวิทยาการ

รายงานฉบับสมบูรณ์ (Final Report)

โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
: กรณีศึกษาในพื้นที่ 5 จังหวัดชายฝั่งทะเลภาคใต้
(สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต)

คำนำ

ตามที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ใช้ระบบการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment ; EIA) เป็นเครื่องมือในการจัดการสิ่งแวดล้อมมาตั้งแต่ปี 2524 เพื่อคาดการณ์ผลกระทบและกิจกรรมการพัฒนาระดับโครงการต่อทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิต และเสนอมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมเป็นการล่วงหน้า หากแต่การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมมีข้อจำกัดบางประการ เช่น มีขอบเขตจำกัดใช้เฉพาะระดับโครงการ ไม่สามารถพิจารณาทางเลือกการพัฒนาที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่และระบบนิเวศโดยรวมได้ ทำให้ไม่สามารถนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนได้

จากเหตุผลดังกล่าว ในปี พ.ศ. 2546 กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้แต่งตั้งคณะทำงานปรับปรุงระบบการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยมีข้อสรุปที่สำคัญในการปรับปรุงระบบการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม คือให้เพิ่มกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนให้มากขึ้น ให้เพิ่มการศึกษาผลกระทบด้านสังคมและควรให้มีการศึกษาประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) เพื่อให้การพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่กับการจัดทำนโยบายและแผน ทั้งส่วนของแผนพัฒนารายสาขาและแผนพัฒนาเชิงพื้นที่ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะช่วยลดปัญหาความขัดแย้งในการพัฒนาระดับโครงการในขั้นตอนต่อมาได้อีก แนวคิดเกี่ยวกับ SEA ได้ปรากฏในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) และแผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2550 - 2554

รายงานฉบับสมบูรณ์ฉบับนี้ เป็นผลของการศึกษาโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ซึ่งเป็นกรณีศึกษาในพื้นที่ 5 จังหวัดชายฝั่งทะเลภาคใต้ (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต) จัดทำขึ้นเพื่อเผยแพร่ผลการศึกษาด้านต่างๆ ของโครงการ ประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐานสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ศึกษา เกณฑ์ประเมินศักยภาพ ผลการวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS) และการกำหนดทางเลือกระดับยุทธศาสตร์และแผนงานพัฒนาพื้นที่ การศึกษาเพื่อประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ หรือ SEA นับเป็นการศึกษาแนวใหม่ของประเทศไทยการศึกษาในครั้งนี้จึงพบข้อจำกัดหลายด้าน คณะผู้ศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งนี้ไว้ด้วย โดยหวังให้ผู้ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้ทำการศึกษาต่อยอดให้การประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ มีความชัดเจนเหมาะสมกับพื้นที่รวมทั้งสามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จริงในอนาคต

คณะผู้ศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ : กรณีศึกษาในพื้นที่ 5 จังหวัดชายฝั่งทะเลภาคใต้ (สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต) ได้รับความอนุเคราะห์และความร่วมมือ ตลอดจนการสนับสนุนทางด้านข้อมูลเป็นอย่างดีจากหน่วยงานต่างๆ เป็นผลให้สามารถดำเนินการศึกษาได้สำเร็จลุล่วงตามขอบเขตการศึกษาและบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการ

ที่ปรึกษาขอขอบพระคุณสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ให้โอกาสศูนย์วิศวกรรมพลังงานและสิ่งแวดล้อม บางเขน ทำการศึกษาในครั้งนี้ ขอขอบพระคุณคณะกรรมการกำกับการศึกษาจากหน่วยงานต่างๆ และคณะกรรมการตรวจการจ้าง ที่ให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ขอขอบพระคุณหน่วยงานทุกหน่วยงานที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับการศึกษา รวมทั้งขอขอบพระคุณคณะผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้การสนับสนุนด้านวิชาการและสละเวลาเข้าร่วมศึกษา อาทิ ผู้เชี่ยวชาญจากคณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อาทิ คณะเกษตร คณะประมง คณะวนศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิเคราะห์นโยบายและแผนของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) และผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำระบบ GIS/MIS ของบริษัท เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมไทย จำกัด

ท้ายนี้ ศูนย์วิศวกรรมพลังงานและสิ่งแวดล้อม บางเขน ขอขอบพระคุณผู้ให้ความอนุเคราะห์ห้องประชุมสำหรับจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นของโครงการ และขอขอบพระคุณผู้เข้าร่วมประชุมจากภาคส่วนต่างๆ ที่สละเวลามาร่วมประชุม ทำให้การดำเนินงานโครงการเกิดการมีส่วนร่วม และได้รับข้อเสนอแนะอันที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาครั้งนี้ ดังมีรายนามต่อไปนี้

- ❖ ผู้ว่าราชการจังหวัด และรองผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี
- ❖ ผู้ว่าราชการจังหวัด และรองผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช
- ❖ ผู้ว่าราชการจังหวัด และรองผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่
- ❖ ผู้ว่าราชการจังหวัด และรองผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา
- ❖ ผู้ว่าราชการจังหวัด และรองผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต
- ❖ สำนักงานจังหวัดสุราษฎร์ธานี
- ❖ สำนักงานจังหวัดนครศรีธรรมราช
- ❖ สำนักงานจังหวัดกระบี่
- ❖ สำนักงานจังหวัดพังงา
- ❖ สำนักงานจังหวัดภูเก็ต
- ❖ ส่วนราชการต่างๆ ในจังหวัดทั้ง 5 จังหวัด
- ❖ ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้นำชุมชนของทั้ง 5 จังหวัด
- ❖ กลุ่มองค์กรภาคเอกชนในจังหวัดทั้ง 5 จังหวัด
- ❖ ผู้เข้าร่วมประชุมรับฟังความคิดเห็นทุกท่าน

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
กิตติกรรมประกาศ	
สารบัญ	ก
สารบัญตาราง	จ
สารบัญรูป	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1-1
1.1 หลักการและเหตุผล	1-1
1.2 วัตถุประสงค์	1-2
1.3 พื้นที่ดำเนินงานโครงการ	1-3
1.4 เป้าหมาย	1-4
1.5 ขอบเขตการศึกษา	1-4
1.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	1-6
บทที่ 2 ข้อมูลสถานภาพปัจจุบันของพื้นที่ศึกษา	2-1
2.1 จังหวัดสุราษฎร์ธานี	2-1
2.1.1 ประวัติความเป็นมา	2-1
2.1.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร	2-2
2.1.3 ลักษณะภูมิประเทศ	2-2
2.1.4 ลักษณะภูมิอากาศ	2-2
2.1.5 ทรัพยากรธรรมชาติ	2-3
2.1.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม	2-5
2.1.7 ด้านสังคม	2-11
2.1.8 การเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ	2-15
2.2 จังหวัดนครศรีธรรมราช	2-18
2.2.1 ประวัติความเป็นมา	2-18
2.2.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร	2-19
2.2.3 ลักษณะภูมิประเทศ	2-19

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 2 ข้อมูลสถานภาพปัจจุบันของพื้นที่ศึกษา (ต่อ)	
2.2.4 ลักษณะภูมิอากาศ	2-19
2.2.5 ทรัพยากรธรรมชาติ	2-20
2.2.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม	2-22
2.2.7 ด้านสังคม	2-23
2.2.8 การเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ	2-28
2.3 จังหวัดพังงา	2-30
2.3.1 ประวัติความเป็นมา	2-30
2.3.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร	2-30
2.3.3 ลักษณะภูมิประเทศ	2-31
2.3.4 ลักษณะภูมิอากาศ	2-31
2.3.5 ทรัพยากรธรรมชาติ	2-31
2.3.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม	2-34
2.3.7 ด้านสังคม	2-36
2.3.8 การเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ	2-39
2.4 จังหวัดกระบี่	2-41
2.4.1 ประวัติความเป็นมา	2-41
2.4.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร	2-41
2.4.3 ลักษณะภูมิประเทศ	2-42
2.4.4 ลักษณะภูมิอากาศ	2-42
2.4.5 ทรัพยากรธรรมชาติ	2-42
2.4.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม	2-45
2.4.7 ด้านสังคม	2-48
2.4.8 การเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ	2-51
2.5 จังหวัดภูเก็ต	2-52
2.5.1 ประวัติความเป็นมา	2-52
2.5.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร	2-53
2.5.3 ลักษณะภูมิประเทศ	2-53
2.5.4 ลักษณะภูมิอากาศ	2-54

สารบัญ (ต่อ)

หน้า		หน้า
	บทที่ 2 ข้อมูลสถานภาพปัจจุบันของพื้นที่ศึกษา (ต่อ)	
-19	2.5.5 ทรัพยากรธรรมชาติ	2-54
-20	2.5.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม	2-56
-22	2.5.7 ด้านสังคม	2-59
-23	2.5.8 การเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ	2-61
-28	บทที่ 3 เกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่	3-1
-30	3.1 บทนำ	3-1
-30	3.2 วัตถุประสงค์	3-1
-30	3.3 วิธีการกำหนด	3-1
-31	3.4 เกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่	3-5
-31	3.4.1 หลักการกำหนดเกณฑ์	3-5
-31	3.4.2 รายละเอียดเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่	3-10
-34	บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS)	4-1
-36	4.1 บทนำ	4-1
-39	4.2 ภาพรวมการจำแนกเขตพื้นที่	4-1
41	4.3 ผลการวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่	4-11
41	4.3.1 ศักยภาพพื้นที่ดินน้ำ	4-11
42	4.3.2 ศักยภาพพื้นที่กลางน้ำ	4-20
42	4.3.3 ศักยภาพพื้นที่ปลายน้ำ	4-49
42	4.4 สรุปผลการวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่	4-58
45	4.4.1 พื้นที่ที่มีความหมายในการรองรับการพัฒนา	4-59
48	4.4.2 พื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา	4-62
51	บทที่ 5 ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่	5-1
52	5.1 บทนำ	5-1
52	5.2 ผลการวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์ปัจจุบัน	5-2
53	5.2.1 จังหวัดสุราษฎร์ธานี	5-2

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ (ต่อ)	
5.2.2 จังหวัดนครศรีธรรมราช	5-2
5.2.3 จังหวัดกระบี่	5-3
5.2.4 จังหวัดภูเก็ต	5-3
5.2.5 จังหวัดพังงา	5-4
5.3 ผลการการวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่	5-4
5.3.1 พื้นที่ต้นน้ำ	5-4
5.3.2 พื้นที่กลางน้ำ	5-4
5.3.3 พื้นที่ปลายน้ำ	5-5
5.4 แนวทางการประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์	5-5
5.5 ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาแยกตามพื้นที่	5-6
5.5.1 พื้นที่ต้นน้ำ	5-7
5.5.2 พื้นที่กลางน้ำ	5-8
5.5.3 พื้นที่ปลายน้ำ	5-10
5.6 แผนงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard)	5-12
5.7 ผลการประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์รายจังหวัด	5-19
5.7.1 จังหวัดสุราษฎร์ธานี	5-19
5.7.2 จังหวัดนครศรีธรรมราช	5-23
5.7.3 จังหวัดกระบี่	5-27
5.7.4 จังหวัดพังงา	5-30
5.7.5 จังหวัดภูเก็ต	5-33
5.8 แผนการจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ 5 จังหวัด	5-36
บทที่ 6 การประชุมรับฟังความคิดเห็น	6-1
6.1 บทนำ	6-1
6.2 การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย	6-1
6.3 วิธีดำเนินงาน	6-2
6.3.1 การประสานงานกับภาคส่วนต่าง ๆ	6-2

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

หน้า

บทที่ 6 การประชุมรับฟังความคิดเห็น (ต่อ)

5-2	6.3.2 การเตรียมงานจัดประชุม	6-2
5-3	6.3.3 การดำเนินงานจัดประชุม	6-4
5-3	◇ ครั้งที่ 1 จัดประชุมรับฟังความคิดเห็นในพื้นที่ศึกษารายจังหวัด	6-4
5-4	◇ ครั้งที่ 2 จัดประชุมรับฟังความคิดเห็นในพื้นที่ศึกษากลุ่มจังหวัด	6-13

บทที่ 7 ข้อเสนอแนะ

5-4	7.1 ปัญหาและข้อจำกัดในการศึกษา	7-1
5-4	7.1.1 ด้านกรอบแนวคิดของ SEA	7-1
5-5	7.1.2 ด้านข้อมูล	7-1
5-5	7.1.3 ด้านระยะเวลา	7-2
5-6	7.1.4 ด้านงบประมาณ	7-2
5-7	7.1.5 ด้านเทคนิคและวิธีการ	7-2
5-8	7.2 ข้อเสนอแนะจากคณะศึกษา	7-3
5-10	7.2.1 ด้านกรอบแนวคิดของ SEA	7-3
5-12	7.2.2 ด้านข้อมูล	7-3
5-19	7.2.3 ด้านระยะเวลา	7-3
5-19	7.2.4 ด้านงบประมาณ	7-3
5-23	7.2.5 ด้านเทคนิคและวิธีการ	7-4
-27	7.3 ข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการ	7-4

นิยามศัพท์

เอกสารอ้างอิง

ภาคผนวก

-1	ก ยุทธศาสตร์และแผนพัฒนาที่เกี่ยวข้อง
-1	ข รายละเอียดการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น
-1	ข-1 รายละเอียดการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น (รายจังหวัด)
-2	ข-2 รายละเอียดการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น (กลุ่มพื้นที่)

-2

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1-1	คุณภาพอากาศในบรรยากาศ บริเวณที่ว่าการอำเภอ จังหวัดสุราษฎร์ธานี พ.ศ. 2549	2-6
2.1-2	ผลการตรวจวัดระดับเสียงในพื้นที่ศึกษา	2-6
2.1-3	ผลการตรวจคุณภาพน้ำ แม่น้ำตาปี-พุมดวง	2-8
2.1-4	แหล่งโบราณสถานในจังหวัดสุราษฎร์ธานี	2-13
2.1-5	แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอ ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	2-15
2.2-2	แหล่งโบราณสถานในจังหวัดนครศรีธรรมราช	2-26
2.2-3	แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอ ของจังหวัดนครศรีธรรมราช	2-27
2.3-1	ผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำคลองตะกั่วป่า	2-34
2.3-2	แหล่งโบราณสถานในพื้นที่ศึกษา	2-38
2.3-3	แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอ ของจังหวัดพังงา	2-39
2.4-1	ผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำคลองกระบี่ใหญ่	2-46
2.4-2	แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอ ของจังหวัดกระบี่	2-50
2.5-1	คุณภาพอากาศในบรรยากาศ บริเวณศูนย์บริการสาธารณสุข อ.เมือง จ.ภูเก็ต	2-57
2.5-2	ผลการตรวจวัดระดับเสียงในพื้นที่ศึกษา	2-57
2.5-3	แหล่งโบราณสถานในพื้นที่ศึกษา	2-60
2.5-4	แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอ ของจังหวัดภูเก็ต	2-60
3.3	ความหมาย เป้าหมาย และรูปแบบการพัฒนาของแต่ละพื้นที่ตามหลักการจัดการระบบนิเวศลุ่มน้ำ	3-3
3.4-1	หลักการกำหนดตัวชี้วัดสำหรับใช้เป็นเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ของพื้นที่ศึกษาโครงการ	3-5

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า	ตารางที่	หน้า
2-6	3.4-2	3-10
	3.4-3	3-11
2-6	3.4-4	3-16
2-8		
2-13	3.4-5	3-20
2-15	3.4-6	3-25
2-26	3.4-7	3-29
2-27	4.2-1	4-3
	4.3-1	4-11
2-34	4.3-2	4-12
2-38	4.3-3	4-20
2-39		
	4.3-4	4-22
2-46	4.3-5	4-30
2-50	4.3-6	4-38
	4.3-7	4-40
2-57	4.3-8	4-49
2-57		
2-60	4.3-9	4-50
2-60	4.4-1	4-58
3-3	6.3	6-6
3-5		

สารบัญรูป

รูปที่		หน้า
1.3-1	แสดงที่ตั้งและขอบเขตพื้นที่ศึกษา ครอบคลุม 5 จังหวัด	1-3
3.3	ผังการกำหนดเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ตามหลักการจัดการนิเวศลุ่มน้ำและกรอบแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน	3-2
4.2-1	ขอบเขตพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำและปลายน้ำ ในพื้นที่ศึกษา	4-5
4.2-2	พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดกระบี่	4-6
4.2-3	พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดนครศรีธรรมราช	4-7
4.2-4	พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดพังงา	4-8
4.2-5	พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดภูเก็ต	4-9
4.2-6	พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	4-10
4.3-1	ศักยภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ศึกษา	4-14
4.3-2	ศักยภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดกระบี่	4-15
4.3-3	ศักยภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดนครศรีธรรมราช	4-16
4.3-4	ศักยภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดพังงา	4-17
4.3-5	ศักยภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต	4-18
4.3-6	ศักยภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสุราษฎร์ธานี	4-19
4.3-7	พื้นที่ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในพื้นที่ศึกษา	4-24
4.3-8	พื้นที่ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดกระบี่	4-25
4.3-9	พื้นที่ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดนครศรีธรรมราช	4-26
4.3-10	พื้นที่ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดพังงา	4-27
4.3-11	พื้นที่ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดภูเก็ต	4-28
4.3-12	พื้นที่ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดสุราษฎร์ธานี	4-29
4.3-13	พื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในพื้นที่ศึกษา	4-32
4.3-14	พื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดกระบี่	4-33
4.3-15	พื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดนครศรีธรรมราช	4-34
4.3-16	พื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดพังงา	4-35
4.3-17	พื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดสุราษฎร์ธานี	4-36
4.3-18	พื้นที่ศักยภาพด้านการเกษตรของพื้นที่กลางน้ำในพื้นที่ศึกษา	4-42
4.3-19	พื้นที่ศักยภาพด้านการเกษตรของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดกระบี่	4-43
4.3-20	พื้นที่ศักยภาพด้านการเกษตรของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดนครศรีธรรมราช	4-44

สารบัญรูป (ต่อ)

หน้า	รูปที่	หน้า
1-3	4.3-21	4-45
	4.3-22	4-46
3-2	4.3-23	4-47
4-5	4.3-24	4-48
4-6	4.3-25	4-52
4-7	4.3-26	4-53
4-8	4.3-27	4-54
4-9	4.3-28	4-55
4-10	4.3-29	4-56
4-14	4.3-30	4-57
4-15	6.3	6-3
4-16	ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่	
4-17		
4-18		
4-19		
-24		
-25		
-26		
27		
28		
29		
32		
33		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		

1

บทนำ

1.1

ผล
สิ่ง
ต่อ
สิ่ง
วิ
ไม่
ทำ

ค
ระ
ไ
(S
ก
ด
แ
แ

ใ
ใ
(
ใ

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ตามที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ใช้ระบบการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment ; EIA) เป็นเครื่องมือในการจัดการสิ่งแวดล้อมมาตั้งแต่ปี 2524 เพื่อคาดการณ์ผลกระทบและกิจกรรมการพัฒนาระดับโครงการต่อทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิต และเสนอมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมเป็นการล่วงหน้า หากแต่การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมมีข้อจำกัดบางประการ เช่น มีขอบเขตจำกัดใช้เฉพาะระดับโครงการไม่สามารถพิจารณาทางเลือกการพัฒนาที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่และระบบนิเวศโดยรวม ทำให้ไม่สามารถนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนได้

จากเหตุผลดังกล่าว ในปี พ.ศ. 2546 กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้แต่งตั้งคณะทำงานปรับปรุงระบบการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยมีข้อสรุปที่สำคัญในการปรับปรุงระบบการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม คือ ให้เพิ่มกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนให้มากขึ้น ให้เพิ่มการศึกษาผลกระทบด้านสังคมและควรให้มีการศึกษาประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment; SEA) เพื่อให้การพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่กับการจัดทำนโยบายและแผน ทั้งส่วนของแผนพัฒนารายสาขาและแผนพัฒนาเชิงพื้นที่ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะช่วยลดปัญหาความขัดแย้งในการพัฒนาระดับโครงการในขั้นตอนต่อมาได้ อนึ่งแนวคิดเกี่ยวกับ SEA ได้ปรากฏในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) และแผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2550 – 2554

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เล็งเห็นถึงความจำเป็นในการนำ SEA มาใช้เป็นเครื่องมือในการกำกับดูแลการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่ โดยมีพื้นที่เร่งด่วนการดำเนินการบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงาและภูเก็ต) เนื่องจากมียุทธศาสตร์การพัฒนาให้เป็นอุตสาหกรรมน้ำมันและปิโตรเลียม อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร การท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งศิลปวัฒนธรรมของภาค ซึ่งจะเห็นว่าการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ โครงข่ายคมนาคม ขนส่ง โทรคมนาคม ธุรกิจบริการและกิจกรรมต่างๆ ตามมาอีกมาก ซึ่งมี

ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งในบางพื้นที่ยังมียุทธศาสตร์ การพัฒนารายสาขาที่ขัดแย้งกันจำเป็นต้องมีเครื่องมือในการประเมินศักยภาพคุณภาพสิ่งแวดล้อมใน ระดับยุทธศาสตร์ หรือ SEA เพื่อประเมินศักยภาพการรองรับของพื้นที่ต่อกิจกรรมการพัฒนา โดย มองภาพรวมการพัฒนาและเชื่อมโยงการพัฒนาสาขา (Cross Sectoral) อย่างบูรณาการ และ จัดทำยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ เพื่อเป็นข้อมูลและทางออกประกอบในการกำหนด นโยบายและแผนการพัฒนารายสาขาหรือเชิงพื้นที่ เพื่อช่วยให้กระบวนการกำหนดนโยบายและการ ตัดสินใจอยู่บนฐานข้อมูลที่สมเหตุสมผล ประชาชนมีส่วนร่วมและเกิดการยอมรับโดยให้น้ำหนักของ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล รวมทั้งสามารถนำข้อมูลมาใช้กำหนด หลักเกณฑ์ในการพัฒนาต่าง ๆ ตามศักยภาพของพื้นที่ ซึ่งตอบสนองต่อยุทธศาสตร์กระทรวง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่องการสร้างสมดุลระหว่างการใช้ประโยชน์และอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติอย่างสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการมีส่วนร่วมของภาคส่วน ต่าง ๆ อย่างครบถ้วน

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาศักยภาพการรองรับและข้อจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงาและภูเก็ต) โดยเชื่อมโยงกระบวนการวิเคราะห์นโยบายยุทธศาสตร์และแผนพัฒนาในพื้นที่ ทั้งในระดับชาติ กลุ่ม จังหวัด และจังหวัด กับศักยภาพและข้อจำกัดการรองรับของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งจัดทำระบบฐานข้อมูลเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจของผู้บริหาร

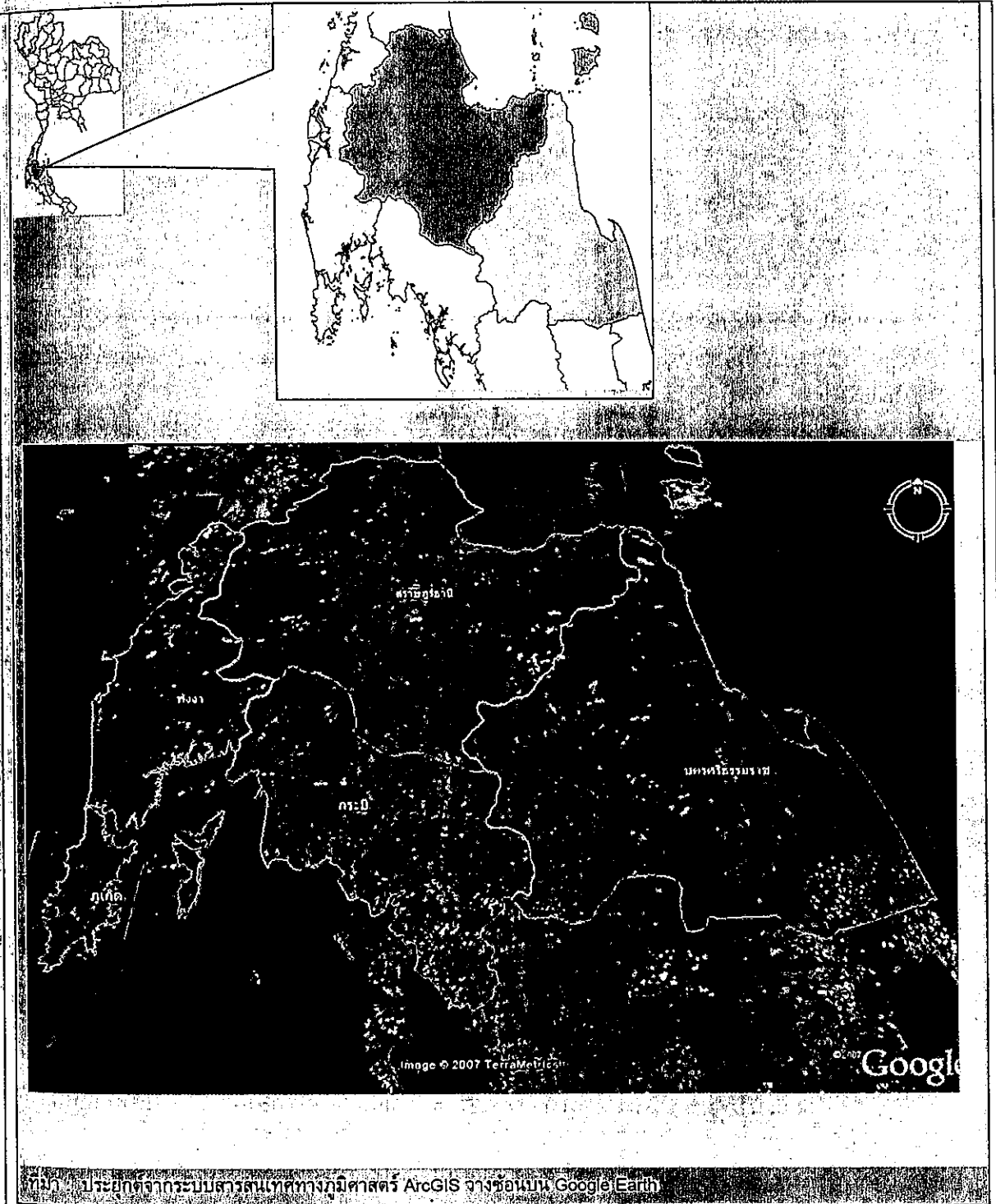
1.2.2 เพื่อประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ทั้งผลกระทบทางตรง ทางอ้อมและผลกระทบ สะสม ครอบคลุมด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้ทราบข้อจำกัดและศักยภาพการรองรับ ของพื้นที่ โดยใช้หลักนิเวศลุ่มน้ำในพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ และความสามารถในการ รองรับมลพิษของพื้นที่

1.2.3 เพื่อประเมินและเสนอแนะทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม ในการกำหนดนโยบาย การพัฒนาพื้นที่ที่ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อม รวมทั้งใช้ทรัพยากร ธรรมชาติได้อย่างคุ้มค่าและสร้างความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนาในพื้นที่เป้าหมาย

1.2.4 เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่อย่างบูรณาการ และข้อเสนอแนะ ด้านกลไกการบริหารจัดการและแผนประสานการปฏิบัติงานเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ โดยให้ทุกภาค ส่วนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน

1.3 พื้นที่ดำเนินงานโครงการ

พื้นที่ 5 จังหวัดชายฝั่งทะเลภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา และจังหวัดภูเก็ต (แสดงดังรูปที่ 1.3)

รูปที่ 1.3 แสดงที่ตั้งและขอบเขตพื้นที่ศึกษา ครอบคลุม 5 จังหวัด

1.4 เป้าหมาย

1.4.1 ได้ข้อมูลศักยภาพในการรองรับและข้อจำกัดทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจและสังคมในการพัฒนาของพื้นที่เป้าหมาย (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา และภูเก็ต) เพื่อใช้เป็นข้อมูลการวางแผนการพัฒนาพื้นที่ในอนาคต โดยมีระบบฐานข้อมูล ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของพื้นที่เป้าหมายในรูปแบบของข้อมูลทางด้านการบริหาร (Geological Information System; GIS and Management Information System; MIS) ที่จำแนกพื้นที่อันควรแก่การอนุรักษ์ พื้นที่ชุมชน พื้นที่ที่มีการพัฒนาแล้ว ในปัจจุบัน และพื้นที่ที่จะพัฒนาในอนาคต

1.4.2 ข้อเสนอแนะทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่สร้างสมดุลยั่งยืนและทางเลือกการพัฒนาที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด และมีต้นทุนการดำเนินการโดยรวมค่าใช้จ่ายด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เพื่อใช้เป็นข้อมูลการจัดทำนโยบายและแผนการพัฒนาที่เหมาะสมกับพื้นที่

1.4.3 ยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ของพื้นที่เป้าหมาย ครอบคลุมยุทธศาสตร์ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับศักยภาพ และข้อจำกัดในการรองรับการพัฒนาของพื้นที่ ให้เอื้อต่อการใช้ประโยชน์และคุณภาพชีวิตที่ดีของชุมชน โดยคำนึงถึงความต้องการมีส่วนร่วมของชุมชน

1.4.4 คู่มือแนวทางการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ โดยการประมวลผลจากการศึกษาของโครงการ และผลการศึกษาที่ได้รับ และเรียบเรียงเป็นคู่มือในการดำเนินการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ และคู่มือการใช้ระบบข้อมูลสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ และข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากการศึกษา

1.5 ขอบเขตการศึกษา

1.5.1 ศึกษาศักยภาพการรองรับและข้อจำกัดด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา และภูเก็ต) โดยครอบคลุมการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1.5.1.1 ศึกษา วิเคราะห์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ในพื้นที่ปัจจุบัน

(1) ศึกษา วิเคราะห์ ความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในพื้นที่ปัจจุบัน ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ

น้อย
ทาง
ในพี
ระบ
เศร
ที่ท
ของ
นำ
ประ
ภูมิ
และ
ระจ
คว
แล
พัค
An
ต้
คิ
สิ่ง
หร

(2) ศึกษา วิเคราะห์ ข้อมูลการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ที่ศึกษา โดยอย่างน้อยต้องมีข้อมูลด้านการตั้งถิ่นฐาน โครงสร้างประชากร เศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งแนวโน้มและทิศทางการเจริญเติบโตของประชากร ประเภททรัพยากรธรรมชาติและปริมาณการใช้ของชุมชน ฯลฯ

(3) ศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ในพื้นที่ในปัจจุบัน ได้แก่ ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม ภาคการท่องเที่ยว ภาคบริการและอื่น ๆ โดยระบุ จำนวน ขนาด ที่ตั้ง ปริมาณการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของกิจกรรมทางเศรษฐกิจดังกล่าว

(4) ศึกษา วิเคราะห์ของเสียและมลพิษต่าง ๆ ที่เกิดจากชุมชนและกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ในแต่ละบริเวณของพื้นที่โครงการ และประเมินการรองรับของเสียและมลพิษต่าง ๆ ที่ทรัพยากรธรรมชาติรองรับอยู่ในปัจจุบัน และประเมินขีดความสามารถในการรองรับของเสียของทรัพยากรที่ยังเหลืออยู่ เพื่อรองรับกิจกรรมพัฒนาที่เกิดขึ้นในอนาคต

ทั้งนี้ในการศึกษาศักยภาพการรองรับ และข้อจำกัดการพัฒนาพื้นที่ ที่ปรึกษาจะพิจารณานำหลักระบบนิเวศต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ ความสามารถในการรองรับมลพิษของพื้นที่มาประกอบการศึกษาดูด้วย และการนำเสนอข้อมูลผลการศึกษานำเสนอรูปของข้อมูลสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ประกอบกับข้อมูลสารสนเทศการบริหาร ที่สามารถนำมาใช้ในการพิจารณากำหนดนโยบายและวางแผนการพัฒนาพื้นที่ดังกล่าว

1.5.1.2 ศึกษา วิเคราะห์นโยบายและแผนทั้งในระดับชาติ ราชสาขา ระดับกลุ่มจังหวัด ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาในพื้นที่โครงการทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

1.5.2 นำผลการศึกษาจากข้อ 1.5.1 ไปจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นผู้ที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับความถูกต้อง ความครบถ้วนของข้อมูลด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่ศึกษา และผลการวิเคราะห์ด้านศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ รวมทั้งความคิดเห็นเกี่ยวกับทิศทางการพัฒนาในอนาคต โดยการกำหนดผู้ที่เกี่ยวข้องและทำการวิเคราะห์ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Analysis) อย่างชัดเจน

1.5.3 ศึกษา วิเคราะห์และเสนอทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ที่สอดคล้องกับศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ โดยนำข้อมูลผลการศึกษาในข้อ 1.5.1 และผลการรับฟังความคิดเห็นจากข้อ 1.5.2 มาประเมินทางเลือกที่เหมาะสมกับศักยภาพทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เหลืออยู่ และสอดคล้องกับเศรษฐกิจ สังคมและชุมชนในพื้นที่ ทั้งนี้จะมึนำเสนอเกณฑ์หรือตัวชี้วัดที่ใช้การประเมินทางเลือกด้วย

1.5.4 นำผลการศึกษาในข้อ 1.5.1 ถึงข้อ 1.5.3 ไปจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นผู้ที่เกี่ยวข้องในแต่ละจังหวัด อย่างน้อยจังหวัดละ 1 ครั้ง และนำผลที่ได้มาประมวลผลและนำเสนอยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่เป้าหมายที่เหมาะสม

1.5.5 จัดทำยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ครอบคลุมยุทธศาสตร์การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ด้านการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งเสนอแนะระบบและกลไกการบริหารจัดการเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำผลการศึกษาไปจัดประชุมอย่างน้อย 2 ครั้ง (จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช 1 ครั้ง และจังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต 1 ครั้ง)

1.5.6 จัดทำคู่มือแนวทางการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ โดยการประมวลจากกระบวนการศึกษาของโครงการและผลการศึกษาที่ได้รับ และเรียบเรียงเป็นคู่มือในการดำเนินกาประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ และจัดทำคู่มือการใช้ระบบข้อมูลสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ และข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากการศึกษาเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

1.6 ผลที่ได้รับ

1.6.1 ข้อมูลที่แสดงสถานภาพปัจจุบันของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และความสามารถในการรองรับและข้อจำกัดทางด้านสิ่งแวดล้อมที่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคมและชุมชนของพื้นที่เป้าหมาย รวมทั้งโอกาสและข้อจำกัดในการพัฒนา โดยข้อมูลดังกล่าวสามารถใช้ในการวางแผนพัฒนาและจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นในอนาคตให้อยู่ในระดับสมดุลและยั่งยืน ภายใต้เงื่อนไขการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

1.6.2 ข้อเสนอทางเลือกเชิงนโยบาย แผนจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ แผนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และแผนฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามหลักการอนุรักษ์นิเวศต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ และความสามารถในการรองรับมลพิษของพื้นที่ แผนมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบเชิงพื้นที่ แผนประสานงานปฏิบัติงานและกลไกการบริหารจัดการ เพื่อผลักดันแผนไปสู่การปฏิบัติ

1.6.3 คู่มือแนวทางการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ และคู่มือการใช้ระบบข้อมูลสารสนเทศทางภูมิศาสตร์และข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากการศึกษา อย่างละ 100 ชุด

ข้อมูลสถานการณ์ปัจจุบัน ของพื้นที่ศึกษา

พื้นที่ที่เกี่ยวข้อง
สนอยุทธศาสตร์

สตรีการอนุรักษ์
คดี สิ่งแวดล้อม
ประสิทธิภาพ และ
ราช 1 ครั้ง และ

การประมวลผล
การดำเนินงาน
กฎหมายศาสตร์ และ

ความสามารถ
และชุมชนขอ
ในการวางแผน
ระดับสมดุลแล้ว

บริษัททรัพยากร
การอนุรักษ์นิเว
การป้องกันและ
งบประมาณการ

ใช้ระบบข้อมูล

2.1

จังห
อัน
ประ

หล
ไทย
เกา
ตะ
ยาว

โดย
ทาง
ประ

บทที่ 2

ข้อมูลสถานภาพปัจจุบันของพื้นที่ศึกษา

2.1 จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2.1.1 ประวัติความเป็นมา

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มักจะเรียกกันด้วยชื่อสั้นๆ ว่า "สุราษฎร์" มีอักษรย่อ "สฎ" เป็นจังหวัดในภาคใต้ตอนบน มีพื้นที่ขนาดใหญ่เป็นอันดับ 6 ของประเทศ และมีประชากรหนาแน่นอันดับ 64 ของประเทศ นับเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน มีหลักฐานทั้งประวัติศาสตร์และโบราณคดีเก่าแก่ และยังมีแหล่งท่องเที่ยว และอุทยานแห่งชาติหลายแห่ง

จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตั้งอยู่ในฝั่งตะวันออกของภาคใต้ โดยมีสภาพภูมิประเทศที่หลากหลายทั้งที่ราบสูง ภูมิประเทศแบบภูเขา รวมทั้งที่ราบชายฝั่งทะเล มีพื้นที่ติดต่อกับอ่าวไทย ทะเลฝั่งอ่าวไทยนั้นมีชายฝั่งยาวประมาณ 156 กิโลเมตร โดยมีเกาะในความดูแล ได้แก่ เกาะสมุย เกาะพะงัน และหมู่เกาะอ่างทอง เนื่องจากทำเลที่ตั้งจึงได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้และมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ จึงทำให้จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีช่วงฤดูฝนยาวนาน โดยกินระยะเวลาตั้งแต่เดือนพฤษภาคม จนถึง เดือนมกราคม

ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ โดยประกอบอาชีพทางการเกษตรเป็นหลัก โดยใช้พื้นที่ในการทำการเกษตรประมาณ 45% ของพื้นที่ทั้งหมด นอกจากนี้ ยังประกอบอาชีพทางด้านปศุสัตว์ ประมง อุตสาหกรรม รวมทั้งมีการทำเหมืองแร่ด้วย

จังหวัดสุราษฎร์ธานีตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของภาคใต้ โดยมีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 6 ของประเทศ และอันดับ 1 ของภาคใต้ โดยมีจังหวัดที่มีอาณาเขตติดกัน ดังนี้

- ๑ ด้านเหนือ ติดกับ จังหวัดระนอง จังหวัดชุมพร และ อ่าวไทย
- ๑ ด้านใต้ ติดกับ จังหวัดกระบี่ และ จังหวัดนครศรีธรรมราช
- ๑ ด้านตะวันออก ติดกับ จังหวัดนครศรีธรรมราช และ อ่าวไทย
- ๑ ด้านตะวันตก ติดกับ จังหวัดพังงา

2.1.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร

พื้นที่ศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานีแบ่งการปกครองออกเป็นระดับอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน จนถึงองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย เขตการปกครองในระดับอำเภอ 18 แห่ง ระดับตำบล 131 แห่ง ระดับหมู่บ้าน 1,039 แห่ง และระดับองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 140 แห่ง โดยพื้นที่ศึกษาทั้งหมดครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 12,891.47 ตารางกิโลเมตร

สำหรับประชากรในพื้นที่ศึกษา จากข้อมูลกรมการปกครองซึ่งประกาศจำนวนราษฎรต่าง ๆ ตามหลักฐานงานทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2549 พบว่า ประชากรในจังหวัดสุราษฎร์ธานีทั้งหมด มีจำนวน 960,698 คน ประกอบด้วย ชายจำนวน 476,436 คน หญิงจำนวน 484,262 คน

2.1.3 ลักษณะภูมิประเทศ

เป็นภูเขาประมาณร้อยละ 49 ของพื้นที่ทั้งหมด มีเทือกเขาสูงทอดยาวตามแนวเหนือใต้ของพื้นที่จังหวัด แม่น้ำลำคลองทุกสายไหลลงสู่อ่าวไทย โดยแสดงรายละเอียดดังนี้

- ภูมิประเทศเป็นที่สูงจนกระทั่งภูเขาสลับซับซ้อน ได้แก่ พื้นที่ในเขตอำเภอศรีวิชัยมพระแสง ไชยา ท่าชนะ เวียงสระ ชัยบุรี และวิภาวดี
- ภูมิประเทศเป็นที่ราบชายฝั่งทะเล ได้แก่ พื้นที่อำเภอเมืองและพุนพิน
- ภูมิประเทศเป็นที่ราบสูงด้านตะวันออก ได้แก่ พื้นที่อำเภอดอนสัก กาญจนดิษฐ์ เวียงสระ และบ้านนาสาร
- ภูมิประเทศที่เป็นที่ราบสูงตอนกลาง ได้แก่ พื้นที่อำเภอเมือง พุนพิน เคียนซา พระแสง พนม บ้านนาเดิม ท่าชนะ ท่าฉาง และไชยา
- ภูมิประเทศเป็นเกาะในอ่าวไทย ได้แก่ พื้นที่อ่าวอำเภอเกาะสมุย เกาะพะงัน หมู่เกาะอ่างทองและเกาะบริวาร รวม 42 เกาะ

2.1.4 ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศของจังหวัดสุราษฎร์ธานีอยู่ในเกณฑ์อบอุ่นสบายและค่อนข้างชื้น มีอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีประมาณ 27.58 องศาเซลเซียส และมีความชื้นสัมพัทธ์ 75 % มีเพียง 2 ฤดู คือฤดูฝน ตั้งแต่เดือน พฤษภาคม - มกราคม และฤดูร้อน ตั้งแต่กุมภาพันธ์ - เมษายน

2.1.5 ทรัพยากรธรรมชาติ

(1) ทรัพยากรป่าไม้

เนื้อที่ป่าไม้ของจังหวัดสุราษฎร์ธานีตามสถิติ ปี 2531- 2541 มีเนื้อที่พื้นที่ป่าอนุรักษ์ที่ประกอบด้วย ป่าสงวนแห่งชาติ อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า

ประ
2541
35.6
ดาว
ป่าที่
3,67
(พ.ศ
หรือ
ดาว
ตาม
เพิ่ม

ป่าช
ในพ
เฉลี่ย
กิโล
ดาว

ในพื้นที่
เขต
1,94

คุณค่า
เกี่ยวกับ
ทรัพยากร
พัฒนา

กอ ตำบล
ระดับอำเภอ
ส่วนท้องถิ่น

วนราษฎร
ในจังหวัด
6,436 คน

วนเหนือได้

ศรัทธินิยม

ญจนดิษฐ์

พระแสง

พะงัน

ช่างขึ้น
เฝียง
มษายน

อนุรักษ์
สัตว์ป่า

ประมาณ 5,278,013.50 ไร่ (8,459.22 ตรกม.) คิดเป็น 65.50 เปอร์เซ็นต์ ของพื้นที่จังหวัด ในปี 2541 รายงานการลดลงของพื้นที่ป่าไม้เหลือเท่ากับ 1,881,875 ไร่ (3,001 ตรกม.) หรือเท่ากับ 35.65 เปอร์เซ็นต์ จากข้อมูลล่าสุดของกรมป่าไม้ ซึ่งได้รายงานพื้นที่ป่าที่จากการแปลภาพถ่ายดาวเทียม Landsat-5 ปี พ.ศ. 2546-2547 (กรมป่าไม้ 2549) พบว่า จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีพื้นที่ป่าทั้งหมด 3,757.3 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 29.1 ของพื้นที่จังหวัด ประกอบด้วย พื้นที่ป่าบก 3,673.8 ตารางกิโลเมตร และป่าชายเลน 83.5 ตารางกิโลเมตร เป็นที่น่าสังเกตว่าในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2543 - พ.ศ. 2547) จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีพื้นที่ป่าเพิ่มมากขึ้นถึง 78.3 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 0.56 ของพื้นที่จังหวัด ซึ่งขัดแย้งกับข้อมูลพื้นที่ป่าของทั้งประเทศที่ลดลง 2,519.8 ตารางกิโลเมตร อย่างไรก็ตาม แนวโน้มการเพิ่มขึ้นของพื้นที่ป่าในจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นไปตามแนวโน้มของพื้นที่ป่าในภาคใต้ทั้งหมด ซึ่งพบว่าในช่วงระยะเวลาเดียวกันนี้มีพื้นที่ป่าเพิ่มขึ้น 529.9 ตารางกิโลเมตร

การเพิ่มขึ้นของพื้นที่ป่าในจังหวัดสุราษฎร์ธานีในช่วงระยะเวลา 5 ปีนั้น พบว่าป่าชายเลนมีพื้นที่เพิ่มขึ้นจาก 34.9 ตารางกิโลเมตร ใน พ.ศ. 2543 เป็น 83.5 ตารางกิโลเมตร ในพ.ศ. 2547 หรือคิดเป็นอัตราที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 139.26 หรือมีอัตราการเพิ่มของป่าชายเลนเฉลี่ยปีละ 9.7 ตารางกิโลเมตร ในช่วงระยะเวลาเดียวกันนี้พื้นที่ป่าบกเพิ่มขึ้นเพียง 29.7 ตารางกิโลเมตร หรือคิดเป็นอัตราที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.81 หรือมีอัตราการเพิ่มของป่าบกเฉลี่ยปีละ 5.9 ตารางกิโลเมตร

(2) การใช้ประโยชน์ที่ดินในป่าสงวน

โดยในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและที่ดินในพื้นที่ป่าสงวนในพื้นที่จังหวัดมีป่าสงวน เนื้อที่รวม 4,635.59 ตร.กม. โดยในพื้นที่ศึกษามีการใช้ประโยชน์เป็นเขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร¹ จำนวน 367.19 ตร.กม. เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์² 1,948.50 ตร.กม. และพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ³ 2,328.16 ตร.กม.

¹เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ (Conservation Zone / Zone C) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ที่มีคุณค่าหายากเพื่อการป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิดจากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ตลอดจนเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษา การวิจัย นันทนาการของประชาชน และความมั่นคงของชาติ
²เขตพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ (Economic Zone/Zone E) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อผลิตไม้และของป่า รวมถึงพื้นที่เศรษฐกิจตามมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ และการจำแนกเขตการใช้ประโยชน์ที่ดิน พื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่เพื่อการพัฒนารักษาป่าไม้ และพื้นที่ประสานการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ระหว่างทรัพยากรป่าไม้กับทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ
³เขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร (Agricultural Zone/Zone A) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่มีสมรรถนะที่ดินเหมาะสมต่อการเกษตร หรือมีศักยภาพสูงในการพัฒนาด้านการเกษตร ตามผลการจำแนกสมรรถนะที่ดินของกรมพัฒนาที่ดิน รัฐสามารถพัฒนาความเป็นอยู่ของราษฎรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(3) พื้นที่ชุ่มน้ำ

พื้นที่ชุ่มน้ำ หมายถึง พื้นที่ลุ่ม พื้นที่ราบลุ่ม พื้นที่ชื้นแฉะ พื้นที่น้ำท่วม มีน้ำขัง พื้นที่พรุ พื้นที่แหล่งน้ำทั้งที่เกิดเองตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่ขังและท่วมถาวร และชั่วคราว ทั้งที่เป็นน้ำนิ่งและน้ำไหล ทั้งน้ำจืด น้ำกร่อย และน้ำเค็ม รวมถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในบริเวณซึ่งเมื่อน้ำลดต่ำสุดมีความลึกของระดับไม่เกิน 6 เมตร รวมถึงพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำและชายฝั่งทะเล ซึ่งมีเขตติดต่อกับพื้นที่ชุ่มน้ำและเกาะ เป็นแหล่งที่อยู่อาศัย หากิน และผสมพันธุ์ที่สำคัญของนกน้ำ ทั้งที่เป็นนกประจำถิ่นและนกอพยพ ซึ่งเป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ชุ่มน้ำรวม 2,253.489 ตารางกิโลเมตร โดยแบ่งเป็น

- พื้นที่ที่เป็นทะเลชายฝั่ง แหล่งปะการังและหญ้าทะเล รวม 1,711.940 ตารางกิโลเมตร
- คลอง ห้วย แม่น้ำและลำธาร รวม 86.596 ตารางกิโลเมตร
- บึงและทะเลสาบ รวม 201.543 ตารางกิโลเมตร
- หนองน้ำและที่ชื้นแฉะ รวม 254.35 ตารางกิโลเมตร

(4) แร่ธาตุ

จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพของทรัพยากรแร่ และเชื้อเพลิงธรรมชาติที่หลากหลายที่สุดในกลุ่มพื้นที่ศึกษา มีแหล่งแร่เศรษฐกิจหลายชนิด เช่น ดีบุก แบริต์ ยิปซัม พลวง เหล็ก แดง (Haematite) ดินขาว (Kaolinite) และหินคาร์บอนเนต เช่น หินปูน และโคลไรไมต์ นอกจากนี้ยังมีแหล่งเชื้อเพลิงธรรมชาติ ได้แก่ ลิกไนต์ ปิโตรเลียม ทั้งน้ำมันดิบ และก๊าซธรรมชาติ ทั้งในบริเวณนอกชายฝั่งด้านอ่าวไทย และบนฝั่ง โดยเฉพาะแหล่งปิโตรเลียมนอกชายฝั่ง 2 แหล่ง คือ แหล่งนางนวล และหลุมสุราษฎร์ 2

(5) ทรัพยากรชายฝั่ง

(5.1) ป่าชายเลน : จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ป่าชายเลนประมาณ 63 ตารางกิโลเมตร กระจายอยู่ทั่วไปในบริเวณแนวชายฝั่งทะเลของอ่าวบ้านดอน ตั้งแต่ อำเภอไชยา อำเภอท่าฉาง อำเภอพุนพิน อำเภอเมือง อำเภอกาญจนดิษฐ์ จนถึง อำเภอดอนสัก มีความยาวของพื้นที่ประมาณ 156 กิโลเมตร หากพิจารณาและแบ่งพื้นที่ป่าชายเลนตามเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินตามมติ ครม. วันที่ 15 ธันวาคม 2530 มีเนื้อที่ 73,768.75 ไร่ แบ่งเป็นพื้นที่ป่าชายเลนที่เป็นป่าสงวนแห่งชาติ จำนวน 3 ป่า ได้แก่ ป่าเลนดอกสัก ป่าเลนน้ำเค็มท่าฉาง ป่าคลองเนียม และป่าเบนพุ่มเรียง มีเนื้อที่รวมประมาณ 33,670 ไร่

(5.2) ปะการัง : จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่แนวปะการัง 38.66 ตารางกิโลเมตร โดยส่วนใหญ่ปะการังจะอยู่ในบริเวณเกาะน้อยใหญ่ บริเวณอ่าวไทยฝั่งตะวันตก โดยเฉพาะบริเวณเกาะเต่า เกาะนางยวน เกาะกงทรายแดง และเกาะพะงัน โดยทั่วไปสภาพแนวปะการังบริเวณเกาะเต่า อยู่ในสภาพสมบูรณ์ดี ยกเว้น แนวปะการังด้านทิศใต้ ซึ่งอยู่ในสภาพเสื่อมโทรมถึง

ซึ่งพื้นที่พรุ
และชั่วคราว
ในบริเวณซึ่ง
ฝั่งทะเล ซึ่ง
บูของนกน้ำ
วัดสุราษฎร์

เสื่อมโทรมมาก บริเวณเกาะนางยวน ปะการังด้านทิศเหนือของเกาะสมบูรณ์ดีมาก ตรงกันข้ามกับ
ด้านทิศใต้ ปะการังอยู่ในสภาพเสื่อมโทรมมาก ส่วนเกาะกงทรายแดง เป็นปะการังบนหินอยู่ในสภาพ
สมบูรณ์ดีมาก แต่ปริมาณปะการังมีน้อย เกาะพะงัน ปะการังส่วนใหญ่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ดี แต่ใน
บริเวณด้านใต้ของเกาะ ปะการังส่วนใหญ่มีสภาพเสื่อมโทรมมากในบริเวณท่าเทียบเรือเฟอร์รี่ โดย
ปะการังที่พบ เช่น ปะการังลายดอกไม้ ปะการังดาวใหญ่ ปะการังโขด ปะการังช่องหนาม เป็นต้น

โลเมตร

(5.3) ภูเขาทะเล : เป็นแหล่งที่รวมสิ่งมีชีวิตหลากหลายชนิด และเป็นแหล่งอาหาร
ที่สำคัญของสิ่งมีชีวิตบริเวณชายฝั่งทะเล โดยจังหวัดสุราษฎร์ธานีพบได้มากบริเวณ เกาะพะงัน
เกาะสมุย อำเภอไชยา และปากน้ำกระเดาะ

2.1.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม

(1) มลพิษทางอากาศ และเสียง

ในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศของสำนักจัดการคุณภาพ
อากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตั้งอยู่บริเวณ
ที่ว่าการอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ธรรมชาติที่
รุต ยิปซั่ม
โดโลไมต์
และก๊าซ
ลิยมนอก

จากผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศ ในปี 2549 พบว่า คุณภาพอากาศในบรรยากาศ
บริเวณที่ว่าการอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานกำหนด โดย
ค่าสูงสุดของ $SO_2^{(1\text{ hr})}$, $NO_2^{(1\text{ hr})}$, $CO^{(1\text{ hr})}$, $CO^{(8\text{ hr})}$, $O_3^{(1\text{ hr})}$ และ $PM-10^{(24\text{ hr})}$ มีค่าอยู่ในช่วง 2.0-
7.9 ppb, 1.8-15.3 ppb, 0.5-3.7 ppm, 0.5-3.7 ppm, 11.9-50.7 ppm และ 24.0-87.8 $\mu\text{g}/\text{m}^3$
ตามลำดับ และสามารถสรุปผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศได้ดังตารางที่ 2.1-1

3 ตาราง
ภอไชยา
เวมยาว
ดการใช้
พื้นที่ป่า
ฉาง ป่า

จากผลการตรวจวัดระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ($Leq\ 24\ \text{hr}$) บริเวณที่ว่าการอำเภอ
เมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีข้อมูลผลการตรวจวัดในปี พ.ศ. 2544-2545 ซึ่งพบว่าระดับเสียงที่
ตรวจวัดได้มีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานกำหนด และสามารถสรุปผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศ
ได้ดังตารางที่ 2.1-2

โลเมตร
เฉพาะ
ปะการัง
กรมถึง

ตารางที่ 2.1-1 คุณภาพอากาศในบรรยากาศ บริเวณที่ว่าการอำเภอ จังหวัดสุราษฎร์ธานี พ.ศ. 2549

เดือน	SO ₂ ^(1hr) (ppb)		NO ₂ ^(1hr) (ppb)		CO ^(1hr) (ppm)		CO ^(8hr) (ppm)		O ₃ ^(1hr) (ppm)		PM-10 ^(24hr) (µg/m ³)	
	Max	Average	Max	Average	Max	Average	Max	Average	Max	Average	Max	Average
ม.ค.	3.3	2.3	10.8	6.6	0.7	0.4	0.8	0.4	46.8	22.5	48.9	27.4
ก.พ.	7.9	2.1	7.7	3.7	0.5	0.4	0.5	0.4	29.8	44.7	36.1	23.8
มี.ค.	4.8	3.1	4.5	3.1	0.6	0.4	0.6	0.4	27.0	16.7	39.8	27.1
เม.ย.	5.6	3.0	4.7	3.7	3.7	0.4	3.7	0.4	19.1	14.7	34.5	24.5
พ.ค.	4.9	2.9	3.3	2.3	0.7	0.2	0.7	0.2	26.3	13.6	38.9	22.1
มิ.ย.	5.0	1.4	2.8	1.0	0.6	0.3	0.7	0.3	19.4	11.1	36.3	18.9
ก.ค.	4.8	2.7	1.8	1.0	0.6	0.3	0.6	0.3	15.0	8.5	38.2	18.1
ส.ค.	4.8	1.1	2.4	1.4	0.5	0.3	0.5	0.3	11.9	8.3	39.2	17.3
ก.ย.	2.0	1.0	3.4	2.1	0.5	0.2	0.5	0.2	15.9	9.8	24.0	15.6
ต.ค.	2.0	0.8	4.5	2.8	0.6	0.3	0.6	0.3	19.0	11.4	43.1	21.8
พ.ย.	2.4	0.9	15.3	4.5	0.8	0.5	0.7	0.5	37.6	15.0	87.8	42.9
ธ.ค.	4.3	2.1	15.3	6.7	0.8	0.6	0.8	0.6	50.7	27.2	73.9	41.7

ที่มา : กรมควบคุมมลพิษ 2549

ตารางที่ 2.1-2 ผลการตรวจวัดระดับเสียงในพื้นที่ศึกษา

อันดับ	สถานีตรวจวัด	ระดับเสียง dB(A)				
		2544	2545	2546	2547	2548
1	ที่ว่าการอำเภอเมือง จ.สุราษฎร์ธานี	55.2-69.0	59.9-65.4	-	-	-
2	ศูนย์บริการสาธารณสุข อ.เมือง จ.ภูเก็ต	63.3-66.1	61.1-74.8	59.7-79.5	60.5-79.0	57.2-85.9
มาตรฐาน		70	70	70	70	70

ที่มา : กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 2549

(2) คุณภาพน้ำผิวดิน

แม่น้ำตาปี-พุมดวง

แม่น้ำตาปี เป็นแม่น้ำที่มีต้นกำเนิดมาจากเทือกเขาหลวงในอำเภอพิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช ไหลผ่านอำเภอฉวาง อำเภอทุ่งใหญ่ ในจังหวัดนครศรีธรรมราช แล้วไหลผ่านอำเภอเวียงสระ อำเภอพระแสง อำเภอเคียนซา อำเภอพุนพิน และอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานีก่อนไหลลงสู่ทะเลอ่าวไทยที่อ่าวบ้านดอน แม่น้ำตาปีมีความยาวประมาณ 232 กิโลเมตร ส่วนแม่น้ำพุมดวง เป็นแม่น้ำที่มีต้นกำเนิดมาจากเทือกเขาภูเก็ตด้านตะวันตกของจังหวัดสุราษฎร์ธานี คือ แถบจังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ และทางตอนใต้ของจังหวัดระนองที่อำเภอพนม ไหลผ่านอำเภอพนม อำเภอบ้านตาขุน อำเภอคีรีรัฐนิคม อำเภอพุนพิน บรรจบกับแม่น้ำตาปีทางฝั่งซ้ายที่ท่าข้าม อำเภอพุนพิน แม่น้ำพุมดวง ยาวประมาณ 120 กิโลเมตร ปัจจุบันนี้แม่น้ำพุมดวงตอนบนสายหลักได้ถูกกันทำเป็นเขื่อน คือ เขื่อนรัชชประภาหรือเขื่อนเชี่ยวหลาน แต่ยังมีคลองเล็กๆ อีกหลายสายอยู่ได้เขื่อน คลองที่สำคัญ 3 สาย คือ คลองยัน คลองพระแสงและคลองสก

รายงาน
โครงการ
ชายฝั่ง

บริเวณ
หลวง
เคียน
เขื่อน
ก่อน
ออก
3 และ
ปริมาณ
แต่ส

แต่ส
แสดง

จังหวัด
มาก
เทศ
เขา

ปี พ.ศ. 2549

PM-10 ^{max}	Max
5	48.9
7	36.1
7	39.8
7	34.5
3	38.9
1	36.3
	38.2
	39.2
	24.0
	43.1
	87.8
	73.9

2548
-
57.2-85.9
70

สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 14 ได้ติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำของแม่น้ำตาปี ตั้งแต่บริเวณสะพานบ้านขุนพิปูน ยางค่อม อำเภอพิปูน ซึ่งเป็นคลองเล็กๆ ที่ไหลมาจากเทือกเขาหลวง ผ่านชุมชนตลาดฉวาง อำเภอฉวาง ไหลผ่านอำเภอเวียงสระ อำเภอพระแสง และอำเภอเคียนซา ส่วนแม่น้ำพุมดวงบริเวณตอนบน ปัจจุบันได้ถูกกั้นทำเป็นเขื่อน จะมีการปล่อยน้ำจากเขื่อนเป็นระยะๆ ไหลผ่านคลองพระแสงซึ่งอยู่ท้ายเขื่อน ผ่านอำเภอบ้านตาขุน อำเภอคีรีรัฐนิคม ก่อนจะไหลมาบรรจบกับแม่น้ำตาปีที่ท่าข้าม อำเภอพุนพิน แล้วไหลผ่านชุมชนเมืองสุราษฎร์ธานี ออกปากน้ำตาปี

คุณภาพน้ำของแม่น้ำตาปี-พุมดวง ครั้งที่ 1 ส่วนใหญ่จัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 3 และ 4 ทั้งนี้มีตัวชี้วัดที่สำคัญ คือ ค่าโคลิฟอร์มแบคทีเรียทั้งหมด และฟีคัลโคลิฟอร์มแบคทีเรียมีปริมาณสูง และค่าออกซิเจนละลายน้ำต่ำ

คุณภาพน้ำของแม่น้ำตาปี-พุมดวง ครั้งที่ 2 ส่วนใหญ่จัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 2 และ 3 แต่สถานี TP07 จัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 5 โดยมีตัวชี้วัดที่สำคัญ คือ ค่าออกซิเจนละลายต่ำมาก

คุณภาพน้ำของแม่น้ำตาปี-พุมดวง ครั้งที่ 3 ส่วนใหญ่จัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 2 และ 3 แต่สถานี TP07 จัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 5 โดยมีตัวชี้วัดที่สำคัญ คือ ค่าออกซิเจนละลายต่ำมาก แสดงผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำของแม่น้ำตาปี-พุมดวงในตารางที่ 2.1-3

น้ำฝน
(3) การจัดการขยะมูลฝอย

จากข้อมูลสถานการณ์สิ่งแวดล้อมภาคใต้ตอนบน พ.ศ. 2549 พบว่า ในเขตเทศบาลของจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีปริมาณขยะที่เกิดขึ้นอยู่ในช่วง 1-120 ตัน โดยเทศบาลที่มีปริมาณขยะมากที่สุด ได้แก่ เทศบาลเมืองสุราษฎร์ธานี และเทศบาลที่มีปริมาณขยะน้อยที่สุด ได้แก่ เทศบาลย่านดินแดง โดยเทศบาลส่วนใหญ่มีวิธีการกำจัดขยะที่ไม่ถูกสุขลักษณะมีเพียงเทศบาลเขาวง และเขานิพนธ์ ซึ่งทำการเผาขยะในเตาเผาขยะ และเทศบาลเกาะสมุยที่นำไปทำปุ๋ยหมัก

จังหวัด
อำเภอ
ธานีก่อน
วนแม่น้ำ
คือ แถบ
เภอพนม
ม อำเภอ
ลักได้ถูก
ยสายอยู่

ตารางที่ 2.1-3 ผลการตรวจคุณภาพน้ำ แม่น้ำตาปี-พุมดวง ครั้งที่ 1

สถานี	pH	Turbidity (NTU)	Conductivity (µS/cm)	Salinity (ppt)	DO (mg/L)	BOD (mg/L)	Total Coliform Bacteria (MPN/100ml)	Fecal Coliform Bacteria (MPN/100ml)	ประเภทคุณภาพน้ำ
TP01	7.4	94	2,090	1	5.1	0.7	17,000	1,400	3
TP02	7.0	78	112	0	3.6	1.0	24,000	8,000	4
TP03	7.2	131	72	0	3.6	1.2	16,000	1,300	4
TP04	7.6	560	62	0	6.5	0.8	5,000	700	2
TP05	7.5	278	69	0	7.0	0.9	9,000	500	3
TP06	7.6	178	91	0	6.8	0.6	11,000	1,100	3
TP07	7.2	49	77	0	6.4	0.9	5,000	270	2
TP08	7.0	10	74	0	2.0	1.0	2,400	20	4
TP09	7.3	61	66	0	3.7	0.7	500	70	4
TP10	7.3	56	24	0	6.8	0.3	3,000	140	2
TP11	7.6	211	32	0	7.7	2.1	>16,000	5,000	4

ที่มา : สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 14 2550

ตารางที่ 2.1-3 (ต่อ) ผลการตรวจคุณภาพน้ำ แม่น้ำตาปี-พุมดวง ครั้งที่ 2

สถานี	pH	Turbidity (NTU)	Conductivity (µS/cm)	Salinity (ppt)	DO (mg/L)	BOD (mg/L)	Total Coliform Bacteria (MPN/100ml)	Fecal Coliform Bacteria (MPN/100ml)	ประเภทคุณภาพน้ำ
TP01	7.8	18	13,600	7.8	5.5	1.1	2,400	800	3
TP02	7.5	13	6,910	3.7	4.5	1.0	3,000	800	3
TP03	7.5	39	105	0	5.2	1.4	3,000	500	3
TP04	7.5	23	95	0	6.5	0.7	500	40	2
TP05	7.2	18	80	0	4.9	0.6	500	220	3
TP06	7.5	44	103	0	5.5	0.5	1,300	130	3
TP07	7.0	23	8	0	1.9	0.5	500	80	5
TP08	7.8	68	139	0	6.1	1.4	1,100	140	2
TP09	7.7	65	127	0	6.3	1.1	500	300	2
TP10	6.8	28	27	0	6.9	0.4	9,000	300	3
TP01	7.8	18	13,600	7.8	5.5	1.1	2,400	800	3

ที่มา : สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 14 2550

ตารางที่ 2.1-3 (ต่อ) ผลการตรวจคุณภาพน้ำ แม่น้ำตาปี-พุมดวง ครั้งที่ 3

สถานี	pH	Turbidity (NTU)	Conductivity (µS/cm)	Salinity (ppt)	DO (mg/L)	BOD (mg/L)	Total Coliform Bacteria (MPN/100ml)	Fecal Coliform Bacteria (MPN/100ml)	ประเภทคุณภาพน้ำ
TP01	6.8	122	6,480	3.4	4.0	1.0	24,000	3,500	4
TP02	7.0	23	94	0.0	3.9	4.5	1,100	490	5
TP03	6.7	29	117	0	4.1	1.7	490	110	3
TP04	6.9	29	67	0	6.3	0.4	3,500	490	2
TP05	7.1	62	70	0	6.8	1.1	1,700	220	2
TP06	6.7	38	68	0	5.1	0.7	1,300	330	3
TP07	6.5	1	63	0	1.5	0.8	20	20	5
TP08	6.1	18	87	0	3.9	1.1	490	110	4
TP09	6.3	45	100	0	6.3	1.1	1,100	490	2
TP10	5.7	20	26	0	6.9	0.9	3,500	490	2
TP11	5.2	2	18	0	8.2	0.9	790	20	2

ที่มา : สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 14 2550

(4) การจัดการน้ำเสีย

ปัจจุบันจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีระบบบำบัดน้ำเสีย 4 แห่ง โดยทั้งหมดก่อสร้างแล้วเสร็จ แต่ยังไม่ได้เปิดเดินระบบ ระบบบำบัดน้ำเสียแต่ละแห่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ระบบบำบัดน้ำเสียชุมชนหน้าทอน ตั้งอยู่หมู่ 3 ตำบลอ่างทอง อำเภอเกาะสมุย (พิกัด 602578x 1054562y) เป็นระบบบำบัดน้ำเสียประเภท Oxidation Ditch ซึ่งมีความสามารถในการรองรับน้ำเสีย 2,400 ลบ.ม./วัน

ระบบบำบัดน้ำเสียชุมชนเจวง ตั้งอยู่หมู่ 4 ตำบลบ่อผุด อำเภอเกาะสมุย (พิกัด 615960x 1052848y) เป็นระบบบำบัดน้ำเสียประเภท Oxidation Ditch ซึ่งมีความสามารถในการรองรับน้ำเสีย 6,000 ลบ.ม./วัน

ระบบบำบัดน้ำเสียชุมชนละไม ตั้งอยู่หมู่ 4 ตำบลมะเร็ด อำเภอเกาะสมุย (พิกัด 614675x 1046982y) เป็นระบบบำบัดน้ำเสียประเภท Oxidation Ditch ซึ่งมีความสามารถในการรองรับน้ำเสีย 8,650 ลบ.ม./วัน

ระบบบำบัดน้ำเสียชุมชน อบต.บ้านใต้ ตั้งอยู่หมู่ 6 ตำบลบ้านใต้ อำเภอเกาะพะงัน (พิกัด 616968x 1069805y) เป็นระบบบำบัดน้ำเสียประเภทบึงประดิษฐ์ (Constructed Wetland) มีความสามารถในการรองรับน้ำเสีย 200 ลบ.ม./วัน

2.1.7 ด้านสังคมและเศรษฐกิจ

(1) ศักยภาพด้านการศึกษา

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีการจัดการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา และบัณฑิตศึกษา ทั้งของรัฐและเอกชน รวมจำนวน 635 แห่ง มี ครูและอาจารย์ จำนวน 8,918 คน นักเรียนและนักศึกษา จำนวน 181,541 คน และมีสถาบันระดับอุดมศึกษาที่เปิดสอนระดับปริญญาโทคือ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์(นิด้า) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ศูนย์วิทยาบริการจังหวัดสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย(วัดธรรมบูชา) และวิทยาลัยดาปี รวมทั้งมีสถาบันที่เปิดสอนวิชาชีพเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคล ได้แก่ สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานภาค 11 สุราษฎร์ธานี และวิทยาลัยการอาชีพไชยา ฯลฯ ซึ่งจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้แบ่งเขตพื้นที่การศึกษาออกเป็น 3 เขต การศึกษา

(2) การสาธารณสุข

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีสถานบริการสาธารณสุขของภาครัฐจำนวน 194 แห่ง รัฐวิสาหกิจ 2 แห่ง และเอกชน 577 แห่ง โดยมีอัตราส่วนบุคลากรทางด้านสาธารณสุขประชากร ดังนี้ แพทย์ 1:3,960 ทันตแพทย์ 1:16,175 เภสัชกร 1:7,230 และพยาบาลวิชาชีพ 1:531

(3) สุขภาพและการท่องเที่ยว

จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลกเพราะสภาพความสมบูรณ์ทางชีวภาพและความสวยงามของภูมิทัศน์ ประกอบกับการคมนาคมที่สะดวกสามารถให้บริการนักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอ โดยการท่องเที่ยวของจังหวัดสามารถสร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่และรายได้ของจังหวัดในปี 2549 จำนวน 21,530.71 ล้านบาท จำนวนนักท่องเที่ยว 2,422,066 คน

แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

(3.1) แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นเกาะต่าง ๆ ที่สำคัญได้แก่

- เกาะสมุย เกาะพะงันและเกาะเต่าที่ชาวต่างชาตินิยมไปดำน้ำดูปะการัง นอกจากนี้ยังมีพื้นที่ป่าชายเลนในเกาะแตน ซึ่งเป็นสภาพนิเวศของป่าชายเลนที่ยังสมบูรณ์
- หมู่เกาะอ่างทอง ได้รับการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติลำดับที่ 21 เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2523 ซึ่งประกอบไปด้วยเกาะทั้งสิ้น 42 เกาะ

(3.2) แหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถานและวัฒนธรรมที่สำคัญของชนชาติได้ ในอารยธรรมที่เรียกว่า อาณาจักรศรีวิชัยสถานที่ที่สำคัญได้แก่

- วัดพระบรมธาตุไชยาราชวรวิหาร ซึ่งเป็นพระบรมธาตุคู่บ้านคู่เมืองชาวสุราษฎร์ธานี
- พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติไชยา เป็นที่รวบรวมโบราณสถานวัตถุที่ค้นพบในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและพื้นที่ใกล้เคียง
- สวนโมกขพลาราม เป็นสถานที่ที่พุทธศาสนิกชนสามารถมาสวดหาการหลุดพ้นสถานก่อสร้างที่มีชื่อเสียงภายในสวนโมกข์คือ โรงมหรสพทางวิญญาณภายในเป็นภาพปริศนาธรรม

(3.3) อุทยานแห่งชาติ แหล่งท่องเที่ยวของคนที่ยื่นชอบธรรมชาติจังหวัด สุราษฎร์ธานีมีอุทยานแห่งชาติอีกหลายแห่งที่เป็นป่าเขาซึ่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติต่าง ๆ ดังนี้

- อุทยานแห่งชาติได้ร่มเย็น
- อุทยานแห่งชาติเขาสก
- อุทยานแห่งชาติแก่งกรุง
- อุทยานแห่งชาติคลองพนม

บุญดีเกาะ

ความครัววีและเ

บ้านค

ในตา

ดารา

สุราษฎร์

(3.4) แหล่งท่องเที่ยวตามประเพณีท้องถิ่นต่าง ๆ ของชาวจังหวัดสุราษฎร์ธานี เช่น งานบุญเดือนสิบหรืองานทำบุญรับส่งตายาย งานชักพระ ประเพณีแห่พระหรือลากพระนำของชาวเกาะพะงัน

(3.5) แหล่งท่องเที่ยวชุมชน

- เส้นทางสายน้ำ "ในบาง" วัฒนธรรมความเป็นอยู่ของชุมชนริมน้ำ
- วิทยาลัยฝึกฝนเพื่อการเกษตรแหล่งเรียนรู้การอยู่ร่วมกันระหว่างคนกับสิ่งแวดล้อมสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการประกอบอาชีพสวนมะพร้าวของชาวสุราษฎร์ธานี
- บ้านพุมเรียง เป็นหมู่บ้านอิสลาม เดิมมีอาชีพทางการประมง มีการทอผ้าใช้ในครัวเรือน ต่อมาได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวจำนวนมาก จึงกลายเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือนและเป็นของที่ระลึกที่มีชื่อเสียงของจังหวัด
- แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร สวนผลไม้ สวนส้มโชกุนและสวนสละในอำเภอบ้านนาสาร บ้านคลองใส ตำบลตะกุกเหนือ กิ่งอำเภอวิภาวดี
- บ้านถ้ำผึ้ง ตำบลตันหยวน อำเภอพนม

(4) แหล่งโบราณสถาน

แหล่งโบราณสถานในจังหวัด มีทั้งสิ้น 29 แห่ง แสดงรายละเอียดแหล่งโบราณสถานและที่ตั้งในตารางที่ 2.1-4

ตารางที่ 2.1-4 แหล่งโบราณสถานในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

จังหวัด	แหล่งโบราณคดี	ที่ตั้ง
สุราษฎร์ธานี	เขาน้ำร้อน เขาพระนารายณ์ เขาสายสมอ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติไชยา ภูเขาขรม ภูเขาควหา (ทั้งลูก) ภูเขาถ้ำสิงขร (ทั้งลูก) ภูเขาประสงค์ (ทั้งลูก) ภูเขาพระนัม เมืองเวียงสระ วัดแก้ว วัดเขาถ้ำ วัดเขาพระนัม วัดควนท่าแร่	ตำบลเลม็ด อำเภอยา ตำบลพุนพิน อำเภอท่าข้าม ตำบลเวียง อำเภอยา ตำบลเวียง อำเภอยา ตำบลนาสาร อำเภอบ้านนา ตำบลช้างขวา อำเภอกาญจนดิษฐ์ ตำบลท่าสิงขร อำเภอกาญจนดิษฐ์ อำเภอกาญจนดิษฐ์ ตำบลท่าทอง อำเภอกาญจนดิษฐ์ ตำบลเวียงสระ อำเภอบ้านนา ตำบลเลม็ด อำเภอยา ตำบลท่าแร่ อำเภอกาญจนดิษฐ์ ตำบลท่าทอง อำเภอกาญจนดิษฐ์ ตำบลท่าเรือ อำเภอบ้านเดิม

ตารางที่ 2.1-4 แหล่งโบราณสถานในจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ต่อ)

ตาราง

จังหวัด	แหล่งโบราณคดี	ที่ตั้ง
สุราษฎร์ธานี	วัดจำปา วัดท่าสะท้อน วัดโท วัดใน วัดประดู่ วัดป่าเลไลย์ วัดพระมหาธาตุ วัดภูเขาน้อย วัดเวียง วัดศรีวิชัย วัดสมุหนิมิต วัดหลง วัดใหม่ชลธาร วัดอัมพาวาส อุโบสถวัดน้ำรอบ	ตำบลทุ่ง อำเภอไชยา ตำบลท่าสะท้อน อำเภอพุนพิน ตำบลทุ่ง อำเภอไชยา ตำบลบ้านใต้ อำเภอพะงัน ตำบลลูแพ อำเภอกาญจนดิษฐ์ ตำบลเลม็ด อำเภอไชยา ตำบลเวียง อำเภอไชยา อำเภอเกาะพะงัน ตำบลเวียง อำเภอไชยา ตำบลพุนพิน อำเภอท่าข้าม ตำบลพุมเรียง อำเภอไชยา ตำบลเวียง อำเภอไชยา ตำบลเลม็ด อำเภอไชยา ตำบลวัง อำเภอท่าชนะ ตำบลน้ำรอบ อำเภอพุนพิน

(5) ความเข้มแข็งของชุมชน

จากการศึกษาข้อมูลด้านความเข้มแข็งของชุมชน พบว่า มีการรวมกลุ่มกันของประชาชนในสายอาชีพต่างๆ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ให้มีความเข้มแข็ง เป็นผลิตภัณฑ์สินค้าจากชุมชนที่มีคุณภาพ มีชื่อเสียง สร้างงาน สร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ รวมถึงการจัดทำแผนในหมู่บ้านของจังหวัดพื้นที่ศึกษา ซึ่งจากการสำรวจข้อมูล พบว่า กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ได้ดำเนินการส่งเสริมการพัฒนาระดับชุมชน โดยเน้นการพัฒนาความสามารถของชุมชน เป็นรากฐานของชุมชนเข้มแข็ง และสนับสนุนในระดับหมู่บ้าน ให้มีการจัดทำแผนชุมชน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความสามารถในกับประชาชนในชุมชน โดยมีการติดตามประเมินผลศักยภาพของแผนชุมชนของแต่ละหมู่บ้าน และมีการจัดลำดับผลการประเมินเป็นเกณฑ์ A B C เพื่อสะท้อนความเข้มแข็งของชุมชน รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2.1-5

กาญจ
วิภาว
เกาะช
เกาะล
คีรีรัฐ
เคียนะ
ชัยบุรี
ไชยา
ดอนสี
ท่าฉา
ท่าชน
บ้านด
บ้านน
บ้านน
พนม
พระแ
พุนพิ
เมืองสุ
เวียงส

ที่มา :

การขย
เดือน
นอกจาก
และกา
โดยวระ

ตารางที่ 2.1-5 แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

อำเภอ	สินค้า OTOP	กลุ่มอาชีพ	จำนวนหมู่บ้านทั้งหมด	จำนวนหมู่บ้านที่มีแผนชุมชน	ผลการประเมินแผนชุมชน		
					A	B	C
กาญจนดิษฐ์	12	19	116	114	23	61	30
วิภาวดี	3	2	31	31	19	12	0
เกาะพะงัน	4	3	17	17	1	16	0
เกาะสมุย	81	7	39	32	0	0	32
ศรีวิชัย	0	7	83	81	53	28	0
เคียนซา	1	4	52	51	35	16	0
ชัยบุรี	0	4	36	35	22	13	0
ไชยา	26	12	54	54	14	6	34
ดอนสัก	26	4	40	35	30	4	1
ท่าฉาง	4	12	52	46	35	11	0
ท่าชนะ	31	7	80	77	45	32	0
บ้านตาขุน	3	3	30	29	12	16	1
บ้านนาเดิม	29	4	30	30	27	3	0
บ้านนาสาร	35	9	81	65	13	23	29
พนม	3	7	56	52	10	42	0
พระแสง	18	5	72	72	34	38	0
พนมพิณ	10	17	96	95	9	41	45
เมืองสุราษฎร์ธานี	15	15	61	59	5	54	0
เจียงสระ	1	9	64	64	59	4	1
รวม	299	150	1,090	1,039	446	420	173

ที่มา : Thai Tambon.com และกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

2.1.8 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

(1) รายได้ ค่าใช้จ่ายและหนี้สิน

ภาวะเศรษฐกิจของจังหวัดสุราษฎร์ธานีในปี 2549 ขยายตัว โดยมีปัจจัยสนับสนุน คือ การขยายตัวของเศรษฐกิจประเทศคู่ค้าที่สำคัญ เช่น จีน ญี่ปุ่น ราคาน้ำมันที่ปรับตัวลดลงตั้งแต่เดือนสิงหาคมและสภาพภูมิอากาศที่เอื้ออำนวยต่อการผลิตยางพาราและปาล์มน้ำมัน นอกจากนี้ การบริการและการท่องเที่ยวของเกาะสมุยที่คึกคักตั้งแต่ต้นปี ส่งผลให้การบริโภคและการลงทุนขยายตัว รวมทั้งการใช้จ่ายเงินภาครัฐที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นปัจจัยเสริมให้เศรษฐกิจโดยรวมของจังหวัดขยายตัว

ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี (GPP) ณ ราคาตลาดปี 2548 มีมูลค่า 43,999 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2547 จำนวน 103 ล้านบาท อัตราการเติบโตร้อยละ 6.04 จัดเป็น ลำดับที่ 3 ของภาคใต้ รายได้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสาขาการเกษตร รองลงมา คือ สาขาบริการ สาขาค้าส่งและค้าปลีก

จำนวน
ผู้สมัคร

ด้านรายได้ ปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 (ตุลาคม 2548 - กันยายน 2549) จังหวัดสุราษฎร์ธานีจัดเก็บรายได้รวม 4,758.520 ล้านบาท สูงกว่าปีที่แล้ว 114.210 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.46 โดยสรรพากรพื้นที่จัดเก็บรายได้เพิ่มขึ้นจำนวน 686.081 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 25.06 จากกิจการโรงแรม รับเหมาก่อสร้าง โรงเลื่อยไม้ และขายวัสดุก่อสร้าง ส่วนสรรพาสამิตพื้นที่จัดเก็บรายได้ลดลงจำนวน 667.525 ล้านบาท หรือลดลงร้อยละ 41.68 เนื่องจากคลังน้ำมันในจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้สั่งซื้อน้ำมันและเสียภาษีที่จังหวัดชลบุรีแทนการเสียภาษีที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี

คือ โร
เมตร ส
เมกกะ
พลังคว
สามารถ

ทั้งนี้รายได้เฉลี่ยของประชากร ปี 2548 (Per capita GPP) จำนวน 97,936 บาท/คน/ปี เพิ่มขึ้นจากปี 2547 ร้อยละ 0.06 จัดเป็นลำดับที่ 3 ของภาคใต้ (ที่มา: สนง.คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ)

ไฟฟ้า
ตำบล

ด้านรายจ่าย ปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 (ตุลาคม 2548 - กันยายน 2549) จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีการเบิกจ่ายเงินงบประมาณรวมทั้งสิ้น จำนวน 11,382.215 ล้านบาท สูงกว่าปีที่แล้ว 1,310.997 ล้านบาท หรือ เพิ่มขึ้นร้อยละ 13.02 โดยเป็นการเบิกจ่ายเงินงบประมาณปีปัจจุบันจำนวน 10,460.480 ล้านบาท และเงินกันไว้เบิกเหลือมีปีจำนวน 921.735 ล้านบาท

มีพื้นที่
25,957
น้ำทั้งห

- การเบิกจ่ายเงินงบประมาณปี พ.ศ. 2549 จังหวัดสุราษฎร์ธานีได้รับการจัดสรรงบประมาณจำนวน 11,314.974 ล้านบาท เบิกจ่าย 10,460.480 ล้านบาท สูงกว่าปีที่แล้ว 980.440 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.34 และคิดเป็นร้อยละ 92.45 ของเงินงบประมาณ

ฝ่ายน้ำ
คลองจ
บริการ

- การเบิกจ่ายเงินงบประมาณปีก่อน ส่วนราชการได้รับการกันเงินและขยายเวลาการเบิกจ่ายเงินกันไว้เบิกเหลือมีปี จำนวน 1,054.090 ล้านบาท เบิกจ่าย 921.735 ล้านบาท สูงกว่าปีที่แล้วร้อยละ 55.91

เคียงมี
จังหวัด

(2) แรงงาน

การจ้างงานจังหวัดสุราษฎร์ธานี ยังคงประสบปัญหาขาดแคลนแรงงาน ทั้งในอุตสาหกรรมภาคการผลิต สาขาบริการและธุรกิจต่อเนื่อง เนื่องจากภาคท่องเที่ยวขยายตัวมาก แม้ว่าแรงงานภาคบริการบางส่วนจะได้โยกย้ายมาจากฝั่งอันดามันที่ประสบภัย สีนามิกก็ตาม แต่ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการประกอบกับมีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคอุตสาหกรรมไปภาคเกษตรมากขึ้นตามราคาที่ยังสูงขึ้น ทำให้ภาวะขาดแคลนแรงงานยังไม่คลี่คลาย

สุราษฎร์

กรุงเทพฯ
เมืองสุ

บทที่ 2
ของพื้นที่ศึกษา
2548 มีมูลค่า
ร้อยละ 6.04
มา คือ สาขา
49) จังหวัด
เนบาท หรือ
เนบาท หรือ
วัสดุก่อสร้าง
ร้อยละ 41.68
บุรีแทนการ
บาท/คนปี
ะกรรมการ
9) จังหวัด
าท สูงกว่า
เบประมาณ
้านบาท
งประมาณ
เนบาท หรือ
ยเวลาการ
าท สูงกว่า
ลากรรม
ว่าแรงงาน
มีเพียงพอ
าษตรมาก

ปี 2548 ผู้ประกอบการแจ้งความต้องการแรงงานผ่านสำนักงานจัดหางานจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 17,686 อัตรา และได้รับการบรรจุงาน 3,947 คน เพิ่มขึ้นจากปี 2547 ร้อยละ 2.7 ขณะที่ ผู้สมัครงานมีจำนวน 5,531 คน ลดลงจากปี 2547 ร้อยละ 1.9

(3) สาธารณูปโภคพื้นฐาน

(3.1) ไฟฟ้า : จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีแหล่งผลิตกระแสไฟฟ้าภายในจังหวัด 2 แหล่ง คือ โรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนรัชชประภา ตั้งอยู่ที่อำเภอบ้านตาขุน สร้างกันคลองแสง ตัวเขื่อนสูง 90 เมตร สันเขื่อนยาว 761 เมตร อ่างเก็บน้ำมีความจุ 5,640 ล้าน ลบ.ม. มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าขนาด 80 เมกกะวัตต์ จำนวน 3 เครื่องสามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าเฉลี่ย ปีละ 544 ล้านกิโลวัตต์ และโรงไฟฟ้าพลังความร้อนสุราษฎร์ธานี ตั้งอยู่ที่อำเภอ พุนพิน เป็นโรงไฟฟ้ากังหันแก๊ส จำนวน 2 เครื่องสามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าเฉลี่ยปีละ 356.24 ล้านกิโลวัตต์

หน่วยงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งรับผิดชอบในการบริการและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าในพื้นที่ แสดงดังตารางที่ 6 ปัจจุบันประชาชนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีไฟฟ้าใช้ในทุกตำบล ทุกหมู่บ้าน (1,056 หมู่บ้าน) แล้ว

(3.2) ประปา : จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีสำนักงานประปาในพื้นที่ จำนวน 7 สำนักงาน มีพื้นที่ให้บริการทั้งสิ้นประมาณ 617 ตารางเมตร ปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2549 มีประมาณ 25,957,143 ลูกบาศก์เมตร ลดลงจากปี 2548 ซึ่งมีประมาณ 25,981,528 ลูกบาศก์เมตร จำนวนผู้ใช้น้ำทั้งหมดในปี 2549 ประมาณ 70,170 ราย เพิ่มขึ้นจากปี 2548 ซึ่งมีจำนวน 65,572 ราย

แหล่งผลิตน้ำประปาในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี มาจาก คลองพุมดวง คลองกระเตาะ ฝ่ายน้ำเฉา น้ำตกบ้านโน น้ำตกหินลาด พรุหน้าเหมือง พรุกระชูด ชุมเหมืองเหรียญชัย ป่อน้ำตื้น คลองฉวาง แม่น้ำตาปี เขื่อนรัชชประภา น้ำบาดาล และคลองท่ากระจาย บางส่วนรับน้ำจากหน่วยบริการท่าฉางและพุนพิน เป็นต้น

(3.3) เส้นทางคมนาคม : เส้นทางคมนาคมตลอดจนการขนส่ง แสดงดังนี้ ทางบก การเดินทางระหว่างจังหวัดสุราษฎร์ธานีกับกรุงเทพมหานคร และจังหวัดใกล้เคียงมีความสะดวกมีเส้นทางที่สำคัญ คือ ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 41 แยกจากถนนเพชรเกษมที่จังหวัดชุมพร เข้าสู่จังหวัดสุราษฎร์ธานีต่อไปยังจังหวัดนครศรีธรรมราชและสงขลา แยกเข้าสู่ตัวเมืองสุราษฎร์ธานีที่อำเภอพุนพินโดยใช้ถนนสาย 401

รถไฟสายใต้ทุกขบวนผ่านสถานีสุราษฎร์ธานี ในเขตอำเภอพุนพิน ระยะทางกรุงเทพฯ - สุราษฎร์ธานี ประมาณ 650 กิโลเมตร (สถานีรถไฟ สุราษฎร์ธานีอยู่ห่างจากอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี 14 กิโลเมตร)

ทางน้ำ การคมนาคมทางน้ำในจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีการคมนาคมขนส่งทางแม่น้ำมีเรือโดยสารวิ่งรับส่งในแม่น้ำตาปี และมีการคมนาคมขนส่งสินค้าทางทะเล จากกรุงเทพฯ มายังจังหวัดสุราษฎร์ธานี และระหว่างอำเภอเมืองกับอำเภอเกาะสมุย และเกาะพะงัน นอกจากนี้ มีการคมนาคมทางน้ำโดยเรือเฟอร์รี่ ซึ่งเป็นเรือโดยสารข้ามฟากขนาดใหญ่ระหว่างฝั่งอำเภอดอนสัก-เกาะสมุย-เกาะพะงัน-เกาะเต่า

ทางอากาศ จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีสนามบินพาณิชย์ 2 แห่ง เป็น สนามบินสุลกการ ซึ่งสามารถพัฒนาให้มีความพร้อมทุกด้าน เพื่อรองรับการเป็นสนามบินนานาชาติในอนาคต คือ ท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี อยู่ที่อำเภอพุนพิน และ ท่าอากาศยานเกาะสมุย ซึ่งให้บริการเที่ยวบินทั้งในและต่างประเทศ

2.2 จังหวัดนครศรีธรรมราช

2.2.1 ประวัติความเป็นมา

จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นเมืองโบราณที่มีความสำคัญทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง และศาสนามากที่สุดเมืองหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จังหวัดนครศรีธรรมราช (มักเรียกสั้น ๆ ว่า นคร) เป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 ของภาคใต้ (รองจากสุราษฎร์ธานี) ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 780 กิโลเมตร จังหวัดที่อยู่ติดกัน (จากทิศใต้ วนตามเข็มนาฬิกา) ได้แก่ สงขลา พัทลุง ตรัง กระบี่ และสุราษฎร์ธานี

ในอดีตมีชื่อเรียกดินแดนแถบนี้หลายชื่อ ที่ตะวันตกนิยมเรียกกันมาจนกระทั่งต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 คือ "ลิกอร์" สันนิษฐานว่าชาวโปรตุเกสที่เข้ามาติดต่อกับค้าขายในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้นเป็นผู้เรียกก่อน โดยเพี้ยนมาจากคำว่า "นคร" ส่วนชื่อ "นครศรีธรรมราช" มาจากพระนามของกษัตริย์ผู้ครองนครในอดีต ทรงมีพระนามว่า "พระเจ้าศรีธรรมมาโคกราช" (ราชวงศ์ศรีธรรมมาโคกราช) มีความหมายว่า "นครอันเป็นสง่าแห่งพระราชามุขทรงธรรม" หรือ "เมืองแห่งพุทธธรรมของพระราชามุขยิ่งใหญ่"

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี เมืองนครศรีธรรมราช มีฐานะเป็นเมืองชั้นเอก คู่กับเมืองพิษณุโลก มีขุนนางชั้นผู้ใหญ่ระดับเจ้าพระยา เป็นเจ้าเมือง มีบรรดาศักดิ์ตามพระไอยการตำแหน่งพลเรือน นายทหารหัวเมืองว่า เจ้าพระยาศรีธรรมราชชาติเดโชไชยมไหสุริยาธิปด็อกยพิริยบรากรมภาหุ

หมู่บ้าน
แห่ง
โดยพื้น

จำนวน
ประชา
จำนวน
นครศรี:

โดยแล

พื้นที่ใน
ชะวอด

ตะวันออก
เมืองน

เทือก
ทุ่งใหญ่

คาบสมุ
ทะเลอัน
อินเดีย

ปี 2551

2.2.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร

พื้นที่ศึกษาในจังหวัดนครศรีธรรมราช แบ่งการปกครองออกเป็นระดับอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน จนถึงองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย เขตการปกครองในระดับอำเภอ 21 แห่ง ระดับตำบล 165 แห่ง ระดับหมู่บ้าน 1,509 และระดับองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 189 แห่ง โดยพื้นที่ศึกษาทั้งหมดครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 9,942.50 ตารางกิโลเมตร

สำหรับประชากรในจังหวัดนครศรีธรรมราช จากข้อมูลกรมการปกครองซึ่งประกาศจำนวนราษฎรต่าง ๆ ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ เดือนธันวาคม 2549 พบว่าประชากรในจังหวัดนครศรีธรรมราชทั้งหมดมีจำนวนทั้งสิ้น 1,510,460 คน ประกอบด้วย ชายจำนวน 750,511 คน หญิงจำนวน 759,949 คน อำเภอที่มีประชากรมากที่สุด คือ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช มีประชากรจำนวน 266,622 คน 81,354 ครัวเรือน

2.2.3 ลักษณะภูมิประเทศ

ภูมิประเทศของจังหวัดนครศรีธรรมราช แบ่งตามลักษณะของทิวเขานครศรีธรรมราช โดยแสดงรายละเอียดดังนี้

- บริเวณเทือกเขาตอนกลาง มีอาณาเขตตั้งแต่ตอนเหนือของจังหวัดถึงตอนใต้สุด ได้แก่ พื้นที่ในเขตอำเภอ สิชล ชนอม ท่าศาลา เมืองนครศรีธรรมราช ลานสกา พรหมคีรี ร่อนพิบูลย์ ชะอวด จุฬาภรณ์ และพระพรหม

- บริเวณที่ราบชายฝั่งด้านตะวันออก ได้แก่ บริเวณตั้งแต่เทือกเขาตอนกลางไปทางตะวันออกถึงฝั่งทะเลอ่าวไทย ซึ่งเป็นที่ราบ ได้แก่ พื้นที่ในเขตอำเภอชนอม สิชล ท่าศาลา เมืองนครศรีธรรมราช ปากพืง เขียวใหญ่ หัวไทร และชะอวด

- บริเวณที่ราบด้านตะวันตก ได้แก่ บริเวณที่ราบระหว่างทิวเขานครศรีธรรมราชและเทือกเขาบรรทัด ทำให้มีลักษณะเป็นเนินเขาอยู่เป็นแห่ง ๆ ได้แก่ พื้นที่ในเขตอำเภอพิปูนทุ่งใหญ่ ฉวาง นาบอน บางขัน ถ้ำพรณรา และทุ่งสง

2.2.4 ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศของนครศรีธรรมราช จากสภาพที่ตั้งใกล้เส้นศูนย์สูตร มีภูเขาและเป็นคาบสมุทรทั้งสองด้าน กล่าวคือ ด้านตะวันออกเป็นทะเลจีนใต้ มหาสมุทรแปซิฟิก ด้านตะวันตก เป็นทะเลอันดามันมหาสมุทรอินเดีย ทำให้นครศรีธรรมราช ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมจากมหาสมุทรอินเดียและพายุหมุนเขตร้อนจากทะเลจีนใต้สลับกัน ลักษณะฤดูกาลนครศรีธรรมราชมี 2 ฤดู คือ

ฤดูร้อน อยู่ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - เมษายน มีอากาศร้อนตลอดฤดูกาล อุณหภูมิปี 2550 ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคม 2550 วัดได้ค่าเฉลี่ย 27.30 องศาเซลเซียส

อุณหภูมิต่ำสุดวัดได้ 18.7 องศาเซลเซียสในเดือนมีนาคม 2550 อุณหภูมิสูงสุด วัดได้ 37.0 องศาเซลเซียสในเดือนสิงหาคม 2550 ความชื้นสัมพัทธ์ โดยเฉลี่ย 97.83 เปอร์เซ็นต์

ฤดูฝน แบ่งเป็น 2 ช่วง ได้แก่

- ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม-ตุลาคม เป็นช่วงที่รับอิทธิพลมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ต่อเนื่องจากมี เทือกเขานครศรีธรรมราชที่สูงชัน เป็นแนวกั้นทิศทางลม จึงมีฝนตกไม่มากนัก
- ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน-มกราคม เป็นช่วงที่ได้รับอิทธิพลมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือช่วงนี้มีฝนตกหนาแน่น

ปริมาณน้ำฝน รวมตั้งแต่เดือนมกราคม 2550 ถึงเดือนธันวาคม 2550 วัดได้ 2598.5 มิลลิเมตร โดยมีปริมาณสูงสุดวัดได้ 619.5 มิลลิเมตร เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2550 สำหรับปริมาณน้ำฝนต่ำสุดเดือนกุมภาพันธ์ 2550 มีปริมาณ 5.7 มิลลิเมตร ในรอบปี 2550 มีฝนตกจำนวน 178 วัน

2.2.5 ทรัพยากรธรรมชาติ

(1) ทรัพยากรป่าไม้

จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ป่าไม้ทั้งสิ้น 1,867.35 ตารางกิโลเมตร หรือ 1,166,875 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 18.88 เปอร์เซ็นต์ ของพื้นที่จังหวัด พบว่า พื้นที่ป่าชายเลน 277.89 ตารางกิโลเมตร หรือ 173,681.25 ไร่ พื้นที่ป่าบก จำนวน 1,589.45 ตารางกิโลเมตร หรือ 993,406.25 ไร่ พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ 69 แห่ง เนื้อที่ 1,924,654 ไร่ อุทยานแห่งชาติ จำนวน 5 แห่ง เนื้อที่ 1,028,648 ไร่ พื้นที่ป่าเศรษฐกิจครอบคลุมพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชทั้งหมด มีจำนวนเกษตรกร 340 ราย เนื้อที่ 2,813.75 ไร่

(2) การใช้ประโยชน์ที่ดินในป่าสงวน

โดยในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและที่ดินในพื้นที่ป่าสงวน ในพื้นที่จังหวัดมีป่าสงวน เนื้อที่รวม 5,242.62 ตารางกิโลเมตร โดยในพื้นที่ศึกษามีการใช้ประโยชน์เป็นเขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร¹ จำนวน 1,103.89 ตารางกิโลเมตร เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์² 2,312.32 ตารางกิโลเมตร และพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ³ 1,826.39 ตารางกิโลเมตร

¹เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ (Conservation Zone / Zone C) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ที่มีคุณค่าหายากเพื่อป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิดจากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ตลอดจนเพื่อประโยชน์ในการศึกษา การวิจัย นันทนาการของประชาชน และความมั่นคงของชาติ

²เขตพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ (Economic Zone/Zone E) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อผลิตไม้และของป่า รวมถึงพื้นที่เศรษฐกิจตามมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ และการจำแนกเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินใน พื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่เพื่อการพัฒนารักษาป่าไม้ และพื้นที่ประสานการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ระหว่างทรัพยากรป่าไม้กับทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ

³เขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร (Agricultural Zone/Zone A) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่มีลักษณะที่ดินเหมาะสมต่อการเกษตร หรือมีศักยภาพสูงในการพัฒนาด้านเกษตร ความผลการจำแนกสมรรถนะที่ดินของกรมพัฒนาที่ดิน รัฐสามารถพัฒนาความเป็นอยู่ของราษฎรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พื้นที่แ
ทั้งที่เป
เมื่อน้ำ
มีเขตติ
น้ำ ทั้ง
นครศรี

ธาตุที่ส
อื่น ๆ
ปูนซีเม

เลนมา
ตารางก
ป่าสมบ
อยู่ใน

หาดชน
บริเวณ
ยังพบแ
ปะการ
เกิดกับ
ธรรมช
Bleachi

จัดทำโดย

ได้ 37.0

(3) พื้นที่ชุ่มน้ำ

พื้นที่ชุ่มน้ำ หมายถึง พื้นที่ลุ่ม พื้นที่ราบลุ่ม พื้นที่ชื้นแฉะ พื้นที่น้ำท่วม มีน้ำขัง พื้นที่พรุ พื้นที่แหล่งน้ำทั้งที่เกิดเองตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่ขังและท่วมถาวร และชั่วคราว ทั้งที่เป็นน้ำนิ่งและน้ำไหล ทั้งน้ำจืด น้ำกร่อย และน้ำเค็ม รวมถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในบริเวณซึ่งเมื่อน้ำลดต่ำสุดมีความลึกของระดับไม่เกิน 6 เมตร รวมถึงพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำและชายฝั่งทะเล ซึ่งมีเขตติดต่อกับพื้นที่ชุ่มน้ำและเกาะ เป็นที่แหล่งที่อยู่อาศัย หากิน และผสมพันธุ์ที่สำคัญของนกน้ำ ทั้งที่เป็นนกประจำถิ่นและนกอพยพ ซึ่งเป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ชุ่มน้ำรวม 1,563.386 ตารางกิโลเมตร โดยแบ่งเป็น

- พื้นที่ที่เป็นทะเล/ชายฝั่ง แหล่งปะการังและหญ้าทะเล รวม 1,455.95 ตารางกิโลเมตร
- คลอง ห้วย แม่น้ำและลำธาร รวม 27.580 ตารางกิโลเมตร
- บึงและทะเลสาบ รวม 40.819 ตารางกิโลเมตร
- หนองน้ำ และที่ชื้นแฉะ รวม 38.037 ตารางกิโลเมตร

(4) แร่ธาตุ

จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพทางแร่ธาตุมาเป็นเวลายาวนาน มีแร่ธาตุที่สำคัญ ได้แก่ ยิปซัม หินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมปูนซีเมนต์) และดีบุก นอกจากนี้ยังมีแร่ธาตุอื่นๆ เช่น แร่เฟลด์สปาร์ แร่แบไรต์ แร่โคโลไมต์ ดินขาว หินดินดาน (เพื่ออุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ และหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง)

(5) ทรัพยากรชายฝั่ง

(5.1) ป่าชายเลน : จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นจังหวัดในพื้นที่ที่ศึกษาที่มีป่าชายเลนมากเป็นอันดับสาม รองจากจังหวัดพังงาและกระบี่ โดยมีพื้นที่ป่าชายเลนประมาณ 280 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ป่าชายเลนในจังหวัดนครศรีธรรมราช แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ป่าสมบูรณ์ อยู่ในเขตอำเภอขนอม สิชล และท่าศาลา และป่าชายเลนเสื่อมโทรม ซึ่งมีการกระจายอยู่ในเขตอำเภอที่มีป่าชายเลนสมบูรณ์ รวมทั้ง อำเภอเชียรใหญ่และปากพนัง

(5.2) ปะการัง : ปะการังในจังหวัดนครศรีธรรมราช จะพบบริเวณอุทยานแห่งชาติหาดขนอม และหมู่เกาะทะเลใต้ มีลักษณะเป็นแนวปะการังบริเวณชายฝั่งแบบพื้นราบ จะพบบริเวณรอบเกาะวังใน เกาะวังนอก และเกาะราบ ซึ่งมีปะการังเติบโตอยู่ไม่กี่ชนิด นอกจากนี้ยังพบแนวปะการังบริเวณหาดท้องหยีซึ่งมีสภาพที่สมบูรณ์ แต่มีขนาดพื้นที่ปะการังไม่กว้างนัก ปะการังที่พบ ได้แก่ กัลปังหา ปะการังเขากวางรวมทั้งปะการังอ่อนที่มีสีสันสวยงาม ปัญหาที่เกิดขึ้นกับแหล่งปะการังโดยทั่วไป คือ ปัญหาความเสื่อมโทรม ซึ่งมีสาเหตุมาจากอิทธิพลทางธรรมชาติ เช่น การระบาดของดาวมงกุฎหนาม การเกิดปรากฏการณ์ปะการังฟอกขาว (Coral Bleaching) และการเสื่อมโทรมเนื่องจากพายุและคลื่นลม เป็นต้น นอกจากนี้ยังเกิดจากการ

นึ่งได้แต่
นึ่ง
นึ่งเหนือ

ที่ 2598.5
สำหรับ
มีฝนตก

,875 ไร่
กิโลเมตร
พื้นที่ป่า
3,648 ไร่
40 ราย

นพื้นที่
ามีการ
ร เขต
ตาราง

พื้นที่ที่มี
ของชาติ
และรัฐมนตรี
กัน ระหว่าง
แหล่งในการ

กระทำของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากกิจกรรมการท่องเที่ยวและการประมงที่ผิดวิธี เช่น การระเบิดปลา การทิ้งสมอเรือท่องเที่ยว การเหยียบย่ำในแนวปะการัง การระบายของเสียลงสู่ทะเล ทำให้คุณภาพน้ำไม่เหมาะสมต่อการดำรงชีวิตของปะการัง เป็นต้น สำหรับจังหวัดนครศรีธรรมราชยังไม่มีรายงานว่าพบปัญหาความเสื่อมโทรมของแนวปะการัง

(5.3) หญ้าทะเล : ชนิดของหญ้าทะเลที่พบบริเวณชายฝั่งทะเล ในจังหวัดนครศรีธรรมราช มี 4 ชนิดคือ *Halodule Unineeruis*, *Halophila Ovalis*, *Thalassia Hemprichii*, *Enhalus acoroides* จะเห็นได้ว่า จังหวัดนครศรีธรรมราชมีหญ้าทะเลหลายชนิด ซึ่งควรจะมีการอนุรักษ์ไว้บริเวณที่พบแหล่งหญ้าทะเล คือบริเวณฝั่งอ่าวไทย แถบอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ท่าศาลา และปากพนัง

2.2.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม

(1) คุณภาพน้ำผิวดิน

แม่น้ำปากพนัง มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาบรรทัด ในเขตอำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช ไหลผ่านอำเภอชะอวด อำเภอเชียรใหญ่ แล้วมารวมกันกับลำน้ำสาขาที่บ้านแพรก บ้านเนิน อำเภอปากพนัง กลายเป็นแม่น้ำปากพนัง แล้วไหลลงอ่าวนครศรีธรรมราช ที่อำเภอปากพนัง มีความยาวของแม่น้ำสายหลัก ลำน้ำสายหลักและลำน้ำสาขาเท่ากับ 2,055 กิโลเมตร ส่วนใหญ่ใช้ในการเกษตรกรรม เนื่องจากลำน้ำมีความเค็มค่อนข้างมาก จากการที่น้ำเค็มจากทะเลรุกล้ำเข้าไปในแม่น้ำตลอดความยาว ตั้งแต่ปากแม่น้ำจนถึงอำเภอเชียรใหญ่ จึงมีการประกอบอาชีพและเกิดปัญหาน้ำเน่าเสียจากการทำนาเกลือไหลลงลำน้ำ ทำให้เกิดการขัดแย้งในการประกอบอาชีพของเกษตรกรผู้ทำนาข้าวกับเกษตรกรผู้ทำนาเกลือและมีหลายหน่วยงานพยายามดำเนินการแก้ไข เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทราบได้พระราชทานแนวพระราชดำริ และเกิดโครงการแก้ไขปัญหาลุ่มน้ำปากพนังเพื่อพัฒนาแหล่งน้ำให้มีน้ำเพียงพอ ป้องกันการรุกล้ำของน้ำเค็ม โดยแยกพื้นที่น้ำจืดและน้ำเค็มออกจากกันให้แน่นอน โดยกำหนดให้ทิศตะวันออกของปากพนัง (คลองหัวไทร) เป็นพื้นที่น้ำเค็ม ในปัจจุบันการก่อสร้างด้านชลประทาน และโครงสร้างพื้นฐานมีความก้าวหน้าไปมาก เกือบเสร็จสมบูรณ์แล้ว รวมถึงประตูระบายน้ำอุทกวิภาชประสิทธิ์ ซึ่งได้ทำการปิดประตูระบายน้ำไปแล้ว

จังหวัด
ชยะมา
จันดี &
เทศบา
อย่างดู
สาขา:
(Stabil
อยู่ระย

รวม ๕
การศึ
ผู้ใหญ่
ภาค
ทันต

การเ
พื้นที่
วัฒน

(2) การจัดการขยะมูลฝอย

จากข้อมูลสถานการณ์สิ่งแวดล้อมภาคใต้ตอนบน พ.ศ. 2548 พบว่า ในเขตเทศบาลของจังหวัดนครศรีธรรมราชมีปริมาณขยะที่เกิดขึ้นอยู่ในช่วง 1.5-800 ตัน โดยเทศบาลที่มีปริมาณขยะมากที่สุด ได้แก่ เทศบาลปากนคร และเทศบาลที่มีปริมาณขยะน้อยที่สุด ได้แก่ เทศบาลจันดี และเทศบาลลานสกา โดยเทศบาลส่วนใหญ่มีวิธีการกำจัดขยะไม่ถูกสุขลักษณะ มีเพียงเทศบาลไม้เรียง เทศบาลเมืองทุ่งสง เทศบาลพรหมโลก และเทศบาลท่าศาลา ที่มีการกำจัดอย่างถูกวิธี โดยทำการฝังกลบโดยถูกวิธี หมักทำปุ๋ย และเผาในเตาเผา

(3) การจัดการน้ำเสีย

จังหวัดนครศรีธรรมราชมีระบบบำบัดน้ำเสียเพียง 1 แห่งเท่านั้น โดยตั้งอยู่บริเวณพื้นที่สาธารณะ ตำบลนาทราย อำเภอเมือง เป็นระบบบำบัดน้ำเสียประเภทบ่อปรับเสถียร (Stabilization Pond) ซึ่งมีความสามารถในการรองรับน้ำเสีย 33,700 ลูกบาศก์เมตร/วัน ปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการก่อสร้าง

2.2.7 ด้านสังคม

(1) ศักยภาพด้านการศึกษา

จังหวัดนครศรีธรรมราช แบ่งพื้นที่การศึกษา ออกเป็น 4 เขต มีสถานศึกษาทั้งจังหวัดรวม 939 แห่ง ครู - อาจารย์ 14,312 คน จำนวนนักเรียนและนักศึกษา รวม 364,830 คน การศึกษานอกโรงเรียน มีศูนย์บริการศึกษานอกโรงเรียน (ศบอ.) รวม 23 อำเภอ โรงเรียนผู้ใหญ่ 5 แห่ง ศูนย์จังหวัด 1 แห่ง รวม 29 แห่ง จำนวนผู้เข้ารับการศึกษา 70,026 คน

(2) การสาธารณสุข

มีสถานบริการสาธารณสุขของทางภาครัฐ 281 แห่ง และสถานบริการสาธารณสุขของภาคเอกชน 538 แห่ง และมีจำนวนบุคลากรด้านสาธารณสุขต่อประชากร ดังนี้ แพทย์ 1:5,782 ทันตแพทย์ 1:28,219 เภสัชกร 1:10,608 และ พยาบาลวิชาชีพ 1:0.67

(3) สุนทรียภาพและการท่องเที่ยว

จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นเมืองโบราณที่มีความสำคัญทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง และศาสนามากที่สุดเมืองหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งยังมีพื้นที่ติดต่อกับทะเล และมีลักษณะภูมิประเทศเป็นเทือกเขา ดังนั้น จึงมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ศาสนา วิถีชีวิต และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากมาย

แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดนครศรีธรรมราช

(3.1) แหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชุมชน หมู่บ้าน ตลาด และวัฒนธรรม

- บ้านหนังตะลุงสุชาติ ทรัพย์สิน จัดแสดงหนังตะลุงประเภทต่างๆ และสาธิตการแกะหนังตะลุง

- กุฏิทรงไทย ตั้งอยู่ในวัดวังตะวันตก เป็นกุฏิไม้ทรงไทยเรือนเครื่องสับ 3 หลังประดับด้วยลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์ของเมืองนคร ปี พ.ศ. 2535

- บ้านคีรีวง อาชีพหลักคือการทำสวนผลไม้ผสม เรียกว่า "สวนสมรม" เป็นชุมชนเก่าแก่ที่อพยพไปอาศัยอยู่เชิงเขาหลวง

- บ้านปลายอวน เป็นชุมชนที่ประกอบอาชีพสวนผลไม้ เช่น ลองกอง มังคุด ชาวบ้านมีการจัดตั้งชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติ จัดกิจกรรมการเดินป่า

(3.2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทสิ่งก่อสร้าง วัด พิพิธภัณฑสถานอนุสาวรีย์

- ศาลหลักเมืองนครศรีธรรมราช

- วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร

- พระพุทธสิหิงค์

- พระวิหารสูง หรือหอพระสูง

- วัดสวนปาน อำเภอเมือง

- วัดสวนหลวง

- เจดีย์ยักษ์

- วัดนันทาราม

- พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

- กำแพงเมือง

- อนุสาวรีย์วีรไทย

- เก๋งจีนวัดประดู่

- ศาลาโศก หรือศาลาประดู่หก

- หอพระนารายณ์

- หอพระอิศวร

- แหล่งโบราณคดีเขาคา

- สำนักวิปัสสนากรรมฐานวัดชายนา

- สำนักศิลปะและวัฒนธรรม สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช

(3.3) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทะเล หาดทราย เกาะ อ่าว

- พิพิธภัณฑสถานเฉลิมพระเกียรติเพื่อพัฒนาพื้นที่ลุ่มน้ำปากพนัง

- ชายทะเลปากพนังและแหลมตะลุมพุก

- หาดคอเขา (หาดปิติ)

- หาดหินงาม

- หาดสิชล

- หาดสระบัว

- อุทยานแห่งชาติหาดขนอมหมู่เกาะทะเลใต้

- ป่าชายเลนคลองขนอม

- บ่อน้ำจืดธรรมชาติในทะเล

- อ่าวท้องหยี

ที่จัดใน

(3.4) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ป่าเขา แม่น้ำ ถ้ำ ทะเลสาบ

- อุทยานแห่งชาติเขานัน	- อุทยานแห่งชาติเขาลวง
- อุทยานแห่งชาติน้ำตกโยง	- เขาพลายดำ
- น้ำตกท่าแพ	- น้ำตกพรหมโลก
- น้ำตกอ้ายเขียวหรือในเขียว	- น้ำตกกรุงชิง
- น้ำตกยอดเหลือง	- น้ำตกสวนขัน
- น้ำตกสวนอายุ	- น้ำตกสี่ขีด
- น้ำตกหน่อตง	- น้ำตกภูริน
- น้ำตกกระแนะ	- บ้านปลายอวน
- ถ้ำหงส์	- ถ้ำเขาพิงผ้า
- ถ้ำสวนปราง	- ถ้ำโครำ
- น้ำตกคลองจ้ง	- ถ้ำตลอด
- วัดถ้ำทองพรรณรา	- ถ้ำเขาวังทอง
- ยอดเขาหลวง	- วัดเขาขุนพนม

(3.5) แหล่งท่องเที่ยวประเภทฟาร์ม สวนสัตว์สวนสนุก สวนสาธารณะ

- สนามหน้าเมือง
- สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ 84 (ทุ่งท่าลาด)

(3.6) แหล่งท่องเที่ยวประเภทอื่นๆ

- แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร กิ่งอำเภอช้างกลาง
- บ้านรังนกอีแอ่น

(4) แหล่งโบราณสถาน

แหล่งโบราณสถานในจังหวัด มีทั้งสิ้น 25 แห่ง แสดงรายละเอียดแหล่งโบราณสถานและที่ตั้งในตารางที่ 2.2.-2

ตารางที่ 2.2-2 แหล่งโบราณสถานในพื้นที่ศึกษา

จังหวัด	แหล่งโบราณคดี	ที่ตั้ง
นครศรีธรรมราช	กำแพงเมือง	ตำบลประตูชัยเหนือ อำเภอเมือง
	เจดีย์เขาธาตุ	ตำบลห้องเนียน อำเภอขนอม
	เจดีย์บ้านไสอิฐ	ตำบลเสาภา อำเภอสิชล
	ฐานพระสยามภูวนารถ	ตำบลพระเสื่อเมือง อำเภอเมือง
	ตึกรัตนธัช วัดท่าโพธิ์วรวิหาร	ตำบลท่าวัง อำเภอเมือง
	โบสถ์พราหมณ์	ตำบลประตูชัยเหนือ อำเภอเมือง
	พระเจดีย์ยักษ์	ตำบลคลัง อำเภอเมือง
	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ	ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
	พระบรมธาตุ	ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
	วัดเขาขุนพรหม	ตำบลบ้านเกาะ อำเภอพรหมคีรี
	วัดเขาลำปะ	ตำบลเขาพระทอง อำเภอชะอวด
	วัดควนชะลิก	ตำบลควนชะลิก อำเภอหัวไทร
	วัดจันทาราม	ตำบลท่าวัง อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
	วัดแจ้ง	ตำบลท่าวัง อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
	วัดท้าวโคตร	อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
	วัดประตู	ตำบลท่าวัง อำเภอเมือง
	วัดพระมหาธาตุ	ตำบลพระเสื่อเมือง อำเภอเมือง
	วัดภูเขาหลัก	ตำบลทุ่งสัง อำเภอทุ่งใหญ่
	วัดโมกคลาน	ตำบลโมกคลาน อำเภอท่าศาลา
	วัดวังตะวันตก	ตำบลท่าวัง อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
	วัดวังไทร	ตำบลกำโลน อำเภอลานสกา
	วัดสระเนรมิต/วัดสระเหยียง	ตำบลเสาธง อำเภออ่อนพิบูลย์
	วัดเสมาเมือง	ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
	วัดหน้าพระลาน	ตำบลพระเสื่อเมือง อำเภอเมือง
	ศาลพระเสื่อเมือง	ตำบลพระเสื่อเมือง อำเภอเมือง
	หอพระนารายณ์	ตำบลประตูชัยเหนือ อำเภอเมือง
	หอพระสิงห์	ตำบลพระเสื่อเมือง อำเภอเมือง
	หอพระสูง	อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช
	หอพระอิศวร	ตำบลประตูชัยเหนือ อำเภอเมือง

รวมถึงกลุ่มชนที่มีความสามารถจัดทำแผนการติดตามเป็นเกณฑ์

ตารางที่ 2.2-2
อ
ข้างกลาง
นพพิดา
ขนอม
จุฬารัตน์
ฉวาง
เฉลิมพระ
ชะอวด
เข็ญใหญ่
ต้าพรหม
ท่าศาลา
ทุ่งสง
ทุ่งใหญ่
นาบอน
บางขัน
ปากพนัง
พรหมคีรี
พระพรหม
พิบูล
เมืองนคร
อ่อนพิบูล
ลานสกา
สิชล
หัวไทร

ที่มา : TH

(5) ความเข้มแข็งของชุมชน

จากการศึกษาข้อมูลด้านความเข้มแข็งของชุมชน พบว่า มีการรวมกลุ่มกันของประชาชนในสายอาชีพต่างๆ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ให้มีความเข้มแข็ง เป็นผลิตภัณฑ์สินค้าจากชุมชนที่มีคุณภาพ มีชื่อเสียง สร้างงาน สร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่

รวมถึงการจัดทำแผนในหมู่บ้านของจังหวัดพื้นที่ศึกษา ซึ่งจากการสำรวจข้อมูล พบว่า กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ได้ดำเนินการส่งเสริมการพัฒนาในระดับชุมชน โดยเน้นการพัฒนาความสามารถของชุมชน เป็นรากฐานของชุมชนเข้มแข็ง และสนับสนุนในระดับหมู่บ้าน ให้มีการจัดทำแผนชุมชน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความสามารถให้กับประชาชนในชุมชน โดยมีการติดตามประเมินผลศักยภาพของแผนชุมชนของแต่ละหมู่บ้าน และมีการจัดลำดับผลการประเมินเป็นเกณฑ์ A B C เพื่อสะท้อนความเข้มแข็งของชุมชน รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2.2-3

ตารางที่ 2.2-3 แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอของจังหวัดนครศรีธรรมราช

อำเภอ	สินค้า OTOP	กลุ่มอาชีพ	จำนวนหมู่บ้านทั้งหมด	จำนวนหมู่บ้านที่มีแผนชุมชน	ผลการประเมินแผนชุมชน		
					A	B	C
ช้างกลาง	1	0	36	36	0	0	36
นพพิตำ	5	4	36	36	0	13	23
ขนอม	1	3	34	33	0	0	33
จุฬาภรณ์	1	6	29	29	0	29	0
ฉวาง	1	10	115	78	0	12	66
เฉลิมพระเกียรติ	1	5	37	36	36	0	0
ชะอวด	25	16	84	84	0	0	84
เชียรใหญ่	6	12	101	97	0	22	75
ท่าพรหม	0	2	29	29	0	0	29
ท่าศาลา	8	16	107	107	0	107	0
ทุ่งสง	18	13	124	122	0	37	85
ทุ่งใหญ่	1	10	69	63	0	15	48
นาบอน	1	1	34	34	0	12	22
บางขัน	1	4	60	58	0	13	45
ปากพนัง	25	14	151	141	0	141	0
พรหมคีรี	50	9	39	34	0	7	27
พระพรหม	2	5	38	37	0	37	0
พิปูน	71	5	42	41	0	3	38
เมืองนครศรีธรรมราช	251	31	114	104	0	103	1
ร่อนพิบูลย์	27	9	71	51	4	43	4
ลานสกา	81	20	43	42	0	36	6
สิชล	8	15	106	105	0	16	89
หัวไทร	5	10	99	99	10	18	71
รวม	590	220	1,598	1,496	50	664	782

ที่มา : Thai Tambon.com และกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

2.2.8 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

(1) การประกอบอาชีพ

การประกอบอาชีพของชาวจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรม เช่น ทำนา ทำสวนยาง ทำสวนผักผลไม้ ทำประมงทั้งน้ำจืดและน้ำเค็ม โดยแต่ละครัวเรือนมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันไปตามลักษณะอาชีพ และอำเภอ

(2) แรงงาน

การจ้างงานในเดือนมกราคม 2548 มีการปรับค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในจังหวัดนครศรีธรรมราช จากเดิมวันละ 135 บาท เป็นวันละ 139 บาท และเป็นวันละ 143 บาท ในเดือนสิงหาคม

สำหรับการจ้างงานลดลง โดยตำแหน่งงานว่างที่ผู้ประกอบการแจ้งผ่านสำนักงาน จัดหางาน จังหวัดในปีนี้มีจำนวน 6,658 อัตรา ลดลงจากปี 2547 ร้อยละ 52.0 ขณะเดียวกันมีผู้เข้ามาสมัครงาน จำนวน 8,886 คน ลดลงร้อยละ 24.3 และได้รับการบรรจุงาน 4,419 อัตรา ลดลงร้อยละ 12.1

(3) สาธารณูปโภคพื้นฐาน

(3.1) ไฟฟ้า : จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ด้วยระบบแรงสูงที่แรงดัน 115,000 โวลท์ แล้วจ่ายให้ผู้ใช้ไฟฟ้าในระบบ 33,000 โวลท์ และ 400/380 โวลท์ โดยมีหน่วยงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งรับผิดชอบในการบริการ และจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าในพื้นที่ ปัจจุบันข้อมูลสถานการณ์จ่ายไฟฟ้าของจังหวัดนครศรีธรรมราช ครบทุกอำเภอ และหมู่บ้านมีผู้ใช้ไฟฟ้า จำนวน 398,265 ครัวเรือน ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ 32,542 ครัวเรือน คิดเป็น 8.17 เปอร์เซ็นต์

(3.2) ประปา : จังหวัดนครศรีธรรมราช มีหน่วยงานที่ให้บริการทางด้านประปาทั้งหน่วยงาน การประส่วนภูมิภาค โดยมี สำนักงานการประปา 6 แห่ง คือ สำนักงานการประปานครศรีธรรมราช (อ.พระพรหม) สำนักงานประปาปากพนัง สำนักงานประปาทุ่งสง สำนักงานประปาชะอวด สำนักงานประปาจันดี (กิ่งอำเภอช้างกลาง) และสำนักงานการประปาชนอม ปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2549 มีประมาณ 25,957,143 ลูกบาศก์เมตร ลดลงจากปี 2548 ซึ่งมีประมาณ 25,981,528 ลูกบาศก์เมตร มีพื้นที่ให้บริการทั้งสิ้น 125.208 ตารางกิโลเมตร โดยการประปาเทศบาล นครนครศรีธรรมราช ปี 2546 ผู้ใช้น้ำประปา 25,095 ราย อัตราการผลิตวันละ 50,000 ลูกบาศก์เมตร /วัน ใช้แหล่งน้ำดิบจากคลองท่าดี ทางเทศบาลมีแผนงานขยายโรงกรองน้ำเพิ่มจำนวน 2 โรง กำลังการผลิตประมาณ 500 ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง และการประปาเทศบาล

แหล่งผลิตน้ำประปาภายในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชรับมาจาก แม่น้ำหลังสวน คลองสวี ประปาหลังสวน คลองเสาธง ห้วยเหมืองลึก บ่อบาดาล น้ำตกเขาสุนันทา คลองท่าแพ ประปาทุ่งสง คลองชะอวด อ่างเก็บน้ำห้วยน้ำใส แม่น้ำปากพนัง คลองชลประทานเชียรใหญ่ คลองจันดี คลองสังข์ คลองบ้านกลาง (จุดบรรจบคลองบางคู) น้ำตกเขาเสม็ดขุด

และหมู่

แสดงรา

เข้าสู่ค

เข้าเขต

จังหวัด

สู่จังหวัด

ทอง ไ

2 ขวา

โดยอา

ท่าศาล

ตั้งแต่

คลังน้ำ

บพบว

นครศรี

บออาชีพด้าน
ไม่ โดยแต่ละ

นครศรีธรรมราช

งาน จัดหางาน
มาสมัครงาน
12.1

ฟ้าฝ่ายผลิต
ฟ้าในระบบ
ขอใบในการ
ของจังหวัด
อื่น ยังไม่มี

ารประปาทั้ง
การประปา
งานประปา
านการผลิต
มีประมาณ
าเทศบาล
ะ 50,000
รงน้ำเพิ่ม

้าหลังสวน
ลองท่าแพ
เชียรใหญ่

ปัจจุบันข้อมูลสถานการณ์จ่ายประปาของจังหวัดนครศรีธรรมราชครบทุกอำเภอ
และหมู่บ้าน มีผู้ใช้น้ำประปา จำนวน 209,949ครัวเรือน ยังไม่มีน้ำประปาใช้ 11,702 ครัวเรือน
(3.3) เส้นทางคมนาคม : เส้นทางคมนาคมและขนส่งของจังหวัดนครศรีธรรมราช
แสดงรายละเอียดดังนี้

ทางบก ทางหลวงแผ่นดินที่สำคัญ ที่เชื่อมโยงกับจังหวัดใกล้เคียง ได้แก่

- ทางหลวงหมายเลข 41 เริ่มต้นจากอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ผ่านสุราษฎร์ธานี
เข้าสู่นครศรีธรรมราช
- ทางหลวงหมายเลข 403 จากนครศรีธรรมราช ผ่านอำเภอร่อนพิบูลย์และทุ่งสง
เข้าเขตจังหวัดตรัง
- ทางหลวงหมายเลข 408 จากนครศรีธรรมราช ผ่านอำเภอเชียรใหญ่ หัวไทร เข้าสู่
จังหวัดสงขลา
- ทางหลวงหมายเลข 4013 จากนครศรีธรรมราช ผ่านอำเภอปากพนัง หัวไทร เข้า
สู่จังหวัดสงขลา

ทางรถไฟ สายใต้ทุกขบวนผ่านชุมทางทุ่งสง และมีทางรถไฟแยกจากชุมทางเขาชุม
ทอง ไปยังตัวจังหวัดนครศรีธรรมราช สำหรับขบวนรถจากนครศรีธรรมราช - กรุงเทพฯ มีวันละ
2 ขบวน คือรถด่วน และรถเร็ว

ทางน้ำ ในสมัยโบราณ จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเมืองที่ติดต่อกับต่างชาติต่างประเทศ
โดยอาศัยทางน้ำเป็นหลักในการขนถ่ายสินค้าต่างประเทศ บริเวณปากแม่น้ำ เช่น ปากพนัง สิชล
ท่าศาลา โดยเฉพาะในแม่น้ำปากพนังเป็นเส้นทางคมนาคมติดต่อระหว่างอำเภอและจังหวัดอื่นๆ
ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และยังมีเรือยนต์และเรือเดินสมุทรรับส่งสินค้าอยู่ เช่น เรือบรรทุกน้ำมันส่ง
คลังน้ำมัน (ของ ปตท.) แต่ได้ลดความสำคัญลง เนื่องจากการคมนาคมขนส่งทางบกเข้ามามี
บทบาทแทน

สำหรับท่าเทียบเรือเอกชนที่ใช้ขนถ่ายสินค้า ได้แก่

- ท่าเรือ บริษัท แร่สัมปันธ์ อำเภอขนอม
- ท่าเรือ ของห้างหุ้นส่วนจำกัด สินแร่เจริญผล อำเภอท่าศาลา
- ท่าเรือเอกชนที่ใช้ขนถ่ายสินค้าประเภทน้ำมัน ได้แก่ ท่าเรือค้าขายชายฝั่ง

ทางอากาศ ท่าอากาศยานนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่ที่ตำบลปากพูน อำเภอเมือง
นครศรีธรรมราช อยู่ห่างจากจังหวัด ประมาณ 15 กิโลเมตร มีพื้นที่ 1,790 ไร่

2.3 จังหวัดพังงา

2.3.1 ประวัติความเป็นมา

จังหวัดพังงา เดิมั้นเรียกกันว่า "เมืองงูงา" ตามชื่อเขางาหรือเขาพังงา ซึ่งตั้งอยู่ในตัวจังหวัดปัจจุบัน ในสมัยก่อนเมืองงูงาขึ้นอยู่กับเมืองนครศรีธรรมราช ในสมัยรัชกาลที่ 2 ชื่อ "เมืองงูงา" ได้ปรากฏอยู่ในทำเนียบข้าราชการเมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งน่าจะเป็นเมืองขึ้นฝ่ายกรมพระสุรัสวดีฝ่ายซ้าย เมืองงูงานี้อาจจะตั้งชื่อให้คล้องจองกับเมืองภูเก็ต และเหตุที่เมืองงูงากลายเป็นเมืองพังงานั้น สันนิษฐานกันว่าน่าจะเนื่องมาจากเมืองงูงาเป็นเมืองที่มีแร่อุดมสมบูรณ์ มีฝรั่งมาติดต่อซื้อขายแร่ดีบุกกันมาก และฝรั่งเหล่านี้คงจะออกเสียงเมืองงูงาเป็นเมือง "พังงา" ไป เพราะแต่เดิมฝรั่งเขียนชื่อเมืองงูงาว่า PHUNGA หรือ PUNGA ซึ่งอาจอ่านว่า งูงา หรือพังงา หรือพังกาก็ได้ พังงาตั้งอยู่ในภาคใต้ชายฝั่งทะเลด้านตะวันตก อยู่ระหว่างเส้นละติจูดที่ 8 องศา 27 ลิปดา 52.3 ฟลิปดาเหนือกับเส้นลองจิจูด ที่ 98 องศา 32ลิปดาตะวันออก ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 788 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 4,170.885 ตารางกิโลเมตร โดยจังหวัดมีอาณาเขตติดต่อกับ

- ๑ ทิศเหนือ ติดต่อกับ จังหวัดระนอง
- ๑ ทิศใต้ ติดต่อกับ จังหวัดภูเก็ต ตรงช่องแคบปากพระ เชื่อมกันโดยสะพานสารสิน และสะพานเทพกระษัตรี
- ๑ ทิศตะวันออก ติดต่อกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดกระบี่
- ๑ ทิศตะวันตก ติดต่อกับทะเลอันดามันและมหาสมุทรอินเดีย

2.3.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร

พื้นที่ศึกษาในจังหวัดพังงา แบ่งการปกครองออกเป็นระดับอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน จนถึงองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย เขตการปกครองในระดับอำเภอ 8 แห่ง ระดับตำบล 48 แห่ง ระดับหมู่บ้าน 321 แห่ง และระดับองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 51 แห่ง โดยพื้นที่ศึกษาทั้งหมดครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 4,170.90 ตารางกิโลเมตร

สำหรับประชากรในจังหวัดพังงา จากข้อมูลกรมการปกครองซึ่งประกาศจำนวนราษฎรต่าง ๆ ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ เดือนธันวาคม 2549 พบว่า ประชากรในจังหวัดพังงา มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 245,394 คน ประกอบด้วย ชายจำนวน 123,128 คน หญิงจำนวน 122,266 คน

ตะวันออก

ชายฝั่ง

กระบี่
จังหวัด

มรสุม

โดยฤดู

เนื่องจา

เนื่องจา

ตลอดปี

แต่ละปี

ทรัพยากร

43.65

ป่าไฟ

จำนวน

รวมทั้ง

กับจังหวัด

90 ของ

2.3.3 ลักษณะภูมิประเทศ

โดยทั่วไปเป็นภูเขาสลับหินซ้อน ที่สูง พื้นที่ราบ บริเวณที่เป็นที่ราบจะลาดลงจากทิศตะวันออกเฉียงใต้ไปยังทิศตะวันตก และบริเวณที่เป็นเกาะประมาณ 105 เกาะ แสดงรายละเอียดดังนี้

- บริเวณภูเขาและที่สูง ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัด ทิวเขาที่สำคัญ คือ ทิวเขาภูเก็ต
- บริเวณที่ราบ ซึ่งมีน้อย ส่วนมากเป็นที่ราบชายฝั่งทะเลที่เกิดจากการยุบตัวของแผ่นดินชายฝั่งทะเล มีลักษณะแคบยาวและเว้าแหว่ง ส่วนใหญ่เป็นหาดชายเลน
- บริเวณที่เป็นเกาะ ส่วนใหญ่จะอยู่ตอนเหนือของจังหวัดในเขตพื้นที่อำเภอตะกั่วป่า และกระบี่ ในอ่าวพังงามีเกาะสำคัญในเขตพื้นที่อำเภอเกาะยาว ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัด

2.3.4 ลักษณะภูมิอากาศ

ภูมิอากาศแบบมรสุมเมืองร้อน โดยอยู่ใต้อิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้มี 2 ฤดู คือ ฤดูฝน จังหวัดพังงามีฝนตกปีหนึ่งรวม 8-9 เดือน โดยฤดูฝนจะเริ่มประมาณเดือนพฤษภาคม-ธันวาคม จะเรียกว่าเป็นเมืองฝนแปด แดดสี่ เนื่องจากได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งพัดผ่านมหาสมุทรอินเดียเข้าสู่ภาคใต้ เนื่องจากเป็นลมที่ผ่านทะเลมาโดยตลอด เป็นมวลอากาศที่มีความชื้นสูง ทำให้เกิดฝนตกชุกตลอดพื้นที่ทั้งจังหวัด โดยปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปี 2,806.7 มิลลิเมตร ค่าเบี่ยงเบน (SD) แต่ละปี 579.5 มิลลิเมตร

2.3.5 ทรัพยากรธรรมชาติ

(1) ทรัพยากรป่าไม้

จากการแปลภาพถ่ายดาวเทียมโดยกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช พบว่า ทรัพยากรป่าไม้ของจังหวัดพังงามีเนื้อที่รวมทั้งสิ้น 1,077,659.38 ไร่ คิดเป็น ร้อยละ 43.65 ของพื้นที่จังหวัด จำแนกเป็นป่าประเภทต่างๆ ได้ดังนี้

(1.1) ป่าบก : พื้นที่ส่วนใหญ่ที่เป็นป่าดงดิบ ประกอบด้วย ป่าดิบชื้น ป่าดิบเขา และป่าไผ่ ที่มีสภาพป่าแน่นทึบมีเรือนยอดชิดกัน สภาพป่าค่อนข้างสมบูรณ์ ประกอบด้วย พันธุ์ไม้มีค่าทางานาชนิด เช่น ไม้ยางยูง ตะเคียน หลุมพอ นาคบุตร ดาเสื่อ เป็นต้น พื้นที่ป่าดงดิบ มีเนื้อที่รวมทั้งสิ้น 815,898.06 ไร่ หรือ ร้อยละ 33.08 ของพื้นที่จังหวัด

(1.2) ป่าชายเลน : จังหวัดพังงาเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ป่าชายเลนมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดต่างๆ ด้านฝั่งทะเลอันดามัน อีกทั้งยังมีความสมบูรณ์สูงกว่าจังหวัด อื่นๆ กล่าวคือ ร้อยละ 90 ของพื้นที่ ป่าชายเลนของจังหวัดพังงามีต้นไม้ขึ้นอยู่หนาแน่น และมีความสมบูรณ์ของเรือนยอด

ตั้งอยู่ในตัว
ภาคที่ 2 ชื่อ
เมืองขึ้นฝ่าย
ที่เมืองงา
คมสมบูรณ์
อง "พังงา"
งา หรือ
ละติจูดที่ 8
ก ห่างจาก
เมตร โดย
งานสารสิน

หมู่บ้าน
ทั้ง ระดับ
โดยพื้นที่
นราษฎร
นจังหวัด
งจำนวน

ร้อยละ 70-100 ประกอบด้วย พันธุ์ไม้ มีค่าหลายชนิด เช่น ไม้โกงกางใบเล็ก ไม้โกงกางใบใหญ่ ถั่วขาว ถั่วดำ ตะบูน และพังกาหัวสุ่ม พื้นที่ป่าชายเลนนี้มีเนื้อที่รวมทั้งสิ้น 260,696.32 ไร่ หรือ ร้อยละ 10.57 ของพื้นที่จังหวัด

(2) การใช้ประโยชน์ที่ดินในป่าสงวน

โดยในพื้นที่จังหวัดพังงา มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและที่ดินในพื้นที่ป่าสงวน ในพื้นที่ จังหวัดมีป่าสงวน เนื้อที่รวม 842.06 ตารางกิโลเมตร โดยในพื้นที่ศึกษามีการใช้ประโยชน์เป็น เขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร¹ จำนวน 1.81 ตารางกิโลเมตร เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์² 677.09 ตารางกิโลเมตร และพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ³ 163.17 ตารางกิโลเมตร

(3) พื้นที่ชุ่มน้ำ

พื้นที่ชุ่มน้ำ หมายถึง พื้นที่ลุ่ม พื้นที่ราบลุ่ม พื้นที่ขึ้นแฉะ พื้นที่น้ำท่วม มีน้ำขัง พื้นที่พรุ พื้นที่แหล่งน้ำทั้งที่เกิดเองตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่ขังและท่วมถาวร และชั่วคราว ทั้งที่เป็นน้ำนิ่งและน้ำไหล ทั้งน้ำจืด น้ำกร่อย และน้ำเค็ม รวมถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในบริเวณซึ่ง เมื่อน้ำลดลงต่ำสุดมีความลึกของระดับไม่เกิน 6 เมตร รวมถึงพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำและชายฝั่งทะเล ซึ่งมีเขตติดต่อกับพื้นที่ชุ่มน้ำและเกาะ เป็นที่แหล่งที่อยู่อาศัย หากิน และผสมพันธุ์ที่สำคัญของ นกน้ำ ทั้งที่เป็นนกประจำถิ่นและนกอพยพ ซึ่งเป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัด พังงา มีพื้นที่ชุ่มน้ำรวม 1,402.909 ตารางกิโลเมตร โดยแบ่งเป็น

- พื้นที่ที่เป็นทะเลชายฝั่ง แหล่งปะการังและหญ้าทะเล รวม 1,301.519 ตารางกิโลเมตร
- คลอง ห้วย แม่น้ำและลำธาร รวม 31.058 ตารางกิโลเมตร
- บึงและทะเลสาบ รวม 44.979 ตารางกิโลเมตร
- หนองน้ำและที่ขึ้นแฉะ รวม 25.353 ตารางกิโลเมตร

(4) แร่ธาตุ

จังหวัดพังงา เป็นจังหวัดที่มีทรัพยากรแร่ค่อนข้างสมบูรณ์ พบแหล่งแร่ในหลายบริเวณ ทั้งที่เป็นหุบเขา และทะเลชายฝั่ง แร่สำคัญที่สำรวจพบมีหลายชนิด ได้แก่ ดีบุก แร่หินปูน อุตสาหกรรมชนิดหินปูนอุตสาหกรรม หินทราย หินแกรนิต โดโลไมท์ เซอร์คอน เป็นต้น

¹เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ (Conservation Zone / Zone C) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ที่มีคุณค่าหายากเพื่อการป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิดจากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ตลอดจนเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษา การวิจัย นันทนาการของประชาชน และความมั่นคงของชาติ

²เขตพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ (Economic Zone/Zone E) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อผลิตไม้และของป่า รวมถึงพื้นที่เศรษฐกิจตามมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ และการจำแนกเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินใน พื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่เพื่อการพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ และพื้นที่ประสานการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ระหว่างทรัพยากรป่าไม้กับทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ

³เขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร (Agricultural Zone/Zone A) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่มีสมรรถนะที่ดินเหมาะสมต่อการเกษตร หรือมีศักยภาพสูงในการพัฒนาการเกษตร ตามผลการจำแนกสมรรถนะที่ดินของกรมพัฒนาที่ดิน รัฐสามารถพัฒนาความเป็นอยู่ของราษฎรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มีเนื้อที่
อื่นๆ กร
เรือนยอด
พังกาหัว
ตารางก
สภาพ
ตะกั่วป

ปะการัง
ปะการัง
ดอนนอ
ไม่เกิน
ทิศเหน
ปะการัง
ตะกอน

เกาะสุริ
สภาพแ
เป็นแห
Kosurin
เล็กหรือ
ร้อยต่อ
โดยเฉ
ได้รับค
ให้แรง

ประมา
ชนิดต่ำ
ปากคล
ทรายแ

(5) ทรัพยากรชายฝั่ง

(5.1) ป่าชายเลน : จังหวัดพังงา เป็นจังหวัดที่ป่าชายเลนมากที่สุดในประเทศไทย มีเนื้อที่ประมาณ 417 ตารางกิโลเมตร เป็นพื้นที่ที่ป่าชายเลนมีความอุดมสมบูรณ์สูงกว่าจังหวัดอื่น ๆ กล่าวคือ ร้อยละ 90 ของพื้นที่ป่าชายเลนมีต้นไม้ยืนต้น และมีความอุดมสมบูรณ์ของเรือนยอด พรรณไม้หลักที่ขึ้น ได้แก่ โกงกางใบเล็ก โกงกางใบใหญ่ ถั่วขาว ถั่วดำ ตะบูน และพังกาหัวส้ม ป่าชายเลนที่สำคัญ ได้แก่ บริเวณอุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา มีเนื้อที่ประมาณ 400 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่ 400 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุมป่าชายเลนผืนที่สมบูรณ์และคงสภาพธรรมชาติดั้งเดิมอยู่มาก ตั้งแต่เขตอำเภอเมืองพังงา เลียบตามชายฝั่งจนถึงเขต อำเภอตะกั่วป่า และบริเวณพื้นน้ำในท้องทะเลอันดามัน

(5.2) ปะการัง : จังหวัดพังงา เป็นจังหวัดที่มีเกาะมากมายหลายเกาะจึงมีแนวปะการังมากตามไปด้วย โดยมีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 25.60 ตารางกิโลเมตร จัดเป็นแนวปะการังที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย โดยพบแนวปะการังบริเวณเขตชายฝั่งน้ำตื้น และอยู่บริเวณตอนนอกของอ่าว มีลักษณะเป็นแนวค่อนข้างแคบขนาดกว้างไม่เกิน 10 เมตร ที่ระดับความลึกไม่เกิน 3-5 เมตร การก่อตัวของแนวปะการังมีรูปแบบที่แน่นอน คือ ก่อตัวทางทิศตะวันออกและทิศเหนือของเกาะ เนื่องจากเป็นด้านที่ไม่ได้รับอิทธิพลจากคลื่นมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ชนิดปะการังที่พบส่วนใหญ่เป็นปะการังโขด ปะการังจาน ปะการังร่องสมอง ซึ่งเป็นปะการังที่ทนต่อตะกอนได้ดี สภาพปะการังส่วนใหญ่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ปานกลาง

หมู่เกาะสิมิลัน เป็นหมู่เกาะที่มีขนาดใหญ่และสำคัญที่สุดของประเทศไทย และหมู่เกาะสุรินทร์ มีชนิดปะการังที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง รวมทั้งเป็นแหล่งจำเพาะที่มีสภาพแวดล้อมเหมาะแก่การเจริญเติบโตของปะการังเขากวาง และแปรงล้างขวด นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งที่พบปะการังชนิดใหม่ของโลก ได้แก่ ปะการังเขากวางทรงพุ่มแบบพาน ซึ่ง *Acropora Kosurin* และจากเหตุการณ์คลื่นสึนามิ พบว่า พื้นที่แนวปะการังส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบเล็กน้อย มีเพียงบางส่วนของปะการังที่ได้รับผลกระทบเสียหายมาก เช่น บริเวณอ่าวช่องเขาขาด และพื้นที่รอยต่อระหว่างเกาะสุรินทร์ และเกาะตอร์ริลลา และบริเวณเกาะบางูที่ได้รับความเสียหายมาก โดยเฉพาะจุดดำน้ำที่ชื่อว่า Christmas Point, The Hideway และ Snapper Alley ซึ่งบริเวณที่ได้รับผลกระทบจะเกิดขึ้นบริเวณที่เป็นช่องแคบหรือบริเวณร่องน้ำระหว่างเกาะ ซึ่งส่งเสริมให้แรงกระทำของคลื่นหรือกระแสน้ำที่เกิดจากคลื่นให้มีความรุนแรง

(5.3) หญ้าทะเล : แหล่งหญ้าทะเลในจังหวัดพังงามีพื้นที่ครอบคลุมทั้งจังหวัดประมาณ 19.0 ตารางกิโลเมตร จากการสำรวจการแพร่กระจายและพื้นที่ปกคลุมของหญ้าทะเลชนิดต่างๆ บริเวณหาดทุ่งนางดำพบว่าการแพร่กระจายสูง หาดดังกล่าวเป็นพื้นที่ชายหาดฝั่งปากคลองคุระ ความชุ่มชื้นค่อนข้างน้อย แม่น้ำต่อเนื่องไปบริเวณหาดทุ่งนางดำระหว่างเนินทรายและชายฝั่งเกิดมีลักษณะคล้ายแอ่งน้ำขนาดใหญ่เป็นที่ที่มีความเหมาะสมต่อการ

เจริญเติบโตของหญ้าทะเล ซึ่งพบหญ้าทะเลบริเวณนี้ 8 ชนิด โดยมีพื้นที่แพร่กระจายรวม 1.38 ตารางกิโลเมตร ได้แก่ *Cymodocea serrulata*, *Halodule uninervis*, *Syringodium isoetipolium*, *Enhalus acoroides*, *Halophila ovalis* และ *H. minor* นอกจากนี้ยังพบการแพร่กระจายของหญ้าทะเลบริเวณทิศตะวันออกของเกาะระ

2.3.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม

(1) คุณภาพน้ำผิวดิน

คลองตะกั่วป่า เกิดจากเทือกเขาในเขตอำเภอกะบง ไหลมาบรรจบกับคลองเหล คลองมณีษี และไหลลงสู่ทะเลอันดามัน ที่อำเภอตะกั่วป่า มีความยาวประมาณ 30 กิโลเมตร ในอดีตมีความสำคัญในเชิงพาณิชย์ และคมนาคม ปัจจุบันมีสภาพตื้นเขินอันเป็นผลมาจากการทำเหมืองแร่

สำนักงานสิ่งแวดล้อม ภาคที่ 15 ได้ติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำของคลองตะกั่วป่า จำนวน 2 สถานีตรวจวัด ได้แก่ บริเวณที่ไหลผ่านบ้านนกฮูกเหล อำเภอตะกั่วป่า และบริเวณที่ไหลผ่านเทศบาลเมืองตะกั่วป่า บางนายสี อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา

จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำคลองตะกั่วป่า พบว่า คุณภาพน้ำโดยรวมของคลองตะกั่วป่าอยู่ในเกณฑ์พอใช้ และบริเวณเทศบาลเมืองตะกั่วป่า มีคุณภาพน้ำต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากบริเวณดังกล่าวอยู่ใกล้ชุมชน โดยดัชนีที่บ่งชี้ ได้แก่ BOD และโคลิฟอร์มแบคทีเรียทั้งหมด และฟีคัลโคลิฟอร์มแบคทีเรีย ปริมาณสูง โดยคุณภาพน้ำคลองตะกั่วป่าบริเวณบ้านนกฮูกมีคุณภาพน้ำจัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 2 และบริเวณเทศบาลเมืองตะกั่วป่า มีคุณภาพน้ำจัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 3 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2.3-1

ตารางที่ 2.3-1 ผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำคลองตะกั่วป่า

สถานี	pH	Turbidity (NTU)	Conductivity (MS/cm)	Salinity (ppt)	DO (mg/L)	BOD (mg/L)	Total Coliform Bacteria (MPN/100 ml)	Fecal Coliform Bacteria (MPN/100ml)
ครั้งที่ 1								
TPC1	6.69	4.37	36.0	<0.03	7.1	1.0	230	230
TPC2	6.69	5.27	96.0	0.02	7.7	2.1	280	280
ครั้งที่ 2								
TPC1	7.30	8.25	34.9	0.02	7.7	<1.0	300	80
TPC2	6.45	59.9	56.0	0.02	6.9	2.6	13,000	13,000
ครั้งที่ 3								
TPC1	6.81	11.8	29.7	0.02	7.5	<1.0	1,100	500
TPC2	6.95	5.27	30.6	0.02	7.6	1.4	2,200	300

รายงาน
โครงการ
ชายฝั่งทะเล

ประมา
มูลฝอย
เทศบา
ของเท
มีหน้า
หน้าวง

เมืองพั
มูลฝอย
จังหวัด
กำจัดข
ประมา
ประมา

ตำบลก

ประมา
ของตม
ตำบลที่

เทศบาล
มีสถานะ
เหมือง
สถานที่
ประมา
อบต.นา

โดยรวม 1.38

oetipolium,
ายของหญ้า

คลองมณีศรี

ในอดีตมี

หมืองแร่

งตะกั่วป่า

ะบริเวณที่

ยรวมของ

าต่ำ ทั้งนี้

เบคทีเรีย

ณบ้านนก

ณภาพน้ำ

(2) การจัดการขยะมูลฝอย

(2.1) เทศบาลตำบลเกาะยาว : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล
ประมาณวันละ 2 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2547) เทศบาลตำบลเกาะยาว ไม่มีสถานที่กำจัดขยะ
มูลฝอยเป็นของตนเอง โดยใช้ที่ดินของที่ว่าการอำเภอเกาะยาว ซึ่งอยู่ห่างจากสำนักงาน
เทศบาลตำบลเกาะยาว 0.8 กม. ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำมากำจัดในสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย
ของเทศบาลรวมทั้งหมด 5 ตัน เฉพาะของเทศบาลตำบลเกาะยาวประมาณวันละ 2 ตัน
มีหน่วยงานอื่นๆ นำขยะมูลฝอยมากำจัดประมาณวันละ 3 ตัน ได้แก่ อบต.เกาะยาวน้อย
หน่วยงานราชการต่าง ๆ บังกะโลของเอกชน

(2.2) เทศบาลเมืองพังงา : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล
เมืองพังงาประมาณวันละ 13 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2547) เทศบาลเมืองพังงา มีสถานที่กำจัดขยะ
มูลฝอยเป็นของตนเอง สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยตั้งอยู่ หมู่ที่ 3 ตำบลตากแดด อำเภอเมือง
จังหวัดพังงา สถานที่กำจัดมูลฝอยมีพื้นที่ 71 ไร่ ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำมากำจัดในสถานที่
กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาลเมืองพังงารวมทั้งหมด 20 ตัน เฉพาะของเทศบาลเมืองพังงา
ประมาณวันละ 13 ตัน มีหน่วยงานอื่นๆ นำขยะมูลฝอยมากำจัดร่วมกับเทศบาลเมืองพังงา
ประมาณวันละ 7 ตัน ได้แก่ เทศบาลตำบลกระโสม อบต.นบปริง อบต.หล่อยุง และอบต.ถ้ำน้ำผุด

(2.3) เทศบาลตำบลกระโสม : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล
ตำบลกระโสมประมาณวันละ 1.3 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2548)

(2.4) เทศบาลตำบลทับปุด : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล
ประมาณวันละ 10 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2547) เทศบาลตำบลทับปุดมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็น
ของตนเอง อยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาลประมาณ 1 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่บ้านลุ่มเกรียบ หมู่ที่ 4
ตำบลทับปุด อำเภอทับปุด จังหวัดพังงา สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยมีพื้นที่ 11

(2.5) เทศบาลตำบลท้ายเหมือง : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขต
เทศบาลตำบลท้ายเหมืองประมาณวันละ 15 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2547) เทศบาลตำบลท้ายเหมือง
มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง โดยตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 1 ตำบลท้ายเหมือง อำเภอท้าย
เหมือง จังหวัดพังงาสถานที่กำจัดมูลฝอยมีพื้นที่ 15 ไร่ ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำมากำจัดใน
สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาล รวมทั้งหมด 22 ตัน เฉพาะของเทศบาลตำบลท้ายเหมือง
ประมาณวันละ 15 ตัน มีหน่วยงานอื่นๆ นำขยะมูลฝอยมากำจัดประมาณวันละ 7 ตัน ได้แก่
อบต.นาเดย

al Coliform Bacteria PN/100ml)
230
280
80
13,000
500
300

(2.6) เทศบาลตำบลท่านา : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาลตำบลท่านาประมาณวันละ 3 ตัน (ข้อมูลปีพ.ศ.2547) เทศบาลตำบลท่านามีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง โดยตั้งอยู่หมู่ที่ 2 ตำบลท่านา อำเภอเกาะปรง จังหวัดพังงา ปริมาณมูลฝอยที่นำมากำจัดในสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาลตำบลท่านารวมทั้งหมด 5 ตัน เฉพาะของเทศบาลตำบลท่านาประมาณ วันละ 3 ตัน มีหน่วยงานอื่นๆนำมูลฝอยมากำจัดร่วมกับเทศบาลตำบลท่านาประมาณวันละ 2-3 ตัน ได้แก่ อบต.ท่านา อบต.เกาะ และโรงพยาบาลเกาะปรง

(2.7) เทศบาลตำบลโคกกลอย : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล ประมาณวันละ 10 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2547) เทศบาลตำบลโคกกลอยมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยมีพื้นที่ 20 ไร่

(2.8) เทศบาลกระบี่บุรี : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาลตำบลกระบี่บุรีประมาณวันละ 12 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2547) เทศบาลตำบลกระบี่บุรีมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 8 ถนนเพชรเกษม ตำบลกระบี่ อำเภอกระบี่บุรี จังหวัดพังงา ปริมาณมูลฝอยที่นำมากำจัดในสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาลตำบลกระบี่บุรีรวมทั้งหมด 18 ตัน เฉพาะของเทศบาลตำบลกระบี่บุรี ประมาณวันละ 10 ตัน มีหน่วยงานอื่นๆ นำมูลฝอยมากำจัดประมาณวันละ 8 ตัน ได้แก่ อบต.กระบี่ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ และเอกชน

(3) การจัดการน้ำเสีย

ปัจจุบันจังหวัดพังงาไม่มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชนในพื้นที่

2.3.7 ด้านสังคมและเศรษฐกิจ

(1) ศักยภาพด้านการศึกษา

ในปี 2549 จังหวัดพังงา มีการจัดระบบการศึกษาออกเป็น 2 ประเภทคือ การศึกษาภาครัฐบาล และภาคเอกชน มีสถานศึกษาทั้งหมด 189 แห่ง เป็นสถานศึกษาภาครัฐ จำนวน 177 แห่ง มีนักเรียน 38,988 คน สถานศึกษาภาคเอกชน 12 แห่ง มีนักเรียน 4,879 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 43,867 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2549) แยก เป็น แต่ละระดับ

(2) การสาธารณสุข

จังหวัดพังงา มีสถานบริการสาธารณสุขของภาครัฐ 75 แห่ง สถานบริการสาธารณสุขของภาคเอกชน 151 แห่ง โดยมีบุคลากรด้านสาธารณสุขต่อประชากร ดังนี้ แพทย์ 1:8,313 ทันตแพทย์ 1:12,439 เภสัชกร 1:6,219 และพยาบาลวิชาชีพ 1:419

แปลกต
ถนนวน
ธรรมชา
มีแสงสี
สัญลักษณ์

ที่ตั้งใน

เขตเทศบาล
ที่กำจัดขยะ
ณมูลฝอยที่
เฉพาะของ
กับเทศบาล
ภายในเขต
ลานที่กำจัด

(3) สุนทรียภาพและการท่องเที่ยว

(3.1) แหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชุมชน หมู่บ้าน ตลาด และวัฒนธรรม

เมืองพังงา เป็นเมืองที่สงบเรียบง่าย เป็นอำเภอที่มีภูเขารูปลักษณะสวยงาม แปลกตาตลอดเส้นทาง ภูเขาเหล่านี้มีต้นไม้เขียวครึ้มขึ้นปกคลุม ทำให้ดูชุ่มชื้นและเย็นสบาย มีถนนหนทางที่สะอาด ดึงสองข้างทางยังเป็นตึกเตี้ย ๆ ที่ไม่บดบังความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติ เป็นเมืองที่เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการความเรียบง่ายในการพักผ่อนอยู่กับธรรมชาติไม่มีแสงสี และก่อนจะเข้าถึงตัวเมืองพังงา จะมองเห็น “เขารูปช้าง” สูงตระหง่านแต่ไกล ถือเป็นสัญลักษณ์ของจังหวัด

(3.2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทสิ่งก่อสร้าง วัด พิพิธภัณฑ์ อนุสาวรีย์

- วัดราษฎร์อุปถัมภ์ หรือวัดบางเหริยง
- ศูนย์อนุรักษ์อุทยานใต้ทะเลจุฬาภรณ์
- วัดนารายณ์การาม
- วัดสุวรรณคูหา

(3.3) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทะเล หาดทราย เกาะ อ่าว

- อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์
- อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน
- อุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง
- อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา
- อุทยานแห่งชาติศรีพังงา
- อุทยานแห่งชาติเขาลึก-ลำรู่
- เกาะยาว
- เกาะพระทอง
- ชายทะเลเขาหลัก
- หาดบางสัก
- วนอุทยานน้ำตกgramัญ
- วนอุทยานสะพานงมโนราห์

(4) แหล่งโบราณสถาน

แหล่งโบราณสถานในจังหวัด มีทั้งสิ้น 55 แห่ง แสดงรายละเอียดแหล่งโบราณสถานและที่ตั้งในตารางที่ 2.3-2

เทศบาลตำบล
กำจัดขยะ
จังหวัดพังงา
วมทั้งหมด
มูลฝอยมา
น

การศึกษา
นวน 177
วมจำนวน

ณสุขของ
นตแพทย์

ตารางที่ 2.3-2 แหล่งโบราณสถานในพื้นที่ศึกษา

จังหวัด	แหล่งโบราณคดี	ที่ตั้ง
พังงา	กำแพงเจวณเจ้าเมืองตะกั่วป่า	ตำบลตะกั่วป่า อำเภอเมืองพังงา
	เขาพระเหนือ	ตำบลผ่านยาว อำเภอตลาดใหญ่
	เจดีย์เขาล้างบาตร	อำเภอเมืองพังงา
	ทุ่งตึก	ตำบลเกาะคอเขา อำเภอเกาะคอเขา
	นางสีดา	ตำบลเหล อำเภอกะปง
	พระนารายณ์	ตำบลเหล อำเภอกะปง
	พระลักษณะณ์	ตำบลเหล อำเภอกะปง
	วัดคงคาภิมุข	ตำบลตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า
	วัดคีรีเขต	ตำบลตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า
	วัดมาตุคุณาราม	ตำบลกระโสม อำเภอเมืองตะกั่วทุ่ง
	วัดสราภิมุข	ตำบลน้ำผุด อำเภอเมืองพังงา
	วัดเสนานุชสังสรรค์	ตำบลตะกั่วป่า อำเภอตะกั่วป่า
	วัดหน้าเมือง	ตำบลตลาดเหนือ อำเภอตลาดใหญ่
	ศิลาจารึก	ตำบลเหล อำเภอกะปง
	อาคารศาลากลางจังหวัดพังงา (หลังเก่า)	อำเภอเมืองพังงา

(5) ความเข้มแข็งของชุมชน

จากการศึกษาข้อมูลด้านความเข้มแข็งของชุมชน พบว่า มีการรวมกลุ่มกันของประชาชนในสายอาชีพต่างๆ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ให้มีความเข้มแข็ง เป็นผลิตภัณฑ์สินค้าจากชุมชนที่มีคุณภาพ มีชื่อเสียง สร้างงาน สร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ รวมถึงการจัดทำแผนในหมู่บ้านของจังหวัดพื้นที่ศึกษา ซึ่งจากการสำรวจข้อมูล พบว่า กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ได้ดำเนินการส่งเสริมการพัฒนากระดับชุมชน โดยเน้นการพัฒนาความสามารถของชุมชน เป็นรากฐานของชุมชนเข้มแข็ง และสนับสนุนในระดับหมู่บ้าน ให้มีการจัดทำแผนชุมชน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความสามารถให้กับประชาชนในชุมชน โดยมีการติดตามประเมินผลศักยภาพของแผนชุมชนของแต่ละหมู่บ้าน และมีการจัดลำดับผลการประเมินเป็นเกณฑ์ A B C เพื่อสะท้อนความเข้มแข็งของชุมชน รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2.3-3

ตารางที่ 2.3-3 แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอของจังหวัดพังงา

อำเภอ	สินค้า OTOP	กลุ่มอาชีพ	จำนวนหมู่บ้านทั้งหมด	จำนวนหมู่บ้านที่มีแผนชุมชน	ผลการประเมินแผนชุมชน		
					A	B	C
กะปง	2	6	24	24	0	15	9
เกาะยาว	7	7	18	18	0	0	18
กระบี่	5	4	39	33	16	17	0
ตะกั่วทุ่ง	20	10	68	46	0	25	21
ตะกั่วป่า	19	22	51	49	11	30	8
ทับปุด	14	9	38	15	0	14	1
ท้ายเหมือง	6	11	49	49	39	10	0
เมืองพังงา	34	23	42	42	0	0	42
รวม	107	92	329	276	66	111	99

ที่มา : Thai Tambon.com และกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

2.3.8 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

(1) โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัดพังงา ในปี 2547 ปรากฏว่า ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว (Per capita GPP) เท่ากับคนละ 85,946 บาท/ปี ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (Gross Provincial Product at current market prices) เท่ากับ 20,281 ล้านบาท รายได้ส่วนใหญ่มาจากภาคการเกษตรกรรม คิดเป็นมูลค่า 10,267 ล้านบาท รองลงมาเป็นรายได้นอกภาคเกษตรกรรม คิดเป็นมูลค่า 10,014 ล้านบาท กับภาคการขายส่งและการขายปลีก คิดเป็นมูลค่า 2,161 ล้านบาท

(2) แรงงาน

การจ้างงานค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของจังหวัดพังงาปัจจุบันอยู่ที่ 153 บาท และผลจากการเกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิเมื่อปลายปี 2547 ทำให้สถานประกอบการหลายแห่งต้องปิดตัวเองลง ถึงแม้จะได้มีการซ่อมแซมและจัดสร้างขึ้นใหม่แต่ยังไม่เต็มที่ จากรายงานของสำนักงานจัดหางานจังหวัดพังงาในปี 2548 มีการประกาศตำแหน่งงานว่าง 5,016 อัตรา ผู้สมัครงาน 7,805 คน และมีการบรรจุงาน 1,277 คน ในขณะที่ปี 2547 มีตำแหน่งงานว่าง 2,167 อัตรา ผู้สมัครงาน 743 คน และมีการบรรจุ 217 คน

งพังงา
าดใหญ่
เกาะคอเขา
วป่า
วป่า
ตะกั่วทุ่ง
งงา
วป่า
ลาดใหญ่

มกันของ
ันท์ให้มี
างรายได้
จากการ
ารพัฒนา
แข็ง และ
ริมสร้าง
เนชุมชน
อนความ

สำหรับการฝึกอบรมด้านอาชีพเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยนั้น ได้มีการดำเนินการทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ภาครัฐ เช่น ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัด สำนักงานจัดหางานจังหวัด ในส่วนของภาคเอกชน เช่น มูลนิธิดวงประทีป บาทหลวงซาโอริ สถาบันคีนันแห่งประเทศ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งร่วมกับสหพันธ์แรงงานโรงแรมและการบริการภูเก็ต สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว

(3) สาธารณูปโภคพื้นฐาน

(3.1) ไฟฟ้า : จังหวัดพังงาได้รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย โดยมีสถานีที่จำหน่ายกระแสไฟฟ้า 3 สถานี ได้แก่ สถานีจ่ายกระแสไฟฟ้าระบบ 115 kV ติดตั้งหม้อแปลงขนาด 50 MVA จำนวน 1 เครื่อง สถานีจ่ายกระแสไฟฟ้าระบบ 33 kV รับกระแสไฟฟ้าจาก กฟผ. ซึ่งจ่ายไฟจากหม้อแปลงขนาด 25 MVA. จำนวน 2 เครื่อง และสถานีจ่ายไฟตะกั่วป่าระบบ 33 kV รับกระแสไฟฟ้าจาก กฟผ. ซึ่งจ่ายไฟจากหม้อแปลงขนาด 25 MVA จำนวน 2 เครื่อง หน่วยงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคซึ่งรับผิดชอบในการบริการและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าในพื้นที่ คือ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดพังงา การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอตะกั่วป่า และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอท้ายเหมือง

ปัจจุบันประชาชนส่วนใหญ่ในจังหวัดพังงามีไฟฟ้าใช้ทุกอำเภอมีเพียงบางหมู่บ้านในอำเภอเมืองและอำเภอคุระบุรีที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ โดยปัญหาหลักของการไม่มีไฟฟ้าใช้มาจากประสบภัยสึนามิและมีปัญหาการขอผ่านที่ดิน ตลอดจนพื้นที่เป็นเกาะและป่าสงวน แต่ทั้งนี้ในจังหวัดพังงามีระบบสายไฟฟ้าครอบคลุมในทุกอำเภอแล้ว

(3.2) ประปา : จังหวัดพังงา มีสำนักงานประปาในพื้นที่จำนวน 3 แห่ง คือ สำนักงานประปาพังงา สำนักงานประปาท้ายเหมือง และสำนักงานประปาตะกั่วป่า มีพื้นที่ให้บริการทั้งสิ้นประมาณ 125 ตารางกิโลเมตร ปริมาณการผลิตทั้งหมดในปี 2549 ประมาณ 14,342,736 ลูกบาศก์เมตร เพิ่มจากปี 2548 ซึ่งมีปริมาณ 13,021,619 ลูกบาศก์เมตร สำหรับจำนวนผู้ใช้ในปี 2549 มีประมาณ 46,013 ราย เพิ่มขึ้นจากปี 2548 ซึ่งมีประมาณ 39,433 ราย

แหล่งผลิตน้ำประปาภายในพื้นที่จังหวัดพังงา มาจากฝายบ้านปากโดน ชุมเหมืองคลองมะรุ่ย น้ำตกเขาบางอี ชุมเหมืองโคกเคียน คลองชลประทานนาเคย เป็นต้น

(3.3) เส้นทางคมนาคม :

ทางบก จังหวัดพังงามีทางหลวงแผ่นดิน เป็นถนนสายหลักที่เชื่อมโยงระหว่างจังหวัดพังงากับจังหวัด ใกล้เคียง และระหว่างจังหวัดพังงากับอำเภอต่างๆ ซึ่งมีความยาวรวมทั้งสิ้น 383.493 กิโลเมตร นอกจากนี้ จังหวัดพังงายังมีถนนสายรองที่เชื่อมระหว่างอำเภอหมู่บ้าน ดำเนินการโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัดพังงา ในปี 2546 มีถนนและสะพานที่ดำเนินการแล้วเสร็จดังนี้ ถนน จำนวน 249 สาย สะพาน 95 แห่ง รวมระยะทาง 1,454.48 กิโลเมตร

2.4 จัง

ชะโงกผา
นักท่องเที่ยว

กิโลเมตร

เกาะ อุด
อันดามัน

กักเนตจา
ต้นปะอู
ตั้งแต่สมัย

เกี่ยวกับ
เกี่ยวกับ

2

องค์การ
53 แห่ง
ทั้งหมด

บทที่ 2
ฉบับของพื้นที่ศึกษา
การทั้งภาครัฐ
วัด ในส่วนของ
การดำเนินงาน
รท่องเที่ยว
ประเทศไทย
5 KV ติดตั้ง
กระแสไฟฟ้า
ยไฟตะกั่วป่า
นวน 2 เครื่อง
าในพื้นที่ คือ
ส่วนภูมิภาค
บางหมู่บ้าน
ไปใช้มาจาก
แต่ทั้งนี้ใน
สำนักงาน
การทั้งสิ้น
3 ลูกบาศก์
ปี 2549 มี
ชุมหม่อม
ระหว่าง
ยาว รวม
งอำเภอ
ังงา ใน
95 แห่ง

ทางน้ำ จังหวัดพังงามีท่าเรือหลักสำคัญ ดังนี้

- ท่าเรือองค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา
- ท่าเรือทับละมุ (ท่องเที่ยว อำเภอท้ายเหมือง)
- ท่าเรือคุระบุรี (ประมง/ท่องเที่ยว/สัญจร อำเภอคุระบุรี)
- ท่าเรือสุระกุล (ประมง/ท่องเที่ยว/สัญจร อำเภอตะกั่วทุ่ง)
- ท่าเรือมาเนาะ-โล๊ะจาก (ประมง/ท่องเที่ยว/สัญจร อำเภอเกาะยาว)
- ท่าเรือบ้านท่าหนู (ประมง อำเภอตะกั่วทุ่ง)
- ท่าเรือบ้านน้ำเค็ม (ประมง อำเภอตะกั่วป่า)

2.4 จังหวัดกระบี่

2.4.1 ประวัติความเป็นมา

จังหวัดกระบี่ เมืองชายทะเลในฝั่งงดงามด้วยหาดทรายขาว น้ำทะเลใส ปะการังสวย ถ้ำโตรก
ชะงอกผา และหมู่เกาะน้อยใหญ่กว่า 100 เกาะ รวมกันเป็นมนต์เสน่ห์ที่สร้างความประทับใจให้แก่
นักท่องเที่ยวที่มาเยือน

ที่ตั้งจังหวัดกระบี่ เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลอันดามัน อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 814
กิโลเมตร มีเนื้อที่ 4,708 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยภูเขา ที่ดอน ที่ราบ หมู่เกาะน้อยใหญ่กว่า 130
เกาะ อุดมไปด้วยป่าชายเลน ตัวเมืองกระบี่มีแม่น้ำยาวประมาณ 5 กิโลเมตร ไหลผ่านลงสู่ทะเล
อันดามันที่ตำบลปากน้ำ นอกจากนี้ยังมีคลองปกาสัย คลองกระบี่ใหญ่ และคลองกระบี่น้อย มีต้น
กำเนิดจากเทือกเขาที่สูงที่สุดในจังหวัดกระบี่ คือ เทือกเขาพนมเบญจา จากหลักฐานทางโบราณคดี
สันนิษฐานได้ว่าบริเวณเมืองกระบี่เคยเป็นแหล่งชุมชนโบราณที่เก่าแก่มาแห่งหนึ่งในประเทศไทย
ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์และต่อเนื่องมาจนถึงสมัยประวัติศาสตร์ นอกจากนี้ ยังมีข้อสันนิษฐาน
เกี่ยวกับชื่อเมืองกระบี่ว่า อาจมาจากความหมายที่แปลว่าดาบ เนื่องจากมีตำนานเล่าสืบต่อกันมา
เกี่ยวกับการขุดพบมีดดาบโบราณก่อนที่จะสร้างเมือง

2.4.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร

พื้นที่ศึกษาในจังหวัดกระบี่ แบ่งการปกครองออกเป็นระดับอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน จนถึง
องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย เขตการปกครองในระดับอำเภอ 8 แห่ง ระดับตำบล
53 แห่ง ระดับหมู่บ้าน 388 และระดับองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 61 แห่ง โดยพื้นที่ศึกษา
ทั้งหมดครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 4,708.51 ตารางกิโลเมตร

สำหรับประชากรในจังหวัดกระบี่ จากข้อมูลกรมการปกครองซึ่งประกาศจำนวนราษฎรต่าง ๆ ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ เดือนธันวาคม 2549 พบว่า มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 403,363 ประกอบด้วย ชายจำนวน 202,503 คน หญิงจำนวน 200,860 คน อำเภอที่มีประชากรมากที่สุด คือ อำเภอเมืองกระบี่ มีประชากรจำนวน 94,345 คน 33,158ครัวเรือน

เนื้อที่ 5 ประกาศคงเหลือ

2.4.3 ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาหินปูน เป็นภูเขาโดดๆ เตี้ยๆ มีถ้ำหินปูน โดยทั่วไปเป็นเทือกเขายาวทอดตัวไปในแนวเหนือใต้สลับกับพื้นที่แบบลูกคลื่นลอนลาด และลอนชัน ตอนกลาง ของจังหวัดกระบี่ มีแนวภูเขาที่สำคัญ คือ ภูเขาพนมเบญจาเป็นแนวภูเขาที่อยู่ในเทือกเขาภูเก็ตนอกจากนั้นกระบี่ ยังมีพื้นที่ที่มีชายฝั่งทะเลยาวถึง 160 กิโลเมตร ลักษณะเป็นชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกติดกับทะเลอันดามัน ประกอบด้วยหมู่เกาะรวมประมาณ 130 เกาะ โดยเป็นเกาะที่มีประชากรอาศัย 13 เกาะ โดยเกาะที่สำคัญ ได้แก่ เกาะลันตา ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่อำเภอเกาะลันตา และเกาะพีพี ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่อำเภอ พื้นที่ชายฝั่งของกระบี่ส่วนใหญ่เป็นป่าชายเลน มีหาดทรายน้อยบางบริเวณที่ถูกแรงบีบอัดของเปลือกโลกทำให้พื้นที่ยกตัวมาอยู่บนชายฝั่งอีกครั้งหนึ่งเช่น บริเวณสุสานหอย 75 ล้านปี บ้านแหลมโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จังหวัดพื้นที่ปี 621.03

2.4.4 ลักษณะภูมิอากาศ

มีภูมิอากาศแบบมรสุมในเขตร้อนและได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้มีฝนตกชุกตลอดปีและมีเพียง 2 ฤดู

- ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนเมษายน
- ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมไปจนถึงเดือนธันวาคมและจากการที่มีลักษณะภูมิอากาศแบบมรสุมในเขตร้อน อุณหภูมิในแต่ละฤดูกาลจึงไม่แตกต่างกันมากนักคือ อยู่ระหว่าง 17.9-39.1 องศาเซลเซียส ปริมาณน้ำฝนโดยเฉลี่ยอยู่ในช่วงประมาณ 2,069.8 -2,263.1 มิลลิเมตรต่อปี

พื้นที่แก่งที่เป็เมื่อน้ำซึ่งมีเขื่อนน้ำกระบี่

2.4.5 ทรัพยากรธรรมชาติ

(1) ทรัพยากรป่าไม้

จังหวัดกระบี่ เดิมมีพื้นที่ป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ เนื่องจากอยู่ในเขตที่มีฝนตกชุก พันธุ์ไม้ที่สำคัญ เช่น หลุมพอ ตะเคียน หงอนไก่ ตำเสา ไม้ยาง เป็นต้น นอกจากนี้มีป่าชายเลน เช่น ไม้แสม ไม้โกงกาง ไม้ตะปุ่น เป็นต้น แต่ในปัจจุบันพื้นที่ป่าลดน้อยลงด้วยสาเหตุการขยายพื้นที่การทำกินการลักลอบตัดไม้และการครอบครองพื้นที่ทำกินโดยผิดกฎหมาย จังหวัดกระบี่ มีพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ จำนวน 45 แห่ง เนื้อที่ 1,415,952 ไร่ พื้นที่ป่ามอบให้ ส.ป.ก.จำนวน 26 แห่ง

คุณค่าทางเกี่ยวกับทรัพยากรป่าไม้พัฒนาคน

จำนวนราษฎร
รวมทั้งสิ้น
ที่มีประชากร

เนื้อที่ 590,925.87 ไร่ พื้นที่ขอใช้ประโยชน์ จำนวน 22 ราย เนื้อที่ 91,207.10 ไร่ ส.ป.ก.
ประกาศราชกิจจานุเบกษา จำนวน 16 แห่ง เนื้อที่ 343,986.50 ไร่ พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ
คงเหลือ เนื้อที่ 855,325.70 ไร่ จังหวัดกระบี่ มีพื้นที่ป่าอนุรักษ์ ดังนี้

- พื้นที่อุทยานแห่งชาติ จำนวน 4 แห่ง เนื้อที่ 422,512 ไร่ 68 ตารางวา
  - พื้นที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จำนวน 2 แห่ง เนื้อที่ 140,188 ไร่
  - พื้นที่เขตห้ามล่าสัตว์ป่า จำนวน 1 แห่ง เนื้อที่ 36,033 ไร่
- รวมพื้นที่ป่าอนุรักษ์ทั้งหมด 7 แห่ง เนื้อที่ 598,733 ไร่ 68 ตารางวา

เป็นเทือกเขา
ของจังหวัด
นอกจากนั้น
วันตกติดกับ
: ซากอรัศย
และเกาะพีพี
คทรายน้อย
ชั้น บริเวณ

(2) การใช้ประโยชน์ที่ดินในป่าสงวน

โดยในพื้นที่จังหวัดกระบี่ มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและที่ดินในพื้นที่ป่าสงวน ในพื้นที่
จังหวัดมีป่าสงวน เนื้อที่รวม 1,960.22 ตารางกิโลเมตร โดยในพื้นที่ศึกษามีการใช้ประโยชน์เป็นเขต
พื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร¹ จำนวน 139.15 ตารางกิโลเมตร เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์²
621.03 ตารางกิโลเมตร และพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ³ 1,200.04 ตารางกิโลเมตร

(3) พื้นที่ชุ่มน้ำ

พื้นที่ชุ่มน้ำ หมายถึง พื้นที่ลุ่ม พื้นที่ราบลุ่ม พื้นที่ชื้นแฉะ พื้นที่น้ำท่วม มีน้ำขัง พื้นที่พรุ
พื้นที่แหล่งน้ำที่เกิดเองตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่ขังและท่วมถาวร และชั่วคราว
ทั้งที่เป็นน้ำนิ่งและน้ำไหล ทั้งน้ำจืด น้ำกร่อย และน้ำเค็ม รวมถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในบริเวณซึ่ง
เมื่อน้ำลดต่ำสุดมีความลึกของระดับไม่เกิน 6 เมตร รวมถึงพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำและชายฝั่งทะเล
ซึ่งมีเขตติดต่อกับพื้นที่ชุ่มน้ำและเกาะ เป็นที่แหล่งที่อยู่อาศัย หากิน และผสมพันธุ์ที่สำคัญของ
นกน้ำ ทั้งที่เป็นนกประจำถิ่นและนกอพยพ ซึ่งเป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัด
กระบี่ มีพื้นที่ชุ่มน้ำรวม 2,895.025 ตารางกิโลเมตร โดยแบ่งเป็น

- พื้นที่ที่เป็นทะเล ชายฝั่ง แหล่งปะการังและหญ้าทะเล รวม 1,366.22 ตารางกิโลเมตร
- คลอง ห้วย แม่น้ำ ลำธาร รวม 39.91 ตารางกิโลเมตร
- บึงและทะเลสาบ รวม 415.03 ตารางกิโลเมตร
- หนองน้ำและที่ชื้นแฉะ รวม 1,075.86 ตารางกิโลเมตร

ดและลม

มีลักษณะ
อยู่ระหว่าง
มิลลิเมตร

พื้นที่ไม้
เลน เช่น
ยายพื้นที่
ปี มีพื้นที่
6 26 แห่ง

¹ วัตถุประสงค์เพื่อการอนุรักษ์ (Conservation Zone / Zone C) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ที่มี
คุณค่าหายากเพื่อการป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิดจากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ตลอดจนเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษา การวิจัย นันทนาการของประชาชน และความมั่นคงของชาติ

² เขตพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ (Economic Zone/Zone E) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อผลิตไม้และของป่า รวมถึงพื้นที่เศรษฐกิจตามมติคณะรัฐมนตรี
เกี่ยวกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ และการกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ที่ดิน พื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่เพื่อการพัฒนารักษาทรัพยากรป่าไม้ และพื้นที่ประสานการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ระหว่าง
ทรัพยากรป่าไม้กับทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ

³ เขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร (Agricultural Zone/Zone A) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่มีสมรรถนะที่ดินเหมาะสมต่อการเกษตร หรือมีศักยภาพสูงในการ
พัฒนาการเกษตร ตามผลการจำแนกสมรรถนะที่ดินของกรมพัฒนาที่ดิน รัฐสามารถพัฒนาความเป็นอยู่ของราษฎรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(4) แร่ธาตุ

จังหวัดกระบี่ มีแร่ธาตุธรรมชาติอยู่หลายชนิด เช่น ถ่านหินลิกไนต์ โดโลไมท์ พลวง ตะกั่ว และหินอุตสาหกรรม ชนิดหินปูน

(5) ทรัพยากรชายฝั่ง

(5.1) ป่าชายเลน : จังหวัดกระบี่ เป็นจังหวัดในพื้นที่ศึกษาที่มีป่าชายเลนมากเป็นอันดับสองรองจากจังหวัดพังงา โดยมีพื้นที่ป่าชายเลนประมาณ 22.80 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ป่าชายเลนของจังหวัดกระบี่ส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณแนวชายฝั่ง และบริเวณเกาะต่าง ๆ บริเวณทะเลอันดามัน ได้แก่ บริเวณป่าสงวนแห่งชาติ ป่าชายเลนคลองบางฝั่งและป่าคลองพ้อ ป่าสงวนแห่งชาติคลองยาว ป่าสงวนแห่งชาติป่าเกาะกลาง ป่าสงวนแห่งชาติร่าปู ป่าสงวนแห่งชาติปากถาว และคลองบางกัน ป่าคลองหิน และป่าคลองกาโหด ป่าสงวนแห่งชาติคลองเหนือคลอง และคลองกระบี่ใหญ่ ป่าสงวนแห่งชาติคลองเหนือคลอง และป่าแหลมกรวด ป่าสงวนแห่งชาติป่าเกาะนกคอม ป่าสงวนแห่งชาติป่าเกาะศรีบอยา ป่าสงวนแห่งชาติเกาะอัง ป่าสงวนแห่งชาติเกาะปู ป่าสงวนแห่งชาติเกาะตุหลิง ป่าสงวนแห่งชาติคลองพนและป่าบกกัน ป่าสงวนแห่งชาติคลองพน และป่าคลองกลาเสน้อย ป่าชายเลนบริเวณอำเภอเกาะลันตา และอำเภอคลองท่อม

(5.2) ปะการัง : จังหวัดกระบี่ มีแนวปะการังพื้นที่ประมาณ 13.50 ตารางกิโลเมตร กระจายตัวตามเกาะต่าง ๆ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่กระจายตัวตามแนวชายฝั่งของแผ่นดินใหญ่ โดยเฉพาะบริเวณหมู่เกาะพีพี เกาะด้ามหมอก และเกาะด้ามขวาน ปะการังที่พบส่วนใหญ่พบอยู่ในสภาพสมบูรณ์ปานกลาง และพบปะการังเสื่อมโทรมได้ทั่วไป ในบริเวณเกาะที่มีป่าชายเลนขึ้นได้ดี เช่น เกาะปู เกาะลันตาใหญ่ เกาะพลวง และตามชายฝั่งแผ่นดินใหญ่ สำหรับบริเวณที่แนวปะการังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ดี คือ บริเวณเกาะยูง และเกาะบิตีโน โดยปะการังที่พบมาก ได้แก่ ปะการังโขด ปะการังสมองร่องใหญ่ ปะการังดาวใหญ่ ปะการังช่องสี่เหลี่ยม ปะการังจาน ปะการังโต๊ะ เป็นต้น

จากเหตุการณ์คลื่นสึนามิ แนวปะการังของจังหวัดกระบี่ พบว่า พื้นที่แนวปะการังของเกาะต่าง ๆ ตามบริเวณแนวชายฝั่ง ได้รับผลกระทบเพียงเล็กน้อยหรือไม่ได้รับผลกระทบ ในขณะที่บริเวณที่เป็นร่องน้ำ เป็นบริเวณที่ได้รับผลกระทบค่อนข้างมาก ได้แก่ บริเวณร่องน้ำระหว่างเกาะด้ามหมอก และเกาะด้ามขวาน สำหรับพื้นที่แนวปะการังของหมู่เกาะพีพี บริเวณเกาะไผ่ อ่าวโอโลละลาน้ำ (เกาะพีพีคอน) และหัวเกาะฝั่งตะวันออกของเกาะพีพีเล ได้รับผลกระทบค่อนข้างมาก

(5.3) หญ้าทะเล : แหล่งหญ้าทะเลในพื้นที่จังหวัดกระบี่มีประมาณ 21.0 ตารางกิโลเมตร ชนิดหญ้าทะเลที่พบหญ้าทะเลบริเวณชายฝั่งทะเล ในจังหวัดกระบี่ มีทั้งหมด 8 ชนิด คือ *Halodule pinifolia*, *Halodule uninervis*, *Halophila ovalis*, *Thalassia hemprichii*, *Enhalus*

acoroides
ที่พบหญ้า
ระบบนิเว
ที่เหมาะสม
ซึ่งเป็นแ
หญ้าทะเล

2

(

๙

เบญจา ๕

สาขาย่อย

มีความม

สวนยาง

ส

จำนวน 2

ทำน้ำ ดำ

จ

คลองกระ

บริเวณนี้

แหล่งน้ำ

รายละเอียด

ฉบับของพื้นที่ศึกษา
บทที่ 2
ยเลนมากเป็น
เมตร พื้นที่ป่า
บริเวณทะเล
งฟอ ป่าสงวน
วนแห่งชาติป
องเหนือคลอง
งวนแห่งชาติ
งวนแห่งชาติ
งวนแห่งชาติ
คลองท่อม
รางกิโลเมตร
แผ่นดินใหญ่
นใหญ่พบอยู่
ชายเลนขึ้น
บริเวณที่แนว
บมาก ได้แก่
ปะการังจาน
แนวปะการัง
ับผลกระทบ
บริเวณร่องน้ำ
พีพี บริเวณ
พีพี ได้รับ
21.0 ตาราง
เมตร 8 ชนิด
iii, *Enhalus*

acorooides, Cymodocea rotundata, Cymodocea serrulafa, Syringodium isoetifolium บริเวณที่พบหญ้าทะเล คือบริเวณชายฝั่งทะเลจังหวัดกระบี่ จะอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกันและนับได้ว่าเป็นระบบนิเวศหญ้าทะเลที่สำคัญมากแหล่งหนึ่งของประเทศ เพราะมีสภาพพื้นที่ท้องทะเลที่เหมาะสมกับการเจริญเติบโตของหญ้าทะเล หญ้าทะเลพบมากที่สุดคือ *Halophila ovalis* ซึ่งเป็นแหล่งของหอยชักตีน หอยแครง และเป็นอาหารของพะยูนอีกด้วย บริเวณที่พบแหล่งหญ้าทะเล เช่น เกาะแล้ง เกาะตอ เป็นต้น

2.4.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม

(1) คุณภาพน้ำผิวดิน

คลองกระบี่ใหญ่มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาพนมเบญจา ไหลผ่านอุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา ตำบลทับปริก บ้านทุ่งเจริญ เทศบาลกระบี่ และไหลลงสู่ทะเล คลองกระบี่ใหญ่มีคลองสาขาย่อยไหลมารวมกัน ได้แก่ คลองน้ำตาย คลองไห้ คลองห้วยเต คลองสองพี่น้องเหนือ-ใต้ มีความยาวประมาณ 20 กิโลเมตร การใช้ประโยชน์ส่วนใหญ่ใช้กิจกรรมการเกษตร เช่น สวนยาง สวนปาล์ม สวนผลไม้ นอกจากนี้ยังใช้ประโยชน์ในการผลิตน้ำประปาเทศบาล

สำนักงานสิ่งแวดล้อม ภาคที่ 15 ได้ติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำของคลองกระบี่ใหญ่ จำนวน 2 สถานีตรวจวัด ได้แก่ บริเวณที่ไหลผ่านบ้านทับปริก อำเภอเมืองและบริเวณสะพานท่าหน้า ตำบลกระบี่ใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่

จากการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำคลองกระบี่ใหญ่ พบว่า คุณภาพน้ำโดยรวมของคลองกระบี่ใหญ่อยู่ในเกณฑ์พอใช้ และบริเวณสะพานท่าหน้า มีคุณภาพน้ำต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากบริเวณดังกล่าวอยู่ในใกล้ชุมชน โดยคลองกระบี่ใหญ่บริเวณบ้านทับปริก มีคุณภาพน้ำจัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 2 และบริเวณสะพานท่าหน้า มีคุณภาพน้ำจัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ 3 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2.4-1

ตารางที่ 2.4-1 ผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำคลองกระบี่ใหญ่

สถานี	pH	Turbidity (NTU)	Conductivity (MS/cm)	Salinity (ppt)	DO (mg/L)	BOD (mg/L)	Total Coliform Bacteria (MPN/100 ml)	Fecal Coliform Bacteria (MPN/100ml)
ครั้งที่ 1								
KYC1	7.82	4.02	156.5	0.04	8.6	<1.0	3,000	280
KYC1	7.4	6.03	260.0	0.07	7.4	<1.0	2,300	300
ครั้งที่ 2								
KYC1	8.2	4.33	371.0	0.12	7.5	1.0	1,300	200
KYC1	5.8	11.5	424.0	0.14	5.8	1.7	500	300
ครั้งที่ 3								
KYC1	7.58	16.4	87.3	0.04	7.6	<1.0	9,000	800
KYC1	7.6	47.9	152.0	0.08	7.6	<1.0	13,000	5,000

ที่มา : รายงานสถานการณ์สิ่งแวดล้อมจังหวัดกระบี่ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15 2550

(2) การจัดการขยะมูลฝอย

(2.1) เทศบาลเมืองกระบี่ : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาลประมาณวันละ 35 ตัน (ข้อมูลปี 2547) เทศบาลสามารถให้บริการเก็บขนขยะมูลฝอยคิดเป็นน้ำหนักประมาณวันละ 35 ตัน จำนวนครัวเรือนที่ได้รับการบริการเก็บขนขยะมูลฝอยจากเทศบาล 9,900 หลังคาเรือน คิดเป็นร้อยละ 85 เทศบาลเมืองกระบี่มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ตั้งอยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาลประมาณ 8 กิโลเมตร ตั้งอยู่บริเวณหมู่ที่ 1 ถนนเพชรเกษม ตำบลไสไทย อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยมีพื้นที่ 251 ไร่ ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำมากำจัดในสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาลรวมทั้งหมด 44 ตัน เฉพาะของเทศบาลเองนำขยะมูลฝอยมากำจัด ประมาณวันละ 35 ตัน หน่วยงานอื่น ได้แก่ อบต.ทับปด อบต.ไสไทย อบต.อ่าวนาง และ อบต.กระบี่น้อย นำขยะมูลฝอยมากำจัดประมาณวันละ 9 ตัน

(2.2) เทศบาลตำบลเหนือคลอง : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาลประมาณวันละ 15 ตัน เทศบาลสามารถให้บริการเก็บขนขยะมูลฝอยคิดเป็นน้ำหนักประมาณวันละ 15 ตัน (ข้อมูลปี 2547) สถานที่กำจัดมูลฝอยมีพื้นที่ 19 ไร่ เทศบาลตำบลเหนือคลองมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ตั้งอยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาล ประมาณ 7 กิโลเมตร ตั้งอยู่บริเวณบ้านท่าซุ่น หมู่ที่ 4 ตำบลเหนือคลอง อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่

ประมาณ
ทั้งหมด
มูลฝอยเป็น
หมู่ที่ 8
มูลฝอยมี

ประมาณ
ทั้งหมด
สำนักงาน
คลองท่อ

ประมาณ
น้ำหนัก
ตั้งอยู่ท่า
คลองท่อ

ประมาณ
ของตน
หมู่ที่ 4
มูลฝอย

ประมาณ
ตนเอง
อ่าวน้ำ

ประมาณ
เป็นขอ
ตั้งอยู่ที่

ปัจจุบันของพื้นที่ศึกษา

บทที่ 2

Fecal Coliform Bacteria (MPN/100ml)

280

300

200

300

800

5,000

เขตเทศบาล

เป็นน้ำหนัก

เทศบาล 9,900

ตนเอง ตั้งอยู่

ตำบลไสไทย

ฝอยที่นำมา

เองนำขยะ

ไทย อบต.

ภายในเขต

ในน้ำหนัก

บาลเหนือ

ประมาณ 7

กระบี่

(2.3) เทศบาลตำบลเขาพนม : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล ประมาณวันละ 10-12 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2547) เทศบาลสามารถให้บริการเก็บขนขยะมูลฝอยทั้งหมด คิดเป็นน้ำหนักประมาณวันละ 10-12 ตัน เทศบาลตำบลเขาพนมมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ตั้งอยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาลประมาณ 4 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่บ้านหนองไหล หมู่ที่ 8 ถนนเขาพนม-ทุ่งใหญ่ ตำบลเขาพนม อำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่สถานที่กำจัดมูลฝอยมีพื้นที่ 28 ไร่

(2.4) เทศบาลตำบลคลองพน : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล ประมาณวันละ 3 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2548) เทศบาลสามารถให้บริการเก็บขนขยะมูลฝอยทั้งหมดเทศบาลตำบลคลองพน มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ตั้งอยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาล ประมาณ 2.5 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่บ้านห้วยออก หมู่ที่ 1 ตำบลคลองพน อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยมีพื้นที่ 5.3 ไร่

(2.5) เทศบาลตำบลคลองท่อม : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล ประมาณวันละ 8 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2547) เทศบาลสามารถให้บริการเก็บขนขยะมูลฝอยคิดเป็นน้ำหนัก ประมาณวันละ 8 ตัน เทศบาลตำบลคลองท่อมมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ตั้งอยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาล ประมาณ 3 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 2 ตำบลคลองท่อมใต้ อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ สถานที่กำจัดมูลฝอยมีพื้นที่ 40 ไร่

(2.6) เทศบาลตำบลลำทับ : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล ประมาณวันละ 15 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2547)เทศบาลตำบลลำทับ มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ตั้งอยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาล ประมาณ 5 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่บ้านทุ่งไทรทอง หมู่ที่ 4 ถนนลำทับ-คลองท่อม ตำบลทุ่งไทรทอง อำเภอลำทับ จังหวัดกระบี่ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยมีพื้นที่ 15 ไร่

(2.8) เทศบาลตำบลแหลมสัก : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล ประมาณวันละ 2-3 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2548) เทศบาลตำบลแหลมสักมีสถานที่กำจัดขยะเป็นของตนเอง อยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาลประมาณ 2 กิโลเมตร สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยตั้งอยู่ที่บ้านอ่าวน้ำ หมู่ที่ 3 ตำบลแหลมสัก อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยมีพื้นที่ 3 ไร่

(2.9) เทศบาลตำบลอ่าวลึก : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาล ประมาณวันละ 12 ตัน (ข้อมูลปี พ.ศ.2547) เทศบาลตำบลอ่าวลึกมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง อยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาล ประมาณ 3 กิโลเมตร สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยตั้งอยู่ที่ตำบลอ่าวลึกใต้ อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยมีพื้นที่ 4 ไร่

(2.10) เทศบาลตำบลปลายพระยา : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาลประมาณวันละ 6 ตัน เทศบาลตำบลปลายพระยาไม่มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง เนื่องจากขณะที่หลุมฝังกลบเดิมเต็มและอยู่ใกล้ชุมชน ทางเทศบาลตำบลปลายพระยาจึงได้นำขยะไปกำจัด ณ เทศบาลตำบลอ่าวลึกใต้ ตั้งอยู่ที่ตำบลอ่าวลึก อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่

(2.11) เทศบาลตำบลเกาะลันตา : ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นจริงภายในเขตเทศบาลประมาณวันละ 2-3 ตัน (ข้อมูลปี 2547) เทศบาลตำบลเกาะลันตาใหญ่มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ตั้งอยู่ห่างจากสำนักงานเทศบาล ประมาณ 1 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่บ้านทุ่ง หมู่ที่ 1 ตำบลเกาะลันตาใหญ่ อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ สถานที่กำจัดมูลฝอยมีพื้นที่ 1.5 ไร่

(3) การจัดการน้ำเสีย

(3.1) เทศบาลนครกระบี่ : ระบบบำบัดน้ำเสียของเทศบาลเมืองกระบี่ ตั้งอยู่บริเวณถนนมหาราช ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ มีความสามารถในการรองรับน้ำเสีย 12,000 ลบ.ม./วัน ปัจจุบันมีปริมาณน้ำเสียเข้าสู่ระบบวันละ 6,000-8,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน

(3.2) อบต.อ่าวนาง (เกาะพีพี) : ระบบบำบัดน้ำเสีย องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง (พีพี) ตั้งอยู่บริเวณหมู่ที่ 7 บ้านเกาะพีพี ตำบลอ่าวนาง อ.เมือง จ.กระบี่ระบบบำบัดน้ำเสียมีความสามารถในการรองรับน้ำเสียได้ 400 ลูกบาศก์เมตร/วัน (ปริมาณน้ำเสียที่คาดว่าได้รับประมาณ 100 ลูกบาศก์เมตร/วัน)

2.4.7 ด้านสังคมและเศรษฐกิจ

(1) ศักยภาพด้านการศึกษา

ในปี 2548 จังหวัดกระบี่มีการจัดระบบการศึกษาออกเป็น 2 ระบบ คือการศึกษาในระบบโรงเรียน และการศึกษานอกระบบโรงเรียน มีสถานศึกษาทั้งหมด 308 แห่ง จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 85,111 คน

(2) การสาธารณสุข

จังหวัดกระบี่ มีสถานบริการสาธารณสุขของภาครัฐ จำนวน 125 แห่ง สถานบริการสาธารณสุขของภาคเอกชน จำนวน 66 แห่ง (ไม่รวมร้านขายยา) โดยมีบุคลากรด้านสาธารณสุขต่อประชากร ดังนี้ แพทย์ 1:5,258 ทันตแพทย์ 1:17,374 เภสัชกร 1:8,325 พยาบาลวิชาชีพ 1:838

(3) สุนทรียภาพและการท่องเที่ยว

จังหวัดกระบี่ มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่หลากหลาย และมีความสวยงามมาก โดยการท่องเที่ยวของจังหวัดแบ่งกลุ่มการท่องเที่ยวออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เกาะลันตาและหมู่เกาะบริวาร โดยเกาะลันตาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเล ชมปะการังสัตว์สวยงามใต้น้ำ และวัฒนธรรมพื้นบ้านของชาวเลเป็นหลัก

กลุ่มที่ 2 อ่าวนาง ไร่เล หาดนพรัตน์ธารา คลองม่วง อ่าเภอเมือง ซึ่งมีความสวยงามของเกาะต่างๆ เช่น เกาะปอดะ เกาะไก่ ทะเลแหวก สุสานหอย 75 ล้านปี ศูนย์วิจัยประมงชายฝั่ง ซึ่งเพาะเลี้ยงปลาการ์ตูนได้ 10 สายพันธุ์ ที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่

กลุ่มที่ 3 อ่าวท่าเลน อ่าวลึก - พังงา เป็นพื้นที่ที่เชื่อมโยงการท่องเที่ยวไปยังเกาะยาวจังหวัดพังงา ซึ่งจะเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะ Home Stay

กลุ่มที่ 4 น้ำพุร้อนเค็ม น้ำตกร้อน และสระมรกต เป็นการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ เป็น Spa ทางธรรมชาติ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเอเชียและชาวไทย

กลุ่มที่ 5 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Eco-Tourism) กำหนดให้ศูนย์บริการวิชาการด้านพืชและปัจจัยการผลิตกระบี่ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยมีแปลงสาธิตดอกหน้าวัว รองเท้าหรีและบอนสี รวมทั้ง ทำป้อมคลองสองน้ำ ซึ่งมีความสวยงามเป็นทางเลือกใหม่แก่นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กลุ่มที่ 6 หมู่เกาะพีพี แม้จะได้รับผลกระทบจากสึนามิอย่างมาก แต่จังหวัดได้ร่วมกับทุกภาคส่วนช่วยเหลือฟื้นฟูเกาะพีพี เช่น ก่อสร้างท่าเรือเกาะพีพีมูลค่า 128 ล้านบาท ก่อสร้างระบบไฟฟ้าเคเบิลใต้น้ำ มูลค่า 620 ล้านบาท ก่อสร้างระบบประปา Reverse Osmosis มูลค่า 181 ล้านบาท โดย กฟภ. และ กปน. เป็นผู้ลงทุนเองโดยเก็บค่า Surcharge และการก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียมูลค่า 28 ล้านบาท โดยรัฐบาลเดนมาร์กให้การสนับสนุน รวมทั้ง การก่อสร้างเส้นทางหนีภัยจำนวน 11 ล้านบาท

นอกจากนี้ จังหวัดกระบี่ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวที่รองรับโครงการ UNSEEN IN THAILAND 3 แห่ง ดังนี้

1) ทะเลแหวก อยู่ในเขตอ่าเภอเมือง ห่างจากศาลากลางจังหวัดประมาณ 30 กิโลเมตร ทางบก 20 กิโลเมตร ทางทะเล 10 กิโลเมตร มีลักษณะเป็นเกาะ 3 เกาะอยู่ในทะเล ยามเมื่อน้ำทะเลลดเป็นแนวยาว 2 เกาะสามารถเดินไปเที่ยวชมได้ซึ่งดูเหมือนเดินอยู่กลางทะเล จึงเรียกว่า ทะเลแหวก

2) สระมรกต อยู่ในเขตอ่าเภอคลองท่อม บริเวณเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาประ-บางคราม ห่างจากศาลากลางจังหวัดประมาณ 60 กิโลเมตร เป็นสระที่รับน้ำมาจากน้ำตกที่ไหลจากเทือกเขาประ-บางคราม น้ำที่ตกมามีสีเขียวคล้ายมรกตเต็มไปทั้งสระจึงเรียกระแหนี้ว่า สระมรกต และได้พบนกแก้วแร้วทองดำที่ได้สูญพันธุ์ไปนานเกือบ 100 ปี ที่นี้ด้วย

3) น้ำตกร้อน อยู่ในเขตอ่าเภอคลองท่อม ห่างจากศาลากลางจังหวัดประมาณ 50 กิโลเมตร มีลักษณะเป็นธารน้ำพุร้อนผุดขึ้นมาจากใต้ดินตามธรรมชาติมีสารกำมะถันเจือจาง

เป็นส่วนประกอบ มีอุณหภูมิพอเหมาะตกลงมาในแอ่งสามารถอาบน้ำได้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว นิยมไปอาบน้ำตกร้อน ธารน้ำแร่เพื่อสุขภาพ

(4) ความเข้มแข็งของชุมชน

จากการศึกษาข้อมูลด้านความเข้มแข็งของชุมชน พบว่า มีการรวมกลุ่มกันของประชาชนในสายอาชีพต่างๆ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ให้มีความเข้มแข็ง เป็นผลิตภัณฑ์สินค้าจากชุมชนที่มีคุณภาพ มีชื่อเสียง สร้างงาน สร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ รวมถึงการจัดทำแผนในหมู่บ้านของจังหวัดพื้นที่ศึกษา ซึ่งจากการสำรวจข้อมูล พบว่า กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ได้ดำเนินการส่งเสริมการพัฒนาระดับชุมชน โดยเน้นการพัฒนาความสามารถของชุมชน เป็นรากฐานของชุมชนเข้มแข็ง และสนับสนุนในระดับหมู่บ้าน ให้มีการจัดทำแผนชุมชน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความสามารถในกับประชาชนในชุมชน โดยมีการติดตามประเมินผลศักยภาพของแผนชุมชนของแต่ละหมู่บ้าน และมีการจัดลำดับผลการประเมินเป็นเกณฑ์ A B C เพื่อสะท้อนความเข้มแข็งของชุมชน รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2.4-2

ตารางที่ 2.4-2 แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอของจังหวัดกระบี่

อำเภอ	สินค้า OTOP	กลุ่มอาชีพ	จำนวนหมู่บ้านทั้งหมด	จำนวนหมู่บ้านที่มีแผนชุมชน	ผลการประเมินแผนชุมชน		
					A	B	C
เกาะลันตา	35	6	36	36	0	1	35
เขาพนม	3	6	54	53	0	2	51
คลองท่อม	8	9	69	67	5	2	60
ปลายพระยา	8	7	34	5	0	0	5
เมืองกระบี่	15	15	70	9	0	0	9
ลำทับ	2	6	34	27	0	0	27
เหนือคลอง	9	11	56	56	0	0	56
อ่าวลึก	5	9	60	50	0	26	24
รวม	85	69	413	303	5	31	267

ที่มา : Thai Tambon.com และกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

71,158
24,123
หรือร้อยละ
ร้อยละ
สูงถึงร้อยละ
และการ
ปี 2547
4,818 คน
เพิ่มขึ้นกว่า
21.8 ของ
เขต 3 ไร่
ปัจจุบันมี
จำนวนนี้
ครบทุกค
2543-254
สำนักงาน
อำเภอเข
อำเภออ่า

ที่ท่องเที่ยว

กลุ่มกันของ
ตึกอันให้
สร้างรายได้
ซึ่งจากการ
การพัฒนา
ไม่แข็ง และ
เสริมสร้าง
แผนชุมชน
ก่อนความ

ะเมินแผน

ารประเมิน นชุมชน	
B	C
1	35
2	51
2	60
0	5
0	9
0	27
0	56
26	24
11	267

2.4.8 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

(1) ผลผลิตภัณ์ที่มวลรวมของจังหวัด

เศรษฐกิจของจังหวัดกระบี่ ในปี 2545 ปรากฏว่า ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว จำนวน 71,158 บาทต่อคนต่อปี เป็นอันดับ 4 ของภาคใต้ ผลผลิตภัณ์ที่มวลรวมของจังหวัด จำนวน 24,123 ล้านบาท รายได้ส่วนใหญ่มาจากภาคการเกษตรกรรม คิดเป็นมูลค่า 10,919 ล้านบาท หรือร้อยละ 45.27 รองลงไปเป็นรายได้จากภาคการบริการ คิดเป็นมูลค่า 4,184 ล้านบาทหรือ ร้อยละ 17.35 และรายได้จากภาคการค้าส่งและการค้าปลีก คิดเป็นมูลค่า 2,266 ล้านบาทหรือร้อยละ 9.39 ส่วนรายได้จากภาคอื่นๆ รวม 6,752 ล้านบาทหรือร้อยละ 27.99

การประกอบอาชีพ จังหวัดกระบี่ มีผู้มีงานทำจำแนกตามอุตสาหกรรม ด้านเกษตรกรรม สูงถึงร้อยละ 51.6 รองลงมาคือ การขายส่ง การขายปลีก ร้อยละ 17.4 มีอาชีพด้านการเกษตร และการประมง สูงถึงร้อยละ 52.5 รองลงมาคือ พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าร้อยละ 23.9

(2) แรงงาน

การจ้างงาน ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของจังหวัดกระบี่ ปี 2548 อยู่ที่ 148 บาท เพิ่มขึ้นจากปี 2547 ร้อยละ 5.7

สำหรับตำแหน่งงานว่างในจังหวัดกระบี่ ปี 2548 จำนวนทั้งสิ้น 8,652 อัตรา ผู้สมัครงาน 4,818 คน และสามารถบรรจุเข้าทำงานได้ 1,048 อัตรา เทียบกับปี 2547 ตำแหน่งงานว่าง เพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัว ส่วนหนึ่งเป็นผลกระทบจากเหตุการณ์สึนามิในขณะที่มีการบรรจุงานร้อยละ 21.8 ของผู้สมัครงาน

(3) สาธารณูปโภคพื้นฐาน

(3.1) ไฟฟ้า : จังหวัดกระบี่ได้รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เขต 3 โรงงานผลิตไฟฟ้าอยู่ที่ตำบลคลองขนาย อำเภอเหนือคลอง จังหวัดกระบี่

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค รับผิดชอบในการบริการและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าในพื้นที่ ปัจจุบันประชาชนในจังหวัดกระบี่มีไฟฟ้าใช้เกือบทุกตำบลและทุกหมู่บ้านแล้ว ซึ่งยังคงค้างอยู่บ้าง จำนวนน้อย ทั้งนี้เนื่องจากบางส่วนเป็นเกาะ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคมีแผนงานขยายเขตไฟฟ้าให้ครบทุกครัวเรือนตามโครงการขยายไฟฟ้าให้ประชาชนในชนบทระยะที่ 2 ซึ่งดำเนินงานในปี 2543-2548

(3.2) ประปา : จังหวัดกระบี่ มีสำนักงานประปาในพื้นที่ จำนวน 2 แห่ง คือ สำนักงานประปากระบี่ รับผิดชอบน้ำประปาเขตเมือง อำเภอเมืองกระบี่ อำเภอคลองท่อม อำเภอเขาพนม และอำเภอเหนือคลอง และสำนักงานประปาอ่าวลึก รับผิดชอบน้ำประปาเขต อำเภออ่าวลึก อำเภอปลายพระยา มีพื้นที่ให้บริการทั้งสิ้นประมาณ 66.305 ตารางกิโลเมตร

ปริมาณการผลิตน้ำในปี 2549 ประมาณ 7,906,316 ลูกบาศก์เมตร ลดลงจากปี 2548 ซึ่งมีประมาณ 7,912,433 ลูกบาศก์เมตร สำหรับจำนวนผู้ใช้ในปี 2549 มีประมาณ 20,185 ราย ลดลงจากปี 2548 ซึ่งมีประมาณ 18,307 ราย

จังหวัดพั
จังหวัดภูเก็ต

แหล่งผลิตน้ำประปาในพื้นที่มาจากคลองกระบี่ใหญ่ บึงหนองทะเล คลองชลประทานกาสัย อ่างเก็บน้ำห้วยน้ำเขียว เขื่อนห้วยเนียงและเขื่อนคลองแหง คลองอ่าวลึก และคลองหลุน

มีข้อเสีย
เหมาะสม

(3.3) เส้นทางคมนาคม : มีเส้นทางคมนาคมติดต่อกับจังหวัดต่าง ๆ ได้ดังนี้

ทางบก เส้นทางรถยนต์จากกรุงเทพฯ ใช้เส้นทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 4 ผ่านจังหวัดเพชรบุรี -ประจวบคีรีขันธ์-ชุมพร-ระนอง-พังงา-กระบี่ รวมระยะทางประมาณ 946 กิโลเมตร หรือใช้เส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 ถึงจังหวัดชุมพรต่อด้วยทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 41 ผ่านอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร เข้าอำเภอไชยา อำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จากนั้นใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 4035 ผ่านอำเภออ่าวลึก และใช้ทางหลวงหมายเลข 4 อีกครั้งเข้าสู่จังหวัดกระบี่ รวมระยะทาง 814 กิโลเมตร ถ้าเดินทางจากภูเก็ต ใช้ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 402 ต่อด้วยทางหลวงหมายเลข 4 ผ่านโคกกลอย อำเภอตะกั่วทุ่ง อำเภอทับปุด จังหวัดพังงา เข้าอำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ รวมระยะทางประมาณ 185 กิโลเมตร

และพอ
เรียงราย

ทางรถไฟ จากสถานีรถไฟกรุงเทพฯ สามารถลงได้ที่

อย่างต่อ
แสงอาท
คืนชะนี

- สถานีรถไฟจังหวัดตรัง (เดินทางโดยรถยนต์ไปจังหวัดกระบี่ ระยะทางประมาณ 140 กิโลเมตร)

- สถานีรถไฟพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี (เดินทางโดยรถยนต์ไปจังหวัดกระบี่ ระยะทางประมาณ 160 กิโลเมตร)

- สถานีรถไฟทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช (เดินทางโดยรถยนต์ไปจังหวัดกระบี่ ระยะทางประมาณ 150 กิโลเมตร)

องค์การ
17 แห่ง
ทั้งหมด

ทางอากาศ มีสายการบินภายในประเทศไป-กลับ กรุงเทพฯ - กระบี่ กระบี่-ภูเก็ต กระบี่-เกาะสมุย และสายการบินระหว่างประเทศ กระบี่-สิงคโปร์ กระบี่-มาเลเซีย และในปี 2548 จะสามารถขึ้น-ลงด้วยเครื่องบินขนาดใหญ่ได้

ต่าง ๆ
300.73
ประชากร

2.5 จังหวัดภูเก็ต

2.5.1 ประวัติความเป็นมา

หรือที่เคยรู้จักแต่โบราณในนาม เมืองถลาง เป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ของประเทศไทย ลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างจากจังหวัดอื่นโดยสิ้นเชิง คือ เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ภูเก็ต มีจังหวัดที่ใกล้เคียงทางทิศเหนือ คือ จังหวัดพังงา ทางทิศตะวันออก คือ

มากนัก
พื้นที่ลา
ตามแนว
ทางด้าน
สั้น ๆ ไ
ตอนกล

จังหวัดพังงา และกระบี่ ทั้งเกาะล้อมรอบด้วยทะเลอันดามัน และยังมีเกาะที่อยู่ในอาณาเขตของ
จังหวัดภูเก็ตทางทิศใต้และตะวันออก

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดเดียวที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก ซึ่งเป็นที่รู้จักในเรื่องของหาดทรายที่สวยงาม น้ำทะเลใส ท้องทะเลที่งดงาม
เหมาะสำหรับการดำน้ำ รวมทั้งมีสิ่งอำนวยความสะดวก รองรับนักท่องเที่ยวอย่างครบครัน

ในอดีตส่วนใหญ่ คนที่มีความเจริญรุ่งเรือง ทางเศรษฐกิจจะเป็นคนจีน ที่ทำเหมืองแร่
และพ่อค้าคนกลางขายยางพารา ความเจริญที่มาจากคนจีน ซึ่งเห็นได้จากศาลเจ้าจีน ที่ตั้งอยู่
เรียงรายในตัวเมืองภูเก็ต เพื่อฉลองเทศกาลถือศีลกินผักในเดือนตุลาคมของทุกปี

แต่ปัจจุบันความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ มาจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่พัฒนาขึ้น
อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเปรียบได้กับจำนวนนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ที่ค้นพบถึงความงดงามของ
แสงอาทิตย์ และทะเลที่ภูเก็ตมีไว้รองรับ และยังมีป่าเขาลำเนาไพร วนอุทยานแห่งชาติ โครงการ
กินชะนีสุป่า รวมทั้งการนั่งช้างชมป่า

2.5.2 ขอบเขตการปกครองและจำนวนประชากร

พื้นที่ศึกษาในจังหวัดภูเก็ต แบ่งการปกครองออกเป็นระดับอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน จนถึง
องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย เขตการปกครองในระดับอำเภอ 3 แห่ง ระดับตำบล
17 แห่ง ระดับหมู่บ้าน 103 แห่ง และระดับองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น 19 แห่ง โดยพื้นที่ศึกษา
ทั้งหมดครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 543.03 ตารางกิโลเมตร

สำหรับประชากรในจังหวัดภูเก็ต จากข้อมูลกรมการปกครองซึ่งประกาศจำนวนราษฎร
ทั่ว ๑ ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ เดือนธันวาคม 2549 พบว่า มีจำนวนรวมทั้งสิ้น
300,737 คน ประกอบด้วย ชายจำนวน 144,391 คน หญิงจำนวน 156,346 คน อำเภอที่มี
ประชากรมากที่สุด คือ อำเภอเมืองภูเก็ต มีประชากรจำนวน 106,010 คน

2.5.3 ลักษณะภูมิประเทศ

ภูเก็ตมีลักษณะเป็นเกาะริมทวีป คือ เกาะที่ตั้งอยู่ตามชายฝั่งทะเลหรือไม้ไกลแผ่นดิน
มากนัก ลักษณะทางธรณีวิทยาคล้ายคลึงกับแผ่นดินใหญ่ที่อยู่ใกล้เคียง พื้นที่เกาะประกอบด้วย
พื้นที่ลาดชันแบบภูเขา ที่ราบเชิงเขาและที่ราบต่ำ พื้นที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 70 เป็นภูเขาที่ทอดยาว
ตามแนวเหนือใต้ โดยภูเขาส่วนมากอยู่ทางด้านตะวันตกของจังหวัด ทำให้ที่ราบชายฝั่งทะเล
ทางด้านทิศตะวันตกแคบ ทางทิศเหนือและด้านตะวันออกเฉียงเหนือเป็นที่ราบสูงมีคลองสาย
สั้นๆ ไหลลงไปที่ราบทางตอนใต้และตะวันตกมีพื้นที่ร้อยละ 30 เป็นที่ราบ ส่วนใหญ่อยู่บริเวณ
ตอนกลางตะวันออกและชายฝั่งตะวันตกของพื้นที่

2.5.4 ลักษณะภูมิอากาศ

มีลักษณะภูมิอากาศแบบเขตศูนย์สูตร อยู่ในเขตอิทธิพลลมมรสุม อากาศจึงอบอุ่นและชุ่มชื้นตลอดปี มีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูฝนได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงพฤศจิกายน และฤดูร้อนได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ เริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคมถึงเมษายน เดือนมีนาคม เป็นเดือนที่มีอุณหภูมิเฉลี่ยสูงสุด คือ 33.4 องศาเซลเซียส และเดือนมกราคม เป็นเดือนที่มีอุณหภูมิต่ำสุดคือ 22 องศาเซลเซียส

2.5.5 ทรัพยากรธรรมชาติ

(1) ทรัพยากรป่าไม้

จังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่ป่าไม้ตามกฎหมายทั้งสิ้น 173.25 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุมป่าสงวนแห่งชาติ 172.13 ตารางกิโลเมตร และป่าเตรียมการสงวน 1.12 ตารางกิโลเมตร โดยในส่วนของป่าสงวนแห่งชาติ จำแนกได้เป็น ป่าบก บริเวณด้านตะวันตกของเกาะมี 9 แห่ง รวมพื้นที่ 141.18 ตารางกิโลเมตร มีลักษณะเป็นป่าดิบชื้น มีพรรณไม้หลากหลายชนิดขึ้นทั่วไป ทั้งในหุบเขา ที่ลาดชัน และยอดเขา ป่าบกที่มีขนาดพื้นที่ใหญ่ที่สุด คือ ป่าเทือกเขากมลา รองลงมาคือ ป่าเทือกเขานาคเกิด และป่าเทือกเขา พระท้าว และป่าชายเลน ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของเกาะ มีผืนป่าสงวนแห่งชาติ ป่าชายเลน อยู่ในท้องที่อำเภอถลางและอำเภอเมืองภูเก็ต รวม 7 แห่ง มีพื้นที่รวม 30.95 ตารางกิโลเมตร

(2) การใช้ประโยชน์ที่ดินในป่าสงวน

โดยในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรและที่ดินในพื้นที่ป่าสงวน ในพื้นที่จังหวัดมีป่าสงวน เนื้อที่รวม 213.85 ตารางกิโลเมตร โดยในพื้นที่ศึกษามีการใช้ประโยชน์เป็นเขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร¹ จำนวน 115.96 ตารางกิโลเมตร เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์² 0.00 ตารางกิโลเมตร และพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ³ 97.89 ตารางกิโลเมตร

¹เขตพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ (Conservation Zone / Zone C) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืชและพันธุ์สัตว์ที่มีคุณค่าหายากเพื่อการป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิดจากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ตลอดจนเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษา การวิจัย นันทนาการของประชาชน และความมั่นคงของชาติ
²เขตพื้นที่ป่าเพื่อเศรษฐกิจ (Economic Zone/Zone E) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อผลิตไม้และของป่า รวมถึงพื้นที่เศรษฐกิจตามมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ และการจำแนกเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินใน พื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่เพื่อการพัฒนาทรัพยากรป่าไม้ และพื้นที่ประสานการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ระหว่างทรัพยากรป่าไม้กับทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ
³เขตพื้นที่ป่าที่เหมาะสมต่อการเกษตร (Agricultural Zone/Zone A) หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่มีสมรรถนะที่ดินเหมาะสมต่อการเกษตร หรือมีศักยภาพสูงในการพัฒนาเพื่อการเกษตร ตามผลการจำแนกสมรรถนะที่ดินของกรมพัฒนาที่ดิน รัฐสามารถพัฒนาความเป็นอยู่ของราษฎรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(3) พื้นที่ชุ่มน้ำ

พื้นที่ชุ่มน้ำ หมายถึง พื้นที่ลุ่ม พื้นที่ราบลุ่ม พื้นที่ชื้นแฉะ พื้นที่น้ำท่วม มีน้ำขัง พื้นที่พรุ พื้นที่แหล่งน้ำทั้งที่เกิดเองตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่ขังและท่วมถาวร และชั่วคราว ทั้งที่เป็นน้ำนิ่งและน้ำไหล ทั้งน้ำจืด น้ำกร่อย และน้ำเค็ม รวมถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเล ในบริเวณซึ่งเมื่อน้ำลดต่ำสุดมีความลึกของระดับไม่เกิน 6 เมตร รวมถึงพื้นที่ริมฝั่งแม่น้ำและชายฝั่งทะเล ซึ่งมีเขตติดต่อกับพื้นที่ชุ่มน้ำและเกาะ เป็นที่แหล่งที่อยู่อาศัย หากิน และผสมพันธุ์ที่สำคัญของนกน้ำ ทั้งที่เป็นนกประจำถิ่นและนกอพยพ ซึ่งเป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ จังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่ชุ่มน้ำรวม 1,243.211 ตารางกิโลเมตร โดยแบ่งเป็น

- พื้นที่ที่เป็นทะเล ชายฝั่ง แหล่งปะการังและหญ้าทะเล รวม 1,222.967 ตารางกิโลเมตร
- คลอง ห้วย แม่น้ำ และลำธาร รวม 0.434 ตารางกิโลเมตร
- บึงและทะเลสาบ รวม 20.200 ตารางกิโลเมตร
- หนองน้ำและที่ชื้นแฉะ รวม 0.577 ตารางกิโลเมตร

(4) แร่ธาตุ

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดที่อุดมไปด้วยแร่ธาตุต่างๆ หลายชนิด ทั้งบนบก และในทะเล โดยแร่ที่พบและมีความสำคัญ ได้แก่ ดีบุก โคลัมไบท์-แทนทาลัม วัลแฟรม และแร้วรัตนชาติ

(5) ทรัพยากรชายฝั่ง

(5.1) ป่าชายเลน : จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดในพื้นที่ศึกษาที่มีป่าชายเลนน้อยที่สุด โดยมีเนื้อที่ประมาณ 22.80 ตารางกิโลเมตร โดยป่าชายเลนจะกระจายอยู่ตามแนวชายฝั่ง ทั้งในป่าสงวนแห่งชาติไทรเขตกอเมืองภูเก็ต และอำเภอถลาง ได้แก่ ป่าชายเลนคลองบางชีเหลา คลองท่าจีน ป่าชายเลนคลองเกาะผี ป่าชายเลนคลองพารา ป่าชายเลนคลองท่ามะพร้าว ป่าชายเลนคลองท่าเรือ ป่าชายเลนคลองอู่ตะเภา ป่าชายเลนคลองบางโรง และป่าชายเลนคลองมุดง

(5.2) ปะการัง : จังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่ของแนวปะการังรวม 16.63 ตารางกิโลเมตร และเนื่องจากสภาพพื้นที่ชายฝั่งที่หลากหลายรูปแบบ เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันไป ทำให้แนวปะการังแต่ละพื้นที่แตกต่างกันไปตามลักษณะโดดเด่น ซึ่งสามารถจำแนกลักษณะของปะการังออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

- แนวปะการังฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของภูเก็ตและเกาะต่างๆ ที่อยู่ใกล้เคียง
- แนวปะการังฝั่งตะวันตกตอนล่างของภูเก็ตและเกาะที่อยู่ใกล้เคียงตอนใต้
- แนวปะการังฝั่งตะวันตกตอนบนของเกาะภูเก็ต
- แนวปะการังฝั่งใกล้เขตทะเลลึกเกาะราชา

กลุ่มปะการังที่ขึ้นอยู่ตามบริเวณที่รับแรงปะทะจากคลื่นมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ แนวปะการังในจังหวัดภูเก็ตในบริเวณฝั่งทิศตะวันตก และทางใต้ สามารถพัฒนาเป็นแนวปะการังขนาดใหญ่ได้ดี เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่อยู่ในบริเวณกำลังลมจากคลื่นมรสุม โดยบริเวณที่มีปะการังมาก ได้แก่ บริเวณชายฝั่งราไวย์ ชายฝั่งวิชิต และเกาะต่างๆ ได้แก่ เกาะบอน เกาะเอ เกาะโหลน เกาะตะเภาใหญ่ เป็นต้น สำหรับปะการังที่พบส่วนใหญ่ คือ ปะการังโขด ปะการังเขากวาง และปะการังทรงพุ่มพวาน เป็นต้น

(5.3) หญ้าทะเล: ชนิดของหญ้าทะเลที่พบหญ้าทะเลที่พบมากในบริเวณชายฝั่งทะเลในจังหวัดภูเก็ต มีทั้งหมด 8 ชนิด ได้แก่ *Cymodocea rotundata*, *Enhalus acoroides*, *Halodule pinifolia*, *Halodule uninervis*, *Halophila ovalis*, *Halodule pinifolia*, *Thalassia hemprichii* ส่วนบริเวณที่พบแหล่งหญ้าทะเล คือ

1) พื้นที่ที่พบแหล่งหญ้าทะเล ได้แก่ บ้านป่าคอก หมู่ 2 ตำบลป่าคอก อำเภอถลาง พบจำนวน 6 ชนิด ได้แก่ *Cymodocea rotundata*, *Cymodocea serrulata*, *Halodule uninervis*, *Enhalus acoroides*, *Halophila ovalis* และ *Thalassia hemprichii*

2) นอกจากนั้นยังพบหญ้าทะเลบริเวณหาดไโนยาง ตำบลสาธุ อำเภอถลาง โดยพบ *Thalassia hemprichii*

3) บริเวณอ่าวขาม อำเภอเมือง พบหญ้าทะเล 2 ชนิด ได้แก่ *Cymodocea rotundata* และ *Halophila ovalis* สำหรับเกาะในเขตการปกครองของจังหวัดภูเก็ต ที่พบแหล่งหญ้าทะเลมีดังนี้

- เกาะตะเภาใหญ่ ตำบลวิชิต อำเภอเมือง พบหญ้าทะเลจำนวน 3 ชนิด ได้แก่ *Cymodocea rotundata*, *Halophila ovalis* และ *Halodule uninervis* ขึ้นครอบคลุมพื้นที่ 20 เฮกตาร์ในพื้นที่ในระดับความลึกสูงสุด 5 เมตร ห่างจากฝั่ง 350 เมตร พื้นที่ที่พบ 0.175 ตารางกิโลเมตร

- เกาะนาคาใหญ่ตอนใต้ เป็นแหล่งที่มี *Cymodocea rotundata*, *Cymodocea serrulata* และ *Halophila ovalis* ขึ้นครอบคลุมพื้นที่ 80 เฮกตาร์ ห่างจากฝั่ง 80 เมตร บริเวณนี้พบหญ้าขนาดเล็กขึ้นปะปนกัน ในระดับความลึก 5 เมตร พื้นที่ท้องทะเล เป็นทรายละเอียดค่อนข้างแน่น

2.5.6 คุณภาพสิ่งแวดล้อม

(1) มลพิษทางอากาศ และเสียง

ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต มีสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศของสำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จำนวน 1 แห่ง ตั้งอยู่บริเวณศูนย์บริการสาธารณสุข อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต

จ
บริเวณศูนย์
ค่าสูงสุด 5
ppb, 13.1
ตามลำดับ
จ
สาธารณสุข
ค่าอยู่ในช่วง
เกินเกณฑ์
สามารถสุ
ตารางที่ 2

เดือน	SO ₂
	Max
มกราคม	0.8
กุมภาพันธ์	0.7
มีนาคม	0.8
เมษายน	0.7
พฤษภาคม	56.4
มิถุนายน	12.3
กรกฎาคม	0.7
สิงหาคม	0.4
กันยายน	0.9
ตุลาคม	1.1
พฤศจิกายน	1.3
ธันวาคม	0.7

ที่มา : กรมคว

ตารางที่ 2

อันดับ	
1	ที่
2	คู่

ที่มา : กรมคว

จากผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศ ในปี 2549 พบว่า คุณภาพอากาศในบรรยากาศ บริเวณศูนย์บริการสาธารณสุข อ.เมือง จังหวัดภูเก็ต มีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานกำหนด โดยมีค่าสูงสุด SO₂^(1hr), NO₂^(1hr), CO^(1hr), CO^(8hr), O₃^(1hr) และ PM-10^(24hr) มีค่าอยู่ในช่วง 0.4-56.4 ppb, 13.1-25.2 ppb, 0.5-1.1 ppm, 0.6-1.1 ppm, 13.0-55.8 ppm และ 69.3-108.1 µg/m³ ตามลำดับ และสามารถสรุปผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศได้ดังตารางที่ 2.5-1

จากผลการตรวจวัดระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง (Leq 24 hr) บริเวณศูนย์บริการสาธารณสุข อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ระหว่างปี 2544-2548 พบว่า ระดับเสียงที่ตรวจวัดได้มีค่าอยู่ในช่วง 59.7-85.9 dB(A) ซึ่งจะเห็นได้ว่าระดับเสียง Leq 24 hr สูงสุดที่ตรวจวัดได้มีค่าสูงเกินเกณฑ์มาตรฐานกำหนด และพบว่า Leq 24 hr มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นตั้งแต่ปี 2544-2548 สามารถสรุปผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศได้ดังตารางที่ 2.5-2

ตารางที่ 2.5-1 คุณภาพอากาศในบรรยากาศ บริเวณศูนย์บริการสาธารณสุข อ.เมือง จังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2549

เดือน	SO ₂ ^(1hr) (ppb)		NO ₂ ^(1hr) (ppb)		CO ^(1hr) (ppm)		CO ^(8hr) (ppm)		O ₃ ^(1hr) (ppm)		PM-10 ^(24hr) (µg/m ³)	
	Max	Average	Max	Average	Max	Average	Max	Average	Max	Average	Max	Average
ม.ค.	0.8	0.4	15.8	9.9	0.7	0.3	0.7	0.3	55.3	23.3	108.1	57.8
ก.พ.	0.7	0.3	13.6	7.2	0.5	0.2	0.6	0.2	32.9	18.7	93.6	69.7
มี.ค.	0.8	0.4	18.4	12.0	0.5	0.5	0.6	0.5	36.1	24.6	130.5	70.4
เม.ย.	0.7	0.3	13.5	10.2	0.8	0.4	0.8	0.4	16.9	10.6	82.6	50.8
พ.ค.	56.4	2.7	15.6	11.6	0.7	0.4	0.6	0.4	21.3	9.6	88.7	57.9
มิ.ย.	12.3	0.9	16.6	10.5	0.9	0.4	1.0	0.4	12.4	8.1	83.0	50.4
ก.ค.	0.7	0.2	15.5	9.1	0.9	0.3	0.8	0.3	16.8	10.5	85.6	51.1
ส.ค.	0.4	0.3	15.7	9.7	1.1	0.4	1.0	0.4	15.5	8.81	90.5	61.6
ก.ย.	0.9	0.4	25.2	10.4	0.9	0.4	0.9	0.4	13.0	7.6	89.3	61.2
อ.ค.	1.1	0.2	14.1	9.3	0.9	0.4	1.0	0.4	22.8	10.8	69.3	54.9
พ.ย.	1.3	0.4	13.1	8.4	0.8	0.3	0.8	0.3	39.2	18.2	103.4	70.5
ธ.ค.	0.7	0.2	18.0	7.9	0.9	0.4	1.0	0.4	55.8	28.9	131.3	71.6

ที่มา : กรมควบคุมมลพิษ 2549

ตารางที่ 2.5-2 ผลการตรวจวัดระดับเสียงในพื้นที่ศึกษา

อันดับ	สถานีตรวจวัด	ระดับเสียง dB(A)				
		2544	2545	2546	2547	2548
1	ที่ว่าการอำเภอเมือง จ.สุราษฎร์ธานี	55.2-69.0	59.9-65.4	-	-	-
2	ศูนย์บริการสาธารณสุข อ.เมือง จ.ภูเก็ต	63.3-66.1	61.1-74.8	59.7-79.5	60.5-79.0	57.2-85.9
มาตรฐาน		70	70	70	70	70

ที่มา : กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 2549

(3) การจัดการขยะมูลฝอย

เทศบาลนครภูเก็ตมีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยเป็นของตนเอง ซึ่งเป็นศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวมของจังหวัดภูเก็ต สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยตั้งอยู่ที่ ถนนโกสินทร์ 200 ปี หมู่ 1 ตำบลวิชิต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยมีพื้นที่ทั้งหมด 291 ไร่ ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำมากำจัดในสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาลนครภูเก็ตรวมทั้งหมดประมาณ 370 ตันต่อวัน (ข้อมูลปี พ.ศ. 2547) เฉพาะของเทศบาลนครภูเก็ตเองนำขยะมูลฝอยมากำจัดประมาณวันละ 110 ตัน มีหน่วยงานอื่นๆ ซึ่งได้แก่ เทศบาล 5 แห่ง อบต. 12 แห่ง อบจ. 1 แห่ง และเอกชน

บริการ
แห่ง

(4) การจัดการน้ำเสีย

ระบบบำบัดน้ำเสียเทศบาลนครภูเก็ต ตั้งอยู่บริเวณถนนรัตนโกสินทร์ 200 ปี ตำบลวิชิต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เป็นแบบ Oxidation Ditch (OD) ที่มีสามารถรองรับในการรองรับน้ำเสีย 36,960 ลูกบาศก์เมตร/วัน ปัจจุบันมีปริมาณน้ำเสียเข้าสู่ระบบบำบัดน้ำเสียในปัจจุบัน 24,659.5 ลูกบาศก์เมตร/วัน (เดือน สิงหาคม 49)

ทางทะเล
ทางศาล

ระบบบำบัดน้ำเสียเทศบาลเมืองป่าตองเป็นแบบ Oxidation Ditch (OD) ตั้งอยู่บริเวณถนนราษฎร์อุทิศ 200 ปี ตำบลป่าตอง อำเภอเกาะภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต มีความสามารถในการรองรับน้ำเสีย 14,250 ลูกบาศก์เมตร/วัน ปริมาณน้ำเสียเข้าสู่ระบบบำบัดน้ำเสียในปัจจุบัน 12,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน

ระบบบำบัดน้ำเสียของเทศบาลตำบลกะรน ตั้งอยู่ที่ ถนนปฎัก ตำบลกะรน อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต มีความสามารถในการรองรับน้ำเสียได้ 6,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน และได้เปิดดำเนินการแล้วในปัจจุบัน โดยได้ทำการว่าจ้างให้บริษัทเอกชนที่มีความรู้ความชำนาญด้านการควบคุมเดินระบบบำบัดน้ำเสีย และดำเนินการตรวจวิเคราะห์คุณภาพน้ำเข้ามาเป็นผู้ดำเนินการ ในปัจจุบันมีปริมาณน้ำที่ผ่านขั้นตอนการบำบัดจากระบบบำบัดน้ำเสีย เฉลี่ย 3,000-4,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน และมีคุณภาพดีเพียงพอที่จะนำกลับไปใช้ประโยชน์

ระบบบำบัดน้ำเสียเทศบาลตำบลกะรุ่ย เป็นระบบบำบัดน้ำเสียชนิด Oxidation Ditch ปริมาณน้ำเสียที่สามารถรองรับได้ตามที่ออกแบบไว้ 6,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน ระบบบำบัดน้ำเสียอยู่ระหว่างขั้นตอนการก่อสร้าง คาดว่าจะแล้วเสร็จในเดือนมิถุนายน 2551 โดยปัจจุบันได้ดำเนินการก่อสร้างโครงสร้างระบบบำบัดน้ำเสียต่างๆ ได้แก่ ถึงตกตะกอน ลานตากตะกอน และอาคารสำนักงาน

ที่ตั้งในด

บทที่ 2
ของพื้นที่ศึกษา
ำจัดขยะมูล
หมู่ 1 ตำบล
ปริมาณขยะ
บดประมาณ
โดยมากำจัด
อบจ. 1 แห่ง
ทร์ 200 ปี
องรับในการ
ัดน้ำเสียใน
บริเวณถนน
องรับน้ำเสีย
ศกัเมตร/วัน
ำเภอเมือง
และได้เปิด
าญด้านการ
ำเนินการ
000-4,000
ion Ditch
บบำบัดน้ำ
ปัจจุบันได้
ะกอง และ

2.5.7 ด้านสังคม

(1) การสาธารณสุข

จังหวัดภูเก็ต ด้านการสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ตมีสถานบริการสาธารณสุข ซึ่งสามารถ
บริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง มีโรงพยาบาล ทั้งภาครัฐและเอกชนรวม 6 แห่ง สถานีอนามัย 23
แห่ง จำนวน 1,000 เตียง มีผู้ป่วยเฉลี่ยต่อเดือน 21,792 คน

(2) สุนทรียภาพและการท่องเที่ยว

เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีลักษณะเป็นเกาะ ดังนั้นจึงมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
ทางทะเลที่สวยงามมากมาย เช่น ชายหาด เกาะ อ่าว นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม
ทางศาสนา และวิถีชีวิตที่สำคัญมากมาย เช่น วัด ดึกโบราณ ศูนย์มรดกท้องถิ่น เป็นต้น

(2.1) แหล่งท่องเที่ยวประเภทวิถีชุมชน หมู่บ้าน ตลาด และวัฒนธรรม

- การแสดงโชว์ ภูเก็ต แฟนตาซี
- หมู่บ้านไทยและสวนกล้วยไม้
- ศูนย์อนุรักษ์มรดกท้องถิ่นกะทู้
- ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม
- เกาะสิเหร่

(2.2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทสิ่งก่อสร้าง วัด พิพิธภัณฑสถานอนุสาวรีย์

- วัดพระนางสร้าง
- วัดพระทอง (วัดพระผุด)
- วัดฉลอง (วัดไชยธาราราม)
- พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติถลาง
- พิพิธภัณฑสถานเปลือกหอย
- อนุสาวรีย์วีรสตรี
- บ้านชินประชา
- ดึกโบราณ
- สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ
- ภูเก็ต อาร์ต แกลลอรี่

(2.3) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทะเล หาดทราย เกาะ อ่าว

- อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง)
- หาดป่าตอง
- จุดชมวิว 3 หาด คือ หาดกะตะน้อย อ่าวกะตะ และอ่าวกะรน

(3) โบราณสถาน

แหล่งโบราณสถานในจังหวัด มีทั้งสิ้น 55 แห่ง แสดงรายละเอียดแหล่งโบราณสถานและ
ที่ตั้งในตารางที่ 2.5-3

ตารางที่ 2.5-3 แหล่งโบราณสถานในพื้นที่ศึกษา

จังหวัด	แหล่งโบราณคดี	ที่ตั้ง
ภูเก็ต	ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข (หลังเก่า)	ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมือง
	บ้านพระยาวิชิตสงคราม (เมืองกลางเก่า)	ตำบลศรีสุนทร อำเภอกลาง
	วัดพระนางสร้าง	ตำบลเทพกษัตรี อำเภอเมืองกลาง
	สำนักงานขายประจำประเทศไทย ภาคใต้	ถนนระนอง อำเภอเมืองภูเก็ต
	ตอมบน บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน)	
	อาคารพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ	ตำบลศรีสุนทร อำเภอกลาง
	อาคารศาลากลางจังหวัดภูเก็ต	อำเภอเมืองภูเก็ต
อาคารสำนักงานที่ดิน	ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต	

(4) ความเข้มแข็งของชุมชน

จากการศึกษาข้อมูลด้านความเข้มแข็งของชุมชน พบว่า มีการรวมกลุ่มกันของประชาชนในสายอาชีพต่างๆ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ให้มีความเข้มแข็ง เป็นผลิตภัณฑ์สินค้าจากชุมชนที่มีคุณภาพ มีชื่อเสียง สร้างงาน สร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ รวมถึงการจัดทำแผนในหมู่บ้านของจังหวัดพื้นที่ศึกษา ซึ่งจากการสำรวจข้อมูล พบว่า กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ได้ดำเนินการส่งเสริมการพัฒนาระดับชุมชน โดยเน้นการพัฒนาความสามารถของชุมชน เป็นรากฐานของชุมชนเข้มแข็ง และสนับสนุนในระดับหมู่บ้าน ให้มีการจัดทำแผนชุมชน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความสามารถให้กับประชาชนในชุมชน โดยมีการติดตามประเมินผลศักยภาพของแผนชุมชนของแต่ละหมู่บ้าน และมีการจัดลำดับผลการประเมินเป็นเกณฑ์ A B C เพื่อสะท้อนความเข้มแข็งของชุมชน รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2.5-4

ตารางที่ 2.5-4 แสดงข้อมูลกลุ่มอาชีพ สินค้า OTOP จำนวนหมู่บ้าน และผลการประเมินแผนชุมชนระดับอำเภอของจังหวัดภูเก็ต

อำเภอ	สินค้า OTOP	กลุ่มอาชีพ	จำนวนหมู่บ้านทั้งหมด	จำนวนหมู่บ้านที่มีแผนชุมชน	ผลการประเมินแผนชุมชน		
					A	B	C
กะทู้	32	9	18	6	0	6	0
กลาง	112	38	46	44	0	1	43
เมืองภูเก็ต	426	26	44	40	0	0	40
รวม	570	73	108	90	0	7	83

ที่มา : Thai Tambon.com และกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย

2.1

(1)

รา

รายได้เฉลี่ยครัวเรือนของผู้ปฏิบัติ

(2)

กา

การท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

บริการ ทั้งส่วนหนึ่งก

ยวงพาราชี 16,034 อด

ในขณะที่มี

(3)

ระบบ 115 230 kv โด

สถานีไฟฟ้า

แผนในการ และสถานี

พื้นที่ที่เป็น

พลังงานไฟ หมู่บ้านซึ่งย

จังหวัดภูเก็ต เทศบาล ป

วง
งกลาง
ใต้

ภูเก็ต

ประชาชนใน
เข้มแข็ง เป็น
กชนในพื้นที่
า กรมพัฒนา
การพัฒนา
าน ให้มีการ
ชุมชน โดยมี
การประเมิน
4
ประเมินแผน

การประเมิน	
ชุมชน	
B	C
6	0
1	43
0	40
7	83

2.5.8 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

(1) รายได้

รายได้ของครัวเรือนในจังหวัดภูเก็ต มีรายได้เฉลี่ย 25,082 บาท/เดือน และเมื่อจำแนกรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน โดยจำแนกตามสถานะทางเศรษฐกิจ พบว่า รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนผู้ดำเนินธุรกิจที่ไม่ใช่เกษตรกร มีรายได้สูงสุด ประมาณ 40,143 บาท/เดือน และรายได้ของผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิตมีรายได้ต่ำสุด ประมาณ 13,125 บาท/เดือน

(2) แรงงาน

การทำงาน ถึงแม้ภาวะเศรษฐกิจภายในจังหวัดอยู่ในภาวะหดตัว แต่การที่ภาคบริการและการท่องเที่ยวฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ประกอบการมีความต้องการแรงงานเพิ่มขึ้น ส่งผลให้จังหวัดภูเก็ตเกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะแรงงานที่มีทักษะในภาคบริการ ทั้งนี้เพราะแรงงานส่วนหนึ่งเดินทางกลับภูมิลำเนาหลังเกิดเหตุการณ์สึนามิ ประกอบกับส่วนหนึ่งกลับไปสู่อำชีพภาคเกษตร โดยเฉพาะการกรีดยางพาราที่ให้ผลตอบแทนที่ดี จากราคายางพาราที่อยู่ในระดับสูง โดยมีตำแหน่งงานว่างที่แจ้งผ่านสำนักงานจัดหางานจังหวัดทั้งสิ้น 16,034 อัตรา และมีผู้สมัครงาน 7,956 คน เพิ่มขึ้นจากปี 2547 ร้อยละ 7.0 และ 19.8 ตามลำดับ ในขณะที่มีผู้ได้รับการบรรจุงาน 3,063 คน ลดลงจากปี 2547 ร้อยละ 12.1

(3) สาธารณูปโภคพื้นฐาน

(3.1) ไฟฟ้า : จังหวัดภูเก็ต ได้รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ซึ่งจ่ายไฟฟ้าระบบ 115 kV ผ่านระบบสายส่ง 115 kV 2 วงจร และจ่ายไฟฟ้าระบบ 115 kV ผ่านระบบสายส่ง 230 kV โดยมีสถานีไฟฟ้าแรงสูงภูเก็ต 1, 2 เป็นตัวปรับแรงดัน สำหรับสภาพไฟฟ้ากลางและสถานีไฟฟ้าปาดองได้รับไฟฟ้าผ่านระบบสายส่ง 115 kV จากสถานีไฟฟ้าแรงสูงภูเก็ต 2 ทั้งนี้มีแผนในการดำเนินการสร้างสถานีไฟฟ้าในระบบ 115 kV เพิ่มอีก 2 สถานี คือ สถานีไฟฟ้ากระนและสถานีไฟฟ้ากลาง 2 เพื่อเพิ่มความมั่นคงในการจ่ายไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สำหรับพื้นที่ที่เป็นเกาะกลางทะเลจะใช้กระแสไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์ และเครื่องปั่นไฟฟ้าดีเซล

ปัจจุบันหน่วยงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ซึ่งรับผิดชอบในการบริการและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าในพื้นที่ และปัจจุบันประชาชนในจังหวัดภูเก็ตมีไฟฟ้าใช้ในทุกตำบล มีเพียงบางหมู่บ้านซึ่งยังไม่มีไฟฟ้าใช้ เนื่องจากบางส่วนเป็นเกาะ

(3.2) ประปา : จังหวัดภูเก็ต มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการผลิตน้ำประปาในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ การประปาสวนภูมิภาค การประปาเทศบาลนครภูเก็ต การประปาเทศบาล ปริมาณน้ำที่ผลิตทั้งสิ้น 22.42 ล้านลูกบาศก์เมตร แหล่งผลิตน้ำประปามาจากอ่างเก็บ

น้ำบางวาด ชุมเหมือง น้ำตกกระทู้ คลองบางใหญ่ และน้ำตกกะหลิม โดยจำนวนหมู่บ้านที่ไม่มีน้ำประปาใช้ จำนวน 28 หมู่บ้าน และมีจำนวนครัวเรือนที่ไม่มีน้ำประปาใช้ทั้งสิ้น 366 ครัวเรือน

(3.3) เส้นทางคมนาคม : การคมนาคมและขนส่ง จังหวัดภูเก็ตมีเส้นทางคมนาคม 3 ทาง ได้แก่ ทางบก ทางน้ำและทางอากาศ

ทางบก มีทางหลวงหมายเลข 402 เป็นเส้นทางหลัก และมีทางหลวงจังหวัดรอบเกาะ รวมทั้งเส้นทางอื่น ๆ ที่แยกออกจากทางหลวงหมายเลข 402 ไปยังชุมชนและสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ

ทางน้ำ จังหวัดภูเก็ต มีท่าเรือน้ำลึก 1 แห่ง ได้แก่ ท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต อยู่บริเวณอ่าวมะขาม ใช้เป็นท่าเรือเพื่อการขนส่งสินค้า และเพื่อการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีท่าเทียบเรือท่องเที่ยวและเรือขนาดเล็กอีก 14 แห่ง

ทางอากาศ มีสนามบินนานาชาติภูเก็ต ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการขนส่งสินค้าและผู้โดยสาร เชื่อมโยงทั้งภายในประเทศและต่างประเทศโดยตรง

หมู่บ้านที่ไม่มี
ครัวเรือน

าคม 3 ทาง

จังหวัดรอบ
และสถานที่

อยู่บริเวณ
รมีท่าเทียบ

งสินค้าและ

3

เกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อม เชิงพื้นที่

3.1 1

สิ่งแวดล้อม
พิจารณา
และแผน
ระดับโคร
ทำการศึ
5 จังหวัด
สอดคล้อง
ระดับยุ
มิติสังค
มีวัตถุประสงค์

3.2

จกมหลัก
ในกรทำ

3.3

ศึกษา มี
ในการทำ

บทที่ 3

เกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่

3.1 บทนำ

เกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ เป็นเกณฑ์ที่นำมาใช้สำหรับประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment; SEA) เพื่อให้การพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่กับการจัดทำนโยบายและแผน ทั้งส่วนของแผนพัฒนารายสาขาและแผนพัฒนาเชิงพื้นที่ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะช่วยลดปัญหาความขัดแย้งในการพัฒนาระดับโครงการในขั้นตอนต่อมาได้ เกณฑ์ที่นำมาใช้ประเมินสำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ที่ปรึกษาทำการศึกษาและวิเคราะห์จากข้อมูลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีในพื้นที่ศึกษา 5 จังหวัด (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา และภูเก็ต) เพื่อให้มีความสอดคล้องและมีความเหมาะสมกับพื้นที่ ที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ โดยกำหนดครอบคลุมมิติทั้ง 4 ด้าน คือ มิติเศรษฐกิจ มิติสิ่งแวดล้อม มิติสังคม และมิติเทคโนโลยี การกำหนดเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ มีวัตถุประสงค์ ดังหัวข้อต่อไปนี้

3.2 วัตถุประสงค์

3.2.1 เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ศึกษาตามหลักการนิเวศลุ่มน้ำ ได้แก่ พื้นที่ต้นน้ำ พื้นที่กลางน้ำ และพื้นที่ปลายน้ำ

3.2.2 เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการประเมินทางเลือกและกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมในการกำหนดนโยบายการพัฒนาพื้นที่

3.3 วิธีการกำหนด

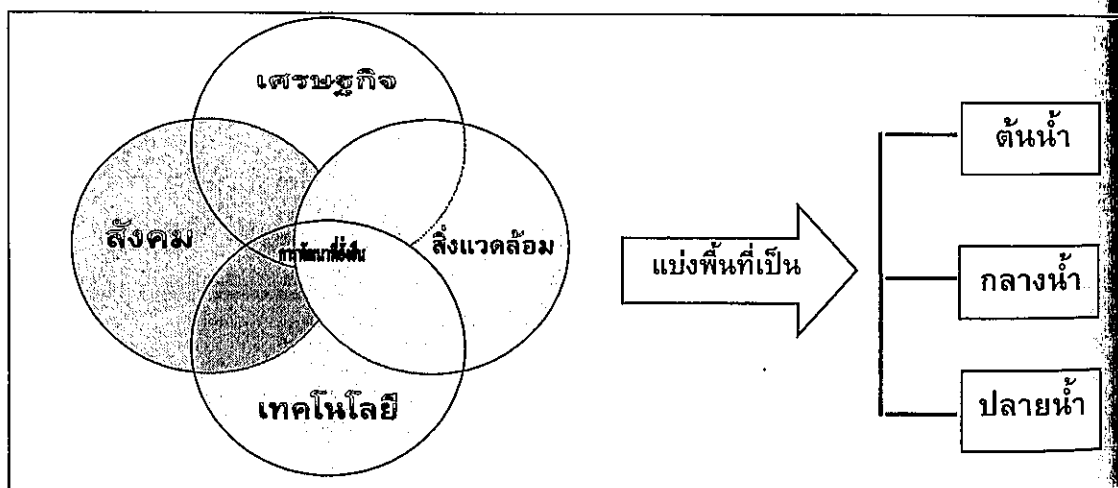
การกำหนดเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ สำหรับประเมินศักยภาพในพื้นที่ศึกษา มีวิธีการดังนี้

1) การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางสิ่งแวดล้อม เพื่อนำข้อมูลมาใช้เป็นองค์ประกอบในการกำหนดเกณฑ์ให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่ศึกษา

2) การประชุมเชิงปฏิบัติของคณะผู้ศึกษาโครงการ เพื่อระดมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านเกี่ยวกับการนำเกณฑ์มาใช้ประเมิน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการจัดการลุ่มน้ำ ด้านเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อม ด้านอุตสาหกรรมและพลังงาน ด้านความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศวิทยาชายฝั่ง ด้านเกษตรกรรม ด้านสังคม ด้านการวางผังเมือง ด้านการจัดทำระบบข้อมูลสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ ด้านวิเคราะห์นโยบายและแผน และด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและศิลปกรรม โดยทำการประชุมเพื่อทำความเข้าใจร่วมกันและกำหนดเกณฑ์หาดัชนีชี้วัด

3) นำหลักการการจัดการนิเวศลุ่มน้ำ เป็นขอบเขตในการกำหนดเกณฑ์ประเมิน (ดังแสดงในตารางที่ 3.3) โดยแบ่งพื้นที่ศึกษาออกเป็น 3 ส่วนคือ พื้นที่ต้นน้ำ พื้นที่กลางน้ำและพื้นที่ปลายน้ำ พร้อมทั้งกำหนดเป้าหมายและรูปแบบการพัฒนาที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับพื้นที่

4) นำขอบเขตพื้นที่ตามหลักการจัดการนิเวศลุ่มน้ำ กำหนดเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ โดยอยู่ภายใต้กรอบแนวคิดการพัฒนายั่งยืน (Sustainable Development) ครอบคลุมมิติทั้ง 4 ด้านคือ มิติเศรษฐกิจ มิติสิ่งแวดล้อม มิติสังคม และมิติเทคโนโลยี (แสดงในรูปที่ 3.3) ดังรายละเอียดในหัวข้อ 3.4

รูปที่ 3.3 ผังการกำหนดเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ตามหลักการจัดการนิเวศลุ่มน้ำและกรอบแนวคิดการพัฒนายั่งยืน

ตารางที่ 3.3 ความหมายเป็นปกติและรูปแบบของพื้นที่ตามหลักการจัดการระบบนิเวศลุ่มน้ำ

พลังแวดล้อมเชิงพื้นที่
 วมคิดเห็นของ
 ผู้เชี่ยวชาญด้าน
 าสากรรมและ
 านเกษตรกรรม
 านภูมิศาสตร์
 รม โดยทำการ

ป็น (ดังแสดงใน
 ะพื้นที่ปลายน้ำ
 ันที่
 ะเมินศักยภาพ
 Development)
 ลย์ (แสดงใน

ด้านหน้า

กลางหน้า

ปลายหน้า

๕๒
 ใน

ตารางที่ 3.3 ความหมาย เป้าหมาย และรูปแบบการพัฒนาของแต่ละพื้นที่ตามหลักการจัดการระบบนิเวศลุ่มน้ำ

นิเวศลุ่มน้ำ	ความหมาย	เป้าหมายการพัฒนา	รูปแบบการพัฒนา
พื้นที่ต้นน้ำ	พื้นที่ที่ควรอนุรักษ์ และ/หรือ สงวนไว้ เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า พื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 1 พื้นที่ชุ่มน้ำ ป่าชายเลน โบราณสถาน (รัศมี 500 ม.) วัด/โรงเรียน (รัศมี 100 ม.) และ เขตป่าอนุรักษ์โซน C	ไม่ควรมีโครงการพัฒนาในพื้นที่ หากจำเป็นต้องมีการพัฒนาควรพัฒนาเชิงอนุรักษ์และฟื้นฟู โดยอยู่ภายใต้การควบคุมและกำกับดูแลของภาครัฐ	กำหนดพื้นที่สำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/เชิงอนุรักษ์ และกำหนดมาตรการดูแลป้องกันพื้นที่อ่อนไหวด้านสิ่งแวดล้อม
พื้นที่กลางน้ำ	พื้นที่ที่ยังมีศักยภาพในการพัฒนา เป็นพื้นที่เป้าหมายสำคัญของการศึกษา	ควรเป็นกิจกรรมการพัฒนาที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัดและกลุ่มจังหวัด ตามแผนพัฒนา 5 จังหวัดที่ศึกษากำหนดไว้ 3 ด้านคือ (1) การพัฒนาด้านการเกษตร (2) การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม (3) การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ	ด้านการเกษตร: เกษตรที่ยั่งยืนเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ (เกษตรผสมผสาน/วนเกษตร/การเกษตรที่ลดการใช้สารเคมี หรือเกษตรอินทรีย์) ด้านอุตสาหกรรม: อุตสาหกรรมย่อยออกจากภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับอุตสาหกรรมน้ำมัน Strategic Energy Landbridge และ Southern Seaboard ด้านท่องเที่ยวและบริการ: ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือเชิงอนุรักษ์ ทั้งทางบก/ทางทะเล และท่องเที่ยวเชิงเกษตร หรือเชิงศิลปวัฒนธรรม

ตารางที่ 3.3 ความหมาย เป้าหมาย และรูปแบบการพัฒนาของแต่ละพื้นที่ตามหลักการจัดการระบบนิเวศลุ่มน้ำ (ต่อ)

นิเวศลุ่มน้ำ	ความหมาย	เป้าหมายการพัฒนา	รูปแบบการพัฒนา
พื้นที่ปลายน้ำ	พื้นที่ที่มีการพัฒนาเต็มรูปแบบและมีโครงการพัฒนาอยู่หลากหลาย เช่น เป็นที่ตั้งของชุมชนเมือง เขตเทศบาล นิคมอุตสาหกรรม หรือพื้นที่โรงงานอุตสาหกรรม นอกจากนี้ ยังเป็นศูนย์กลางการพัฒนาเศรษฐกิจด้านอุตสาหกรรม และด้านการท่องเที่ยวและบริการ	ไม่ควรมีการพัฒนา เนื่องจากมีการพัฒนาเต็ม หรือเกือบเต็มศักยภาพของพื้นที่ หากจำเป็น ต้องพัฒนาควรคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นหลักและคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน รวมทั้ง ความสามารถในการรองรับ ด้านสิ่งแวดล้อมของพื้นที่	การพัฒนาที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพการรองรับของพื้นที่ ได้แก่ การพัฒนาชุมชนเมือง : อยู่ภายใต้กฎหมายผังเมือง/กฎหมายควบคุมสิ่งแวดล้อม มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี ส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานและใช้หลักอยู่ดีมีสุข <u>การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม :</u> เน้นกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การใช้เทคโนโลยีสะอาด เป็นต้น ใช้หลักการผู้ปล่อยมลพิษเป็นผู้จ่าย และมาตรการอนุรักษ์พลังงาน <u>การพัฒนาการท่องเที่ยวและบริการ :</u> เน้นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือเชิงอนุรักษ์ เช่น ส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ เป็นต้น และการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม

3.4 เกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่

3.4.1 หลักการกำหนดเกณฑ์

ตัวชี้วัดที่กำหนดในเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมสำหรับการศึกษาครั้งนี้ มีคุณสมบัติความแนวทางขององค์กรนานาชาติดังนี้

- 1) มีข้อมูลเชิงปริมาณพอเพียงสำหรับการนำมาวัด
- 2) มีจำนวนน้อย ชัดเจน กระชับรัดกุม และสามารถชี้วิเคราะห์ได้อย่างจริงจัง
- 3) มีความยืดหยุ่น ปรับเปลี่ยนได้ตามการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมและกิจกรรมมนุษย์
- 4) สามารถใช้เป็นฐานที่เปรียบเทียบกับมาตรฐานสากลได้
- 5) สามารถประยุกต์ใช้ได้ทั้งในขอบเขตระดับชาติ และระดับภูมิภาค
- 6) สามารถกำหนดค่าอ้างอิงต่อสิ่งที่วัด เพื่อสามารถประเมินความสำคัญของค่าที่วัดได้ชัดเจน
- 7) มาจากแนวคิดทฤษฎีที่น่าเชื่อถือเป็นวิทยาศาสตร์และสามารถนำไปใช้ได้จริง
- 8) สามารถนำไปใช้ทั้งในด้านการคำนวณทางเศรษฐศาสตร์ การพยากรณ์ และระบบสารสนเทศได้
- 9) สามารถบ่งบอกทิศทางการเปลี่ยนแปลงทั้งทางบวกและทางลบของสิ่งที่วัดได้
- 10) มีนโยบายหรือความคาดหวังของสาธารณะกำกับดูแล

จากคุณสมบัติข้างต้น ที่ปรึกษาจึงกำหนดตัวชี้วัดให้ครอบคลุมมิติ 4 ด้าน คือ มิติสิ่งแวดล้อม มิติเศรษฐกิจ มิติสังคมและมิติเทคโนโลยี ตามหลักการจัดการนิเวศลุ่มน้ำคือ พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำและปลายน้ำ ซึ่งมีหลักการกำหนดเกณฑ์ในภาพรวม ดังแสดงในตารางที่ 3.4-1

ตารางที่ 3.4-1 หลักการกำหนดตัวชี้วัดสำหรับใช้เป็นเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ของพื้นที่ศึกษาโครงการ

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	หลักการกำหนดเกณฑ์
มิติสิ่งแวดล้อม		
ทรัพยากรธรรมชาติ	พื้นที่ป่าปกคลุม (ป่าธรรมชาติ/ป่าปลูก)	1. แผนพัฒนา ฉบับที่ 10 กำหนดไว้ว่าพื้นที่ป่าร้อยละ 40 เป็นระดับที่จะรักษาสมดุลของระบบนิเวศไว้ได้ 2. เกณฑ์ด้านนิเวศวิทยากำหนดให้มีพื้นที่ป่าสูงสุด 2 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมดและพื้นที่ป่าต่ำสุดเท่ากับ 1 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมด 3. ระบบนิเวศลุ่มน้ำ กำหนดให้พื้นที่ต้นน้ำมีป่าปกคลุม
	พื้นที่ชุ่มน้ำ	เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่ควรอนุรักษ์ และ/หรือสงวนไว้ การใช้พื้นที่จึงเป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนา ฉะนั้น หากมีพื้นที่ชุ่มน้ำในพื้นที่โครงการ จะทำให้การพัฒนาทำได้ยาก

ตารางที่ 3.4-1 หลักการกำหนดตัวชี้วัดสำหรับใช้เป็นเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
ของพื้นที่ศึกษาโครงการ (ต่อ)

ตารางที่ 3.

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	หลักการกำหนดเกณฑ์
มิติสิ่งแวดล้อม (ต่อ)		
ทรัพยากรธรรมชาติ (ต่อ)	พื้นที่ชั้นคุณภาพ ลุ่มน้ำ	พิจารณาตามหลักเกณฑ์และมาตรการการใช้ที่ดินของแต่ละชั้น คุณภาพลุ่มน้ำ
	ป่าชายเลน	การมีป่าชายเลนบริเวณชายฝั่งช่วยป้องกันการพังทลายของดิน และป้องกันไม่ให้เกิดการกัดเซาะ รวมทั้งเป็นแหล่งกรองมลพิษ ก่อนลงสู่ทะเลและเป็นแหล่งอนุบาลสัตว์น้ำ
	ปะการัง	ควรสงวน หรืออนุรักษ์ไว้เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การประเมินกำหนดขอบเขตพื้นที่ซึ่งอยู่ห่างจากชายฝั่งออกไป ในทะเล ประมาณ 3,000 เมตร
	หญ้าทะเล	ควรสงวน หรืออนุรักษ์ไว้เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การประเมินกำหนดขอบเขตพื้นที่ซึ่งอยู่ห่างจากชายฝั่งออกไป ในทะเล ประมาณ 3,000 เมตร
	ประมง	พิจารณาจากความหลากหลายของชนิดและความอุดมสมบูรณ์
	ทรัพยากรดิน	พิจารณาจากการจำแนกความเหมาะสมของทรัพยากรดิน โดย ใช้ข้อมูลดินของกรมพัฒนาที่ดิน
	ปริมาณน้ำใช้ ปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดิน	พิจารณาน้ำต้นทุนที่จะนำมาใช้พัฒนา จะต้องสามารถรองรับ กิจกรรมการพัฒนาด้านต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมและเพียงพอ ตลอดปี หากมีปริมาณน้ำไม่เพียงพอต่อความต้องการจะเป็น ข้อก้ำจัดในการพัฒนา
การจัดการ สิ่งแวดล้อม	การก้ำจัดขยะ	พิจารณาจากตัวชี้วัดด้านการจัดการมลพิษที่กำหนดในแผน จัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2550-2554 กำหนดไว้ว่า "มี การจัดการขยะอย่างถูกสุขลักษณะไม่น้อยกว่า ร้อยละ 40 ของ ปริมาณขยะมูลฝอยชุมชนที่เกิดขึ้น"
	การบำบัดน้ำเสีย	พิจารณาจากตัวชี้วัดด้านการจัดการมลพิษที่กำหนดในแผน จัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2550-2554
	ของเสียอันตราย	พิจารณาจากตัวชี้วัดด้านการจัดการมลพิษที่กำหนดในแผน จัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2550-2554 กำหนดไว้ว่า "มี การจัดการกากของเสียอันตรายจากอุตสาหกรรมไม่น้อยกว่า ร้อยละ 95 ของปริมาณกากของเสียอันตรายจากอุตสาหกรรมที่ เกิดขึ้นทั้งหมด"

กลุ่มตัว
มิติสิ่งแวดล้อม
คุณภาพสิ่งแวดล้อม
พื้นที่เสีย
การใช้

ภาพที่ 3.4-1 หลักการกำหนดตัวชี้วัดสำหรับใช้เป็นเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
 ของพื้นที่ศึกษาโครงการ (ต่อ)

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	หลักการกำหนดเกณฑ์
สิ่งแวดล้อม (ต่อ)		
คุณภาพสิ่งแวดล้อม	คุณภาพอากาศ	ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 24 (พ.ศ. 2547) เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศ
	คุณภาพเสียง	โดยทั่วไปไปตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 15 (พ.ศ.2540) เรื่อง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป และฉบับที่ 17 (2543) เรื่องค่าระดับเสียงรบกวน
	คุณภาพน้ำผิวดิน	ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2537) เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน หมวด 2 ประเภทและมาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน ฉะนั้น การกำหนดจะพิจารณาตามศักยภาพการพัฒนาอุตสาหกรรมที่จะเกิดขึ้นในพื้นที่
	คุณภาพน้ำทะเล	ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 27 (พ.ศ.2549) เรื่อง กำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำทะเล การกำหนดพิจารณาตามศักยภาพการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวและบริการที่จะเกิดขึ้น
พื้นที่เสี่ยงภัย	ดินถล่ม	ระดับความเสี่ยงต่อการเกิดดินถล่มของกรมทรัพยากรธรณี ที่กำหนดให้ระดับ 1 ดินมีโอกาสถล่มเมื่อปริมาณน้ำฝน เท่ากับ 100 มม./วัน ระดับ 2 ดินมีโอกาสถล่มเมื่อปริมาณน้ำฝน เท่ากับ 200 มม./วัน ระดับ 3 ดินมีโอกาสถล่มเมื่อปริมาณน้ำฝน เท่ากับ 300 มม./วัน
	น้ำท่วม	พิจารณาจากข้อมูลการประเมินของกรมชลประทาน
	ความแห้งแล้ง	พิจารณาจากข้อมูลการประเมินของกรมชลประทาน
	สึนามิ	ข้อมูลจากประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณพื้นที่ได้รับธรณีพิบัติ
	การกัดเซาะชายฝั่ง	ใช้ดัชนีความอ่อนไหวการเกิดปัญหากัดเซาะชายฝั่งของกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง
การใช้ที่ดิน	การใช้ที่ดินตาม สปก.	กำหนดตามการใช้ที่ดินของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร (สปก.)
	การใช้ที่ดินตามประกาศผังเมือง	กำหนดตามประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดิน ซึ่งประกาศท้ายผังเมืองรวมฉบับที่มีการประกาศใช้ในปัจจุบัน

ตารางที่ 3.4-1 หลักการกำหนดตัวชี้วัดสำหรับใช้เป็นเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
ของพื้นที่ศึกษาโครงการ (ต่อ)

ตารางที่ 3.

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	หลักการกำหนดเกณฑ์
มิติเศรษฐกิจ		
รายได้	รายได้เฉลี่ยต่อบุคคล	รายได้เฉลี่ยต่อบุคคล ใช้เป็นดัชนีวัดระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยองค์การระหว่างประเทศ และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
สาธารณูปโภคพื้นฐาน	เส้นทางคมนาคม	เป็นปัจจัยสนับสนุนหลักเพื่ออำนวยความสะดวกและการพัฒนาเศรษฐกิจ
	ระบบไฟฟ้า/ประปา	สาธารณูปโภคพื้นฐานเป็นปัจจัยสนับสนุนหลักเพื่ออำนวยความสะดวกและการพัฒนาเศรษฐกิจ
กลุ่มอาชีพ	กลุ่มอาชีพที่ก่อให้เกิดรายได้ *สอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด	การรวมกลุ่มอาชีพ เป็นการรวมกลุ่มเพื่อก่อให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เศรษฐกิจในชุมชน ได้แก่ กลุ่มสหกรณ์ กลุ่ม OTOP และกลุ่มแม่บ้าน เป็นต้น เป็นปัจจัยหลักของการมีส่วนร่วมและความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจ
มิติสังคม		
แหล่งท่องเที่ยว	โบราณสถาน/โบราณวัตถุ	พิจารณาจากแหล่งที่ตั้งโบราณสถานโบราณวัตถุที่คาดว่าจะมีอยู่ในพื้นที่ และมีการขึ้นทะเบียนกับกรมศิลปากร โดยกำหนดขอบเขตพื้นที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในระยะรัศมี 100 ม. จากแหล่งโบราณสถานโบราณคดี
	อุทยานแห่งชาติ	พิจารณาจากข้อมูลอุทยานแห่งชาติตามของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช พื้นที่ใดมีอุทยานแห่งชาติจัดเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาด้านท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
	ทะเล/ชายหาด	พิจารณาบริเวณที่เป็นทะเลและชายหาดจากแผนที่ 1: 50,000 ของกรมแผนที่ทหาร
ประชากร	จำนวนนักท่องเที่ยว	เปรียบเทียบข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยว ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมาของ 5 จังหวัด โดยจังหวัดที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวเฉลี่ยสูงที่สุดให้เป็นลำดับที่ 1 2 3 4 และ 5 ตามลำดับ
	ความหนาแน่น	กำหนดโดยใช้สัดส่วนจำนวนประชากรต่อตร.กม. เป็นข้อจำกัดของพื้นที่ซึ่งพิจารณาจากความสามารถการรองรับประชาชนที่เพิ่มขึ้นในอนาคตหากพื้นที่มีการพัฒนากิจกรรมต่างๆ เพิ่มขึ้น
สาธารณสุข/สุขภาพอนามัย	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการ	แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ระบุว่าไว้ว่า ปัจจุบันประเทศไทยมีสัดส่วนบุคลากรทางการแพทย์ต่ำ เพียง 30 คน ต่อประชากรแสนคน
	สถิติการเกิดโรค	ข้อมูลสถิติการป่วยด้วยกลุ่มโรค 10 อันดับ ในรอบปีที่ผ่านมาจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด และการกำหนดดัชนีของกรมการพัฒนาชุมชน (กชช. 2ค)

กลุ่มดัชนี

มิติสังคม (

ความเข้ม
ชุมชน

มิติเทคโนโลยี

เทคโนโลยี
กับสิ่งแวดล้อม

เทคโนโลยี

หมายเหตุ

ตารางที่ 3.4-1 หลักการกำหนดตัวชี้วัดสำหรับใช้เป็นเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
ของพื้นที่ศึกษาโครงการ (ต่อ)

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	หลักการกำหนดเกณฑ์
มิติสังคม (ต่อ)		
ความเข้มแข็งของชุมชน	การรวมกลุ่มของประชาชน	กำหนดโดยใช้ดัชนีชี้วัดของกรมพัฒนาชุมชน ที่มีการจัดทำข้อมูลไว้ล่าสุดปี พ.ศ. 2550
	หน่วยงานสนับสนุนส่งเสริมกิจกรรมพัฒนา	พิจารณาจากฐานข้อมูลสำนักพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)
มิติเทคโนโลยี		
เทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	กฎหมาย/ระเบียบ/ข้อบังคับ	การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ควรมีกฎหมาย/ระเบียบ/ข้อบังคับรองรับไว้ เพื่อควบคุมการพัฒนาให้อยู่ในกรอบของพื้นที่ที่ควรอนุรักษ์ และ/หรือสงวนไว้
	เกษตรผสมผสาน ¹ / วนเกษตร ² / เกษตรอินทรีย์ ³	พิจารณาจากฐานข้อมูลเกษตรกรที่ทำการเกษตรผสมผสาน/วนเกษตรของกรมวิชาการเกษตร และองค์กรต่างๆ เช่น สำนักงาน กปร. มูลนิธิเกษตรยั่งยืน เป็นต้น
	การใช้เทคโนโลยี GAP/GMP	กรมวิชาการเกษตร และสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา
เทคโนโลยีสะอาด	การใช้เทคโนโลยีสะอาด	พิจารณาการใช้เทคโนโลยีสะอาดในกระบวนการผลิตของภาคอุตสาหกรรม เพื่อลดปริมาณของเสียที่ปล่อยสู่ธรรมชาติ หรือกำจัดของเสีย
	มาตรฐานสิ่งแวดล้อม/มาตรฐานด้านความปลอดภัย	นำมาใช้กับการประเมินพื้นที่กลางน้ำเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม เป็นข้อมูลของสำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม เช่น โรงงานที่มีระบบ ISO 14000/18000 หรือโรงงานที่มีผลิตภัณฑ์ได้มาตรฐานการผลิต และเป็นไปตามมาตรฐานอุตสาหกรรมที่กำหนดไว้ทางกฎหมาย
	การอนุรักษ์พลังงาน	พิจารณาจากข้อมูลสถิติการใช้ไฟฟ้าในรอบ 3-5 ปีที่ผ่านมาของการไฟฟ้านครหลวง

หมายเหตุ นิยามศัพท์ดัชนีชี้วัดที่สำคัญแสดงไว้ท้ายบทที่ 7

3.4.2 รายละเอียดเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่

เกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ที่กำหนดมีน้ำหนักแตกต่างกันในแต่ละมิติ และการพัฒนาพื้นที่ในพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำและปลายน้ำ ดังแสดงในตารางที่ 3.4-2

ตารางที่ 3.4-2 ค่าน้ำหนักของเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่แต่ละมิติ แยกรายพื้นที่

มิติ	น้ำหนัก (%)				
	พื้นที่ต้นน้ำ	พื้นที่กลางน้ำ			พื้นที่ปลายน้ำ
		การเกษตร	อุตสาหกรรม	ท่องเที่ยวและบริการ	
สิ่งแวดล้อม	40	30	40	30	50
เศรษฐกิจ	20	30	30	30	20
สังคม	20	30	20	30	20
เทคโนโลยี	20	10	10	10	10
รวม	100	100	100	100	100

เมื่อกำหนดค่าน้ำหนักเกณฑ์ประเมินในแต่ละมิติตามตารางข้างต้นแล้ว ที่ปรึกษาได้นำค่าดังกล่าวมากำหนดดัชนีชี้วัดที่สำคัญ และให้ค่าน้ำหนักที่แตกต่างกันในแต่ละมิติและพื้นที่ พร้อมทั้งกำหนดค่าคะแนนกำกับดัชนีชี้วัดแต่ละตัวไว้ 3 ค่า ซึ่งลดหลั่นกันตามลำดับคือ 3 2 และ 1 เพื่อนำค่าคะแนนดังกล่าวมาใช้เป็นเกณฑ์ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เป้าหมาย อธิบายได้ว่า หากดัชนีใดเป็นปัจจัยเสริมที่ทำให้พื้นที่มีศักยภาพ ค่าคะแนนที่ได้จะเท่ากับ 3 หากดัชนีใดเป็นปัจจัยที่เป็นข้อจำกัดของพื้นที่ ค่าคะแนนที่ได้จะเท่ากับ 1 และหากพบว่า ดัชนีใดไม่ได้เป็นทั้งปัจจัยเสริมและข้อจำกัดของพื้นที่ ค่าคะแนนที่ได้ก็จะเท่ากับ 2 สำหรับเกณฑ์ประเมินศักยภาพที่ได้จากการศึกษา

(1) เกณฑ์ประเมินในพื้นที่ต้นน้ำ

ที่ปรึกษาได้นักกฎหมายที่เกี่ยวข้องมาใช้พิจารณา ก่อนกำหนดเกณฑ์ประเมินศักยภาพในพื้นที่ดังกล่าว เพื่อให้เกณฑ์ที่กำหนดมีความถูกต้องและสอดคล้องกับสภาพพื้นที่ ได้แก่ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พระราชบัญญัติป่าไม้ พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า และมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ หากพื้นที่ใดอยู่ในกรอบของกฎหมาย ก็ไม่สามารถทำการพัฒนาได้หรือมีข้อจำกัดในการพัฒนา อย่างไรก็ตามหากจำเป็นต้องใช้ประโยชน์พื้นที่เพื่อการพัฒนา ควรเป็นการพัฒนาเชิงอนุรักษ์และฟื้นฟู และอยู่ภายใต้การควบคุม กำกับและดูแลของภาครัฐ เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

Li
ทางด้าน
ร้อยละ 4
แสดงใน
ตารางที่ :
มิติสิ่งแวดล้อม
กลุ่ม
ทรัพยากร
(2

เกณฑ์ที่ใช้ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมในการพัฒนาพื้นที่ต้นน้ำ ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่ปรึกษาให้ความสำคัญกับมิติสิ่งแวดล้อมมากที่สุด มีน้ำหนักร้อยละ 40 ในขณะที่มิติเศรษฐกิจ มิติสังคมและมิติเทคโนโลยี มีน้ำหนักเท่ากันคือ ร้อยละ 20 แสดงในตารางที่ 3.4-3

ตารางที่ 3.4-3 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ต้นน้ำ : เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

มิติสิ่งแวดล้อม

พื้นที่	กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
พื้นที่ปลายน้ำ	ทรัพยากรธรรมชาติ (20)	พื้นที่ป่าปกคลุม (5)	3	มีพื้นที่ป่าปกคลุมมากกว่า ร้อยละ 50 ของพื้นที่จังหวัด
			2	มีพื้นที่ป่าปกคลุม ร้อยละ 35-50 ของพื้นที่จังหวัด
			1	มีพื้นที่ป่าปกคลุมน้อยกว่า ร้อยละ 35 ของพื้นที่จังหวัด
		พื้นที่ชุ่มน้ำ (4)	3	ไม่มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ในพื้นที่โครงการรัศมี 1 กม.
			2	มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ใกล้พื้นที่โครงการในรัศมี 1 กม.
			1	มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ในพื้นที่โครงการ
		ป่าชายเลน (3)	3	พื้นที่ป่าชายเลนมากกว่า ร้อยละ 5 ของพื้นที่จังหวัด
			2	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3-5 ของพื้นที่จังหวัด
			1	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3 ของพื้นที่จังหวัด
	ปะการัง (3)	3	มีความอุดมสมบูรณ์มากกว่า ร้อยละ 75	
		2	มีความอุดมสมบูรณ์ ร้อยละ 50-75	
		1	มีความอุดมสมบูรณ์น้อยกว่า ร้อยละ 50	
	หญ้าทะเล (2)	3	มีความหลากหลายชนิดของหญ้าทะเลสูง	
		2	มีความหลากหลายชนิดของหญ้าทะเลปานกลาง	
		1	มีความหลากหลายชนิดของหญ้าทะเลต่ำ	
ปริมาณน้ำใช้ (3)	3	มีปริมาณน้ำใช้เพียงพอต่อการท่องเที่ยวตลอดปี		
	2	มีปริมาณน้ำใช้ไม่เพียงพอต่อการท่องเที่ยวช่วงหน้าแล้ง		
	1	ปริมาณน้ำใช้ไม่เพียงพอต่อการท่องเที่ยว		

พื้นที่ต้นน้ำ
 การประเมินศักยภาพ
 มิติและพื้นที่
 คือ 3 2 และ 1
 าย อธิบายได้
 หากดัชนีใด
 ได้ไม่ได้เป็น
 มินศักยภาพ
 ้นที่ ได้แก่
 รongสัตว์ป่า
 กรอบของ
 งไรก็ตาม
 ฟื้นฟู และ

ตารางที่ 3.4-3 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ต้นน้ำ : เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ต่อ)

มิติสิ่งแวดล้อม (ต่อ)

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
การจัดการสิ่งแวดล้อม (10)	การกำจัดขยะมูลฝอย (5)	3	สามารถกำจัดขยะได้มากกว่าร้อยละ 80
		2	สามารถกำจัดขยะได้ร้อยละ 60-80
		1	สามารถกำจัดขยะได้น้อยกว่าร้อยละ 60
	การบำบัดน้ำเสีย (5)	3	สามารถบำบัดน้ำเสียได้มากกว่าร้อยละ 80
		2	สามารถบำบัดน้ำเสียได้ร้อยละ 60-80
		1	สามารถบำบัดน้ำเสียได้น้อยกว่าร้อยละ 60
พื้นที่เสี่ยงภัย (10)	ดินถล่ม (4)	3	ดินมีโอกาสถล่มเมื่อปริมาณน้ำฝนมากกว่า 300 มม./วัน
		2	ดินมีโอกาสถล่มเมื่อปริมาณน้ำฝน 100-300 มม./วัน
		1	ดินมีโอกาสถล่มเมื่อปริมาณน้ำฝนน้อยกว่า 100 มม./วัน
	น้ำท่วม (4)	3	ไม่มีปัญหาน้ำท่วม
		2	น้ำท่วมบางครั้ง ผลกระทบปานกลาง
		1	น้ำท่วมเป็นประจำ ผลกระทบสูง
	สึนามิ (2)	3	ไม่อยู่ในเขตพื้นที่เสี่ยงภัยสึนามิ
		2	-
		1	อยู่ในเขตพื้นที่เสี่ยงภัยสึนามิ

ตารางที่ 3.

มิติเศรษฐกิจ

กลุ่มดัชนี

รายได้

(4)

กลุ่มอาชีพ

(8)

สาธารณูปโภคพื้นฐาน

(8)

มิติสังคม

กลุ่มดัชนี

แหล่งท่องเที่ยว

(10)

ตารางที่ 3.4-3 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ต้นน้ำ : เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ต่อ)

มิติเศรษฐกิจ

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
รายได้ (4)	รายได้จากการท่องเที่ยว (4)	3	ชุมชนมีรายได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		2	ชุมชนมีรายได้ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		1	ชุมชนมีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
กลุ่มอาชีพ (8)	กลุ่มอาชีพที่สนับสนุนการท่องเที่ยว ¹¹ (8)	3	มีกลุ่มอาชีพมากกว่า 3 กลุ่ม
		2	มีกลุ่มอาชีพน้อยกว่า 3 กลุ่ม
		1	ไม่มีกลุ่มอาชีพในพื้นที่
สาธารณูปโภคพื้นฐาน (8)	เส้นทางคมนาคม (4)	3	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50
	ระบบไฟฟ้า/ประปา (4)	3	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีระบบไฟฟ้าประปาใช้ในพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50

มิติสังคม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
แหล่งท่องเที่ยว (10)	โบราณสถาน โบราณวัตถุ (2)	3	มีแหล่งโบราณสถาน/โบราณวัตถุสำคัญในพื้นที่
		2	-
		1	ไม่มีแหล่งโบราณสถาน/โบราณวัตถุสำคัญในพื้นที่
อุทยานแห่งชาติ (4)	อุทยานแห่งชาติ (4)	3	มีอุทยานแห่งชาติในจังหวัดมากกว่า 5 แห่ง
		2	มีอุทยานแห่งชาติในจังหวัดน้อยกว่า 3-5 แห่ง
		1	มีอุทยานแห่งชาติในจังหวัดน้อยกว่า 3 แห่ง
ทะเล/ชายหาด (4)	ทะเล/ชายหาด (4)	3	มีทะเลและชายหาดในจังหวัดมากกว่า 5 แห่ง
		2	มีทะเลและชายหาดในจังหวัดน้อยกว่า 3-5 แห่ง
		1	ทะเลและชายหาดในจังหวัดน้อยกว่า 3 แห่ง

ตารางที่ 3.4-3 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ต้นน้ำ : เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ต่อ)

มิติสังคม (ต่อ)

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ความเข้มแข็ง ของชุมชน (4)	การรวมกลุ่ม ของประชาชน (4)	3	ประชาชนมีการรวมกลุ่มอนุรักษ์พื้นที่ฟู มากกว่า 10 กลุ่ม
		2	ประชาชนมีการรวมกลุ่มอนุรักษ์พื้นที่ฟู จำนวน 5-10 กลุ่ม
		1	ประชาชนมีการรวมกลุ่มอนุรักษ์พื้นที่ฟู น้อยกว่า 5 กลุ่ม
สาธารณสุข/ สุขภาพอนามัย (6)	อัตราบุคลากรทาง การแพทย์ที่ให้บริการ (3)	3	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชากรมีสัดส่วนสูงกว่า 30 : 100,000 คน
		2	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชากรมีสัดส่วน 20-30 : 100,000 คน
		1	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชากรมีสัดส่วนต่ำกว่า 20 : 100,000 คน
	สถิติการเกิดโรค (3)	3	ประชาชนเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมา ร้อยละ 25
		2	ประชาชนเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมา ร้อยละ 25-50
		1	ประชาชนเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมา มากกว่า ร้อยละ 50

มิติเทคโนโลยี

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
เทคโนโลยี ที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม (20)	กฎหมาย/ระเบียบ/ ข้อบังคับ (20)	3	มีกฎหมาย/ระเบียบ/ข้อบังคับเกี่ยวกับการ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
		2	-
		1	ไม่มีกฎหมาย/ระเบียบ/ข้อบังคับเกี่ยวกับการ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

(2)
พื้นที่
กิจกรรมกา
คือ การพัช
บริการ เก
(2)
มิติสิ่งแวดล้อม
เท่ากับ ร้อย
(2)
มิติสิ่งแวดล้อม
มิติเทคโนโลยี
(2
ให้นำหนัก
มีน้ำหนัก :

วงนิเวศ (ต่อ)

ฟู

ฟู

ฟู

บริการต่อ
0,000 คน

บริการต่อ
20 คน

บริการต่อ
,000 คน

บ่ที่ 1
25

บ่ที่ 1

บ่ที่ 1
0

(2) เกณฑ์ประเมินในพื้นที่กลางน้ำ

พื้นที่กลางน้ำเป็นพื้นที่เป้าหมายสำคัญของการศึกษา สำหรับการศึกษารั้วนี้กำหนดกิจกรรมการพัฒนาที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดและยุทธศาสตร์แต่ละจังหวัดไว้ 3 ด้าน คือ การพัฒนาด้านการเกษตร การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ เกณฑ์ที่ใช้ประเมินศักยภาพมีความแตกต่างกันตามกิจกรรมการพัฒนาทั้ง 3 ด้านดังนี้

(2.1) การพัฒนาพื้นที่กลางน้ำทางการเกษตร : เกณฑ์ประเมินให้น้ำหนักมิตีสั่งแวดล้อม มิตีเศรษฐกิจ และมิตีสังคม ร้อยละ 30 เท่ากัน ส่วนมิตีเทคโนโลยี จะมีน้ำหนักเท่ากับ ร้อยละ 10 แสดงในตารางที่ 3.4-4

(2.2) การพัฒนาพื้นที่กลางน้ำทางด้านอุตสาหกรรม : เกณฑ์ประเมินให้น้ำหนักมิตีสั่งแวดล้อม มากที่สุด ร้อยละ 40 ส่วนมิตีเศรษฐกิจ ร้อยละ 30 มิตีสังคม ร้อยละ 20 และมิตีเทคโนโลยี ร้อยละ 10 แสดงในตารางที่ 3.4-5

(2.3) การพัฒนาพื้นที่กลางน้ำทางการท่องเที่ยวและบริการ : เกณฑ์ประเมินให้น้ำหนักมิตีสั่งแวดล้อม มิตีเศรษฐกิจ และมิตีสังคม ร้อยละ 30 เท่ากัน ส่วนมิตีเทคโนโลยี มีน้ำหนัก ร้อยละ 10 แสดงในตารางที่ 3.4-6

บริการ

เก็บการ

ตารางที่ 3.4-4 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กึ่งกลางน้ำ : เพื่อการพัฒนาทางด้านการเกษตร

ตารางที่ 3.

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชีวิต	คะแนน	ปัจจัย
ทรัพยากรธรรมชาติ (15)	พื้นที่ป่าปกคลุม (3)	3	มีพื้นที่ป่าปกคลุมมากกว่า ร้อยละ 50 ของพื้นที่จังหวัด
		2	มีพื้นที่ป่าปกคลุม ร้อยละ 35-50 ของพื้นที่จังหวัด
		1	มีพื้นที่ป่าปกคลุมน้อยกว่า ร้อยละ 35 ของพื้นที่จังหวัด
	พื้นที่ชุ่มน้ำ (2)	3	ไม่มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ในพื้นที่โครงการรัศมี 1 กม.
		2	มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ใกล้พื้นที่โครงการในรัศมี 1 กม.
		1	มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ในพื้นที่โครงการ
	ประมง (2)	3	มีความหลากหลายและอุดมสมบูรณ์สูง
		2	มีความหลากหลายชนิดและอุดมสมบูรณ์ปานกลาง
		1	มีความหลากหลายชนิดและอุดมสมบูรณ์ต่ำ
	ป่าชายเลน (2)	3	พื้นที่ป่าชายเลนมากกว่า ร้อยละ 5 ของพื้นที่จังหวัด
		2	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3-5 ของพื้นที่จังหวัด
		1	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3 ของพื้นที่จังหวัด
	พื้นที่ชั้นคุณภาพ ลุ่มน้ำ (2)	3	พื้นที่โครงการเป็นพื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 4-5
		2	พื้นที่โครงการเป็นพื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 3
		1	มีลุ่มน้ำชั้นที่ 1 และ 2 ในพื้นที่โครงการ
ทรัพยากรดิน (2)	3	ดินมีความอุดมสมบูรณ์สูง	
	2	ดินมีความอุดมสมบูรณ์ปานกลาง	
	1	ดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ	
ปริมาณน้ำท่า/ น้ำใต้ดิน (2)	3	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินเพียงพอตลอดปี	
	2	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินเพียงพอในหน้าแล้ง	
	1	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินไม่เพียงพอ	

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่มดัชนี

คุณภาพ
สิ่งแวดล้อม
(7)

พื้นที่เสี่ยง
(6)

การใช้ที่ดิน
(2)

ตารางที่ 3.4-4 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กึ่งน้ำ : เพื่อการพัฒนาทางด้านการเกษตร (ต่อ)

มิติสิ่งแวดล้อม (ต่อ)

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
คุณภาพสิ่งแวดล้อม (7)	มลพิษทางอากาศ	3	ไม่มีแหล่งมลพิษทางอากาศในพื้นที่
		2	มีแหล่งมลพิษหลายพื้นที่/มีผลกระทบบางช่วง
		1	มีแหล่งมลพิษหนาแน่น/มีผลกระทบรุนแรง
	คุณภาพน้ำผิวดิน	3	ตรงกับประเภทที่ 3
		2	-
		1	ตรงกับประเภทที่ 1 2 4 และ 5
	คุณภาพน้ำทะเล	3	ตรงกับประเภทที่ 3
		2	-
		1	ตรงกับประเภทที่ 1 2 4 และ 5
พื้นที่เสี่ยงภัย (6)	ความแห้งแล้ง	3	ไม่มีปัญหาความแห้งแล้ง
		2	มีความแห้งแล้งบางครั้ง ผลกระทบปานกลาง
		1	มีความแห้งแล้งเป็นประจำ ผลกระทบสูง
	น้ำท่วม	3	ไม่มีปัญหาน้ำท่วม
		2	น้ำท่วมบางครั้ง ผลกระทบปานกลาง
		1	น้ำท่วมเป็นประจำ ผลกระทบสูง
การใช้ที่ดิน (2)	การใช้ที่ดิน (2)	3	ที่ดินอยู่ในเขต สปก.
		2	-
		1	ที่ดินไม่อยู่ในเขต สปก.

ตารางที่ 3.4-4 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กึ่งกลางน้ำ : เพื่อการพัฒนาทางด้านการเกษตร (ต่อ)

ตารางที่ :

มิตีสังคม

มิติศรษฐกิจ

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
รายได้ (10)	รายได้จากการเกษตร (10)	3	ชุมชนมีรายได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		2	ชุมชนมีรายได้ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		1	ชุมชนมีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
กลุ่มอาชีพ (10)	กลุ่มอาชีพที่สนับสนุนการเกษตร (10)	3	มีกลุ่มอาชีพที่สนับสนุนการเกษตรมากกว่า 10 กลุ่ม
		2	มีกลุ่มอาชีพที่สนับสนุนการเกษตรน้อยกว่า 10 กลุ่ม
		1	ไม่มีกลุ่มอาชีพที่สนับสนุนการเกษตรในพื้นที่
สาธารณูปโภคพื้นฐาน (10)	เส้นทางคมนาคม (5)	3	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50
	ระบบไฟฟ้า/ประปา (5)	3	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50

มิตีสังคม

กลุ่มดัชนี
สาธารณูปโภค
(ต่อ)

ความเชื่อ
ของชุมชน
(10)

มิตีสังคม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ประชากร (10)	ความหนาแน่น (10)	3	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นน้อย
		2	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นปานกลาง
		1	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นมาก
สาธารณสุข/สุขภาพอนามัย (10)	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการ (5)	3	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อประชาชนมีสัดส่วนสูงกว่า 30:100,000 คน
		2	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อประชาชนมีสัดส่วน 20-30:100,000 คน
		1	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อประชาชนมีสัดส่วนต่ำกว่า 20:100,000 คน

มิตีเทคโนโลยี

กลุ่มดัชนี
เทคโนโลยีที่เป็นมิตร
สิ่งแวดล้อม
(10)

ตารางที่ 3.4-4 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อการพัฒนาทางด้านการเกษตร (ต่อ)

มิติสังคม (ต่อ)

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
สาธารณสุข/ สุขภาพอนามัย (ต่อ)	สถิติการเกิดโรค (5)	3	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมาน้อยกว่า ร้อยละ 25
		2	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมา ร้อยละ 25-50
		1	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมามากกว่า ร้อยละ 50
ความเข้มแข็ง ของชุมชน (10)	การรวมกลุ่ม ของประชาชน (5)	3	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านการเกษตรมากกว่า 10 กลุ่มขึ้นไป
		2	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านการเกษตรจำนวน 5-10 กลุ่ม
		1	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านการเกษตรน้อยกว่า 5 กลุ่ม
	หน่วยงานสนับสนุน/ ส่งเสริมด้านการเกษตร (5)	3	มีหน่วยงานสนับสนุน/ส่งเสริมในพื้นที่
		2	-
		1	ไม่มีหน่วยงานสนับสนุน/ส่งเสริมในพื้นที่

มิติเทคโนโลยี

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
เทคโนโลยี ที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม (10)	เกษตรผสมผสาน/ วนเกษตร/เกษตร อินทรีย์ (5)	3	มีการดำเนินกิจกรรมการเกษตรดังกล่าวในพื้นที่
		2	-
		1	ไม่มีการดำเนินกิจกรรมการเกษตรดังกล่าวในพื้นที่
	การใช้เทคโนโลยี GAP/GMP (5)	3	มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่มากกว่า ร้อยละ 50
		2	มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่น้อยกว่า ร้อยละ 50
		1	ไม่มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่

ตารางที่ 3.4-5 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม

ตารางที่ 3

มิติสิ่งแวดล้อม

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ทรัพยากรธรรมชาติ (20)	พื้นที่ป่าปกคลุม (3)	3	มีพื้นที่ป่าปกคลุมมากกว่า ร้อยละ 50 ของพื้นที่จังหวัด
		2	มีพื้นที่ป่าปกคลุม ร้อยละ 35-50 ของพื้นที่จังหวัด
		1	มีพื้นที่ป่าปกคลุมน้อยกว่า ร้อยละ 35 ของพื้นที่จังหวัด
	พื้นที่ชุ่มน้ำ (3)	3	ไม่มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ในพื้นที่โครงการรัศมี 1 กม.
		2	มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ใกล้พื้นที่โครงการในรัศมี 1 กม.
		1	มีพื้นที่ชุ่มน้ำอยู่ในพื้นที่โครงการ
	ประมง (3)	3	มีความหลากหลายและอุดมสมบูรณ์สูง
		2	มีความหลากหลายชนิดและอุดมสมบูรณ์ปานกลาง
		1	มีความหลากหลายชนิดและอุดมสมบูรณ์ต่ำ
	ป่าชายเลน (3)	3	พื้นที่ป่าชายเลนมากกว่า ร้อยละ 5 ของพื้นที่จังหวัด
		2	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3-5 ของพื้นที่จังหวัด
		1	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3 ของพื้นที่จังหวัด
	พื้นที่ชั้นคุณภาพ ลุ่มน้ำ (2)	3	พื้นที่โครงการเป็นพื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 2 และ 3
		2	พื้นที่โครงการเป็นพื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 4 และ 5
		1	พื้นที่โครงการอยู่ในลุ่มน้ำชั้นที่ 1
	ทรัพยากรดิน (2)	3	ดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ
		2	ดินมีความอุดมสมบูรณ์ปานกลาง
		1	ดินมีความอุดมสมบูรณ์สูง
	ปริมาณน้ำท่า/ น้ำใต้ดิน (4)	3	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินเพียงพอตลอดปี
		2	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินไม่เพียงพอในหน้าแล้ง
		1	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินมีไม่เพียงพอ

กลุ่มดัชนี

คุณภาพ

สิ่งแวดล้อม

(10)

การจัด

สิ่งแวดล้อม

(7)

การใช้

(3)

ตารางที่ 3.4-5 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม (ต่อ)

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
คุณภาพสิ่งแวดล้อม (10)	มลพิษทางอากาศ (3)	3	มีแหล่งมลพิษในบางพื้นที่ แต่มีนัยสำคัญต่ำ
		2	มีแหล่งมลพิษหลายพื้นที่ มีผลกระทบบางช่วง
		1	มีแหล่งมลพิษหนาแน่น มีผลกระทบรุนแรง
	มลพิษทางเสียง (2)	3	มีแหล่งมลพิษทางเสียงน้อย และไม่เกิน 70 dB(A)
		2	แหล่งมลพิษทางเสียงมาก เกินค่ามาตรฐานมาก
		1	แหล่งมลพิษทางเสียงหนาแน่น มีผลกระทบรุนแรง
	คุณภาพน้ำผิวดิน (3)	3	ตรงกับประเภทที่ 4 และ 5
		2	-
		1	ตรงกับประเภทที่ 1 2 และ 3
	คุณภาพน้ำทะเล (2)	3	ตรงกับประเภทที่ 5
		2	-
		1	ตรงกับประเภทที่ 1 2 3 4 และ 6
การจัดการสิ่งแวดล้อม (7)	การกำจัดขยะมูลฝอย (2)	3	สามารถกำจัดขยะได้มากกว่าร้อยละ 60
		2	สามารถกำจัดขยะได้ร้อยละ 40-60
		1	สามารถกำจัดขยะได้น้อยกว่าร้อยละ 40
	การบำบัดน้ำเสีย (2)	3	สามารถบำบัดน้ำเสียได้มากกว่าร้อยละ 60
		2	สามารถบำบัดน้ำเสียได้ร้อยละ 40-60
		1	สามารถบำบัดน้ำเสียได้น้อยกว่าร้อยละ 40
	การจัดการของเสียอันตราย (3)	3	สามารถกำจัดได้มากกว่าร้อยละ 95
		2	สามารถกำจัดได้ร้อยละ 70-95
		1	สามารถกำจัดได้น้อยกว่าร้อยละ 70
การใช้ที่ดิน (3)	การใช้ที่ดิน (3)	3	พื้นที่โครงการอยู่ในโซนอุตสาหกรรมและคลังสินค้า
		2	-
		1	พื้นที่โครงการไม่อยู่ในโซนอุตสาหกรรมและคลังสินค้า

ตารางที่ 3.4-5 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม (ต่อ)

มิติเศรษฐกิจ

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
รายได้ (15)	รายได้จาก ภาคอุตสาหกรรม (15)	3	ชุมชนมีรายได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		2	ชุมชนมีรายได้ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		1	ชุมชนมีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
กลุ่มอาชีพ (5)	กลุ่มอาชีพสนับสนุน อุตสาหกรรม (5)	3	มีกลุ่มอาชีพที่สนับสนุนอุตสาหกรรมมากกว่า 5 กลุ่ม
		2	มีกลุ่มอาชีพที่สนับสนุนอุตสาหกรรมน้อยกว่า 5 กลุ่ม
		1	ไม่มีกลุ่มอาชีพที่สนับสนุนอุตสาหกรรมในพื้นที่
สาธารณูปโภค พื้นฐาน (10)	เส้นทางคมนาคม (5)	3	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50
	ระบบไฟฟ้า/ประปา (5)	3	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่น้อยกว่า ร้อยละ 50

มิติสังคม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ประชากร (5)	ความหนาแน่น (5)	3	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นน้อย
		2	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นปานกลาง
		1	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นมาก
สาธารณสุข/ สุขภาพอนามัย (10)	อัตราบุคลากรทาง การแพทย์ที่ให้บริการ (5)	3	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วนสูงกว่า 30 :100,000 คน
		2	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วน 20-30 :100,000 คน
		1	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วนต่ำกว่า 20 :100,000 คน

ตารางที่ 3.

มิติสังคม

กลุ่มตัว

สาธารณ

สุขภาพ

(ต่อ)

ความเข้

ของชุม

(5)

ตารางที่ 3.4-5 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม (ต่อ)

มิติสังคม (ต่อ)

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
สาธารณสุข/ สุขภาพอนามัย (ต่อ)	สถิติการเจ็บป่วย (5)	3	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมาน้อยกว่า ร้อยละ 25
		2	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมา ร้อยละ 25-50
		1	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมามากกว่า ร้อยละ 50
ความเข้มแข็ง ของชุมชน (5)	การรวมกลุ่มของ ประชาชน (3)	3	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านการเกษตรมากกว่า 10 กลุ่มขึ้นไป
		2	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านการเกษตรจำนวน 5-10 กลุ่ม
		1	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านการเกษตรน้อยกว่า 5 กลุ่ม
	หน่วยงานสนับสนุน ส่งเสริมด้านอุตสาหกรรม (2)	3	มีหน่วยงานสนับสนุนส่งเสริมในพื้นที่มากกว่า 2 แห่ง
		2	มีหน่วยงานสนับสนุนส่งเสริมในพื้นที่ 2 แห่ง
		1	มีหน่วยงานสนับสนุนส่งเสริมในพื้นที่ 1 แห่ง

ตารางที่ 3.4-5 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม (ต่อ)

ตารางที่ 3.

มิติเทคโนโลยี

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
เทคโนโลยี สะอาด (10)	การใช้เทคโนโลยีสะอาด (5)	3	มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่มากกว่า ร้อยละ 50
		2	มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่น้อยกว่า ร้อยละ 50
		1	ไม่มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่
	มาตรฐานสิ่งแวดล้อมและ มาตรฐานด้านความ ปลอดภัย เช่น ISO 14000/18000 และ มอก. เป็นต้น (3)	3	มีการใช้เทคโนโลยีที่ได้มาตรฐานสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่มากกว่าร้อยละ 70
		2	มีการใช้เทคโนโลยีที่ได้มาตรฐานสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่น้อยกว่าร้อยละ 70
		1	ไม่มีการใช้เทคโนโลยีที่ได้มาตรฐานสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่
	การอนุรักษ์พลังงาน (2)	3	มีการใช้เทคโนโลยีอนุรักษ์พลังงานในพื้นที่ มากกว่า ร้อยละ 50
		2	มีการใช้เทคโนโลยีอนุรักษ์พลังงานในพื้นที่ น้อยกว่า ร้อยละ 50
		1	ไม่มีการใช้เทคโนโลยีอนุรักษ์พลังงานในพื้นที่

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่ม

ทรัพยากร

(1)

ตารางที่ 3.46 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อการดำเนินการท่องเที่ยวและบริการ

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ทรัพยากรธรรมชาติ (15)	พื้นที่ป่าปกคลุม	3	มีพื้นที่ป่าปกคลุมมากกว่า ร้อยละ 50 ของพื้นที่จังหวัด
		2	มีพื้นที่ป่าปกคลุม ร้อยละ 35-50 ของพื้นที่จังหวัด
		1	มีพื้นที่ป่าปกคลุมน้อยกว่า ร้อยละ 35 ของพื้นที่จังหวัด
	ป่าชายเลน (3)	3	พื้นที่ป่าชายเลนมากกว่า ร้อยละ 5 ของพื้นที่จังหวัด
		2	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3-5 ของพื้นที่จังหวัด
		1	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3 ของพื้นที่จังหวัด
	ปะการัง (3)	3	มีความอุดมสมบูรณ์มากกว่า ร้อยละ 75
		2	มีความอุดมสมบูรณ์ ร้อยละ 50-75
		1	มีความอุดมสมบูรณ์น้อยกว่า ร้อยละ 50
	หญ้าทะเล (1)	3	มีความหลากหลายชนิดของหญ้าทะเลสูง
		2	มีความหลากหลายชนิดของหญ้าทะเลปานกลาง
		1	มีความหลากหลายชนิดของหญ้าทะเลต่ำ
	พื้นที่ชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ (1)	3	พื้นที่โครงการเป็นพื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 2 และ 3
		2	พื้นที่โครงการเป็นพื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 4 และ 5
		1	พื้นที่โครงการอยู่ในลุ่มน้ำชั้นที่ 1
ทรัพยากรดิน (1)	3	ดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ	
	2	ดินมีความอุดมสมบูรณ์ปานกลาง	
	1	ดินมีความอุดมสมบูรณ์สูง	
ปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดิน (3)	3	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินเพียงพอตลอดปี	
	2	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินไม่เพียงพอในหน้าแล้ง	
	1	มีปริมาณน้ำท่า/น้ำใต้ดินมีไม่เพียงพอ	

ตารางที่ 3.4-6 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อการดำเนินการท่องเที่ยวและบริการ (ต่อ)

ตารางที่ 3

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
คุณภาพสิ่งแวดล้อม (4)	คุณภาพน้ำผิวดิน (2)	3	ตรงกับประเภทที่ 2
		2	-
		1	ตรงกับประเภทที่ 1 3 4 และ 5
	คุณภาพน้ำทะเล (2)	3	ตรงกับประเภทที่ 4
		2	-
		1	ตรงกับประเภทที่ 1 2 3 5 และ 6
การจัดการสิ่งแวดล้อม (4)	การกำจัดขยะมูลฝอย (2)	3	สามารถกำจัดขยะได้มากกว่าร้อยละ 60
		2	สามารถกำจัดขยะได้ร้อยละ 40-60
		1	สามารถกำจัดขยะได้น้อยกว่าร้อยละ 40
	การบำบัดน้ำเสีย (2)	3	สามารถบำบัดน้ำเสียได้มากกว่าร้อยละ 60
		2	สามารถบำบัดน้ำเสียได้ร้อยละ 40-60
		1	สามารถบำบัดน้ำเสียได้น้อยกว่าร้อยละ 40
การใช้ที่ดิน (2)	การใช้ที่ดิน (2)	3	เป็นพื้นที่ในโซนอื่นที่ไม่ใช่อุตสาหกรรม
		2	-
		1	เป็นพื้นที่ในโซนอุตสาหกรรม
พื้นที่เสี่ยงภัย (5)	การกัดเซาะชายฝั่ง (1)	3	ไม่มีปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล
		2	-
		1	มีปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล
	น้ำท่วม (2)	3	ไม่มีปัญหาน้ำท่วม
		2	น้ำท่วมบ่อยครั้ง ผลกระทบปานกลาง
		1	น้ำท่วมเป็นประจำ ผลกระทบสูง
	สึนามิ (2)	3	ไม่อยู่ในเขตพื้นที่เสี่ยงภัยสึนามิ
		2	-
		1	อยู่ในเขตพื้นที่เสี่ยงภัยสึนามิ

มิติเศรษฐกิจ

กลุ่มดัชนี

รายได้

(6)

กลุ่มอาชีพ

(12)

สาธารณูปโภคพื้นฐาน

(12)

มิติสังคม

กลุ่มดัชนี

ประชากร

(5)

แหล่งท่องเที่ยว

(15)

ตารางที่ 3.4-6 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ : เพื่อดำเนินการท่องเที่ยวและบริการ (ต่อ)

มิติเศรษฐกิจ

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
รายได้ (6)	รายได้จากการท่องเที่ยว (6)	3	ชุมชนมีรายได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		2	ชุมชนมีรายได้ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		1	ชุมชนมีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
กลุ่มอาชีพ (12)	กลุ่มอาชีพสนับสนุนการท่องเที่ยว (12)	3	มีกลุ่มอาชีพสนับสนุนอุตสาหกรรมมากกว่า 3 กลุ่ม
		2	มีกลุ่มอาชีพสนับสนุนอุตสาหกรรมน้อยกว่า 3 กลุ่ม
		1	ไม่มีกลุ่มอาชีพสนับสนุนอุตสาหกรรมในพื้นที่
สาธารณูปโภคพื้นฐาน (12)	เส้นทางคมนาคม (6)	3	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50
	ระบบไฟฟ้า/ประปา (6)	3	มีระบบไฟฟ้าประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีระบบไฟฟ้าประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีระบบไฟฟ้าประปาใช้ในพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50

มิติสังคม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ประชากร (5)	จำนวนนักท่องเที่ยว (5)	3	สถิตินักท่องเที่ยวสูงสุดในรอบ 5 ปีเป็นลำดับที่ 1 และ 2
		2	สถิตินักท่องเที่ยวสูงสุดในรอบ 5 ปีเป็นลำดับที่ 3
		1	สถิตินักท่องเที่ยวสูงสุดในรอบ 5 ปีเป็นลำดับที่ 4 และ 5
แหล่งท่องเที่ยว (15)	โบราณสถาน/โบราณวัตถุ (5)	3	มีแหล่งโบราณสถานโบราณวัตถุสำคัญอยู่ในพื้นที่
		2	-
		1	ไม่มีแหล่งโบราณสถานโบราณวัตถุสำคัญอยู่ในพื้นที่
	อุทยานแห่งชาติ (5)	3	มีอุทยานแห่งชาติในจังหวัดมากกว่า 5 แห่ง
		2	มีอุทยานแห่งชาติในจังหวัดน้อยกว่า 3-5 แห่ง
		1	มีอุทยานแห่งชาติในจังหวัดมากกว่า 3 แห่ง

ตารางที่ 3.4-6 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่กลางน้ำ: เพื่อการด้านการท่องเที่ยว
และบริการ (ต่อ)

มิติสังคม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
แหล่งท่องเที่ยว (ต่อ) (5)	ทะเลและชายหาด (5)	3	มีทะเลและชายหาดในจังหวัดมากกว่า 5 แห่ง
		2	มีทะเลและชายหาดในจังหวัดน้อยกว่า 3-5 แห่ง
		1	มีทะเลและชายหาดในจังหวัดน้อยกว่า 3 แห่ง
ความเข้มแข็ง ของชุมชน (5)	การรวมกลุ่มของ ประชาชน (5)	3	มีการรวมกลุ่มด้านการอนุรักษ์พื้นฟูมากกว่า 10 กลุ่ม
		2	มีการรวมกลุ่มด้านการอนุรักษ์พื้นฟูจำนวน 5-10 กลุ่ม
		1	มีการรวมกลุ่มด้านการอนุรักษ์พื้นฟูน้อยกว่า 5 กลุ่ม
สาธารณสุข/ สุขภาพอนามัย (5)	อัตราบุคลากรทาง การแพทย์ที่ให้บริการ (2)	3	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วนสูงกว่า 30:100,000 คน
		2	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วน 20-30:100,000 คน
		1	อัตราบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วนต่ำกว่า 20:100,000 คน
	สถิติการเจ็บป่วย (3)	3	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมาน้อยกว่า ร้อยละ 25
		2	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมา ร้อยละ 25-50
		1	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปีที่ผ่านมามากกว่า ร้อยละ 50

มิติเทคโนโลยี

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
เทคโนโลยี ที่เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อม (20)	กฎหมาย/ระเบียบ/ ข้อบังคับ (20)	3	มีกฎหมาย/ระเบียบ/ข้อบังคับเกี่ยวกับการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมในพื้นที่
		2	-
		1	ไม่มีกฎหมาย/ระเบียบ/ข้อบังคับเกี่ยวกับการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมในพื้นที่

(3

ก

ในการรอง

เหล่านั้นด้

ตลอดจนกั

สิ่งแวดล้อม

ในขณะที่มี

ร้อยละ 10

ตารางที่ 3

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่ม

ทรัพยากร

(10

(3) เกณฑ์ประเมินในพื้นที่ปลายน้ำ

การกำหนดเกณฑ์ประเมินสำหรับพื้นที่พื้นที่ปลายน้ำ จะพิจารณาความสามารถของพื้นที่ในการรองรับ (Carrying Capacity) การพัฒนาโครงการต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และโครงการเหล่านั้นต้องเอื้อต่อการใช้ประโยชน์ของคนในชุมชนและค่านึงคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนร่วมด้วย ตลอดจนคำนึงถึงความต้องการและการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นหลัก เกณฑ์ที่ใช้ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมในการพัฒนาพื้นที่ ให้ความสำคัญกับมิติสิ่งแวดล้อมมากที่สุด มีน้ำหนักร้อยละ 50 ในขณะที่มิติเศรษฐกิจและมิติสังคม มีน้ำหนักเท่ากันคือ ร้อยละ 20 ส่วนมิติเทคโนโลยี มีน้ำหนักร้อยละ 10 แสดงในตารางที่ 3.4-7

ตารางที่ 3.4-7 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ปลายน้ำ

มิติสิ่งแวดล้อม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ทรัพยากรธรรมชาติ (10)	พื้นที่ป่าปกคลุม	3	มีพื้นที่ป่าปกคลุมมากกว่า ร้อยละ 50 ของพื้นที่จังหวัด
		2	มีพื้นที่ป่าปกคลุม ร้อยละ 35-50 ของพื้นที่จังหวัด
		1	มีพื้นที่ป่าปกคลุมน้อยกว่า ร้อยละ 35 ของพื้นที่จังหวัด
	ประมง	3	มีความหลากหลายชนิดและอุดมสมบูรณ์สูง
		2	มีความหลากหลายชนิดและอุดมสมบูรณ์ปานกลาง
		1	มีความหลากหลายชนิดและอุดมสมบูรณ์ต่ำ
	ป่าชายเลน	3	พื้นที่ป่าชายเลนมากกว่า ร้อยละ 5 ของพื้นที่จังหวัด
		2	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3-5 ของพื้นที่จังหวัด
		1	พื้นที่ป่าชายเลนน้อยกว่า ร้อยละ 3 ของพื้นที่จังหวัด
	ปริมาณน้ำใช้	3	มีปริมาณน้ำใช้เพียงพอต่อการอุปโภค-บริโภคตลอดปี
		2	มีปริมาณน้ำใช้ไม่เพียงพอต่อการอุปโภค-บริโภคช่วงหน้าแล้ง
		1	มีปริมาณน้ำใช้ไม่เพียงพอต่อการอุปโภค-บริโภค

ตารางที่ 3.4-7 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ปลายน้ำ (ต่อ)

ตารางที่ 3

มิติสิ่งแวดล้อม (ต่อ)

มิติเศรษฐกิจ

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
คุณภาพสิ่งแวดล้อม (20)	มลพิษทางอากาศ (5)	3	มีแหล่งมลพิษในบางพื้นที่ แต่มีนัยสำคัญต่ำ
		2	มีแหล่งมลพิษหลายพื้นที่ มีผลกระทบบางช่วง
		1	มีแหล่งมลพิษหนาแน่น มีผลกระทบรุนแรง
	มลพิษทางเสียง (5)	3	มีแหล่งมลพิษทางเสียงน้อย และไม่เกิน 70 dB(A)
		2	แหล่งมลพิษทางเสียงมาก เกินค่ามาตรฐานมาก
		1	แหล่งมลพิษทางเสียงหนาแน่น มีผลกระทบรุนแรง
	คุณภาพน้ำผิวดิน (5)	3	ตรงกับประเภทที่ 4 และ 5
		2	-
		1	ตรงกับประเภทที่ 1 2 และ 3
	คุณภาพน้ำทะเล (2)	3	ตรงกับประเภทที่ 5 และ 6
		2	-
		1	ตรงกับประเภทที่ 1 2 3 และ 4
การจัดการสิ่งแวดล้อม (15)	การกำจัดขยะมูลฝอย (5)	3	สามารถกำจัดขยะได้มากกว่าร้อยละ 60
		2	สามารถกำจัดขยะได้ร้อยละ 40-60
		1	สามารถกำจัดขยะได้น้อยกว่าร้อยละ 40
	การบำบัดน้ำเสีย (5)	3	สามารถบำบัดน้ำเสียได้มากกว่าร้อยละ 60
		2	สามารถบำบัดน้ำเสียได้ร้อยละ 40-60
		1	สามารถบำบัดน้ำเสียได้น้อยกว่าร้อยละ 40
	การจัดการของเสียอันตราย (5)	3	สามารถกำจัดได้มากกว่าร้อยละ 95
		2	สามารถกำจัดได้ร้อยละ 70-95
		1	สามารถกำจัดได้น้อยกว่าร้อยละ 70
การใช้ที่ดิน (5)	การใช้ที่ดิน (5)	3	ใช้ประโยชน์ที่ดินถูกต้องตามประกาศผังเมือง
		2	-
		1	ใช้ประโยชน์ที่ดินไม่ถูกต้องตามประกาศผังเมือง

กลุ่มดัชนี

รายได้ (10)

สาธารณสุขพื้นฐาน (10)

มิติสังคม

กลุ่มดัชนี

ประชากร (10)

สาธารณสุขสภาพ (5)

ตารางที่ 3.4-7 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ปลายน้ำ (ต่อ)

มิติเศรษฐกิจ

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
รายได้ (10)	รายได้ของประชาชน ในพื้นที่ (10)	3	ชุมชนมีรายได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		2	ชุมชนมีรายได้ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
		1	ชุมชนมีรายได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของรายได้จังหวัด
สาธารณสุข/โรค พื้นฐาน (10)	เส้นทางคมนาคม (5)	3	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50
	ระบบไฟฟ้า/ประปา (5)	3	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 100
		2	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่ ร้อยละ 50-99
		1	มีระบบไฟฟ้า/ประปาใช้ในพื้นที่น้อยกว่า ร้อยละ 50

มิติสังคม

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ประชากร (10)	ความหนาแน่น (10)	3	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นน้อย
		2	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นปานกลาง
		1	ประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นมาก
สาธารณสุข/ สุขภาพอนามัย (5)	อัตราการลากรทาง การแพทย์ที่ให้บริการ (2)	3	อัตราการลากรทาง การแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วนสูงกว่า 30:100,000 คน
		2	อัตราการลากรทาง การแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วน 20-30:100,000 คน
		1	อัตราการลากรทาง การแพทย์ที่ให้บริการต่อ ประชาชนมีสัดส่วนต่ำกว่า 20:100,000 คน
	สถิติการเจ็บป่วย (5)	3	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปี ที่ผ่านมาน้อยกว่า ร้อยละ 25
		2	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปี ที่ผ่านมา ร้อยละ 25-50
		1	ประชากรเจ็บป่วยด้วยกลุ่มโรคอันดับที่ 1 ในรอบปี ที่ผ่านมามากกว่า ร้อยละ 50

ตารางที่ 3.4-7 เกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมพื้นที่ปลายน้ำ (ต่อ)

มิติสังคม (ต่อ)

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
ความเข้มแข็ง ของชุมชน (5)	การรวมกลุ่ม ของประชาชน (5)	3	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านต่างๆ เฉลี่ยมากกว่า 10 กลุ่มขึ้นไปต่อหมู่บ้าน
		2	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านต่างๆ เฉลี่ยมากกว่า 5-10 กลุ่มต่อหมู่บ้าน
		1	ประชาชนมีการรวมกลุ่มด้านต่างๆ เฉลี่ยน้อยกว่า 5 กลุ่มหมู่บ้าน

มิติเทคโนโลยี

กลุ่มดัชนี	ดัชนีชี้วัด	คะแนน	ปัจจัย
เทคโนโลยี สะอาด (10)	การใช้เทคโนโลยีสะอาด (5)	3	มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่มากกว่า ร้อยละ 50
		2	มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่น้อยกว่า ร้อยละ 50
		1	ไม่มีการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่
	มาตรฐานสิ่งแวดล้อมและ มาตรฐานด้านความ ปลอดภัย เช่น ISO 14000/18000 และ มอก. เป็นต้น (3)	3	มีการใช้เทคโนโลยีที่ได้มาตรฐานสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่มากกว่าร้อยละ 70
		2	มีการใช้เทคโนโลยีที่ได้มาตรฐานสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่น้อยกว่าร้อยละ 70
		1	ไม่มีการใช้เทคโนโลยีที่ได้มาตรฐานสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่
	การอนุรักษ์พลังงาน (2)	3	มีการใช้เทคโนโลยีอนุรักษ์พลังงานในพื้นที่ มากกว่าร้อยละ 50
		2	มีการใช้เทคโนโลยีอนุรักษ์พลังงานในพื้นที่ น้อยกว่าร้อยละ 50
		1	ไม่มีการใช้เทคโนโลยีอนุรักษ์พลังงานในพื้นที่

เกณฑ์ประเมินที่กำหนดขึ้น จะนำไปใช้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS) เพื่อกำหนดค่าคะแนนที่เหมาะสมสำหรับประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่และกำหนดระดับศักยภาพของพื้นที่ศึกษาต่อไป (นำเสนอในบทที่ 4)

ศักยภาพสิ่งแวดล้อม

)

๑๑ เฉลี่ยมากกว่า

๑๑ เฉลี่ยมากกว่า

๑๑ เฉลี่ยน้อยกว่า

ว่า ร้อยละ 50

ว่า ร้อยละ 50

สิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อม

ในพื้นที่

ในพื้นที่

ในพื้นที่

ทางภูมิศาสตร์

ที่กำหนด

4

การวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS)

4.1 บท

กา
สิ่งแวดล้อม
ถึงศักยภาพ
ในการพัฒนา
พื้นที่ออกม

พื้นที่
ในการใช้
เชิงอนุรักษ์
ชั้น 1 พื้นที่
เขตป่าอนุรักษ์

พื้นที่
ได้ถือได้
ในการพัฒนา
กมียุทธศาสตร์

พื้นที่
ทั้งทางด้าน
ไม่สามารถ

4.2 ก

จ
ในแต่ละป
ผ

ทั้ง 5 จังหวัด

บทที่ 4

การวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ด้วยระบบสารสนเทศ ทางภูมิศาสตร์ (GIS)

4.1 บทนำ

การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS) คือการวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ โดยการประมวลผลจากฐานข้อมูลที่ได้รวบรวมอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ได้ทราบถึงศักยภาพความสามารถในการรองรับ ข้อจำกัดในการพัฒนาเชิงพื้นที่และพื้นที่ที่มีความสามารถในการพัฒนา โดยใช้หลักการทางนิเวศลุ่มน้ำมาใช้ โดยมีเกณฑ์ที่ใช้ประกอบการพิจารณา เพื่อให้ได้พื้นที่ออกมาเป็น 3 ระดับ ดังนี้

พื้นที่ต้นน้ำ : พื้นที่ที่ควรแก่การอนุรักษ์ ไม่ควรมีกิจกรรมพัฒนา และหากมีความจำเป็นในการใช้ประโยชน์พื้นที่ต้องมีข้อจำกัดในการใช้อย่างระมัดระวัง โดยเน้นกิจกรรมการพัฒนาเชิงอนุรักษ์ หรือการป้องกันรักษาพื้นที่ฟู เช่น อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า พื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 1 พื้นที่ลุ่มน้ำป่าชายเลน โบราณสถาน (รัศมี 500 เมตร) วัด โรงเรียน (รัศมี 100 เมตร) และเขตป่าอนุรักษ์ โซน C

พื้นที่กึ่งต้นน้ำ : พื้นที่ที่ยังมีศักยภาพในการพัฒนาหรือยังสามารถดำเนินกิจกรรมพัฒนาได้ถือได้ว่าเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการศึกษารั้งนี้ การที่กำหนดเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา 3 ด้าน คือ ด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม ท่องเที่ยวและบริการ เพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดแต่ละจังหวัด

พื้นที่ปลายน้ำ : พื้นที่ที่มีการใช้ประโยชน์ในปัจจุบันเพื่อเป็นที่พักอาศัยของชุมชน ทั้งทางด้านการเกษตร อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว บริการ และอื่นๆ เต็มศักยภาพของพื้นที่แล้ว ไม่สามารถรองรับกิจกรรมการพัฒนาได้อีก

4.2 ภาพรวมการจำแนกเขตพื้นที่

จากการซ้อนทับข้อมูลด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ ได้ผลการศึกษาแยกอธิบายในแต่ละประเด็น ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพพื้นที่ด้วยระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ พบว่า ในพื้นที่ศึกษาทั้ง 5 จังหวัด มีพื้นที่ต้นน้ำ เท่ากับ 9,549.41 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 29.60) พื้นที่กึ่งต้นน้ำ เท่ากับ

21,802.28 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 67.59) และพื้นที่ที่ปลายน้ำ เท่ากับ 904.70 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 2.80) จะเห็นได้ว่า พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาที่ร้อยละ 60 โดยรายละเอียดพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของแต่ละจังหวัด ดังนี้ (แสดงในตารางที่ 4.2-1 ถึง รูปที่ 4.2-1 ถึง รูปที่ 4.2-6)

จังหวัดกระบี่	: มีพื้นที่ต้นน้ำ	1,096.87	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่กลางน้ำ	3,520.07	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่ปลายน้ำ	91.58	ตารางกิโลเมตร
จังหวัดนครศรีธรรมราช	: มีพื้นที่ต้นน้ำ	2,581.98	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่กลางน้ำ	6,994.43	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่ปลายน้ำ	366.09	ตารางกิโลเมตร
จังหวัดพังงา	: มีพื้นที่ต้นน้ำ	2,077.67	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่กลางน้ำ	2,005.39	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่ปลายน้ำ	87.82	ตารางกิโลเมตร
จังหวัดภูเก็ต	: มีพื้นที่ต้นน้ำ	134.92	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่กลางน้ำ	314.93	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่ปลายน้ำ	93.18	ตารางกิโลเมตร
จังหวัดสุราษฎร์ธานี	: มีพื้นที่ต้นน้ำ	3,657.97	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่กลางน้ำ	8,967.47	ตารางกิโลเมตร
	มีพื้นที่ปลายน้ำ	266.03	ตารางกิโลเมตร

ตารางที่
จังหวัด
กระบี่
รวม
นครศรีธรรมราช
รวม

ตารางที่ 4.2-1 การจำแนกพื้นที่ดินน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำของพื้นที่ศึกษา

จังหวัด	อำเภอ	ดินน้ำ		กลางน้ำ		ปลายน้ำ	
		พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
กระบี่	อ.เกาะลันตา	143.26	46.05	161.87	52.03	6.00	1.93
	อ.เขาพนม	76.38	8.98	763.27	89.77	10.58	1.24
	อ.เมืองกระบี่	218.48	31.58	458.97	66.34	14.41	2.08
	อ.เหนือคลอง	175.68	38.86	258.59	57.20	17.85	3.95
	อ.คลองท่อม	190.77	19.47	767.69	78.35	21.31	2.17
	อ.ปลายพระยา	101.90	21.10	375.42	77.74	5.57	1.15
	อ.ลำทับ	23.81	8.11	263.64	89.84	6.00	2.05
	อ.อ่าวลึก	166.60	25.75	470.60	72.73	9.87	1.53
รวม		1,096.87	23.30	3,520.06	74.76	91.58	1.95
นครศรีธรรมราช	อ.เฉลิมพระเกียรติ	1.47	0.78	182.10	96.74	4.66	2.48
	อ.เชียรใหญ่	8.45	2.64	298.39	93.17	13.42	4.19
	อ.เมืองนครศรีธรรมราช	22.03	4.09	460.91	85.63	55.31	10.28
	อ.ขนอม	120.18	35.76	208.65	62.08	7.25	2.16
	อ.จุฬาภรณ์	38.75	16.73	189.71	81.88	3.24	1.40
	อ.ฉวาง	93.22	20.92	328.90	73.80	23.56	5.29
	อ.ชะอวด	208.46	27.01	550.73	71.37	12.48	1.62
	อ.ช้างกลาง	84.73	33.29	159.68	62.74	10.08	3.96
	อ.ถ้าพรหม	25.30	14.41	143.19	81.56	7.06	4.02
	อ.ท่าศาลา	66.47	15.11	350.80	79.74	22.67	5.15
	อ.ทุ่งใหญ่	22.05	3.61	567.08	92.79	21.99	3.60
	อ.ทุ่งสง	261.77	29.07	583.44	64.79	55.34	6.14
	อ.นบพิตำ	402.36	55.97	309.17	43.01	7.37	1.03
	อ.นาบอน	13.79	6.30	197.14	90.11	7.85	3.59
	อ.บางขัน	49.93	10.09	432.21	87.33	12.80	2.59
	อ.ปากพนัง	106.82	19.18	426.63	76.62	23.35	4.19
	อ.พรหมคีรี	124.21	43.83	154.12	54.38	5.09	1.80
	อ.พระพรหม	1.74	1.16	141.63	94.11	7.11	4.73
	อ.พิปูน	303.19	65.25	147.78	31.80	13.68	2.94
	อ.ร่อนพิบูลย์	90.38	21.36	319.69	75.57	12.98	3.07
อ.ลานสกา	174.72	57.72	124.23	41.04	3.76	1.24	
อ.สิชล	305.83	44.50	361.28	52.57	20.14	2.93	
อ.หัวไทร	56.13	13.11	356.97	83.40	14.90	3.48	
รวม		2,581.98	25.97	6,994.43	70.35	366.09	3.68

ตารางที่ 4.2-1 การจำแนกพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำของพื้นที่ศึกษา (ต่อ)

จังหวัด	อำเภอ	ต้นน้ำ		กลางน้ำ		ปลายน้ำ	
		พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
พังงา	อ.เกาะยาว	56.59	41.24	75.03	54.68	5.60	4.08
	อ.เมืองพังงา	356.25	64.50	182.74	33.09	13.32	2.41
	อ.กะปง	410.14	64.54	219.88	34.60	5.43	0.85
	อ.คุระบุรี	472.81	57.54	337.70	41.10	11.22	1.37
	อ.ตะกั่วทุ่ง	123.39	25.42	347.31	71.55	14.71	3.03
	อ.ตะกั่วป่า	238.38	41.14	326.82	56.40	14.22	2.45
	อ.ทับปุด	175.40	57.93	120.43	39.77	6.95	2.30
	อ.ท้ายเหมือง	244.71	37.27	395.49	60.24	16.37	2.49
รวม		2,077.67	49.81	2,005.39	48.08	87.82	2.11
ภูเก็ต	อ.เมืองภูเก็ต	38.56	21.74	93.18	52.52	45.66	25.74
	อ.กะทู้	25.47	31.86	42.65	53.35	11.82	14.79
	อ.ถลาง	70.89	24.81	179.11	62.69	35.70	12.50
รวม		134.92	24.85	314.93	58.00	93.18	17.16
สุราษฎร์ธานี	อ.เกาะพะงัน	35.46	24.98	100.82	71.01	5.71	4.02
	อ.เกาะสมุย	35.04	12.97	214.10	79.24	21.05	7.79
	อ.เตียนซา	49.50	7.07	641.59	91.59	9.44	1.35
	อ.เมืองสุราษฎร์ธานี	34.33	8.90	304.73	79.04	46.49	12.06
	อ.เวียงสระ	61.11	16.94	289.96	80.38	9.66	2.68
	อ.ไชยา	415.20	45.17	496.73	54.05	7.16	0.78
	อ.กาญจนดิษฐ์	257.70	24.41	769.26	72.87	28.72	2.72
	อ.คีรีรัฐนิคม	139.24	20.86	515.43	77.23	12.75	1.81
	อ.ชัยบุรี	42.50	10.86	343.10	87.66	5.80	1.48
	อ.ดอนสัก	70.31	19.98	274.30	77.96	7.24	2.06
	อ.ท่าฉาง	328.66	30.23	747.87	68.79	10.68	0.98
	อ.ท่าชนะ	121.12	17.38	561.02	80.50	14.79	2.12
	อ.บ้านตาขุน	850.50	54.55	702.21	45.04	6.40	0.41
	อ.บ้านนาเดิม	8.55	4.06	196.27	93.22	5.73	2.72
	อ.บ้านนาสาร	299.13	40.50	427.58	57.89	11.86	1.61
	อ.พนม	696.72	58.59	481.41	40.48	11.01	0.93
	อ.พระแสง	63.43	7.89	726.17	90.35	14.12	1.76
อ.พุนพิน	60.81	6.46	847.80	90.12	32.12	3.41	
อ.วิภาวดี	88.65	21.05	327.11	77.69	5.30	1.26	
รวม		3,657.97	28.38	8,967.47	69.57	266.03	2.06
รวมทั้งหมด		9,549.41	29.60	21,802.28	67.59	904.70	2.80

ปลายน้ำ	
พื้นที่ ร.กม.)	ร้อยละ
5.60	4.08
3.32	2.41
1.43	0.85
1.22	1.37
4.71	3.03
1.22	2.45
.95	2.30
3.37	2.49
1.82	2.11
1.66	25.74
.82	14.79
.70	12.50
.18	17.16
71	4.02
05	7.79
44	1.35
49	12.06
36	2.68
6	0.78
72	2.72
75	1.91
0	1.48
4	2.06
8	0.98
9	2.12
0	0.41
3	2.72
6	1.61
1	0.93
2	1.76
2	3.41
	1.26
3	2.06
0	2.80

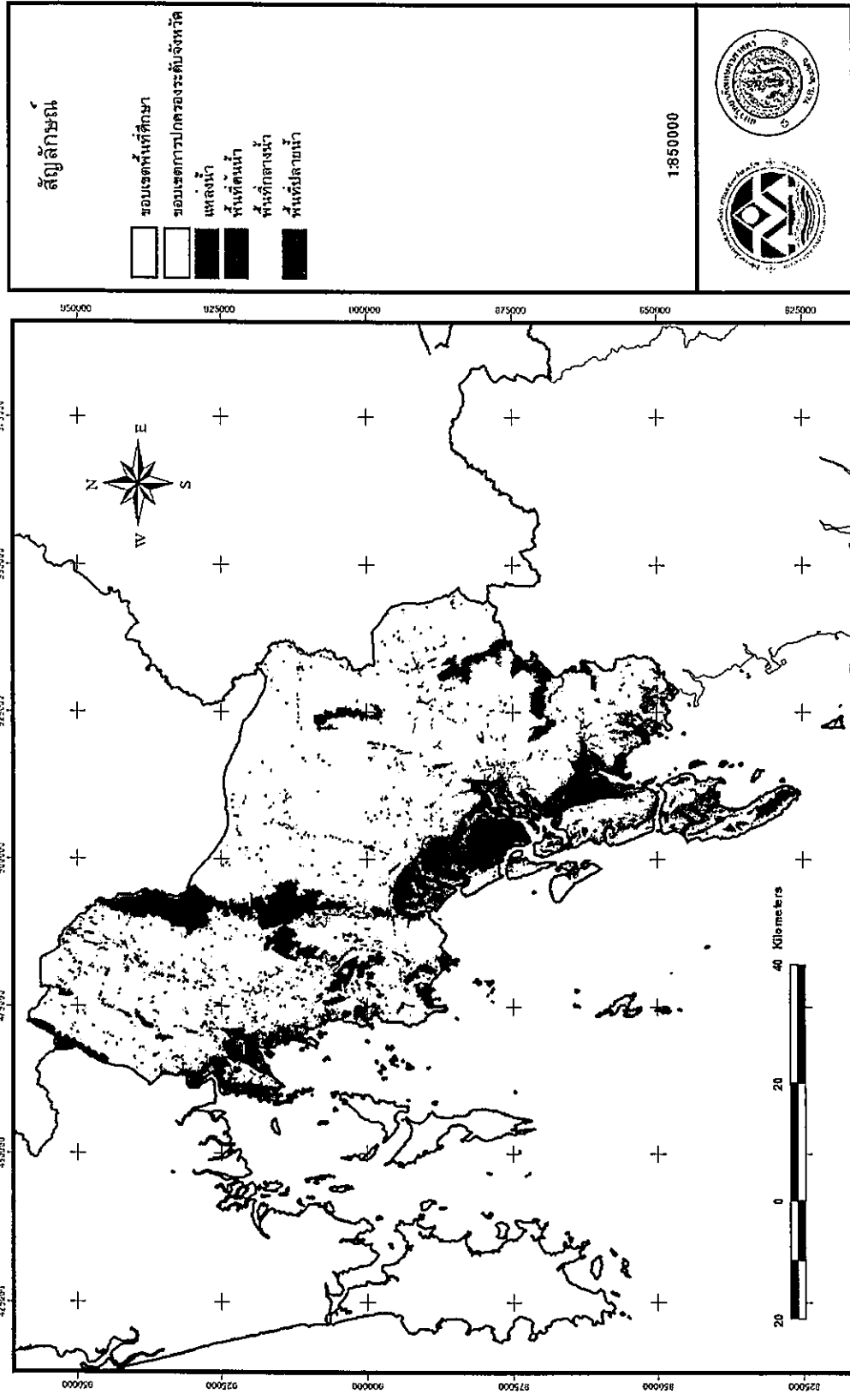
สเกล 1:1750000

ขอบเขตพื้นที่ศึกษา
 ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด
 แหล่งน้ำ
 พื้นที่ต้นน้ำ
 พื้นที่กลางน้ำ
 พื้นที่ปลายน้ำ

1:1750000

รูปที่ 4.2-1 ขอบเขตพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำและปลายน้ำ ในพื้นที่ศึกษา
 (ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

รูปที่ 4.2-2 พื้นที่ด้านน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดกระบี่
(ดัดแปลงจากแผนที่ของกรมทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (อ.ร.ร.))

สัญลักษณ์

- ขอบเขตพื้นที่ศึกษา
- รอยเขตการปกครองระดับจังหวัด
- หนองน้ำ
- พื้นที่ด้านน้ำ
- พื้นที่กลางน้ำ
- พื้นที่ปลายน้ำ

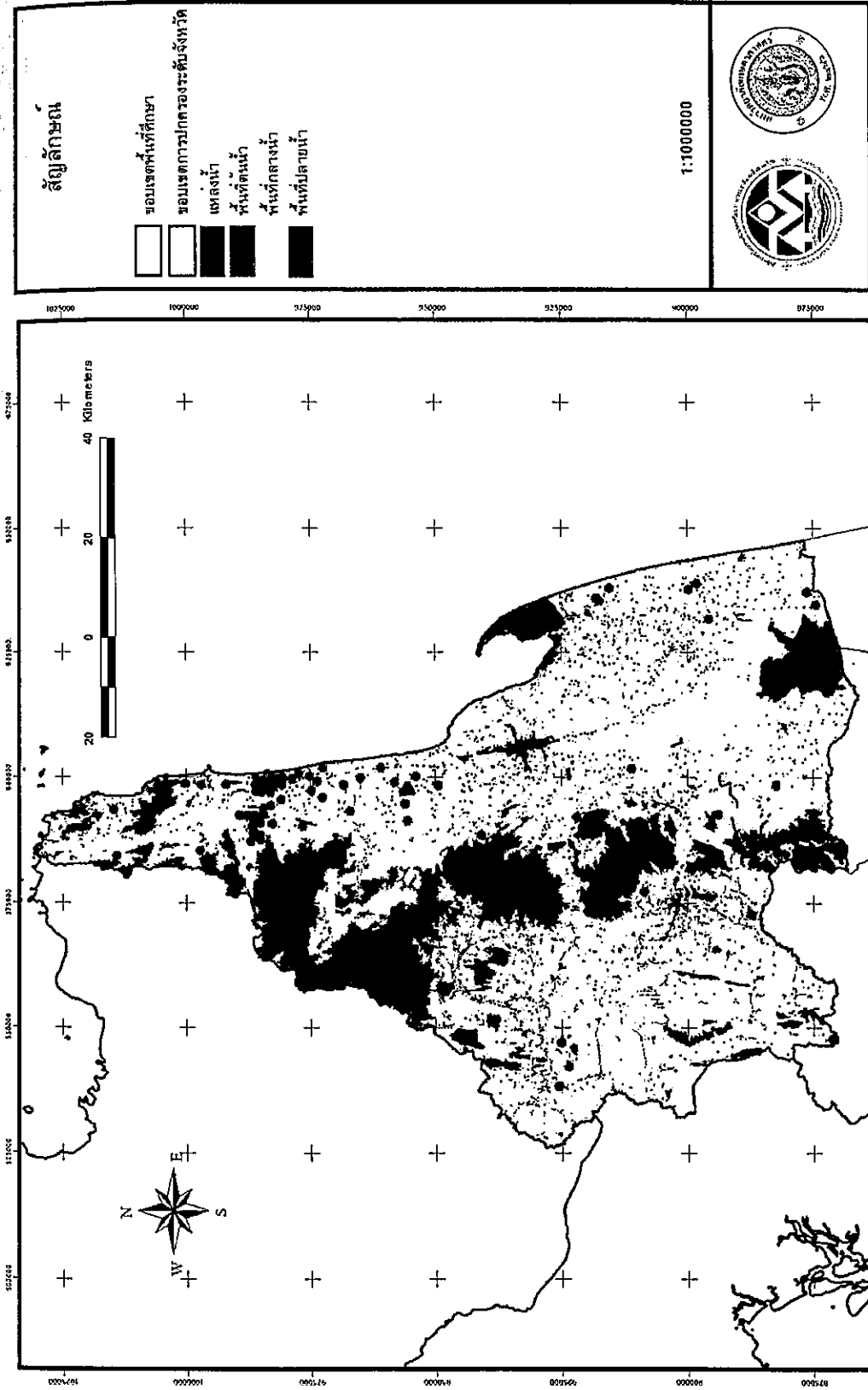
1:850000

สัญลักษณ์

รูปที่ 4.2-2 พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดกระบี่
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

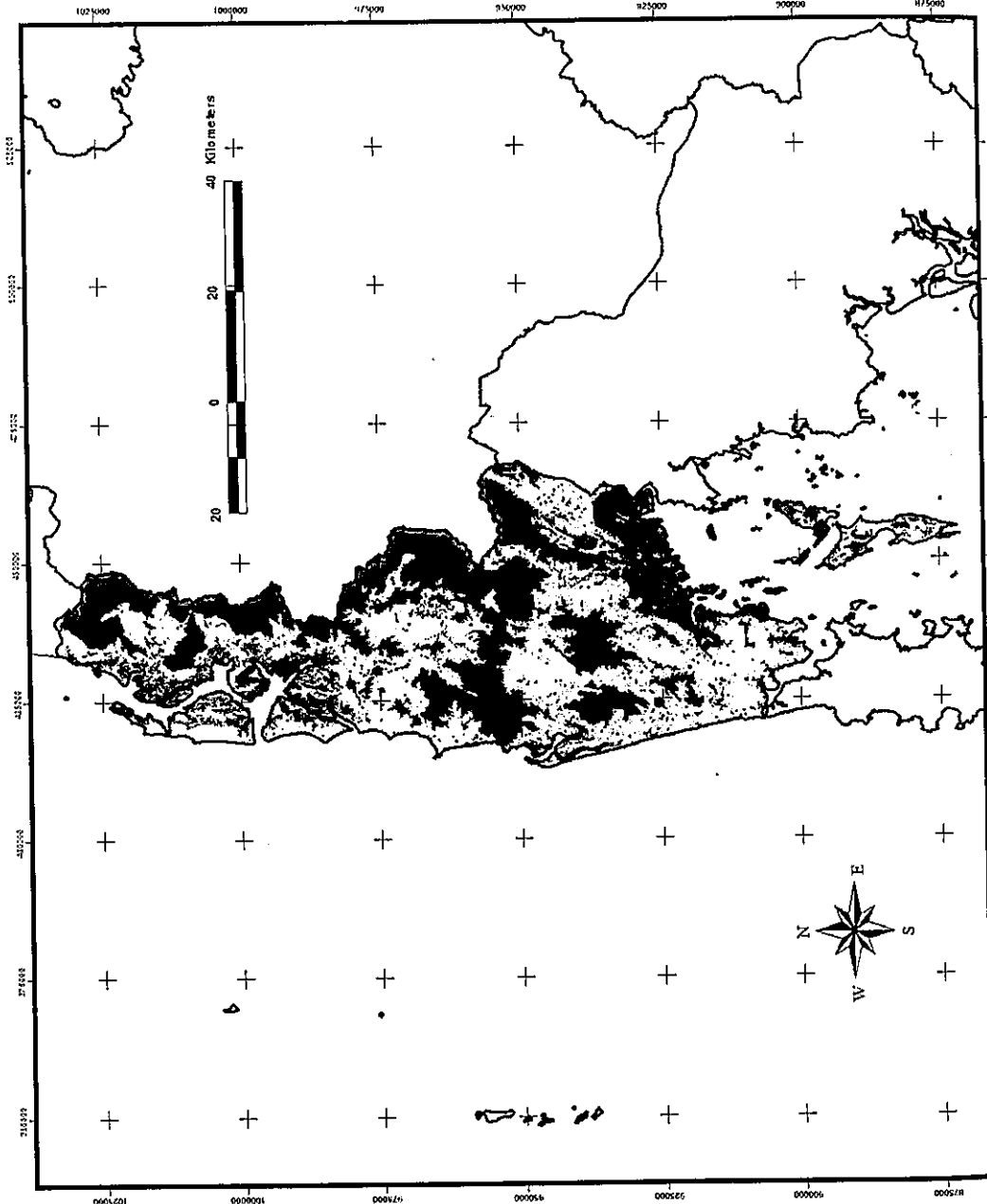
รูปที่ 4.2-3 พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดนครศรีธรรมราช

(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

สัญลักษณ์

- รอยเขตพื้นที่ศึกษา
- ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด
- แหล่งน้ำ
- พื้นที่ต้นน้ำ
- พื้นที่กลางน้ำ
- พื้นที่ปลายน้ำ

1:1000000

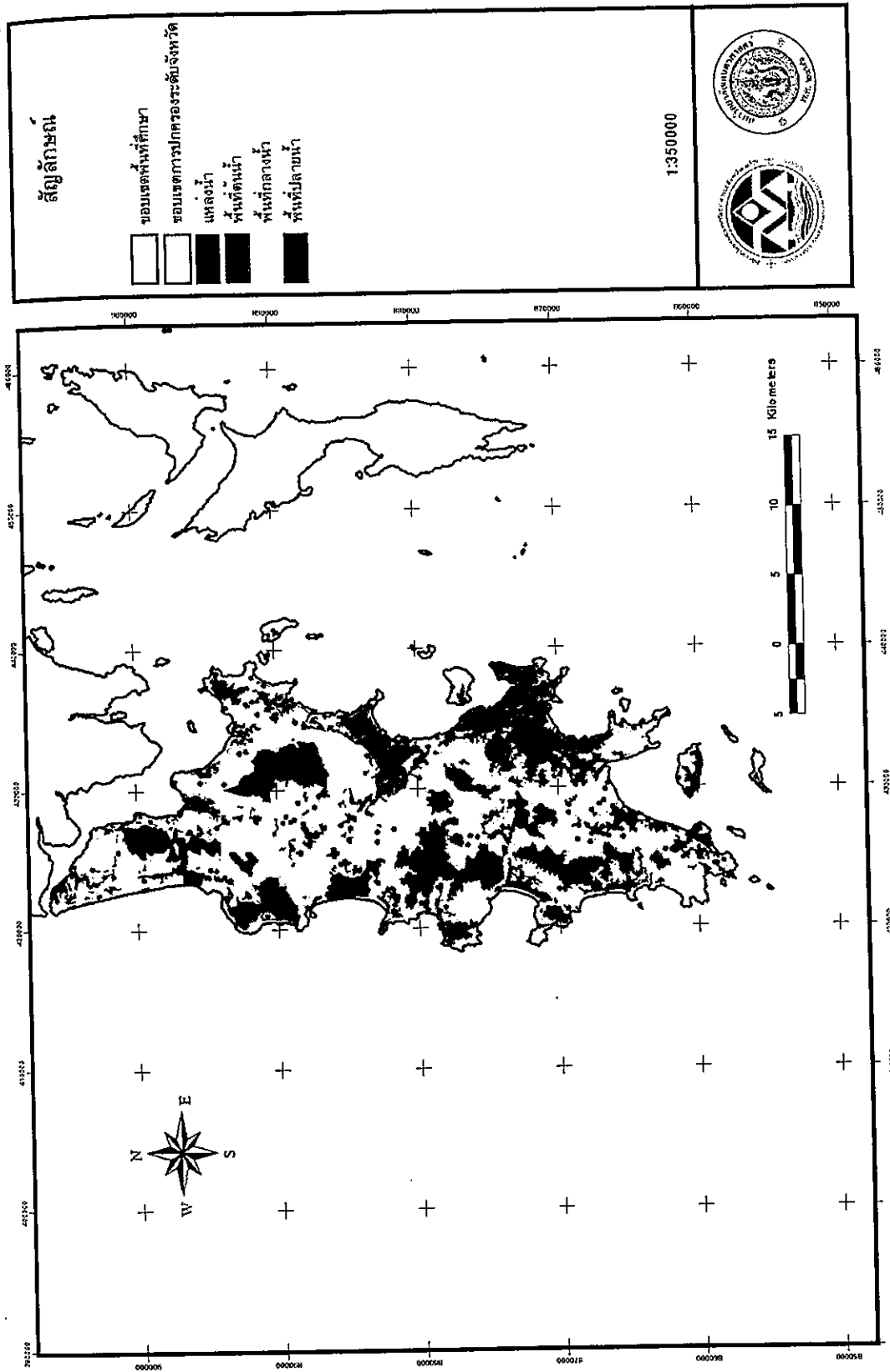

รูปที่ 2-4 ขอบเขตน้ำท่าของน้ำ และปริมาณน้ำของจังหวัดพังงา

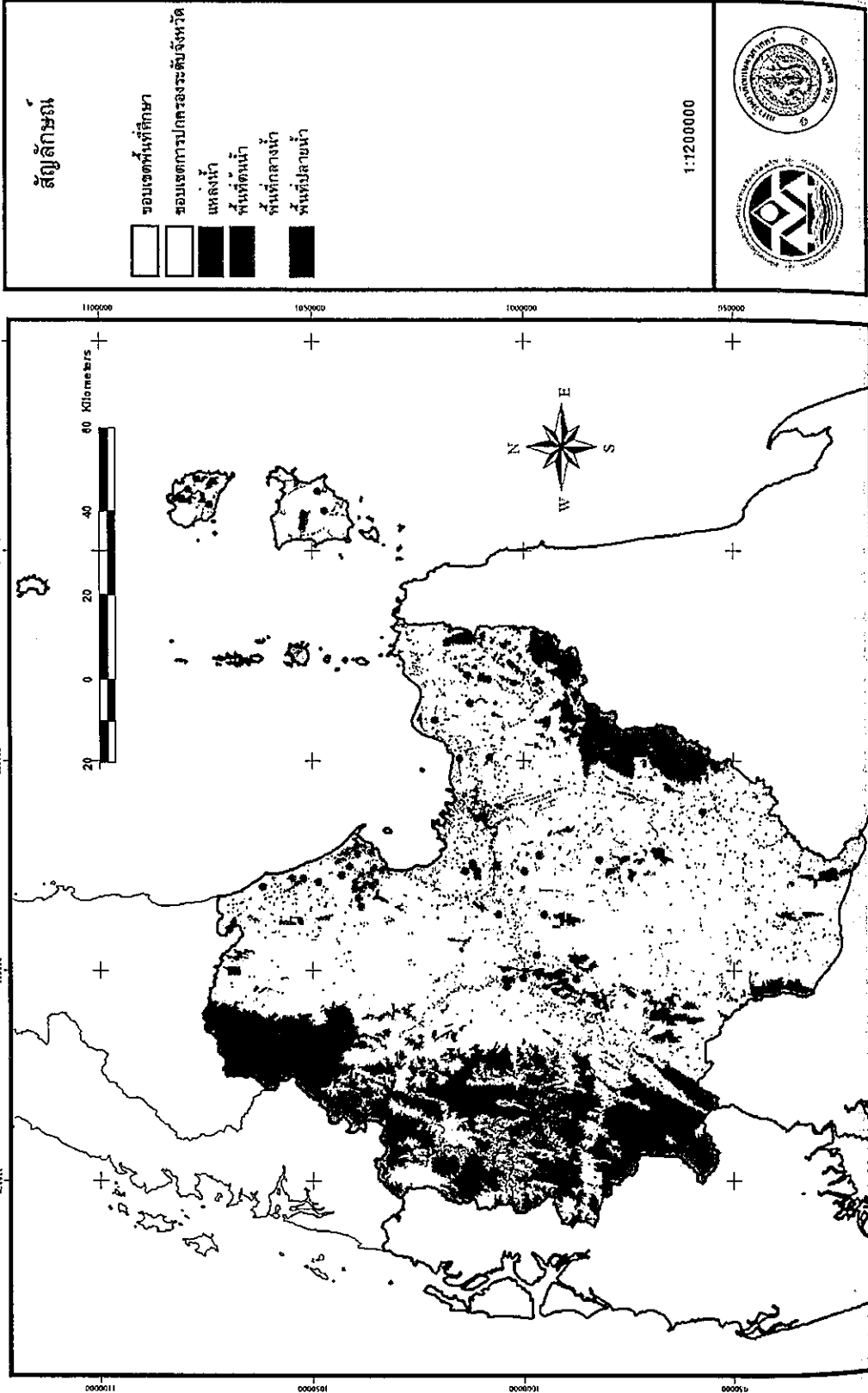
สัญลักษณ์

สัญลักษณ์

รูปที่ 4.2-4 พื้นที่ต้นน้ำกลองน้ำและปลายน้ำของจังหวัดพังงา

รูปที่ 4.2-5 พื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ของจังหวัดภูเก็ต
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

4.3 ผล
4.3.1
สำ
เครื่องมือ
ดำเนินการ
พื้นที่ออกเป็
จังหวัดในก

ตารางที่ 4.:

จังหวัด
กระบี่
นครศรีธรรมราช
พังงา
ภูเก็ต
สุราษฎร์ธานี

ผล
70.21ของพี
ค้ำน้ำทั้งหมด
- จ
ศึกษาพระ
พื้นที่อ้อเภอ
- จ
ศึกษาพระ
ศึกษาพสูง
- จ
ระดับต่ำ 1,
ทองเที่ยวเช
- จ
ค่า100.36 ต
- จ
เขตอำเภอ

4.3 ผลการวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่

4.3.1 ศักยภาพพื้นที่ต้นน้ำ

สำหรับการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ โดยใช้ระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์เป็นเครื่องมือ ในส่วนของพื้นที่ที่ควรอนุรักษ์ หรือพื้นที่ต้นน้ำนั้น หากมีความจำเป็นที่ต้องพัฒนาควรดำเนินการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้อย่างเดียว จึงได้ทำการจัดแบ่งระดับศักยภาพของพื้นที่ออกเป็น 2 ระดับ คือศักยภาพระดับสูง และศักยภาพระดับต่ำ โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละจังหวัดในการจัดระดับศักยภาพพื้นที่ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 4.3-1

ตารางที่ 4.3-1 คะแนนเฉลี่ยของแต่ละจังหวัดที่ใช้ในการจัดระดับศักยภาพพื้นที่ ของพื้นที่ต้นน้ำ

จังหวัด	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คะแนนเฉลี่ย
กระบี่	246.0	179.0	212.5
นครศรีธรรมราช	258.0	199.0	228.5
พังงา	254.0	187.0	220.5
ภูเก็ต	256.0	191.0	223.5
สุราษฎร์ธานี	256.0	199.0	227.5

ผลการวิเคราะห์พบว่า พื้นที่ส่วนใหญ่มีศักยภาพระดับต่ำ 6,704.36 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 70.21 ของพื้นที่ต้นน้ำทั้งหมด) และมีศักยภาพระดับสูง 2,845.05 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 29.79 ของพื้นที่ต้นน้ำทั้งหมด) (รูปที่ 4.3-1) โดยมีรายละเอียด แต่ละจังหวัดดังตารางที่ 4.3-2 แยกอธิบายได้ดังนี้

- จังหวัดกระบี่ มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 191.78 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 17.48) และศักยภาพระดับต่ำ 905.09 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 82.52) พื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่อำเภอคลองท่อม และอำเภออ่าวลึก (รูปที่ 4.3-2)
- จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ที่มีศักยภาพระดับสูง 235.34 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 9.11) และศักยภาพระดับต่ำ 2,346.64 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 90.89) โดยอำเภอพรหมคีรีเป็นอำเภอที่มีพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสูงสุดในจังหวัด (รูปที่ 4.3-3)
- จังหวัดพังงา มีพื้นที่ที่มีศักยภาพระดับสูง 378.22 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 18.20) และศักยภาพระดับต่ำ 1,699.45 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 81.80) โดยอำเภอคุระบุรี มีพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุดในจังหวัด (รูปที่ 4.3-4)
- จังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 34.56 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 25.61) และศักยภาพระดับต่ำ 100.36 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 74.39) พื้นที่ที่มีศักยภาพสูงอยู่ในอำเภอกะทู้ (รูปที่ 4.3-5)
- จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ศักยภาพระดับสูง 2,005.14 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 54.82) อยู่ในเขตอำเภอบ้านตาขุน และ ศักยภาพระดับต่ำ 1,652.83 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 45.18 (รูปที่ 4.3-6)

ตารางที่ 4.3-2 สัดส่วนพื้นที่ดินน้ำ แยกตามศักยภาพภายในพื้นที่ศึกษา

จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
		พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
กระบี่	อ.เกาะลันตา	113.69	79.36	29.57	20.64
	อ.เขาพนม	75.29	98.58	1.09	1.42
	อ.เมืองกระบี่	206.91	94.70	11.57	5.30
	อ.เหนือคลอง	162.31	92.39	13.37	7.61
	อ.คลองท่อม	131.57	68.96	59.21	31.04
	อ.ปลายพระยา	99.95	98.08	1.95	1.92
	อ.ลำทับ	1.79	7.54	22.01	92.46
	อ.อ่าวลึก	113.59	68.18	53.01	31.82
รวม		905.09	82.52	191.78	17.48
นครศรีธรรมราช	อ.เฉลิมพระเกียรติ	1.46	100.00	-	-
	อ.เชียรใหญ่	8.10	96.24	0.32	3.76
	อ.เมืองนครศรีธรรมราช	14.35	65.41	7.59	34.59
	อ.ขนอม	111.31	84.94	19.74	15.06
	อ.จุฬาภรณ์	38.51	99.82	0.07	0.18
	อ.ฉวาง	84.07	90.58	8.75	9.42
	อ.ชะอวด	206.53	99.51	1.02	0.49
	อ.ช้างกลาง	83.83	99.37	0.53	0.63
	อ.กำแพงนคร	25.06	99.48	0.13	0.52
	อ.ท่าศาลา	52.40	79.18	13.78	20.82
	อ.ทุ่งใหญ่	20.54	93.57	1.41	6.43
	อ.ทุ่งสง	256.26	98.33	4.36	1.67
	อ.นบพิตำ	400.58	100.00	-	-
	อ.นาบอน	1.33	9.69	12.40	90.31
	อ.บางขัน	48.63	97.82	1.08	2.18
	อ.ปากพนัง	67.41	63.38	38.94	36.62
	อ.พรหมคีรี	70.28	56.83	53.38	43.17
	อ.พระพรหม	1.74	100.00	-	-
อ.พิปูน	301.83	99.99	0.02	0.01	
อ.ร่อนพิบูลย์	85.97	95.55	4.01	4.45	
อ.ลานสกา	135.68	78.00	38.27	22.00	
อ.ลิซล	275.21	90.39	29.27	9.61	
อ.หัวไทร	55.59	99.47	0.30	0.53	
รวม		2,346.64	90.89	235.34	9.11

ตารางที่ 4.3-

จังหวัด
พังงา
ภูเก็ต
รวม
สุราษฎร์ธานี
รวม

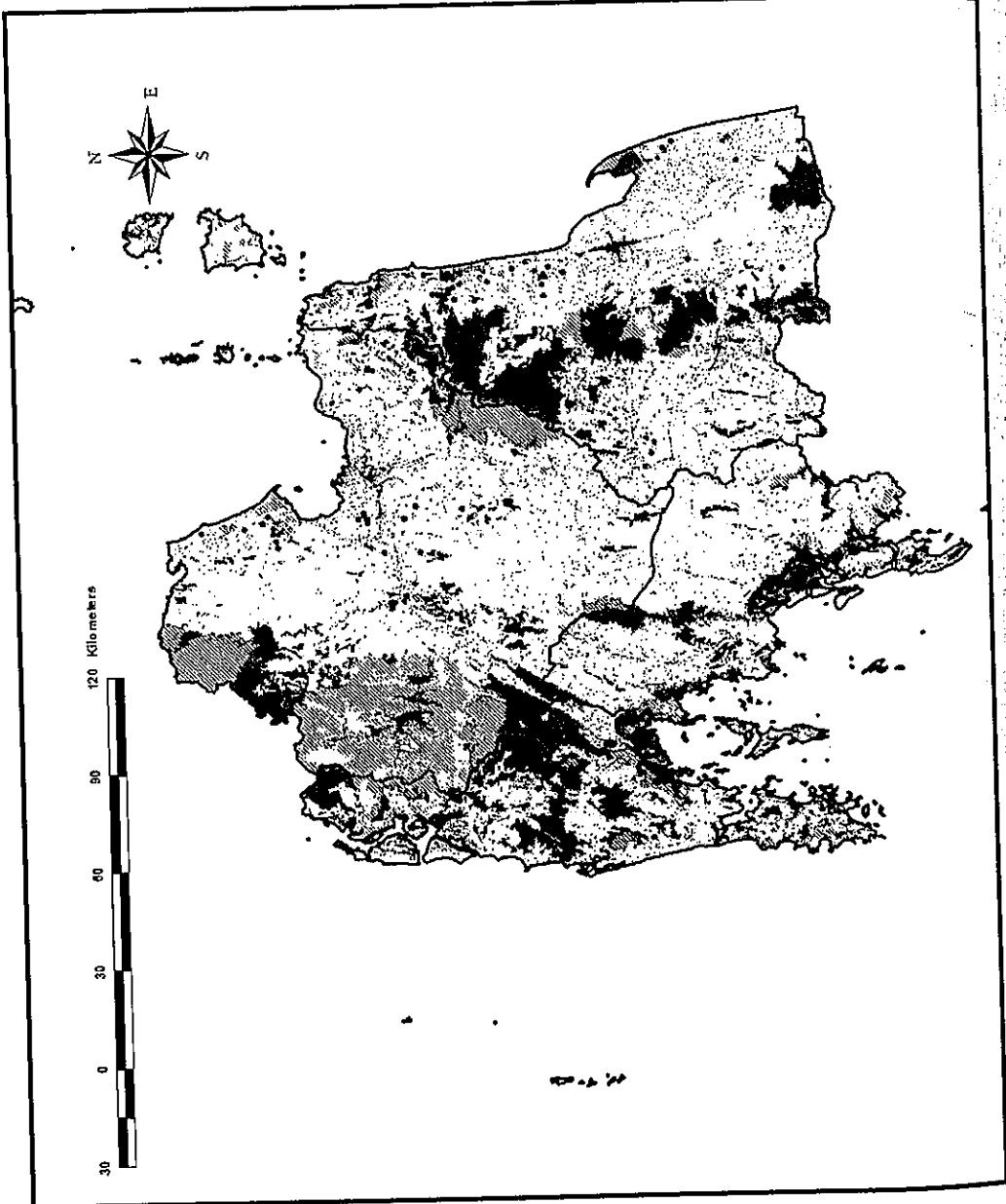
ตารางที่ 4.3-2 สัดส่วนพื้นที่ดินน้ำ แยกตามศักยภาพภายในพื้นที่ศึกษา (ต่อ)

จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
		พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
พังงา	อ.เกาะยาว	50.46	89.14	6.15	10.86
	อ.เมืองพังงา	317.01	88.95	39.40	11.05
	อ.กะปง	409.87	99.89	0.47	0.11
	อ.คุระบุรี	285.18	60.29	187.85	39.71
	อ.ตะกั่วทุ่ง	59.86	48.49	63.59	51.51
	อ.ตะกั่วป่า	208.64	87.48	29.85	12.52
	อ.ทับปุด	155.42	89.06	19.10	10.94
	อ.ท้ายเหมือง	213.00	87.00	31.82	13.00
	รวม		1,699.45	81.80	378.22
ภูเก็ต	อ.เมืองภูเก็ต	29.76	77.18	8.80	22.82
	อ.กะทู้	8.41	33.03	17.06	66.97
	อ.ถลาง	62.18	87.72	8.70	12.28
รวม		100.36	74.39	34.56	25.61
สุราษฎร์ธานี	อ.เกาะพะงัน	28.76	81.37	6.59	18.63
	อ.เกาะสมุย	16.81	48.14	18.11	51.86
	อ.เคียนซา	48.10	97.49	1.24	2.51
	อ.เมืองสุราษฎร์ธานี	26.92	78.68	7.30	21.32
	อ.เวียงสระ	9.18	15.08	51.72	84.92
	อ.ไชยา	80.42	19.43	333.38	80.57
	อ.กาญจนดิษฐ์	212.06	82.57	44.77	17.43
	อ.คีรีรัฐนิคม	94.76	68.29	44.00	31.71
	อ.ชัยบุรี	26.81	63.28	15.55	36.72
	อ.ดอนสัก	39.69	56.65	30.38	43.35
	อ.ท่าฉาง	320.46	97.84	7.09	2.16
	อ.ท่าชนะ	73.57	60.95	47.13	39.05
	อ.บ้านตาขุน	20.80	2.45	826.83	97.55
	อ.บ้านนาเดิม	4.39	51.47	4.14	48.53
	อ.บ้านนาสาร	86.22	27.77	224.24	72.23
	อ.พนม	389.08	56.03	305.29	43.97
อ.พระแสง	32.27	51.05	30.95	48.95	
อ.พุนพิน	54.17	89.38	6.43	10.62	
อ.วิภาวดี	88.35	100.00	-	-	
รวม		1,652.83	45.18	2,005.14	54.82
รวมทั้งหมด		6,704.36	70.21	2,845.05	29.79

ស្ថិតិសាស្ត្រ

- ☐ ទំនាបក្រៅប្រទេស
- ☐ ទំនាបក្នុងប្រទេស
- ☐ ព្រំដែន
- ☐ កំពស់ទឹកកកក្នុងប្រទេស
- ☐ កំពស់ទឹកកកក្នុងប្រទេស
- ☐ កំពស់ទឹកកកក្នុងប្រទេស

1:1750000

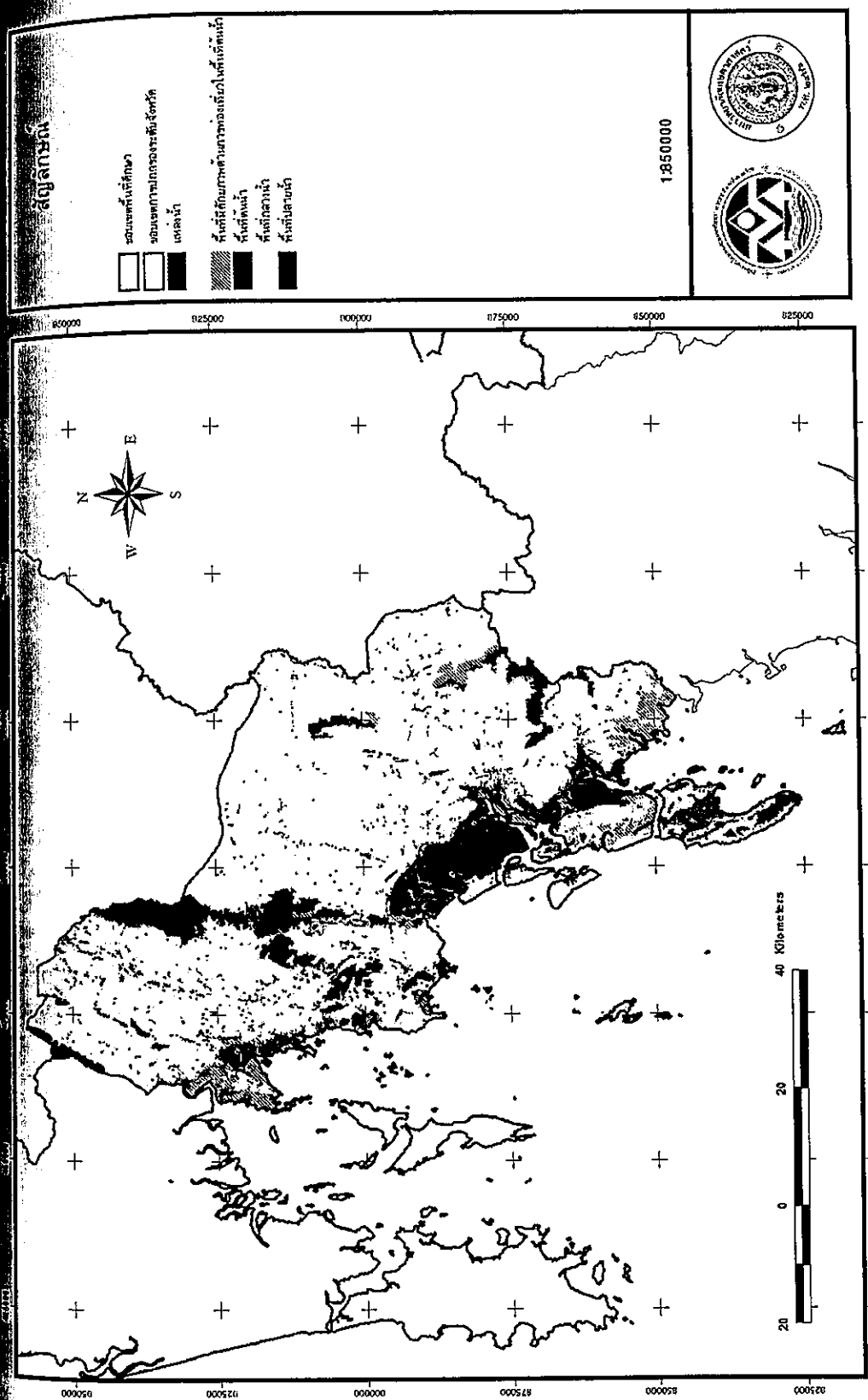
ស្ថិតិសាស្ត្រ

000000

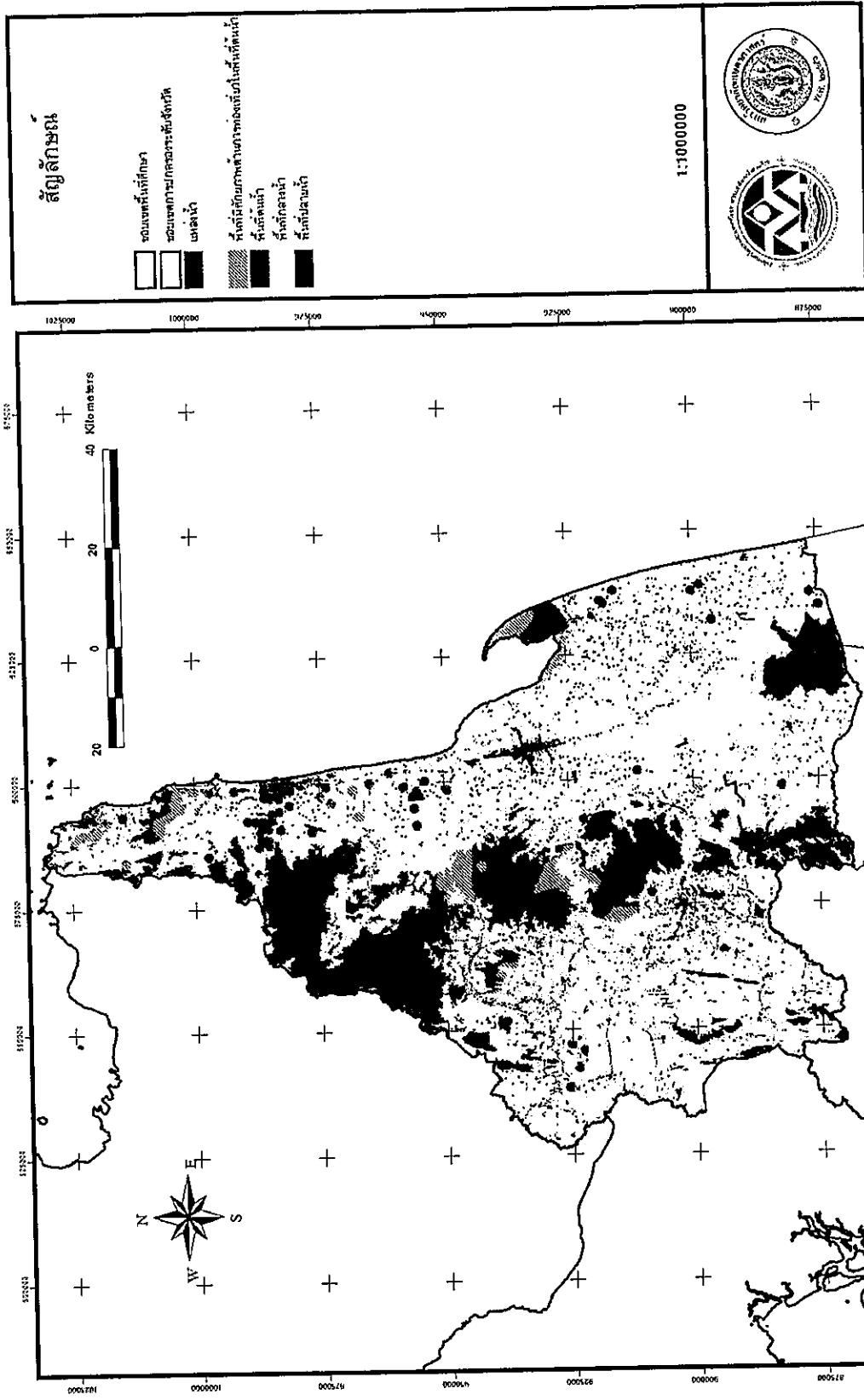

รูปที่ 4.3-1 ลักษณะของพื้นที่เป้าหมายของเชิงนิเวศในพื้นที่จังหวัด...

รูปที่ 4.3-2 ดัชนีภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดกระบี่

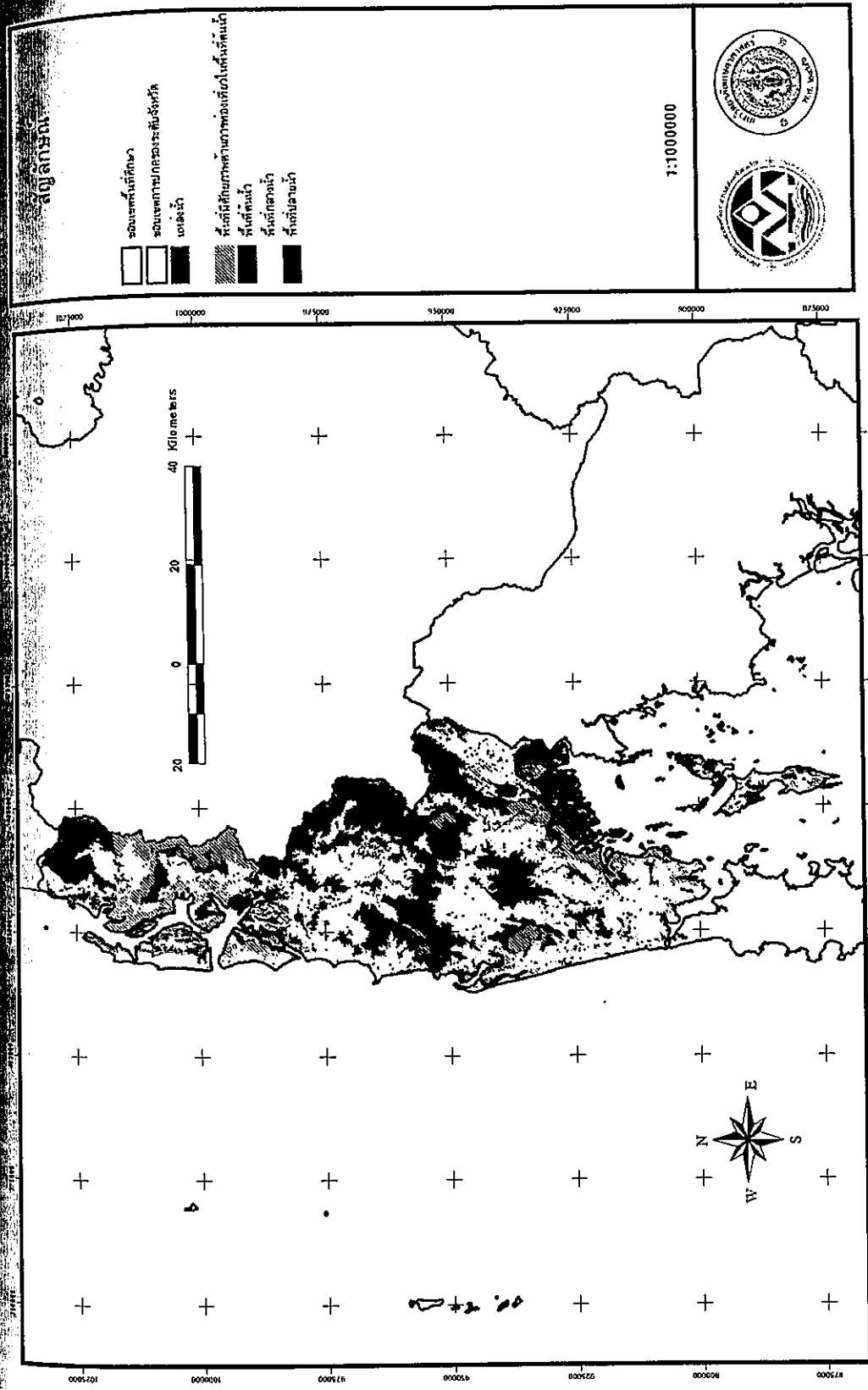
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

รูปที่ 4-3-3 สัญลักษณ์ของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รูปที่ 4.3-3 ดัชนีภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดนครราชสีมา
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

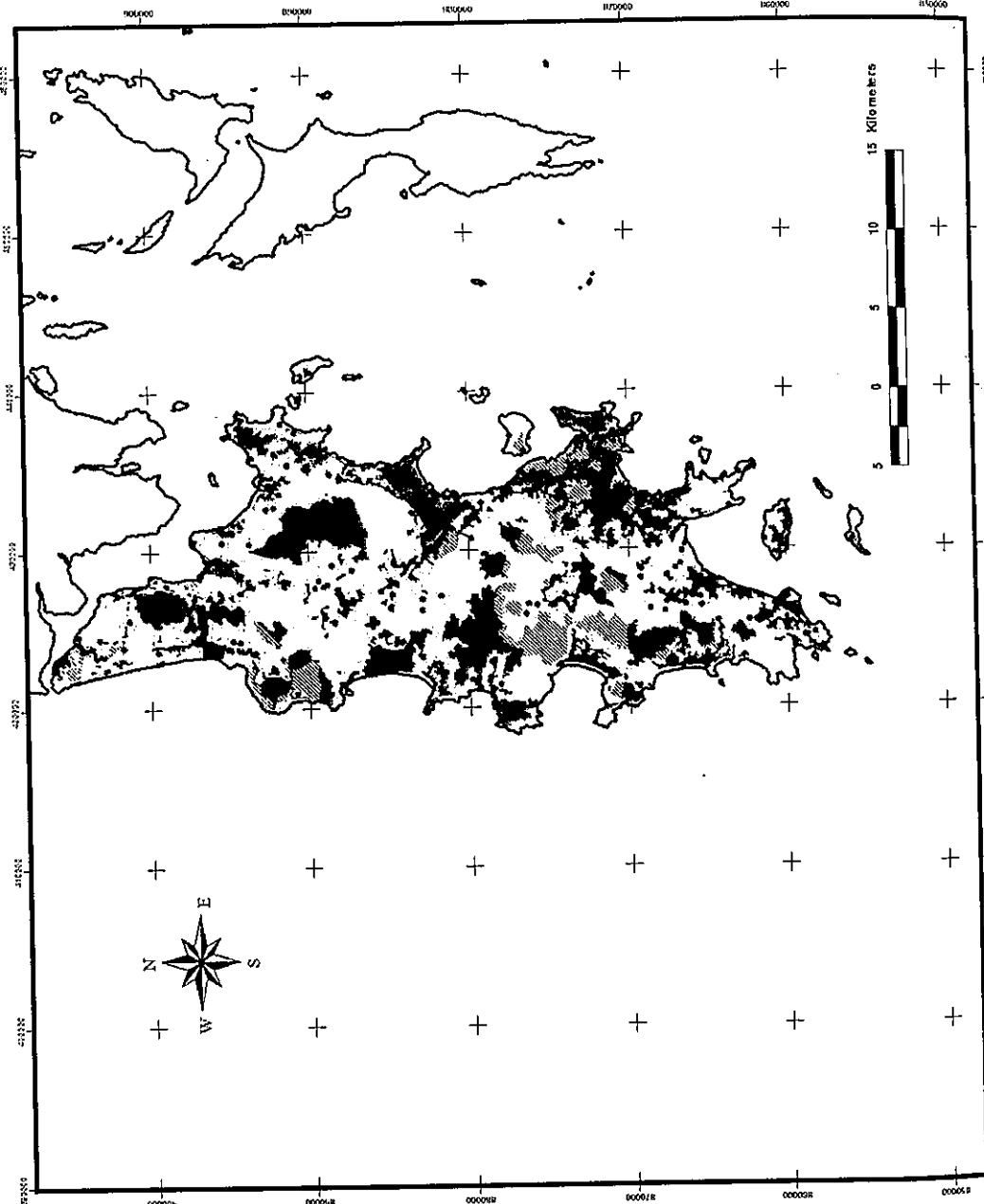

รูปที่ 4.3-4 ดัชนีภาพของพื้นที่ต้นน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดพังงา
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

สัญลักษณ์

- ขอบเขตรัฐบาลศึกษา
- ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด
- เขตน้ำ
- พื้นที่ที่มีการค้าทางทะเลในทะเลอันดามัน
- พื้นที่ป่าไม้
- พื้นที่ชลประทาน
- พื้นที่ป่าอนุรักษ์

1:350000

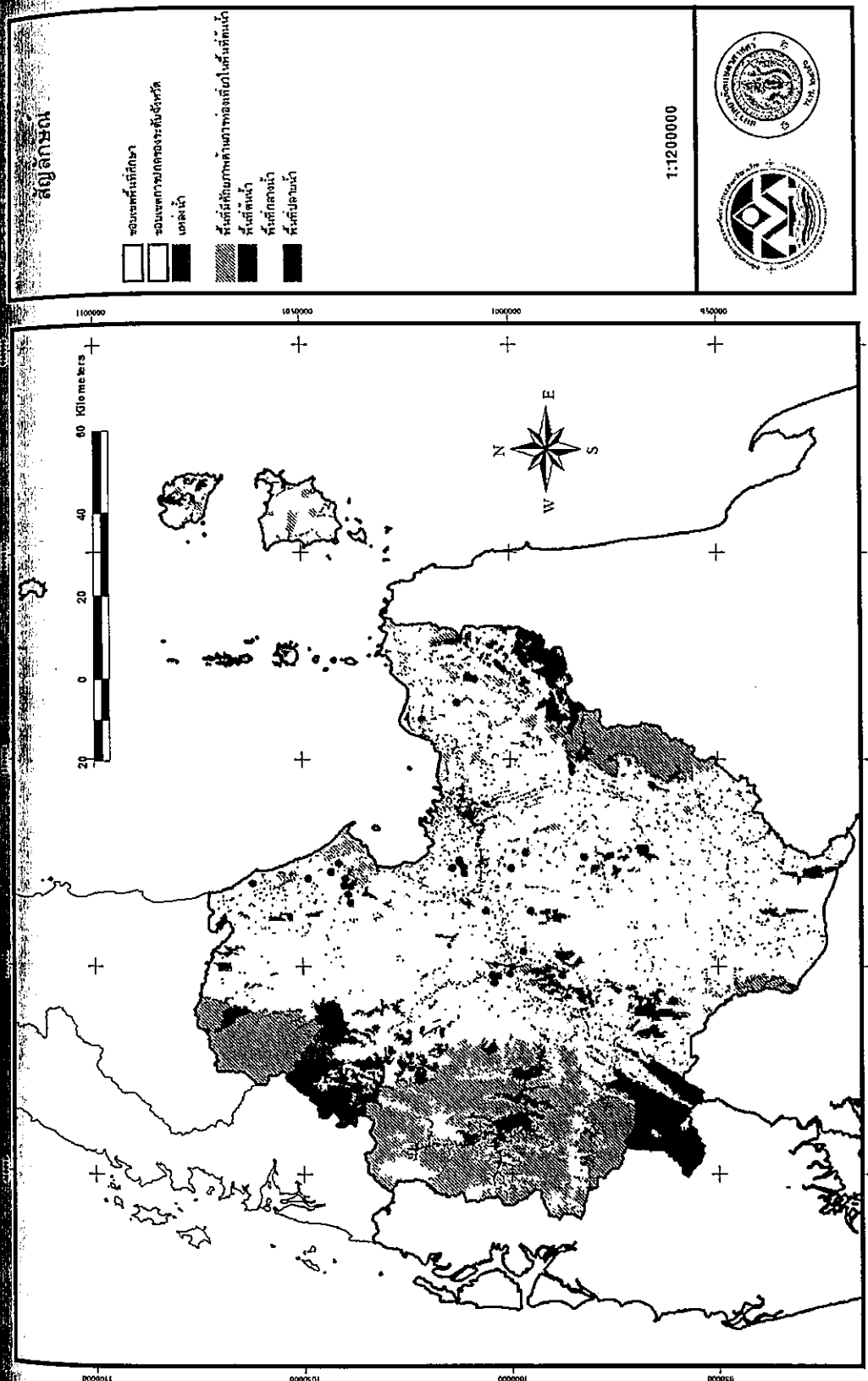

รูปที่ ๑.๕ - สัญลักษณ์ของพื้นที่ป่าอนุรักษ์ในประเทศไทย

สัญลักษณ์

รูปที่ 4.3-6 ลักษณะของพื้นที่ชนบทเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

รูปที่ 4.3-6 ลักษณะของพื้นที่ชนบทเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

4.3.2 ศักยภาพพื้นที่กึ่งกลางน้ำ

ผลการประเมินศักยภาพพื้นที่กึ่งกลางน้ำด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ ได้ค่าคะแนนสำหรับกำหนดระดับศักยภาพการพัฒนาด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรม และด้านการท่องเที่ยวและปริมักแตกต่างกันดังแสดงในตารางที่ 4.3-3

ตารางที่ 4.3-3 คะแนนเฉลี่ยของแต่ละจังหวัดที่ใช้ในการจัดระดับศักยภาพพื้นที่แต่ละประเภทของพื้นที่กึ่งกลางน้ำ

จังหวัด	คะแนน	ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่		
		ด้านการเกษตร	ด้านอุตสาหกรรม	ท่องเที่ยว
กระบี่	สูงสุด	234.0	236.0	203.0
	ต่ำสุด	197.0	200.0	165.0
	ค่าเฉลี่ย	215.5	218.0	184.0
นครศรีธรรมราช	สูงสุด	275.0	257.0	232.0
	ต่ำสุด	222.0	199.0	195.0
	ค่าเฉลี่ย	248.5	228.0	213.5
พังงา	สูงสุด	250.0	233.0	220.0
	ต่ำสุด	209.0	197.0	187.0
	ค่าเฉลี่ย	229.5	215.0	203.5
ภูเก็ต	สูงสุด	249.0	224.0	223.0
	ต่ำสุด	212.0	186.0	199.0
	ค่าเฉลี่ย	230.5	205.0	211.0
สุราษฎร์ธานี	สูงสุด	265.0	252.0	235.0
	ต่ำสุด	221.0	199.0	200.0
	ค่าเฉลี่ย	243.0	225.5	217.5

(1) พื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยว

พื้นที่ที่มีศักยภาพพัฒนาการท่องเที่ยว ในภาพรวมทั้ง 5 จังหวัด (รูปที่ 4.3-7) พบว่าส่วนใหญ่มีศักยภาพในระดับต่ำ 16,988.18 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 77.92 ของพื้นที่กึ่งกลางน้ำทั้งหมด และระดับสูง 4,814.10 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 22.08) โดยมีรายละเอียดพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของแต่ละจังหวัดดังตารางที่ 4.3-4 และแยกอธิบายได้ดังนี้

- จังหวัดกระบี่ มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง 1,924.53 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 54.67) และศักยภาพระดับต่ำ 1,595.53 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 45.33) พื้นที่ที่มีศักยภาพสูงส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอคลองท่อม (รูปที่ 4.3-8)

- จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง 776.63 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 11.10) และศักยภาพระดับต่ำ 6,217.80 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 88.90) (รูปที่ 4.3-9)

- จั
ร้อยละ 43.
ร้อยละ 56.7
- จั
ร้อยละ 17.1
รูปที่ 4.3-11
- จั
กิโลเมตร (
กิโลเมตร (รั
(2)
พื้น
รูปที่ 4.3-1:
ศักยภาพพระ
ตารางกิโลเม
ร้อยละ 9.37
4.3-5 และแ
- จั
พื้นที่มากที่สุด
รูปที่ 4.3-14
- จั
(ร้อยละ 5.
ส่วนศักยภาพ
- จั
ส่วนใหญ่อยู่
รูปที่ 4.3-10
- จั
เนื่องจากเป็น
ที่มีศักยภาพ
- จั
มากที่สุดอยู่
รูปที่ 4.3-11

- จังหวัดพังงา มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง 868.02 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 43.28) ส่วนใหญ่อยู่ที่อำเภอตะกั่วทุ่ง และศักยภาพระดับต่ำ 1,137.37 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 56.72) (รูปที่ 4.3-10)

- จังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง 54.07 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 17.17) ส่วนใหญ่อยู่ที่อำเภอกะทู้ และศักยภาพระดับต่ำ 260.86 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 82.83) (รูปที่ 4.3-11)

- จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวในระดับสูง 1,190.85 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 13.28) ส่วนใหญ่อยู่ที่อำเภอบ้านตาขุน และศักยภาพระดับต่ำ 7,776.62 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 86.72) (รูปที่ 4.3-12)

(2) พื้นที่ที่มีศักยภาพการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม

พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม (กลางน้ำอุตสาหกรรม) โดยรวมทั้ง 5 จังหวัด (รูปที่ 4.3-13) จากการวิเคราะห์สามารถแบ่งพื้นที่ที่มีศักยภาพภายในการพัฒนาออกเป็น 2 ระดับ คือ ศักยภาพระดับสูง และศักยภาพระดับต่ำ โดยพบว่า ส่วนใหญ่มีศักยภาพอยู่ในระดับต่ำ 19,759.45 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 90.63 ของพื้นที่กลางน้ำ และระดับสูง 2,042.83 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 9.37 ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดพื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของแต่ละจังหวัด ดังตารางที่ 4.3-5 และแยกอธิบายได้ดังนี้

- จังหวัดกระบี่ มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 437.55 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 12.43) พื้นที่มากที่สุดอยู่ในอำเภอลำทับ ส่วนศักยภาพระดับต่ำมี 3,082.51 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 87.57) (รูปที่ 4.3-14)

- จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงเพียง 357.42 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 5.11) โดยพื้นที่ศักยภาพระดับสูงมากที่สุดอยู่ในอำเภอเมือง 207.81 ตารางกิโลเมตร ส่วนศักยภาพระดับต่ำมี 6,637.01 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 94.89) (รูปที่ 4.3-15)

- จังหวัดพังงา มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 845.88 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 42.18) ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอตะกั่วทุ่ง และศักยภาพระดับต่ำ 1,159.51 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 57.82) (รูปที่ 4.3-16)

- จังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่ทั้งหมดอยู่ในศักยภาพระดับต่ำ 314.93 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 100.00) เนื่องจากเป็นเขตควบคุมมลพิษ จึงไม่ควรทำการขยายเขตการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม ฉะนั้น พื้นที่ที่มีศักยภาพระดับสูงในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมจึงไม่ได้ระบุไว้

- จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 401.99 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 4.48) มากที่สุดอยู่ในอำเภอเมือง และศักยภาพระดับต่ำ 8,565.48 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 95.52) (รูปที่ 4.3-17)

ค่าคะแนนสำหรับ
เชิงพื้นที่และบริเวณ
ประเภทของพื้นที่
พื้นที่
ท่องเที่ยว
203.0
165.0
184.0
232.0
195.0
213.5
220.0
187.0
203.5
223.0
199.0
211.0
235.0
200.0
217.5
รูปที่ 4.3-7) พบว่า
พื้นที่กลางน้ำ
พื้นที่ที่มีศักยภาพ
ตารางกิโลเมตร
พื้นที่ที่มีศักยภาพ
776.63 ตาราง
(รูปที่ 4.3-9)

ตารางที่ 4.3-4 ศักยภาพในพื้นที่กลางน้ำของพื้นที่ศึกษา (พื้นที่พัฒนาด้านการท่องเที่ยว)

จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
		พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
กระบี่	อ.เกาะลันตา	85.40	54.24	72.06	45.76
	อ.เขาพนม	542.71	68.85	245.51	31.15
	อ.เมืองกระบี่	315.29	76.49	96.90	23.51
	อ.เหนือคลอง	114.06	46.79	129.70	53.21
	อ.คลองท่อม	268.85	34.40	512.66	65.60
	อ.ปลายพระยา	153.07	39.66	232.92	60.34
	อ.ลำทับ	0.00	0.00	270.25	100.00
	อ.อ่าวลึก	116.15	24.16	364.52	75.84
รวม		1,595.53	45.33	1,924.53	54.67
นครศรีธรรมราช	อ.เฉลิมพระเกียรติ	144.69	79.20	38.00	20.80
	อ.เชียรใหญ่	263.61	88.06	35.74	11.94
	อ.เมืองนครศรีธรรมราช	359.60	78.57	98.07	21.43
	อ.ขนอม	186.15	89.29	22.32	10.71
	อ.จุฬาภรณ์	190.33	100.00	0.00	0.00
	อ.ฉวาง	251.12	76.10	78.85	23.90
	อ.ชะอวด	465.29	84.72	83.90	15.28
	อ.ช้างกลาง	117.65	73.44	42.55	26.56
	อ.เก้าพรหม	143.07	99.59	0.58	0.41
	อ.ท่าศาลา	327.58	93.14	24.12	6.86
	อ.ทุ่งใหญ่	565.78	99.45	3.14	0.55
	อ.ทุ่งสง	562.62	96.36	21.25	3.64
	อ.นบพิตำ	272.95	88.00	37.23	12.00
	อ.นาบอน	195.10	98.64	2.68	1.36
	อ.บางขัน	425.39	98.52	6.39	1.46
	อ.ปากพนัง	363.41	85.97	59.28	14.03
	อ.พรหมคีรี	93.18	60.26	61.44	39.74
	อ.พระพรหม	142.09	100.00	0.00	0.00
	อ.พิปูน	137.33	92.63	10.93	7.37
	อ.ร่อนพิบูลย์	271.26	84.58	49.47	15.42
อ.ลานสกา	80.63	64.69	44.01	35.31	
อ.สิชล	313.14	86.59	48.48	13.41	
อ.หัวไทร	345.83	97.68	8.20	2.32	
รวม		6,217.80	88.90	776.63	11.10

ตารางที่ 4.3-4

จังหวัด	พังงา
รวม	ภูเก็ต
รวม	สุราษฎร์ธานี
รวม	

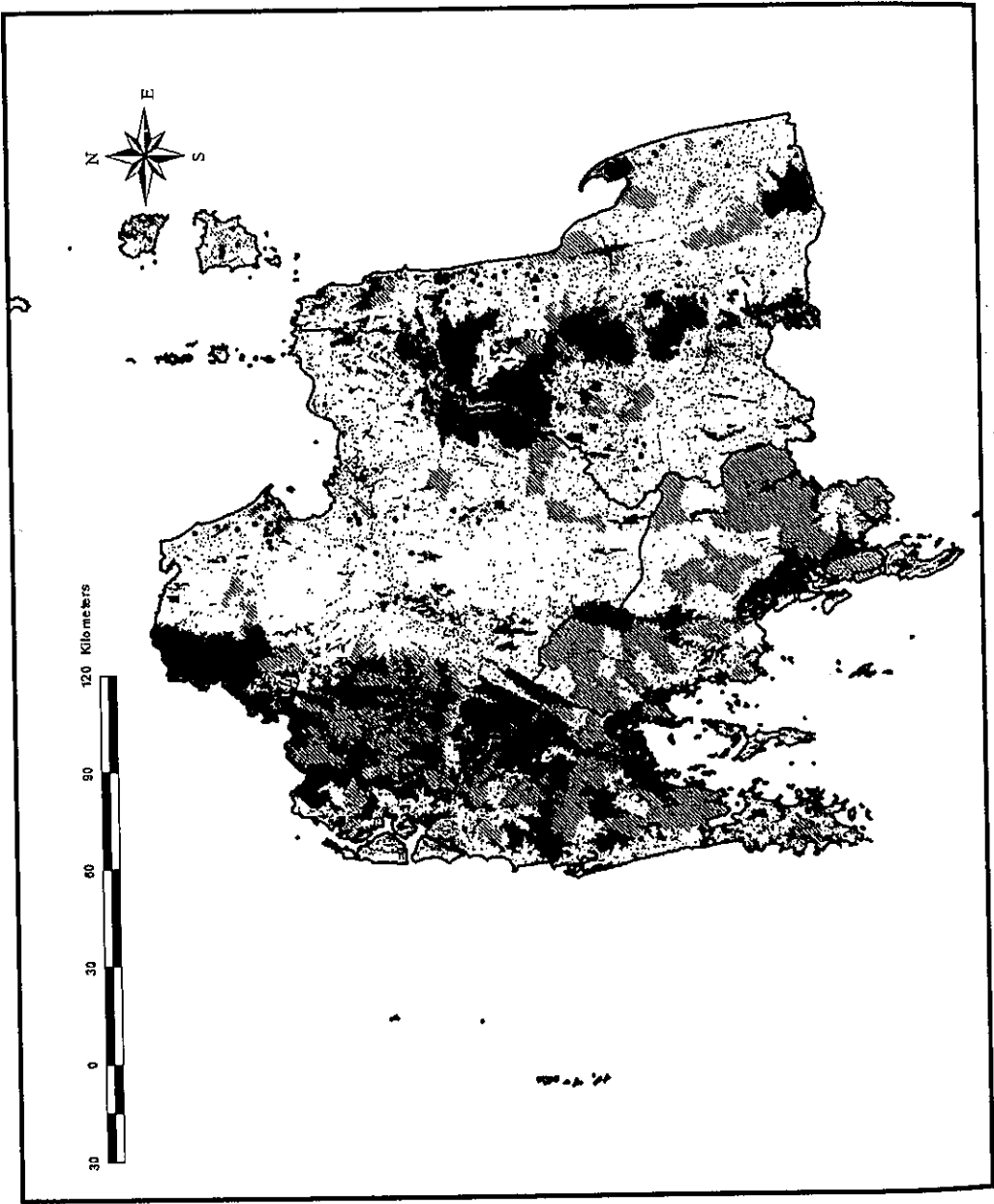
ตารางที่ 4.3-4 ศักยภาพในพื้นที่กลางน้ำของพื้นที่ศึกษา (พื้นที่พัฒนาด้านการท่องเที่ยว) (ต่อ)

พื้นที่ (ตร.กม.)	ชื่อพื้นที่	จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
				พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
72.06	457.1	พังงา	อ.เกาะยาว	71.12	99.74	0.18	0.26
45.51	311.5		อ.เมืองพังงา	47.64	26.10	134.91	73.90
16.90	23.3		อ.กะปง	93.11	41.37	131.94	58.63
29.70	63.2		อ.คุระบุรี	270.38	81.69	60.60	18.31
12.66	65.6		อ.ตะกั่วทุ่ง	121.68	34.79	228.12	65.21
32.92	60.2		อ.ตะกั่วป่า	282.97	87.30	41.15	12.70
70.25	100.0		อ.ทับปุด	33.10	27.33	88.00	72.67
14.52	75.8		อ.ท้ายเหมือง	217.38	54.28	183.11	45.72
24.53	54.67	รวม		1,137.37	56.72	868.02	43.28
3.00	20.8	ภูเก็ต	อ.เมืองภูเก็ต	86.01	95.97	3.61	4.03
5.74	11.9		อ.กะทู้	7.85	18.51	34.57	81.49
1.07	21.4		อ.ถลาง	166.99	91.31	15.89	8.69
1.32	10.7	รวม		260.86	82.83	54.07	17.17
00	0.00	สุราษฎร์ธานี	อ.เกาะพะงัน	69.66	74.51	23.83	25.49
0.85	23.90		อ.เกาะสมุย	179.07	86.68	27.52	13.32
0.90	15.28		อ.เคียนซา	635.43	98.55	9.38	1.45
0.55	26.56		อ.เมืองสุราษฎร์ธานี	269.42	91.58	24.79	8.42
0.58	0.41		อ.เวียงสระ	183.60	63.00	107.81	37.00
0.12	6.66		อ.ไชยา	405.81	81.92	89.55	18.08
0.14	0.53		อ.กาญจนดิษฐ์	732.69	95.36	35.66	4.64
0.25	3.61		อ.คีรีรัฐนิคม	461.34	89.06	56.68	10.94
0.23	12.00		อ.ชัยบุรี	339.00	98.31	5.82	1.69
0.08	1.36		อ.คอนสัก	263.70	96.81	8.70	3.19
0.09	1.43		อ.ท่าฉาง	692.69	92.25	58.17	7.75
0.18	14.03		อ.ท่าชนะ	557.25	99.09	5.11	0.91
0.04	39.74		อ.บ้านตาขุน	244.93	34.71	460.79	65.29
0.00	0.00		อ.บ้านนาเดิม	149.63	75.86	47.62	24.14
0.03	7.37		อ.บ้านนาสาร	411.68	95.80	18.05	4.20
0.07	15.42		อ.พนม	375.23	77.55	108.60	22.45
0.01	35.31	อ.พระแสง	647.35	88.64	82.94	11.36	
0.03	13.41	อ.พุนพิน	834.83	98.31	14.38	1.69	
0.03	2.32	อ.วิภาวดี	323.31	98.35	5.44	1.65	
0.03	11.10	รวม		7,776.62	86.72	1,190.85	13.28
		รวมทั้งหมด		16,988.18	77.92	4,814.10	22.08

สัญลักษณ์

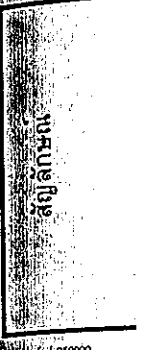
	เขตเทศบาลเมือง
	เขตเทศบาลนครและจังหวัด
	เขตเมือง
	พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ
	พื้นที่ดินน้ำ
	พื้นที่การเกษตร
	พื้นที่ป่าอนุรักษ์

1:1750000

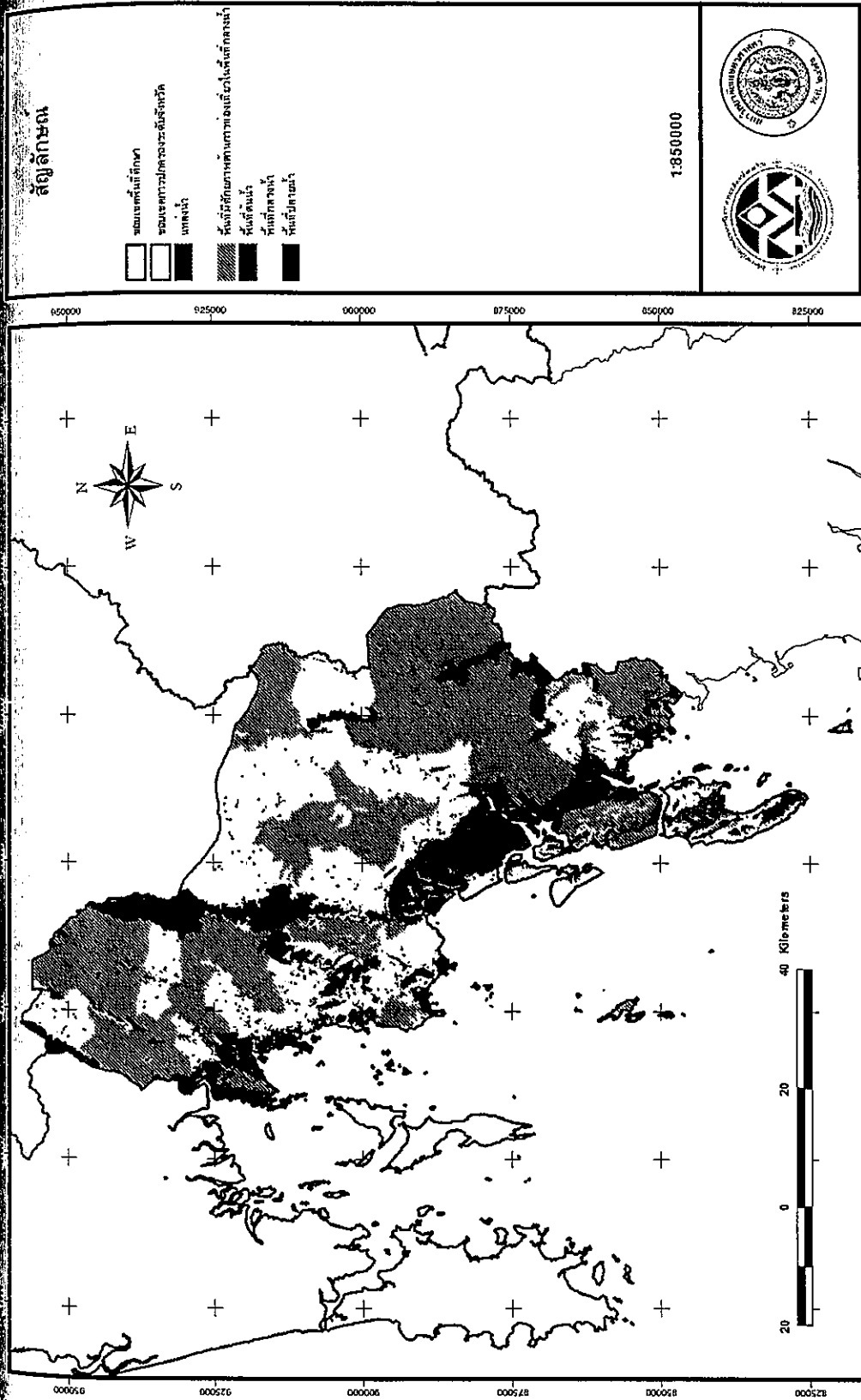

รูปที่ 4.9-7 พื้นที่ป่าอนุรักษ์และพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติในประเทศไทย

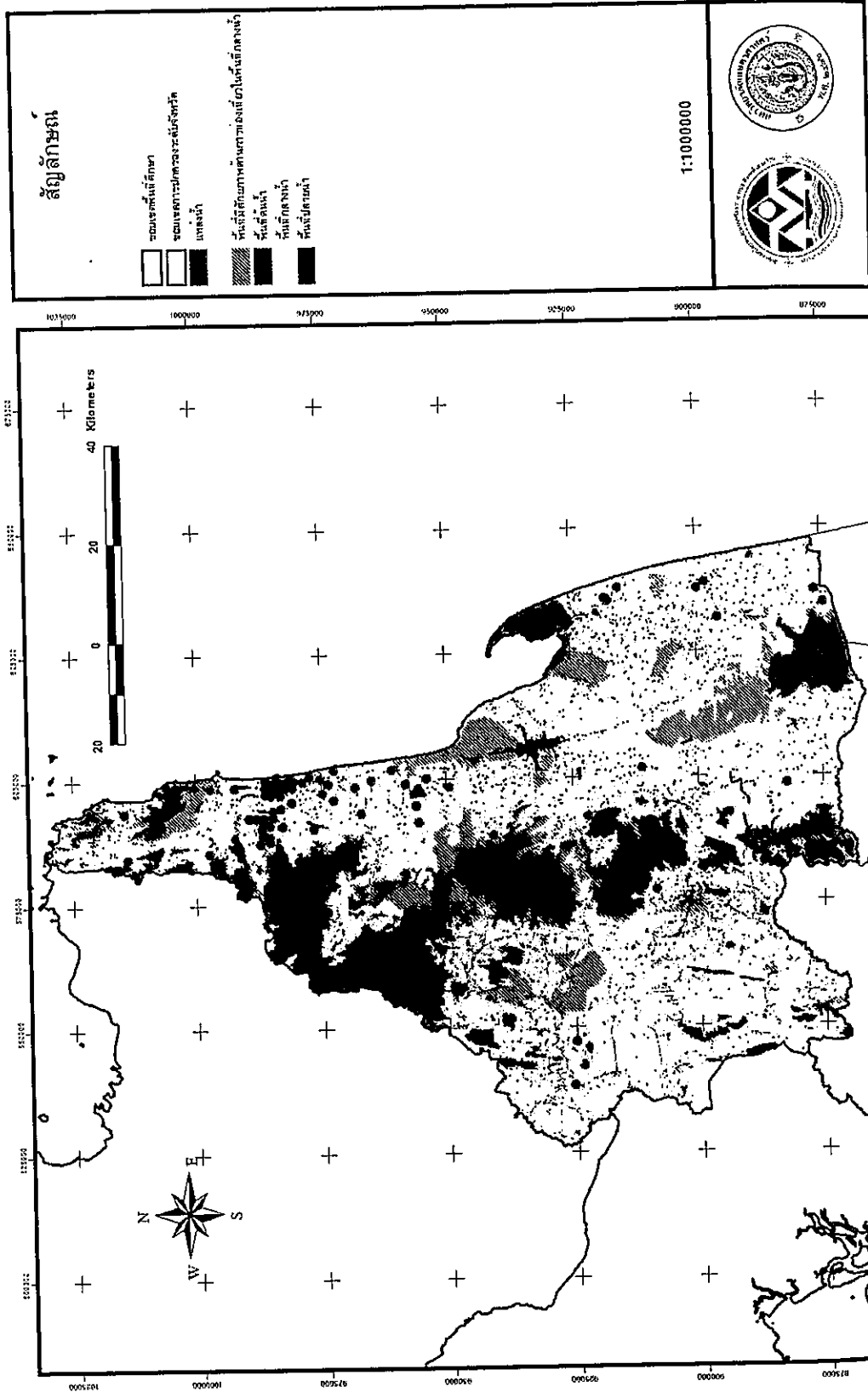
สัญลักษณ์

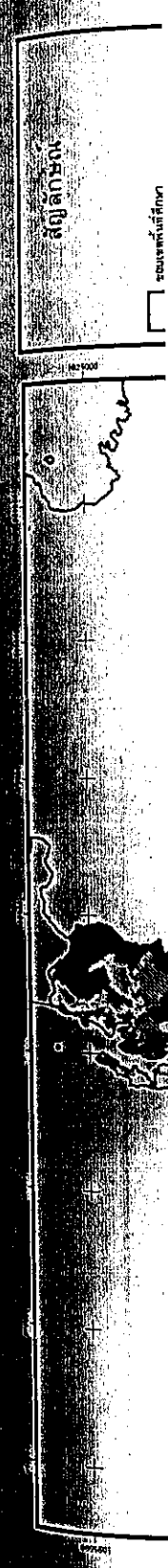

รูปที่ 4.3-7 พื้นที่ศักยภาพด้านพลังงานของพื้นที่ของพื้นที่ของประเทศไทย (พื้นที่สีเขียว)

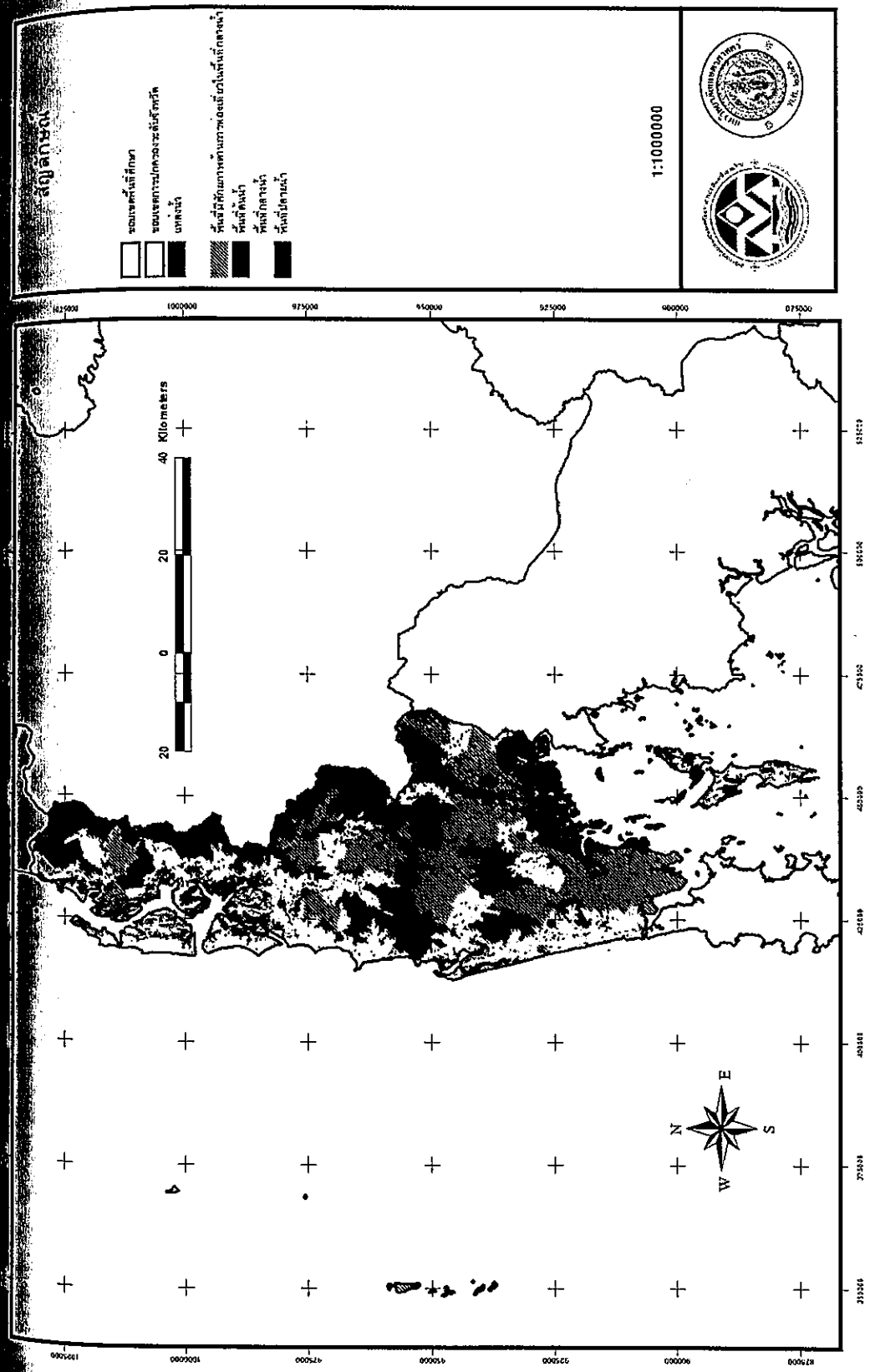
รูปที่ 4.3-8 พื้นที่ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดกระบี่ (ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

รูปที่ 4.99 พื้นที่เกษตรกรรมที่มีการพัฒนาทางรถไฟในจังหวัดสุพรรณบุรี

รูปที่ 4.3-9 พื้นที่ศักยภาพด้านเกษตรท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดนครศรีธรรมราช

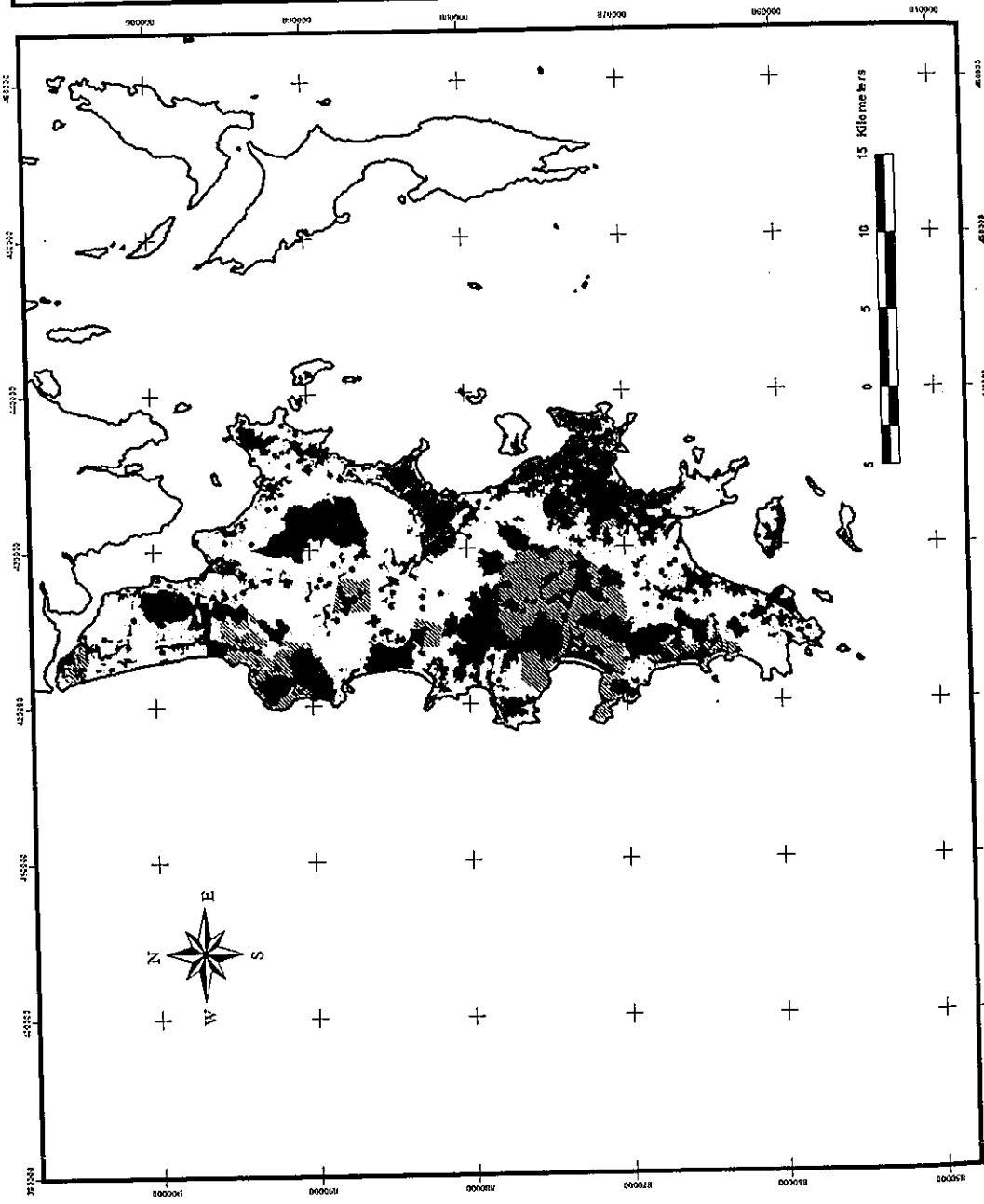
รูปที่ 4.3-10 พื้นที่ศักยภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดพังงา

(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

สัญลักษณ์

- ขอบเขตจังหวัด
- เขตเทศบาลนครจังหวัด
- เขตเมือง
- พื้นที่ติดทางตันทางรถไฟใช้ให้รถลง
- พื้นที่ป่า
- พื้นที่การชน
- พื้นที่ป่าอนุรักษ์

1:350000

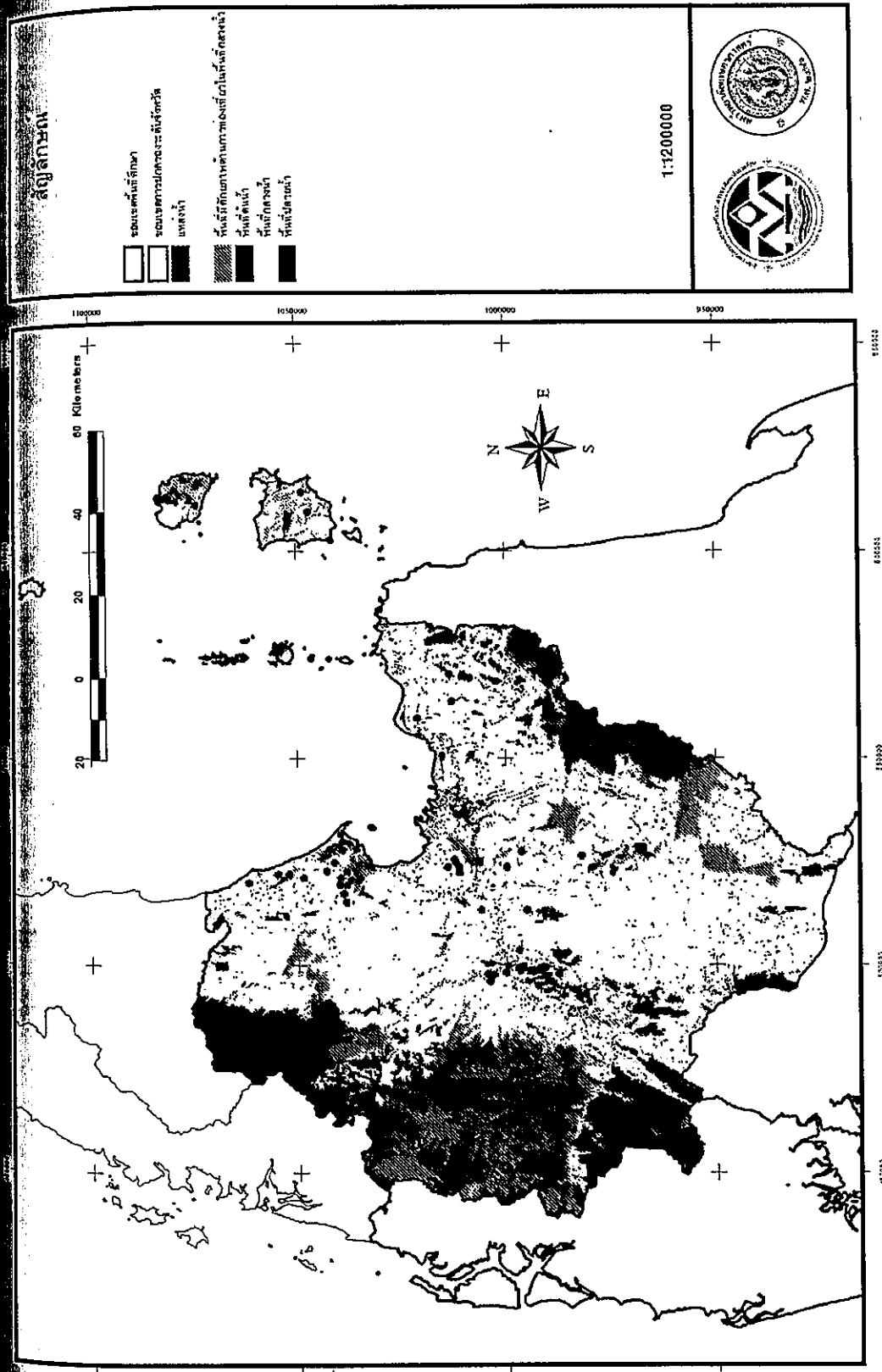

รูปที่ 4.3-14 พื้นที่สภาพต่างภาคของเขตรอบพื้นที่เมืองน้ำในจังหวัดภูเก็ต

สัญลักษณ์

รูปที่ 4.3-11 พื้นที่ศักยภาพด้านทรัพยากรท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดภูเก็ต

รูปที่ 4.3-12 พื้นที่ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

ตารางที่ 4.3

จังหวัด
พังงา
รวม
ภูเก็ต
รวม
สุราษฎร์ธานี
รวม

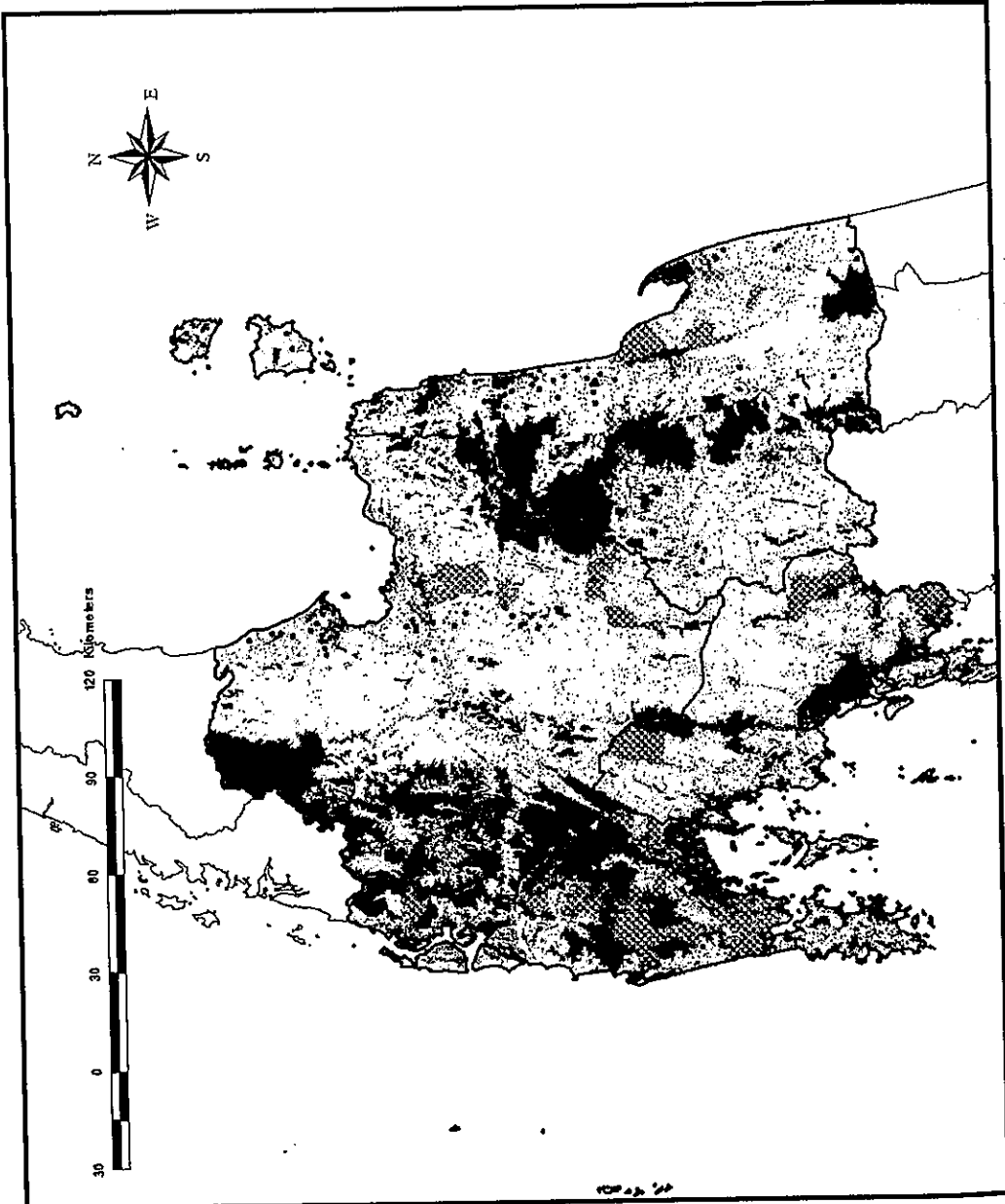
ตารางที่ 4.3-5 ศักยภาพในพื้นที่กลางน้ำของพื้นที่ศึกษา (พื้นที่พัฒนาด้านอุตสาหกรรม) (ต่อ)

จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
		พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
พังงา	อ.เกาะยาว	75.03	100.00	0.00	0.00
	อ.เมืองพังงา	100.93	55.23	81.81	44.77
	อ.กะปง	87.32	39.71	132.56	60.29
	อ.คุระบุรี	276.38	81.84	61.31	18.16
	อ.ตะกั่วทุ่ง	96.62	27.82	250.69	72.18
	อ.ตะกั่วป่า	326.81	100.00	0.00	0.00
	อ.ทับปุด	34.41	28.57	86.02	71.43
	อ.ท้ายเหมือง	162.01	40.96	233.49	59.04
	รวม		1,159.51	57.82	845.88
ภูเก็ต	อ.เมืองภูเก็ต	89.63	100.00	0.00	0.00
	อ.กะทู้	42.42	100.00	0.00	0.00
	อ.ถลาง	182.88	100.00	0.00	0.00
รวม		314.93	100.00	0.00	0.00
สุราษฎร์ธานี	อ.เกาะพะงัน	101.02	100.00	0.00	0.00
	อ.เกาะสมุย	214.51	100.00	0.00	0.00
	อ.เคียนซา	642.81	100.00	0.01	0.00
	อ.เมืองสุราษฎร์ธานี	126.33	43.93	161.26	56.07
	อ.เวียงสระ	197.94	68.13	92.58	31.87
	อ.ไชยา	485.63	97.58	12.06	2.42
	อ.กาญจนดิษฐ์	752.92	97.69	17.81	2.31
	อ.คีรีรัฐนิคม	516.33	99.98	0.10	0.02
	อ.ชัยบุรี	343.76	100.00	0.00	0.00
	อ.คอนสัก	274.82	100.00	0.00	0.00
	อ.ท่าฉาง	749.31	100.00	0.00	0.00
	อ.ท่าชนะ	562.10	100.00	0.00	0.00
	อ.บ้านตาขุน	703.56	100.00	0.00	0.00
	อ.บ้านนาเคิม	153.02	77.81	43.63	22.19
	อ.บ้านนาสาร	427.37	99.76	1.03	0.24
	อ.พนม	482.34	100.00	0.00	0.00
อ.พระแสง	654.53	89.90	73.51	10.10	
อ.พุนพิน	849.43	100.00	0.00	0.00	
อ.วิภาวดี	327.74	100.00	0.00	0.00	
รวม		8,565.48	95.52	401.99	4.48
รวมทั้งหมด		19,759.45	90.63	2,042.83	9.37

สัญลักษณ์

	ขอบเขตพื้นที่ศึกษา	
	ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด	
	แหล่งน้ำ	
	พื้นที่มีศักยภาพค่าอุตสาหกรรม	
	พื้นที่ลุ่มน้ำ	
	พื้นที่กลางน้ำ	
	พื้นที่ปลายน้ำ	

1:1750000

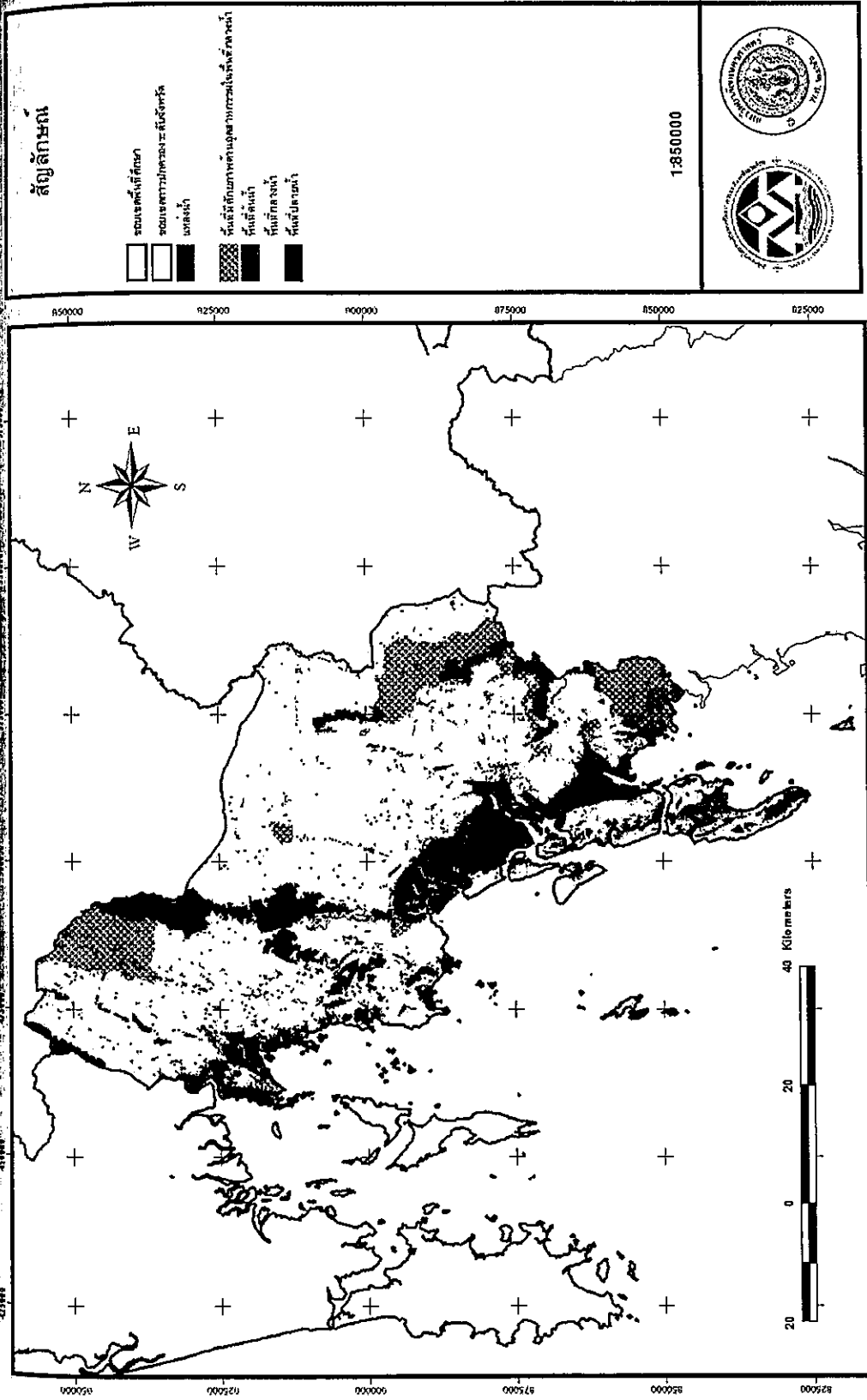
รูปที่ 4.3-14 พื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในพื้นที่ศึกษา

สัญลักษณ์

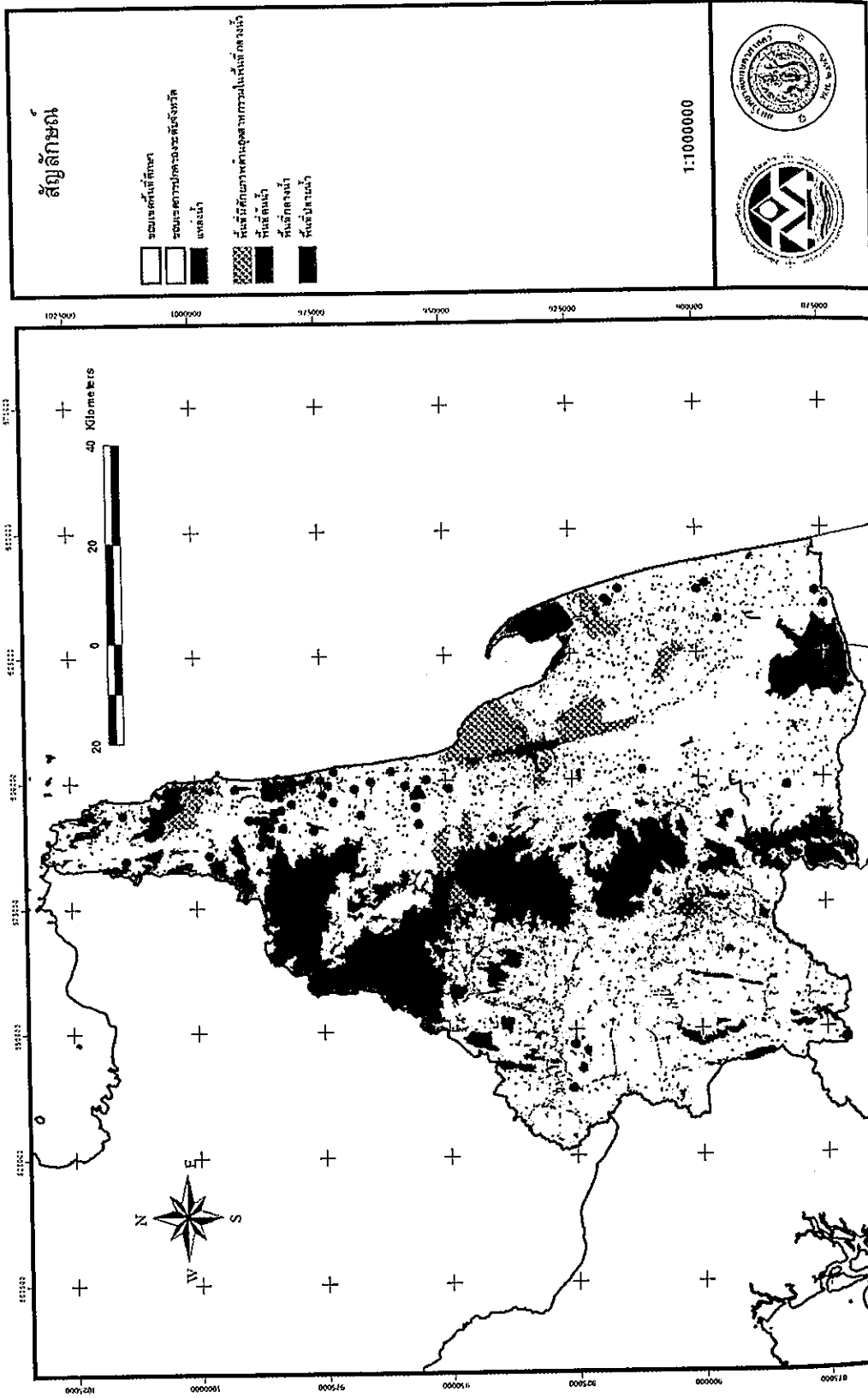

000020

รูปที่ 4.3-14 พื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในพื้นที่ศึกษา
 (ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

รูปที่ 4.3-14 พื้นที่ศักยภาพด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดกระบี่
 (ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

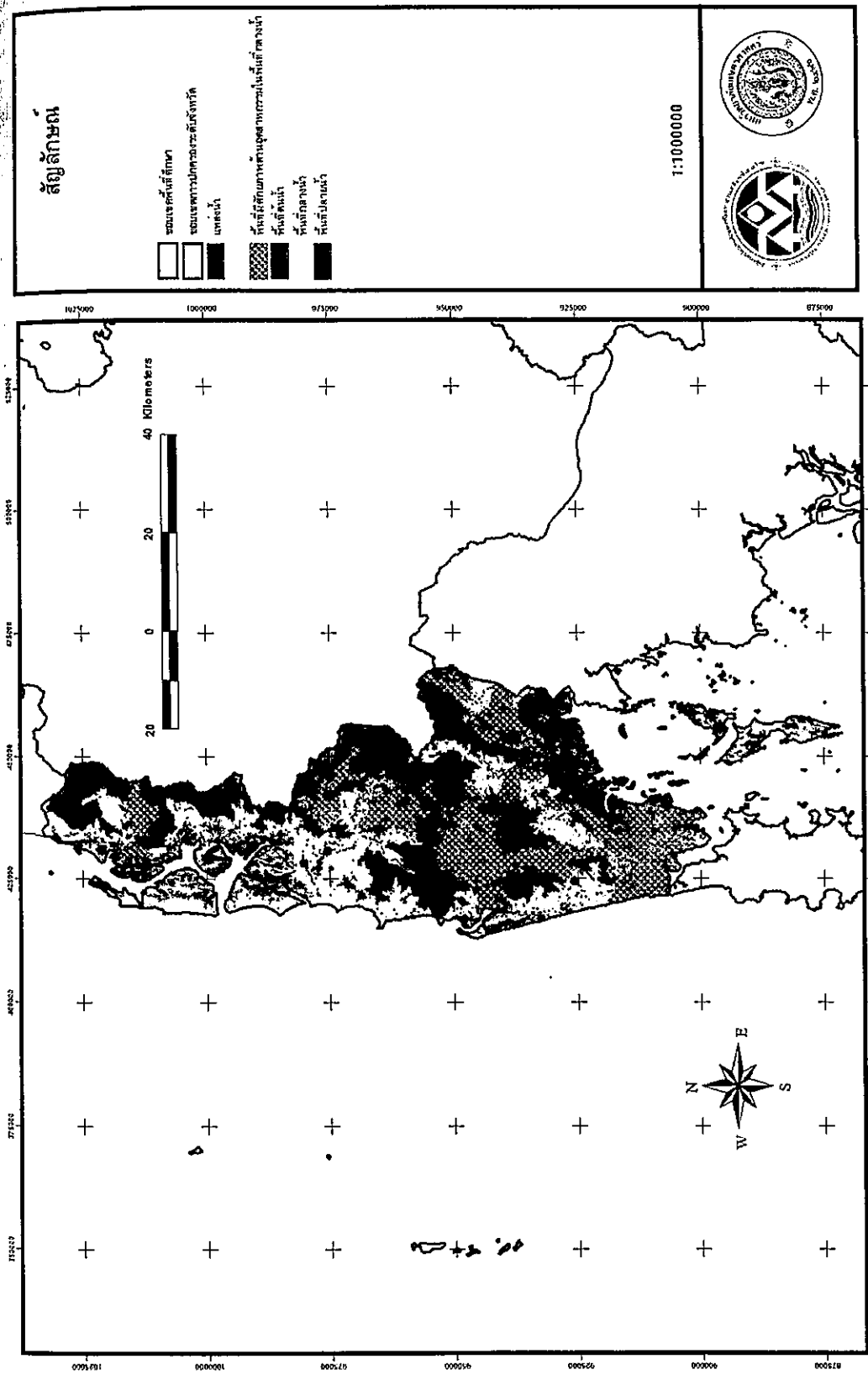
รูปที่ 4.3-15 พื้นที่เกษตรกรรมของพื้นที่ลุ่มน้ำในจังหวัดนครราชสีมา

สัญลักษณ์

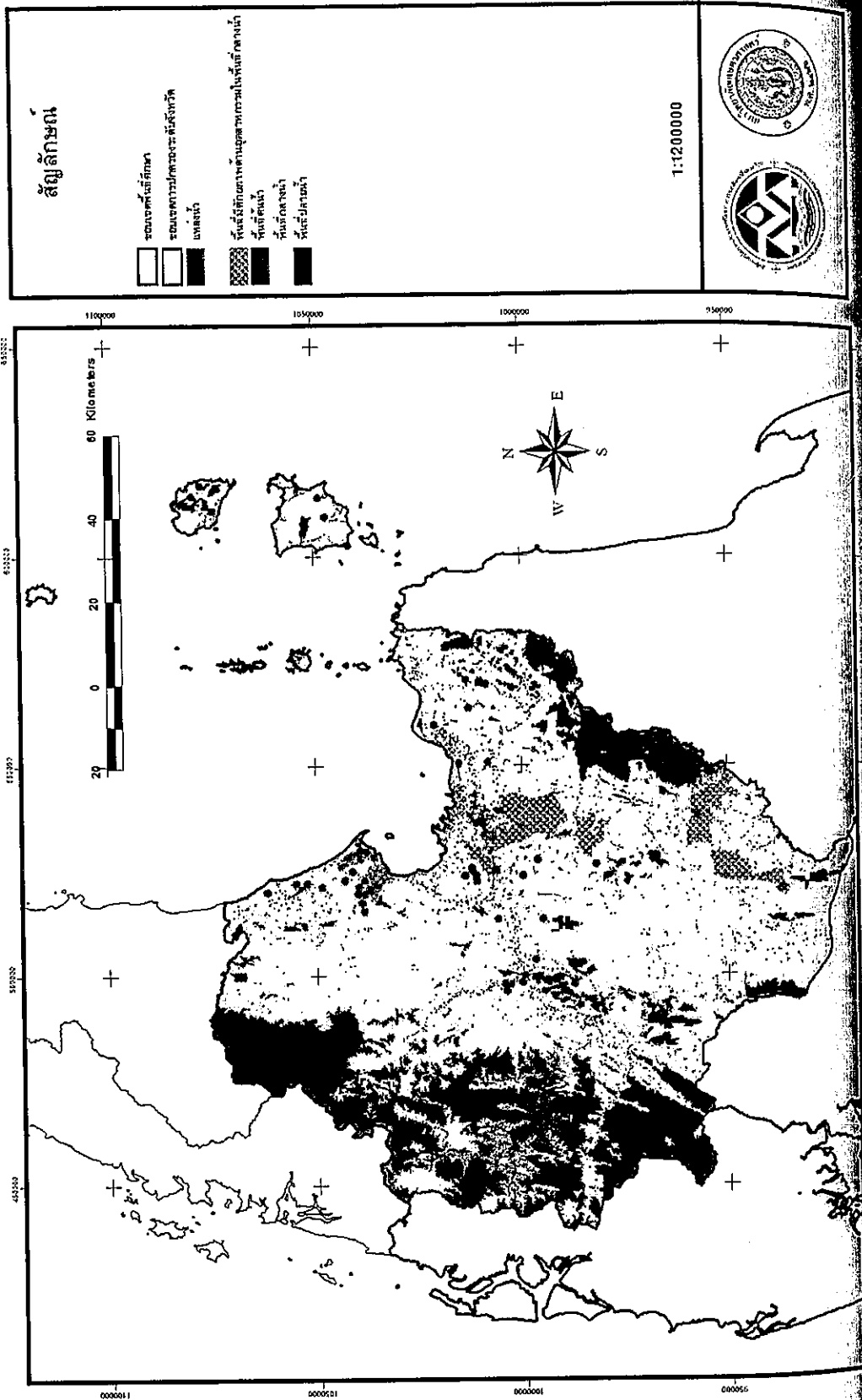

รูปที่ 4.3-15 พื้นที่ศึกษาทางด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดนครศรีธรรมราช
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

รูปที่ 4.3-16 พื้นที่ศึกษาทางด้านอุตสาหกรรมของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดพังงา
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

รายงานฉบับสมบูรณ์
 โดยกรมประเมินศักยภาพ
 ที่ยังมิได้ประกาศได้

(3) พื้นที่
 ศักยภาพ
 หลายจังหวัดได้
 จากการพัฒนา
 โดยรวมทั้ง 5
 ตารางกิโลเมตร
 ศักยภาพระดับ
 ทางด้านการเกษตร
 - จังหวัด
 (4:64) และระดับ
 - จังหวัด
 กิโลเมตร (ระดับ
 (รูปที่ 4.3-20)
 - จังหวัด
 (ร้อยละ 9.14)
 - จังหวัด
 (ร้อยละ 41.05)
 - จังหวัด
 (ร้อยละ 18.25)

(4) พื้นที่
 พื้นที่
 อุตสาหกรรม
 พื้นที่กลางน้ำ
 ทั้ง 3 ด้าน ระดับ
 จังหวัดกระบี่
 ร้อยละเฉลี่ย
 รูปที่ 4.3-24

(3) พื้นที่ที่มีศักยภาพการพัฒนาด้านการเกษตร

ศักยภาพการพัฒนาด้านการเกษตร ถือเป็นศักยภาพอีกด้านหนึ่งภายในพื้นที่ศึกษา โดยเฉพาะหลายจังหวัดได้กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาไปสู่จังหวัดนำร่องด้านการเกษตร และอุตสาหกรรมต่อเนื่อง จากการพัฒนาด้านเกษตรกรรม ผลการวิเคราะห์และประมวลผลด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ โดยรวมทั้ง 5 จังหวัด (รูปที่ 4.3-18) พบว่า ภายในพื้นที่ศึกษาส่วนใหญ่มีศักยภาพในระดับต่ำ 18,462.77 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 84.68 ของพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด โดยกระจายทั่วไปในแต่ละอำเภอ และมีศักยภาพระดับสูง 3,339.51 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 15.32) โดยมีรายละเอียดของพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการเกษตรในพื้นที่กลางน้ำในแต่ละจังหวัด ดังตารางที่ 4.3-6 และแยกอธิบายได้ดังนี้

- จังหวัดกระบี่ มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการเกษตรในสูง 514.44 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 14.61) และระดับต่ำ 3,005.62 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 85.39) (รูปที่ 4.3-19)
- จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการเกษตรในระดับสูง 876.26 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 12.53) และศักยภาพระดับต่ำ 6,118.17 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 87.47) (รูปที่ 4.3-20)
- จังหวัดพังงา มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการเกษตรในระดับสูง 183.28 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 9.14) และศักยภาพระดับต่ำ 1,822.11 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 90.86) (รูปที่ 4.3-21)
- จังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการเกษตรในระดับสูง 129.27 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 41.05) และศักยภาพระดับต่ำ 185.66 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 58.95) (รูปที่ 4.3-22)
- จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการเกษตรในระดับสูง 1,636.26 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 18.25) และศักยภาพระดับต่ำ 7,331.21 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 81.75) (รูปที่ 4.3-23)

(4) สรุปพื้นที่ที่มีศักยภาพการพัฒนาโดยรวมของพื้นที่กลางน้ำ

พื้นที่กลางน้ำส่วนใหญ่มีศักยภาพในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 67.70 ของพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด ส่วนพื้นที่ที่มีศักยภาพสูง เมื่อพิจารณาศักยภาพโดยรวมในแต่ละด้านของพื้นที่ (ด้านท่องเที่ยว ด้านอุตสาหกรรม ด้านเกษตร) พบว่า มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูงที่สุด (ร้อยละ 12.96 ของพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด) รองลงมาคือศักยภาพด้านการเกษตร (ร้อยละ 7.54) และเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพทั้ง 3 ด้าน ร้อยละ 4.26 ของพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด จังหวัดที่มีศักยภาพทั้ง 3 ด้านมากที่สุดคือ จังหวัดกระบี่ คิดเป็นร้อยละ 12.26 ของพื้นที่จังหวัด หรือประมาณ 431.47 ตารางกิโลเมตร รายละเอียดของพื้นที่ที่มีศักยภาพการพัฒนาโดยรวมของพื้นที่กลางน้ำ แสดงดังตารางที่ 4.3-7 และรูปที่ 4.3-24

ตารางที่ 4.3-6 ศักยภาพในพื้นที่กลางน้ำของพื้นที่ศึกษา (พื้นที่พัฒนาด้านเกษตร)

จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
		พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
กระบี่	อ.เกาะลันตา	109.00	67.35	52.85	32.65
	อ.เขาพนม	754.01	98.80	9.18	1.20
	อ.เมืองกระบี่	451.10	98.30	7.82	1.70
	อ.เหนือคลอง	241.55	93.42	17.01	6.58
	อ.คลองท่อม	638.21	83.15	129.33	16.85
	อ.ปลายพระยา	239.86	63.82	135.98	36.18
	อ.ลำทับ	115.14	43.68	148.47	56.32
	อ.อ่าวลึก	456.75	97.07	13.80	2.93
รวม		3,005.62	85.39	514.44	14.61
นครศรีธรรมราช	อ.เฉลิมพระเกียรติ	182.10	100.00	0.00	0.00
	อ.เชียรใหญ่	247.03	82.78	51.37	17.22
	อ.เมืองนครศรีธรรมราช	236.65	51.37	224.02	48.63
	อ.ขนอม	166.10	79.60	42.56	20.40
	อ.จุฬาภรณ์	189.68	99.98	0.04	0.02
	อ.ฉวาง	266.17	80.92	62.74	19.08
	อ.ชะอวด	506.18	91.91	44.56	8.09
	อ.ช้างกลาง	124.42	77.92	35.26	22.08
	อ.กำแพงเพชร	143.20	100.00	0.00	0.00
	อ.ท่าศาลา	346.86	98.87	3.95	1.13
	อ.ทุ่งใหญ่	563.30	99.33	3.81	0.67
	อ.ทุ่งสง	569.11	97.54	14.36	2.46
	อ.นบพิตำ	309.18	100.00	0.00	0.00
	อ.นาบอน	193.99	98.40	3.16	1.60
	อ.บางขัน	432.23	100.00	0.00	0.00
	อ.ปากพนัง	330.28	77.41	96.36	22.59
	อ.พรหมคีรี	61.20	39.71	92.93	60.29
	อ.พระพรหม	141.63	100.00	0.00	0.00
	อ.พิปูน	120.37	81.44	27.42	18.56
	อ.ร่อนพิบูลย์	243.99	76.32	75.72	23.68
อ.ลานสกา	91.51	73.66	32.73	26.34	
อ.สิชล	317.26	87.81	44.02	12.19	
อ.หัวไทร	335.72	94.04	21.26	5.96	
รวม		6,118.17	87.47	876.26	12.53

ตารางที่ 4.3

จังหวัด	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
กระบี่	3,005.62	85.39
นครศรีธรรมราช	6,118.17	87.47
รวม	9,123.79	86.43

ตารางที่ 4.3-6 ศักยภาพในพื้นที่กลางน้ำของพื้นที่ศึกษา (พื้นที่พัฒนาด้านเกษตร) (ต่อ)

ศักยภาพสูง	ร้อยละ	จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
				พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
32.65		พังงา	อ.เกาะยาว	74.53	99.33	0.50	0.67
1.20			อ.เมืองพังงา	168.08	91.98	14.66	8.02
1.70			อ.กะปง	218.92	99.56	0.96	0.44
6.58			อ.คุระบุรี	332.66	98.51	5.04	1.49
16.85			อ.ตะกั่วทุ่ง	285.35	82.16	61.97	17.84
36.18			อ.ตะกั่วป่า	229.64	70.27	97.18	29.73
56.32			อ.ทับปุด	119.96	99.61	0.47	0.39
2.93			อ.ท้ายเหมือง	392.98	99.36	2.51	0.64
14.61			รวม		1,822.11	90.86	183.28
0.00		ภูเก็ต	อ.เมืองภูเก็ต	52.98	56.86	40.19	43.14
17.22			อ.กะทู้	8.70	20.39	33.95	79.61
48.63			อ.ถลาง	123.98	69.22	55.13	30.78
20.40		รวม		185.66	58.95	129.27	41.05
0.02		สุราษฎร์ธานี	อ.เกาะพะงัน	94.50	93.73	6.32	6.27
19.08			อ.เกาะสมุย	22.81	10.65	191.28	89.35
8.09			อ.เคียนซา	550.78	85.85	90.78	14.15
22.08			อ.เมืองสุราษฎร์ธานี	32.09	10.53	272.63	89.47
0.00			อ.เวียงสระ	102.76	35.44	187.18	64.56
1.13			อ.ไชยา	465.50	93.72	31.20	6.28
0.67			อ.กาญจนดิษฐ์	695.53	90.42	73.69	9.58
2.46			อ.คีรีรัฐนิคม	460.44	89.33	54.97	10.67
0.00			อ.ชัยบุรี	343.08	100.00	0.00	0.00
1.60			อ.ดอนสัก	243.58	88.81	30.70	11.19
0.00			อ.ท่าฉาง	736.30	98.46	11.53	1.54
22.59			อ.ท่าชนะ	435.96	77.71	125.03	22.29
60.29			อ.บ้านตาขุน	636.85	90.70	65.33	9.30
0.00			อ.บ้านนาเดิม	79.10	40.30	117.17	59.70
18.56			อ.บ้านนาสาร	330.78	77.37	96.78	22.63
23.68			อ.พนม	464.21	96.43	17.18	3.57
26.34		อ.พระแสง	486.85	67.00	239.75	33.00	
12.19		อ.พุนพิน	823.00	97.08	24.75	2.92	
5.96		อ.วิภาวดี	327.09	100.00	0.00	0.00	
12.53		รวม		7,331.21	81.75	1,636.26	18.25
		รวมทั้งหมด		18,462.77	84.68	3,339.51	15.32

ตารางที่ 4.3-7 ศักยภาพการพัฒนาโดยรวมของพื้นที่กึ่งกลางน้ำ

จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพสูง						
		การเกษตร	ท่องเที่ยว	อุตสาหกรรม	เกษตร ท่องเที่ยว	เกษตร อุตสาหกรรม	เกษตร อุตสาหกรรม ท่องเที่ยว	อุตสาหกรรม ท่องเที่ยว
กระบี่	อ.เกาะลันตา	18.84	36.98	0.00	32.10	0.89	0.83	0.00
	อ.เขาพนม	0.00	229.04	0.00	0.00	0.00	9.14	0.00
	อ.เมือง	0.87	87.16	0.00	0.18	0.07	6.67	0.00
	อ.เหนือคลอง	15.77	124.80	0.00	0.62	0.15	0.41	0.00
	อ.คลองท่อม	0.01	371.91	0.00	2.17	3.39	123.30	0.00
	อ.ปลายพระยา	0.91	90.95	0.02	1.26	0.91	135.14	0.02
	อ.ลำทับ	0.00	114.54	0.00	1.41	0.27	146.25	0.00
	อ.อ่าวลึก	0.69	340.76	0.00	3.15	0.30	9.73	0.00
รวม		37.09	1,396.15	0.02	40.90	5.97	431.47	0.02
นครศรีธรรมราช	อ.เฉลิมพระเกียรติ	0.00	37.87	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.เชียรใหญ่	32.65	16.91	0.00	0.00	0.00	18.72	0.00
	อ.เมือง	16.17	3.43	0.00	0.04	113.53	94.28	0.00
	อ.ขนอม	38.19	17.88	0.00	4.37	0.00	0.00	0.00
	อ.จุฬาภรณ์	0.04	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.ฉวาง	32.01	47.86	0.00	30.74	0.00	0.00	0.00
	อ.ชะอวด	18.14	57.21	0.00	26.42	0.00	0.00	0.00
	อ.ช้างกลาง	0.18	7.34	0.00	35.08	0.00	0.00	0.00
	อ.ตำพรหมนคร	0.00	0.58	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.ท่าศาลา	3.95	24.04	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.ทุ่งใหญ่	3.81	3.13	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.ทุ่งสง	2.28	9.11	0.00	0.08	0.00	12.00	0.00
	อ.นบพิตำ	0.00	37.11	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.นาบอน	3.16	2.67	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.บางขัน	0.00	6.37	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.ปากพนัง	63.18	59.09	0.00	0.00	33.17	0.00	0.00
	อ.พรหมคีรี	38.66	6.98	0.00	3.01	0.00	51.26	0.00
	อ.พระพรหม	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
	อ.พิปูน	27.13	10.61	0.00	0.29	0.00	0.00	0.00
อ.ร่อนพิบูลย์	72.20	45.79	0.00	3.52	0.00	0.00	0.00	
อ.ลานสกา	6.75	17.89	0.00	25.96	0.00	0.01	0.00	
อ.สิชล	5.79	10.09	0.00	3.79	0.00	34.44	0.00	
อ.หัวไทร	21.26	8.18	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	
รวม		385.55	430.14	0.00	133.30	146.71	210.72	0.00

หมายเหตุ : พื้นที่กึ่งกลางน้ำทั้งหมด 21,801.99 ตารางกิโลเมตร

ตารางที่ 4.3-

จังหวัด	อำเภอ
กระบี่	อ.เกาะลันตา
	อ.เขาพนม
	อ.เมือง
	อ.เหนือคลอง
	อ.คลองท่อม
	อ.ปลายพระยา
	อ.ลำทับ
	อ.อ่าวลึก
รวม	
นครศรีธรรมราช	อ.เฉลิมพระเกียรติ
	อ.เชียรใหญ่
	อ.เมือง
	อ.ขนอม
	อ.จุฬาภรณ์
	อ.ฉวาง
	อ.ชะอวด
	อ.ช้างกลาง
	อ.ตำพรหมนคร
	อ.ท่าศาลา
	อ.ทุ่งใหญ่
	อ.ทุ่งสง
	อ.นบพิตำ
	อ.นาบอน
	อ.บางขัน
	อ.ปากพนัง
	อ.พรหมคีรี
	อ.พระพรหม
	อ.พิปูน
อ.ร่อนพิบูลย์	
อ.ลานสกา	
อ.สิชล	
อ.หัวไทร	
รวม	

ตารางที่ 4.3-7 ศักยภาพการพัฒนาโดยรวมของพื้นที่ที่กลางน้ำ (ต่อ)

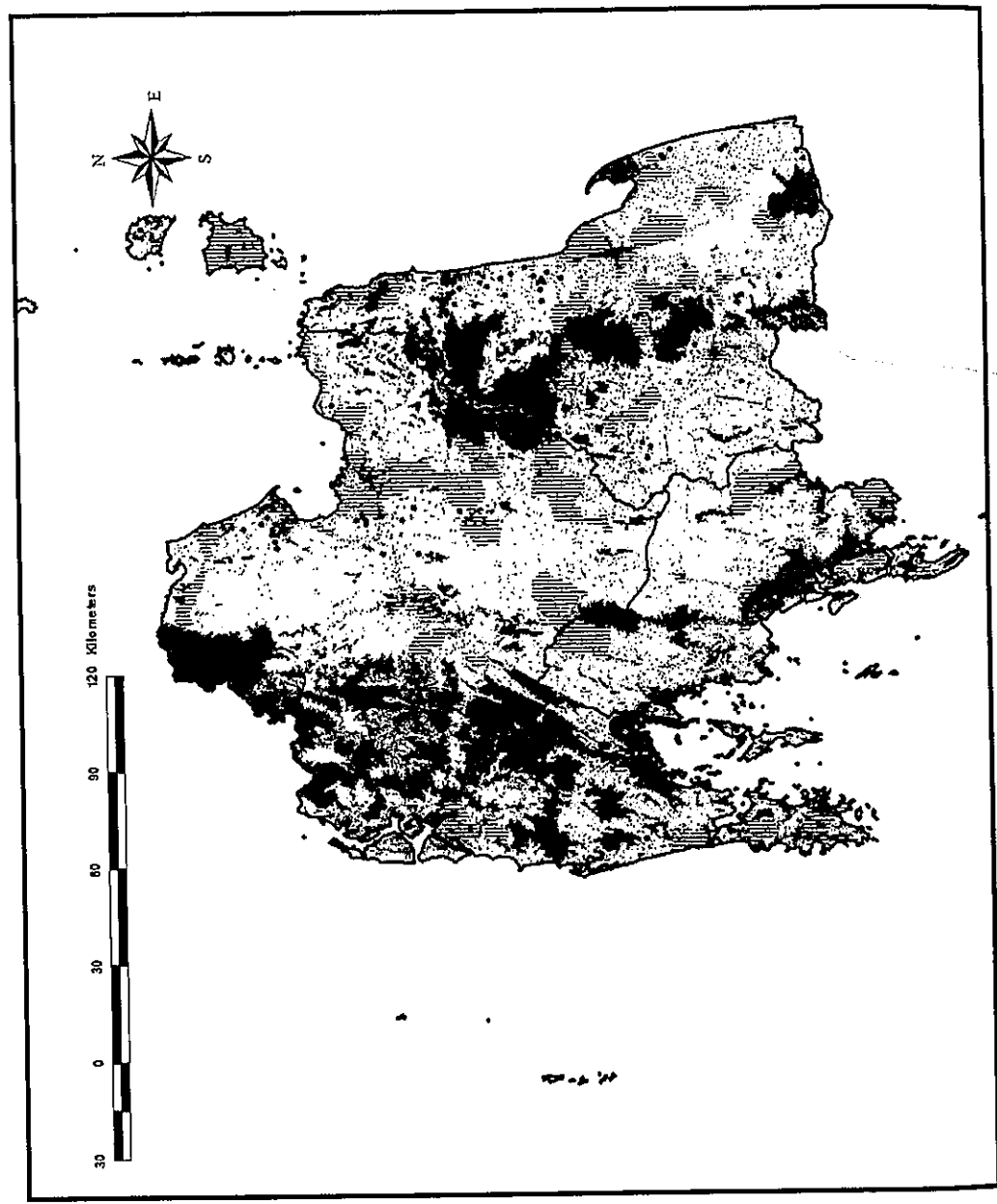
หน่วย : ตร.กม.

จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพสูง							ศักยภาพต่ำ
		การเกษตร	ท่องเที่ยว	อุตสาหกรรม	เกษตรท่องเที่ยว	เกษตรอุตสาหกรรม	อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	อุตสาหกรรม	
สุราษฎร์ธานี	อ.เกาะยาว	0.00	0.00	50.51	0.00	0.46	0.04	0.14	23.48
	อ.เมือง	0.00	49.78	0.00	0.00	0.04	14.54	66.80	50.61
	อ.กะปง	0.00	7.41	11.01	0.00	0.03	0.93	119.89	79.45
	อ.คุระบุรี	0.00	12.50	25.21	0.00	0.05	4.96	41.43	262.41
	อ.ตะกั่วทุ่ง	0.00	40.83	7.85	0.00	60.64	0.99	179.87	55.28
	อ.ตะกั่วป่า	0.00	0.95	55.28	0.00	59.17	37.49	1.55	170.63
	อ.ทับปุด	0.00	0.26	0.31	0.00	0.00	0.47	84.79	33.96
	อ.ท้ายเหมือง	0.00	22.06	76.35	0.00	0.00	2.50	153.40	139.08
รวม		0.00	133.78	226.52	0.00	120.38	61.92	647.87	814.92
ภูเก็ต	อ.เมือง	36.71	0.00	0.00	3.38	0.00	0.00	0.00	52.84
	อ.กะทู้	1.50	0.00	0.00	32.37	0.00	0.00	0.00	8.68
	อ.ถลาง	43.06	2.14	0.00	12.74	0.00	0.00	0.00	121.52
รวม		81.26	2.14	0.00	48.49	0.00	0.00	0.00	183.04
นครศรีธรรมราช	อ.เกาะพะงัน	6.03	23.41	0.00	0.28	0.00	0.00	0.00	71.04
	อ.เกาะสมุย	164.17	0.34	0.00	27.02	0.00	0.00	0.00	22.45
	อ.เคียนซา	88.33	6.94	0.00	2.39	0.01	0.00	0.00	543.57
	อ.เมือง	105.85	0.13	0.00	5.79	142.13	18.73	0.00	33.61
	อ.เวียงสระ	80.13	0.25	0.00	14.61	0.00	92.35	0.00	102.46
	อ.ไชยา	15.24	73.30	0.00	3.92	0.20	11.83	0.00	391.98
	อ.กาญจนดิษฐ์	53.77	33.35	0.00	2.12	17.77	0.00	0.00	661.83
	อ.คีรีรัฐนิคม	53.60	55.11	0.00	1.25	0.08	0.01	0.00	405.10
	อ.ชัยบุรี	0.00	5.79	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	337.12
	อ.คอนสัก	30.16	8.12	0.00	0.53	0.00	0.00	0.00	235.34
	อ.ท่าฉาง	11.16	57.48	0.00	0.37	0.00	0.00	0.00	678.45
	อ.ท่าชนะ	122.21	2.32	0.00	2.75	0.00	0.00	0.00	433.42
	อ.บ้านตาขุน	59.26	452.21	0.00	6.03	0.00	0.00	0.00	184.32
	อ.บ้านนาเดิม	53.88	0.64	0.00	19.71	16.51	27.01	0.00	78.42
	อ.บ้านนาสาร	91.47	12.71	0.00	4.22	0.01	1.02	0.00	317.91
	อ.พนม	17.17	108.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	355.98
	อ.พระแสง	162.10	4.50	0.02	5.59	0.92	73.78	0.02	482.12
อ.พุนพิน	24.74	14.30	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	808.28	
อ.วิภาวดี	0.00	5.41	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	321.52	
รวม		1,139.26	864.31	0.02	96.58	177.63	224.74	0.02	6,464.92
รวมทั้งหมด		1,643.15	2,826.51	226.55	319.27	450.69	928.84	647.90	14,759.36
ค่าเฉลี่ย		7.54	12.96	1.04	1.46	2.07	4.26	2.97	67.70

สัญลักษณ์

- ภูมิประเทศที่ลึกลับ
- ภูมิประเทศที่มีการเกษตรระดับพื้นที่
- เขตชลประทาน
- พื้นที่ที่มีการปลูกพืชแบบผสมผสานในเชิงอุตสาหกรรม
- พื้นที่เกษตร
- พื้นที่เกษตรน้ำ
- พื้นที่ป่าชายเลน

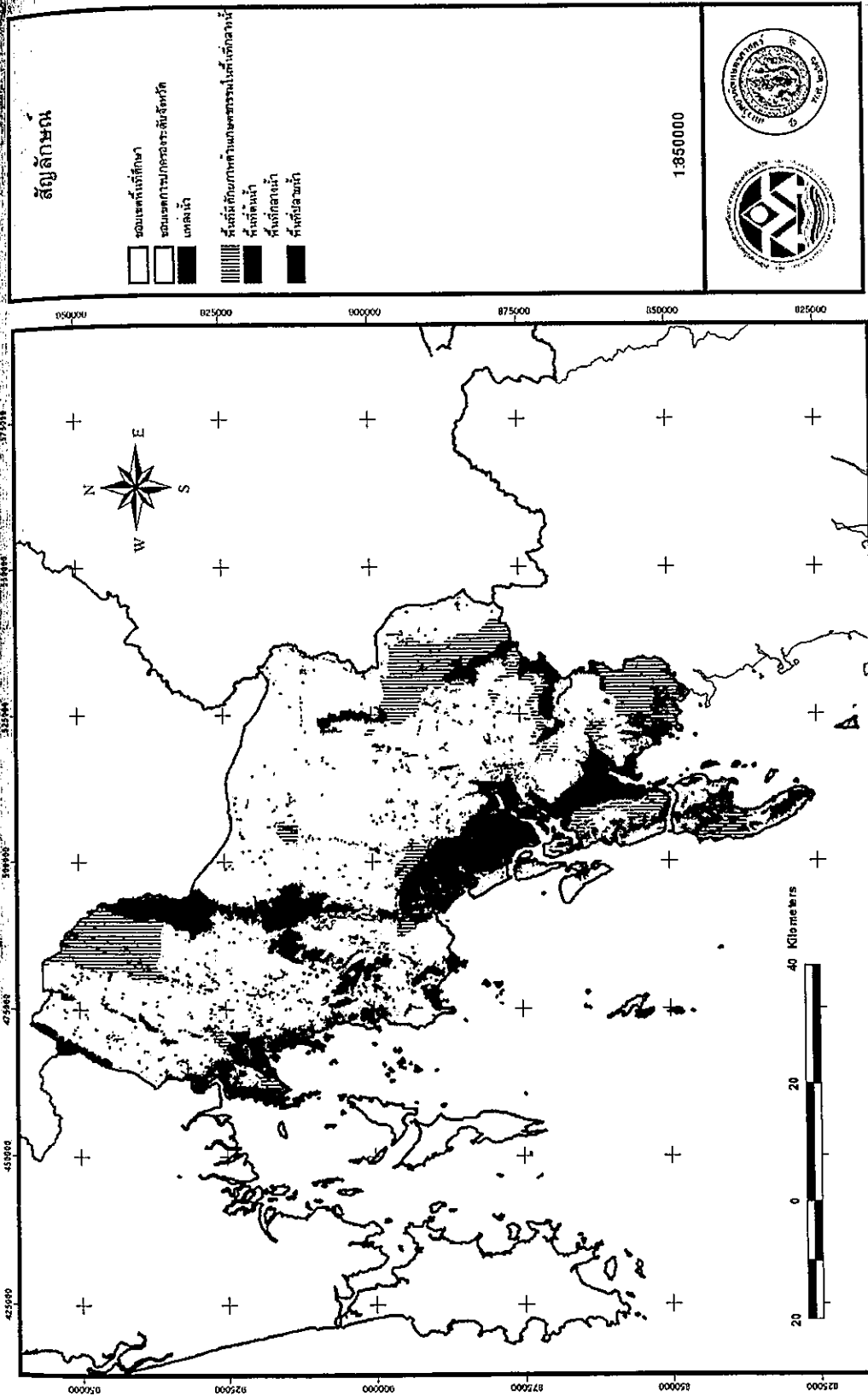
1:1750000

รูปที่ 4.9-10 พื้นที่เกษตรกรรมและป่าชายเลนของพื้นที่ภาคกลางในประเทศไทย

สัญลักษณ์

รูปที่ 4.3-18 พื้นที่ศักยภาพด้านการเกษตรของพื้นที่ลุ่มน้ำในพื้นที่ศึกษา

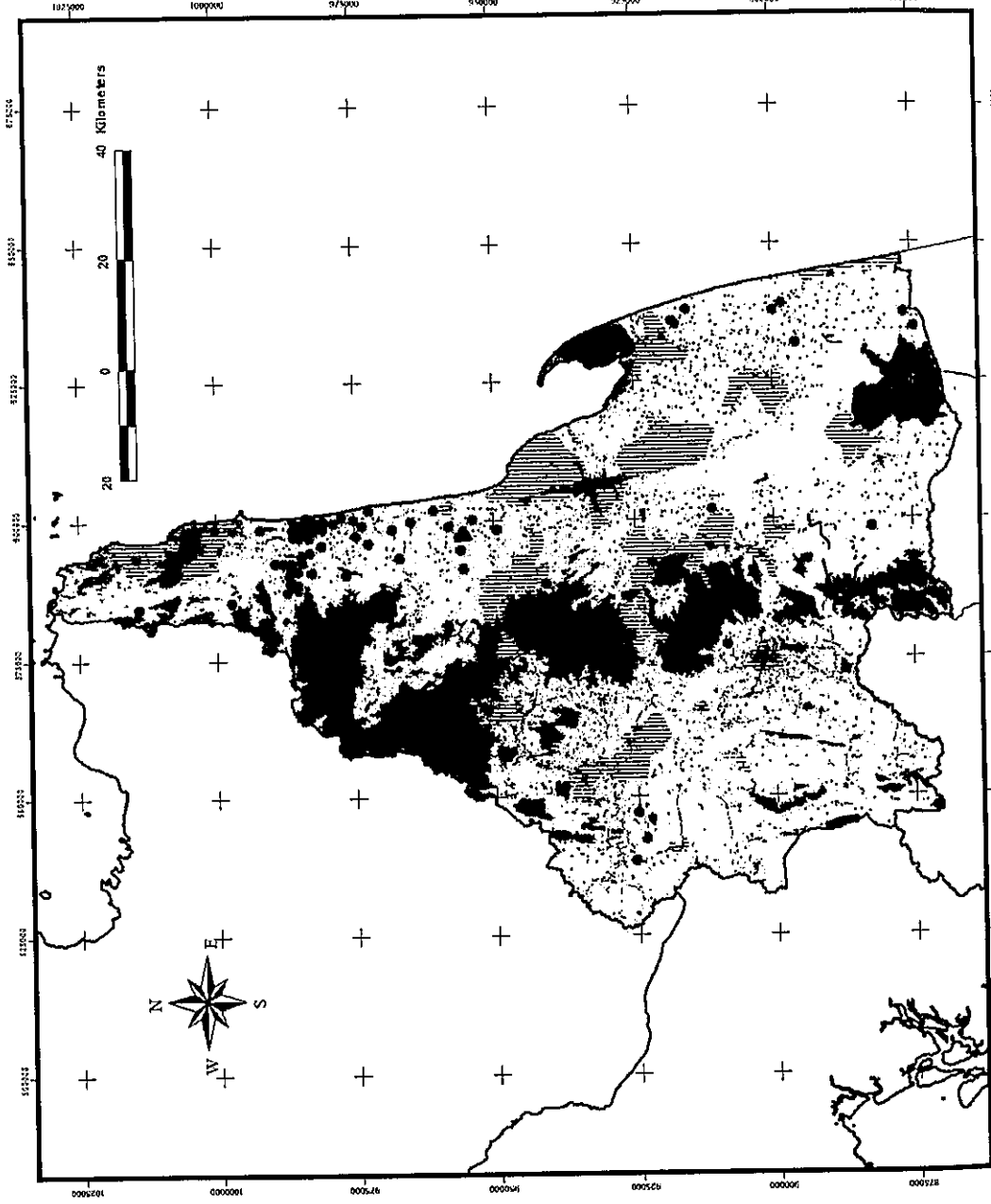

รูปที่ 4.3-19 พื้นที่ศักยภาพด้านการเกษตรของพื้นที่ลุ่มน้ำในจังหวัดกระบี่ (ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

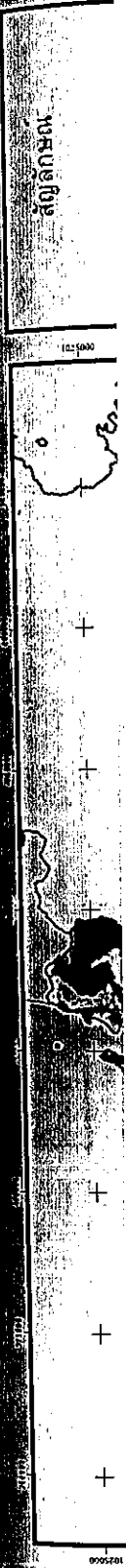
สัญลักษณ์

- ส่วนเขตสิ่งปลูกสร้าง
- ส่วนเขตการวางผังเมืองระดับจังหวัด
- เขตชลประทาน
- พื้นที่ที่มีสภาพภูมิประเทศที่ราบในระดับที่ต่ำกว่า 10 เมตร
- พื้นที่ที่ต่ำน้ำ
- พื้นที่ที่ลาดชัน
- พื้นที่ที่มีสภาพน้ำ

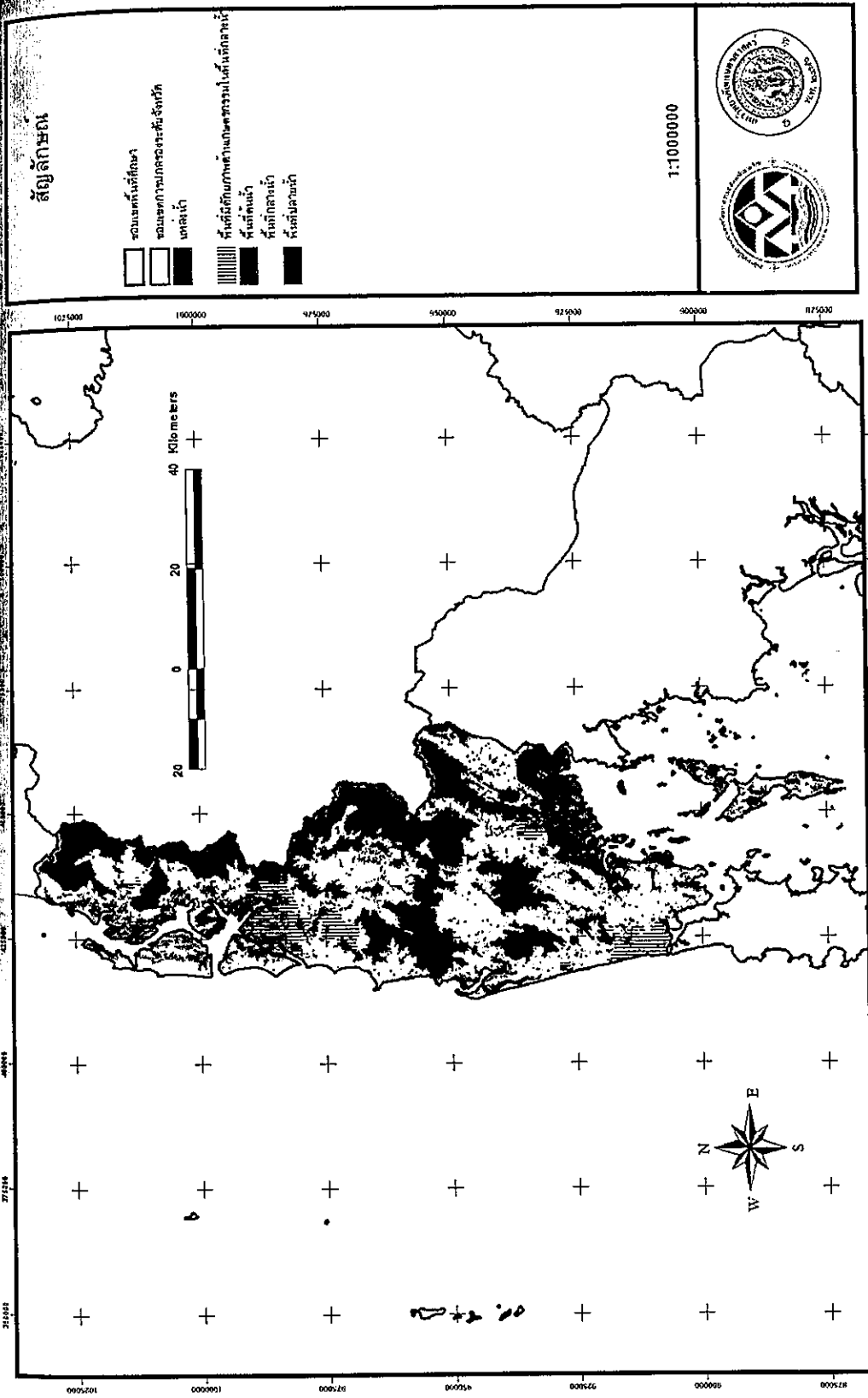
1:1000000

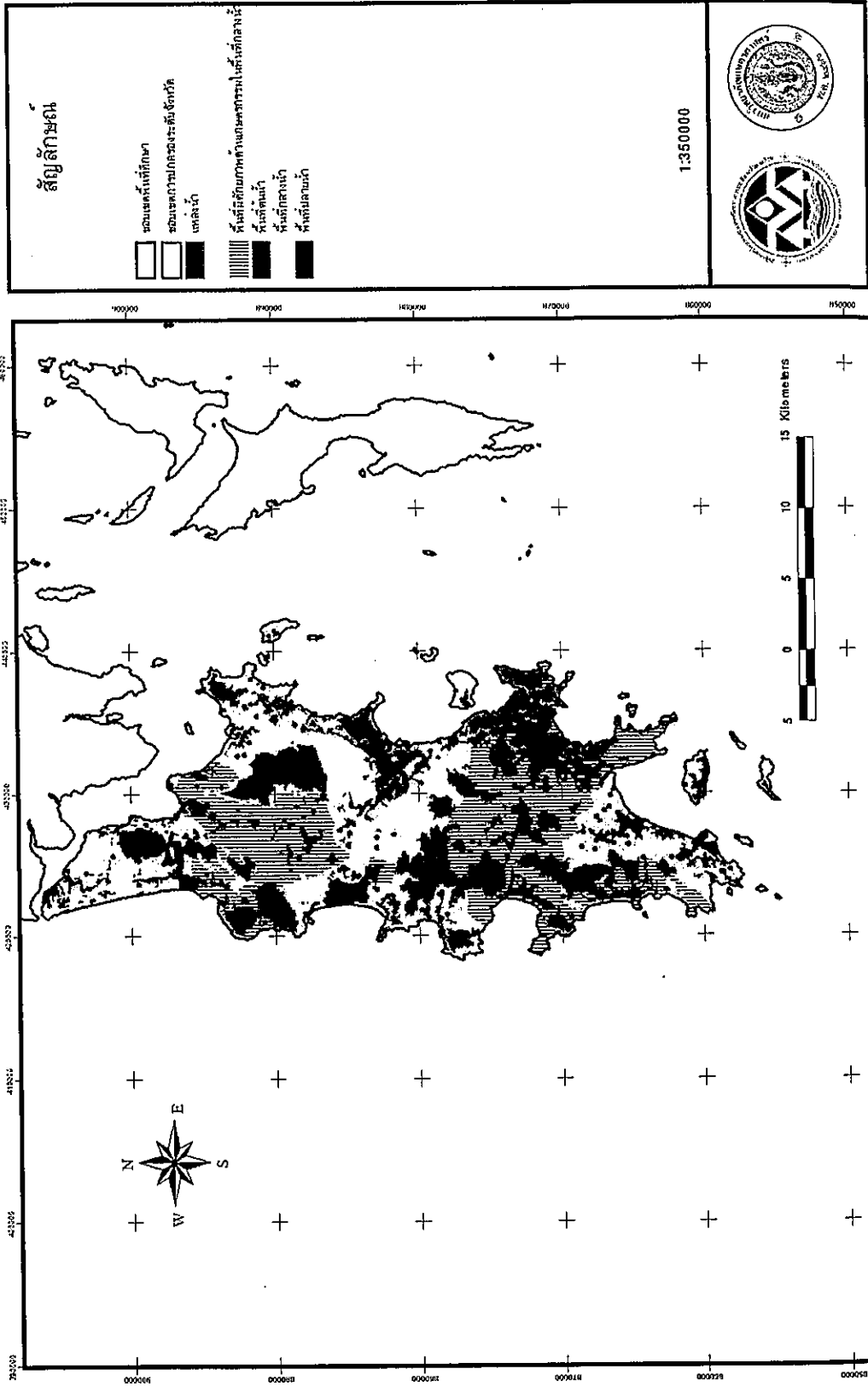
รูปที่ 2-20 พื้นที่ศักยภาพด้านการเกษตรของพื้นที่บริเวณเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย

รูปที่ 4.3-20 พื้นที่ศักยภาพด้านภาพเกษตรของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดนครศรีธรรมราช

รูปที่ 4.3-21 พื้นที่ศักยภาพด้านการเกษตรของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดพังงา
(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

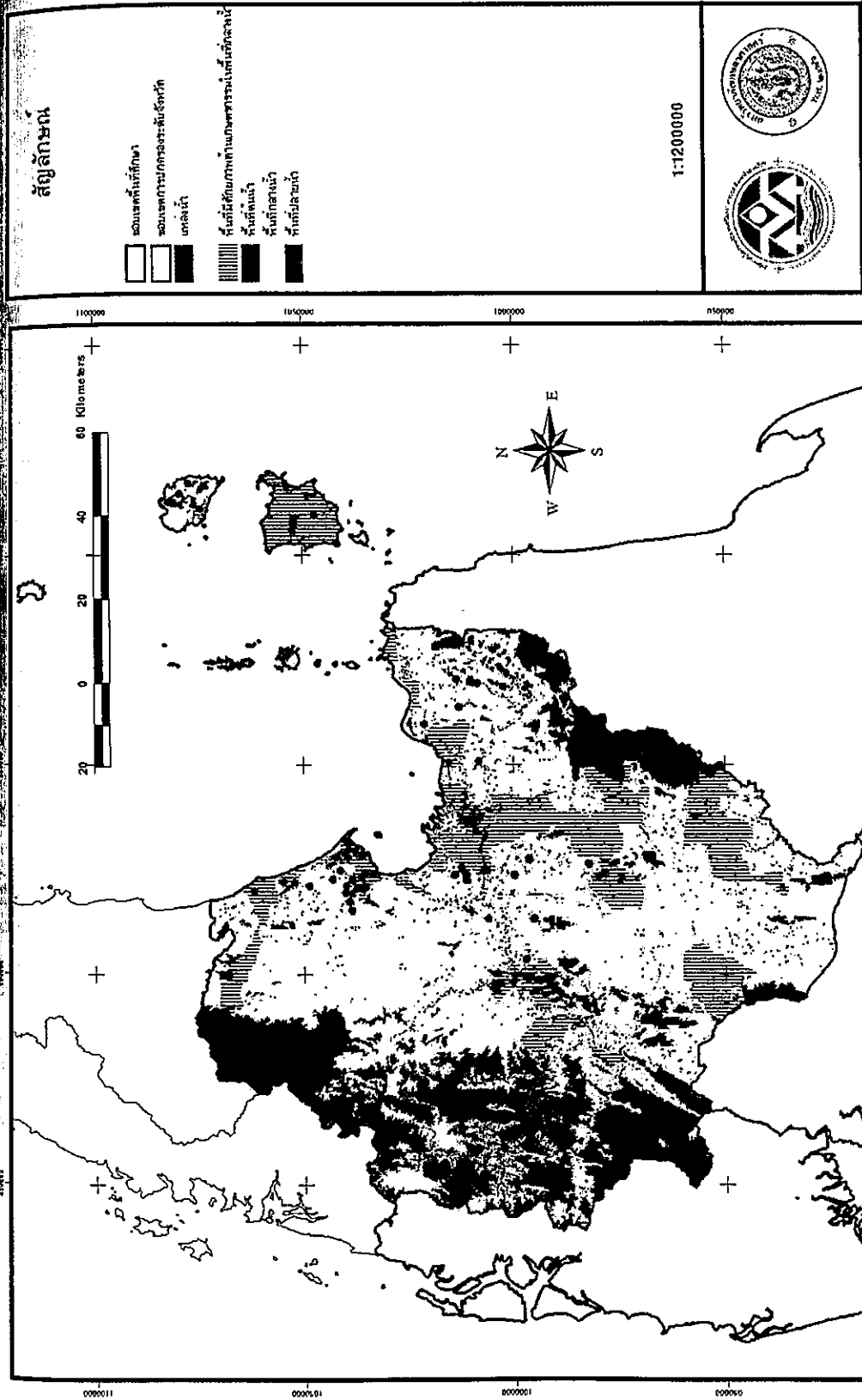

รูปที่ 4.8-22 พื้นที่ปกคลุมเงาของพื้นที่ลุ่มน้ำในของภาคเหนือ

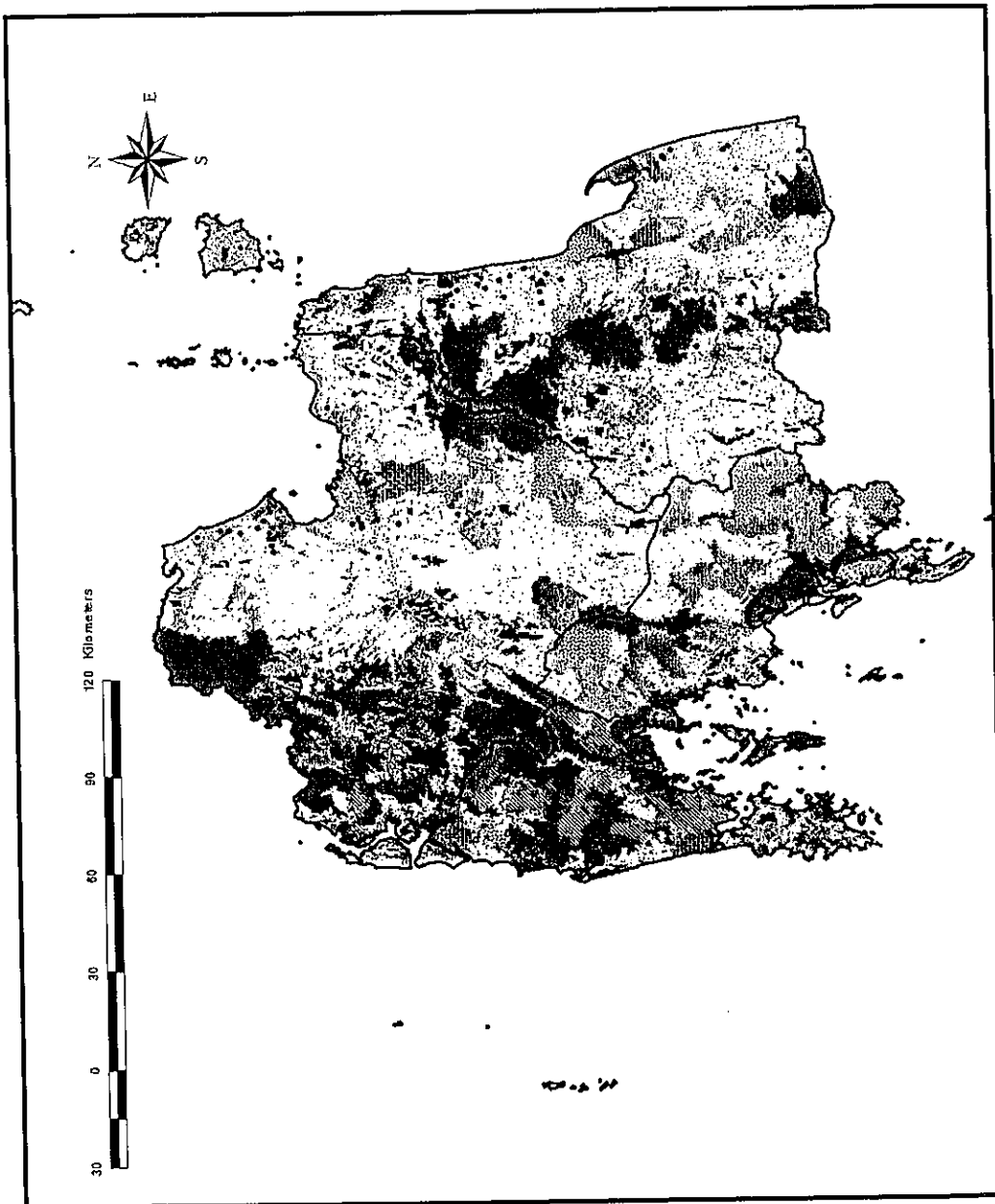
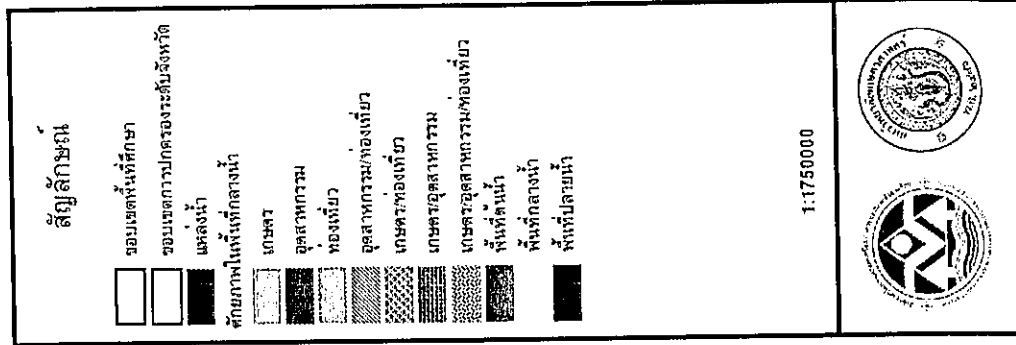

รูปที่ 4.3-22 พื้นที่ศักยภาพด้านเกษตรของพื้นที่กลางน้ำจังหวัดภูเก็ต

รูปที่ 4.3-23 พื้นที่ศักยภาพด้านการเกษตรของพื้นที่กลางน้ำในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
(ที่มา : ผลประเมินจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

รูปที่ 4.3-24 แสดงภาพรวมศักยภาพการพัฒนาด้านต่าง ๆ ของพื้นที่กกลางน้ำ (ที่มา: สสป. สสป. จากกระบวนการประเมินศักยภาพทางนิเวศ (GIS))

รายงานฉบับ
โครงการประเมิน
รายฝั่งทะเล

ระดับ โดย
จัดเป็นพื้นที่
สำหรับค่า
ตารางที่

กระบี่
นครศรีธรรม
พังงา
ภูเก็ต
สุราษฎร์

ศักยภาพ
ศักยภาพ
ศักยภาพ
และแยก
ศักยภาพ
28.02) แ
ศักยภาพ
ศักยภาพ
42.63) แ

จัดทำโดย ศูนย์

4.3.3 ศักยภาพของพื้นที่ปลายน้ำ

ศักยภาพเชิงพื้นที่ที่ปลายน้ำโดยภาพรวมทั้ง 5 จังหวัด พิจารณาศักยภาพของพื้นที่ออกเป็น 2 ระดับ โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ยในการจัดศักยภาพของพื้นที่ โดยพื้นที่ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยจัดเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสูง และพื้นที่ที่มีคะแนนต่ำกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยจัดเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพระดับต่ำ สำหรับค่าคะแนนสูงสุด ต่ำสุด และคะแนนเฉลี่ยมีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 4.3-8

ตารางที่ 4.3-8 คะแนนเฉลี่ยของแต่ละจังหวัดที่ใช้ในการจัดระดับศักยภาพพื้นที่ ของพื้นที่ปลายน้ำ

จังหวัด	คะแนน		
	สูงสุด	ต่ำสุด	เฉลี่ย
กระบี่	205.0	171.0	188.0
นครศรีธรรมราช	219.0	166.0	192.5
พังงา	218.0	160.0	189.0
ภูเก็ต	204.0	166.0	185.0
สุราษฎร์ธานี	209.0	166.0	187.5

จากการวิเคราะห์ด้วยระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (รูปที่ 4.3-25) พบว่า ส่วนใหญ่มีศักยภาพในระดับต่ำ (600.29 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 66.35 ของพื้นที่ปลายน้ำทั้งหมด) และศักยภาพระดับสูง 304.41 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 33.65 ของพื้นที่ปลายน้ำทั้งหมด พื้นที่ที่มีศักยภาพสูงส่วนใหญ่อยู่ในเขตอำเภอเมือง ของแต่ละจังหวัด โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 4.3-9 และแยกอธิบายได้ดังนี้

- จังหวัดกระบี่ มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 23.70 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 25.88) และศักยภาพระดับต่ำ 67.88 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 74.12) (รูปที่ 4.3-26)
- จังหวัดนครศรีธรรมราช มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 102.57 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 28.02) และศักยภาพระดับต่ำ 263.52 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 71.98) (รูปที่ 4.3-27)
- จังหวัดพังงา มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 23.15 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 26.36) และศักยภาพระดับต่ำ 64.67 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 77.64) (รูปที่ 4.3-28)
- จังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 41.57 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 44.62) และศักยภาพ 51.61 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 55.38) (รูปที่ 4.3-29)
- จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง 113.41 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 42.63) และศักยภาพระดับต่ำ 152.62 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 57.37) (รูปที่ 4.3-30)

ตารางที่ 4.3-9 ศักยภาพในพื้นที่ปลายน้ำของพื้นที่ศึกษา

จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
		พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
กระบี่	อ.เกาะลันตา	5.58	93.07	0.42	6.93
	อ.เขาพนม	9.59	90.70	0.98	9.30
	อ.เมืองกระบี่	9.00	62.50	5.40	37.50
	อ.เหนือคลอง	14.33	80.29	3.52	19.71
	อ.คลองท่อม	17.59	82.59	3.71	17.41
	อ.ปลายพระยา	3.21	57.33	2.39	42.67
	อ.ลำทับ	1.77	29.44	4.23	70.56
	อ.อ่าวลึก	6.81	69.03	3.06	30.97
รวม		67.88	74.12	23.70	25.88
นครศรีธรรมราช	อ.เฉลิมพระเกียรติ	4.67	100.00	-	-
	อ.เชียรใหญ่	9.88	73.48	3.56	26.52
	อ.เมืองนครศรีธรรมราช	14.18	25.89	40.60	74.11
	อ.ขนอม	4.66	64.14	2.60	35.86
	อ.จุฬาภรณ์	3.24	100.00	-	-
	อ.ฉวาง	14.75	62.51	8.85	37.49
	อ.ชะอวด	11.60	92.82	0.90	7.18
	อ.ช้างกลาง	7.68	76.05	2.42	23.95
	อ.ถ้าพรอนรา	7.08	100.00	-	-
	อ.ท่าศาลา	20.60	90.75	2.10	9.25
	อ.ทุ่งใหญ่	20.67	93.85	1.35	6.15
	อ.ทุ่งสง	45.36	81.83	10.07	18.17
	อ.นบพิตำ	7.38	100.00	-	-
	อ.นาบอน	7.21	91.75	0.65	8.25
	อ.บางขัน	12.82	100.00	-	-
	อ.ปากพนัง	13.30	56.85	10.09	43.15
	อ.พรหมคีรี	2.16	42.42	2.94	57.58
	อ.พระพรหม	7.12	100.00	-	-
อ.พิปูน	9.43	68.80	4.28	31.20	
อ.ร่อนพิบูลย์	8.47	65.11	4.54	34.89	
อ.ลานสกา	3.01	79.83	0.76	20.17	
อ.สิชล	15.90	78.81	4.27	21.19	
อ.หัวไทร	12.34	82.72	2.58	17.28	
รวม		263.52	71.98	102.57	28.02

ตารางที่ 4.:

จังหวัด
กระบี่
พังงา
ภูเก็ต
สุราษฎร์ธานี
นครศรีธรรมราช
รวม

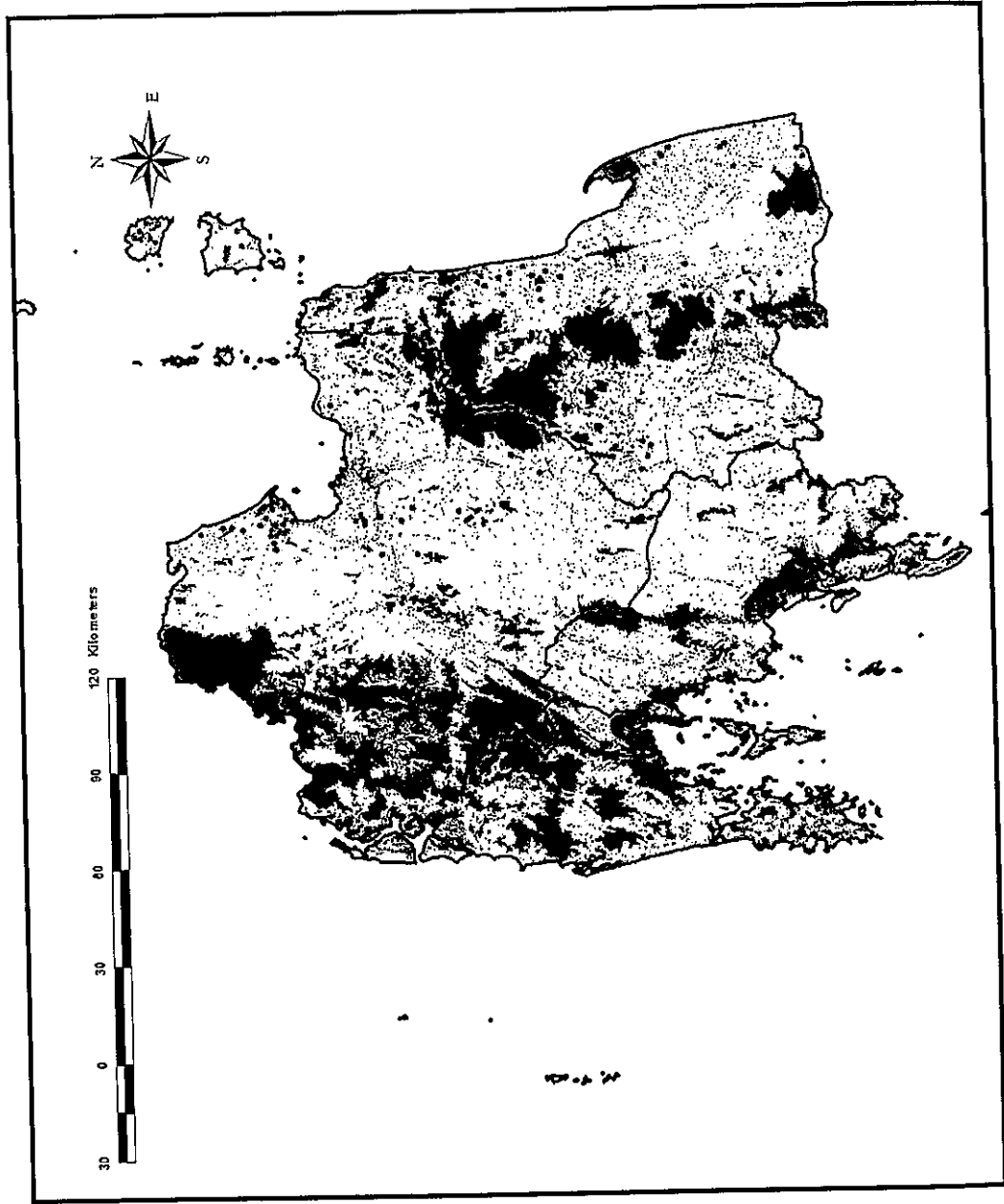
ตารางที่ 4.3-9 ศักยภาพในพื้นที่ปลายน้ำของพื้นที่ศึกษา (ต่อ)

ศักยภาพสูง	ร้อยละ	จังหวัด	อำเภอ	ศักยภาพต่ำ		ศักยภาพสูง	
				พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ	พื้นที่ (ตร.กม.)	ร้อยละ
พังงา	6.93	พังงา	อ.เกาะยาว	5.32	94.93	0.28	5.07
	9.30		อ.เมืองพังงา	9.81	73.68	3.51	26.32
	37.50		อ.กะปง	4.90	90.26	0.53	9.74
	19.71		อ.คุระบุรี	8.90	79.33	2.32	20.67
	17.41		อ.ตะกั่วทุ่ง	7.39	50.27	7.31	49.73
	42.67		อ.ตะกั่วป่า	8.01	56.29	6.22	43.71
	70.56		อ.ทับปุด	4.79	68.88	2.16	31.12
	30.97		อ.ท้ายเหมือง	15.55	95.00	0.82	5.00
	25.88		รวม	64.67	77.64	23.15	26.36
ภูเก็ต	-	ภูเก็ต	อ.เมืองภูเก็ต	15.96	34.96	29.70	65.04
	26.52		อ.กะทู้	2.52	21.32	9.30	78.68
	74.11		อ.ถลาง	33.12	92.78	2.58	7.22
35.86	รวม	51.61	55.38	41.57	44.62		
สุราษฎร์ธานี	-	สุราษฎร์ธานี	อ.เกาะพะงัน	4.34	76.04	1.37	23.96
	37.49		อ.เกาะสมุย	0.61	2.92	20.44	97.08
	7.18		อ.เคียนซา	6.48	68.64	2.96	31.36
	23.95		อ.เมืองสุราษฎร์ธานี	3.95	8.50	42.54	91.50
	-		อ.เวียงสระ	2.80	29.01	6.86	70.99
	9.25		อ.ไชยา	5.08	70.91	2.08	29.09
	6.15		อ.กาญจนดิษฐ์	23.72	82.60	5.00	17.40
	18.17		อ.คีรีรัฐนิคม	8.79	68.99	3.95	31.01
	-		อ.ชัยบุรี	5.75	99.22	0.05	0.78
	8.25		อ.คอนสัก	5.65	78.16	1.58	21.84
	-		อ.ท่าฉาง	9.80	91.74	0.88	8.26
	43.15		อ.ท่าชนะ	11.66	78.85	3.13	21.15
	57.58		อ.บ้านตาขุน	3.86	60.23	2.55	39.77
	-		อ.บ้านนาเดิม	1.89	33.05	3.84	66.95
	31.20		อ.บ้านนาสาร	8.99	75.84	2.87	24.16
34.89	อ.พนม	9.08	82.43	1.93	17.57		
20.17	อ.พระแสง	8.34	58.96	5.80	41.04		
21.19	อ.พุนพิน	26.52	82.57	5.60	17.43		
17.28	อ.วิภาวดี	5.30	100.00	-	-		
28.02	รวม	152.62	57.37	113.41	42.63		
	รวมทั้งหมด	600.29	66.35	304.41	33.65		

สัญลักษณ์

- รอบเขตพื้นที่ศึกษา
- ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด
- แหล่งน้ำ
- พื้นที่ที่มีศักยภาพในพื้นที่ปลายน้ำ
- พื้นที่ต้นน้ำ
- พื้นที่กลางน้ำ
- พื้นที่ปลายน้ำ

1:1750000

รูปที่ 4.3-25 พื้นที่ศักยภาพของพื้นที่ปลายน้ำในพื้นที่ศึกษา
จัดทำโดย: สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง (องค์การมหาชน) และกรมทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (GIS)

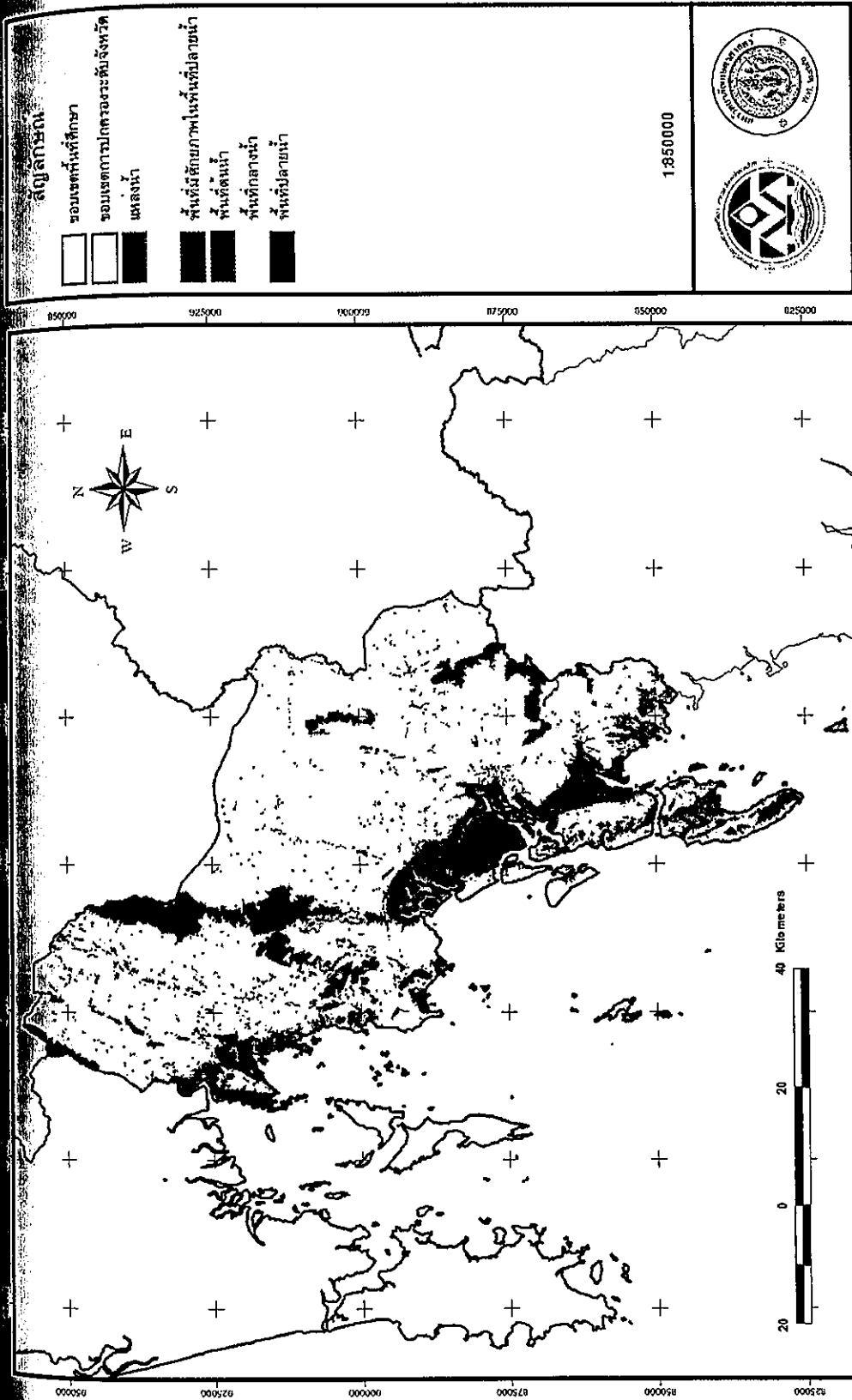
สัญลักษณ์

- รอบเขตพื้นที่ศึกษา
- ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด

055000

รูปที่ 4.3-25 พื้นที่ศักยภาพของพื้นที่ปลายน้ำในพื้นที่ศึกษา
 (ที่มา : ข้อมูลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

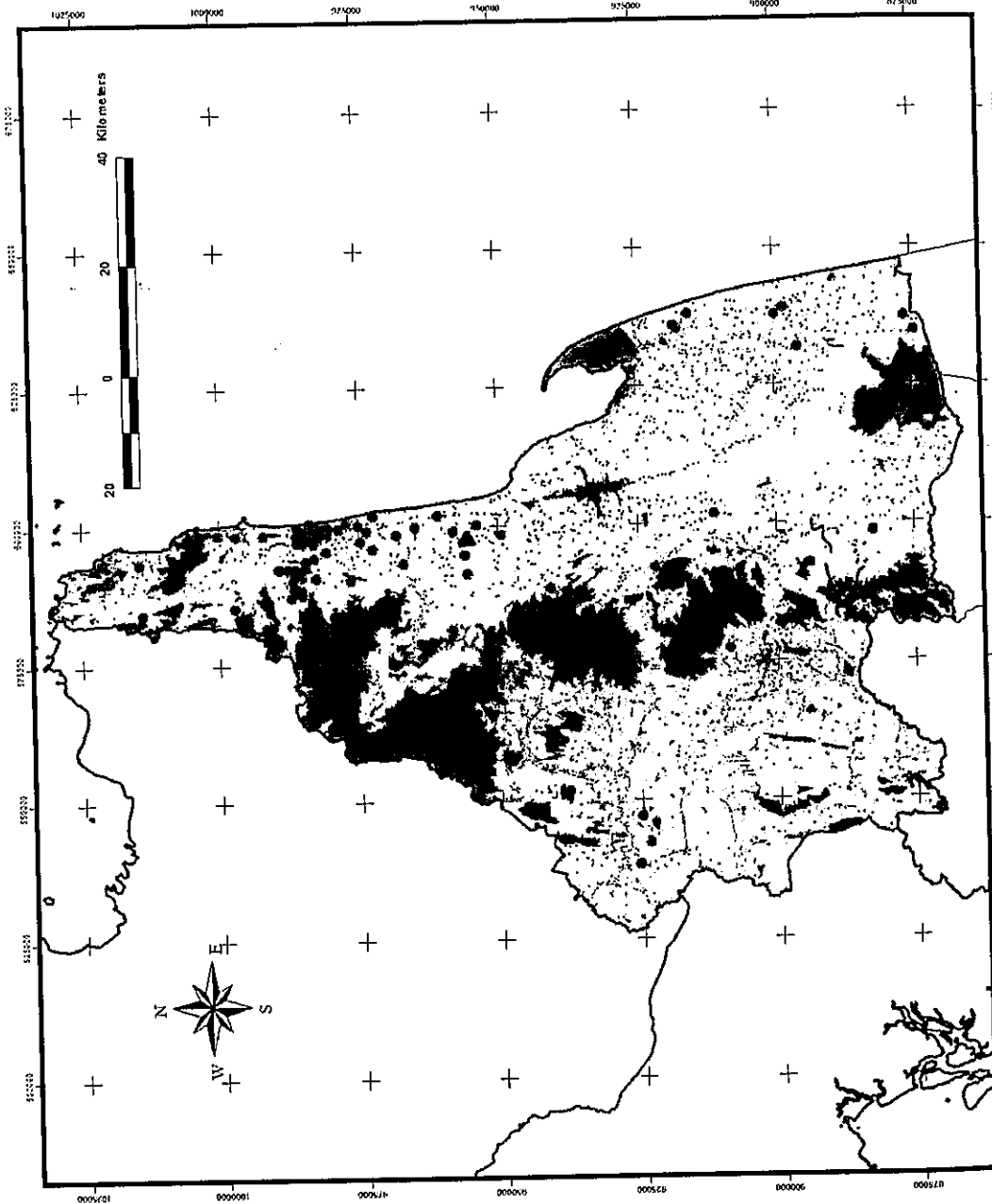

รูปที่ 4.3-26 ศักยภาพของพื้นที่ปลายน้ำในจังหวัดกระบี่
 (ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

สัญลักษณ์

- ขอบเขตพื้นที่ศึกษา
- ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด
- แหล่งน้ำ
- พื้นที่มีลักษณะภาพในพื้นที่ปลายน้ำ
- พื้นที่ต้นน้ำ
- พื้นที่กลางน้ำ
- พื้นที่ปลายน้ำ

1:1000000

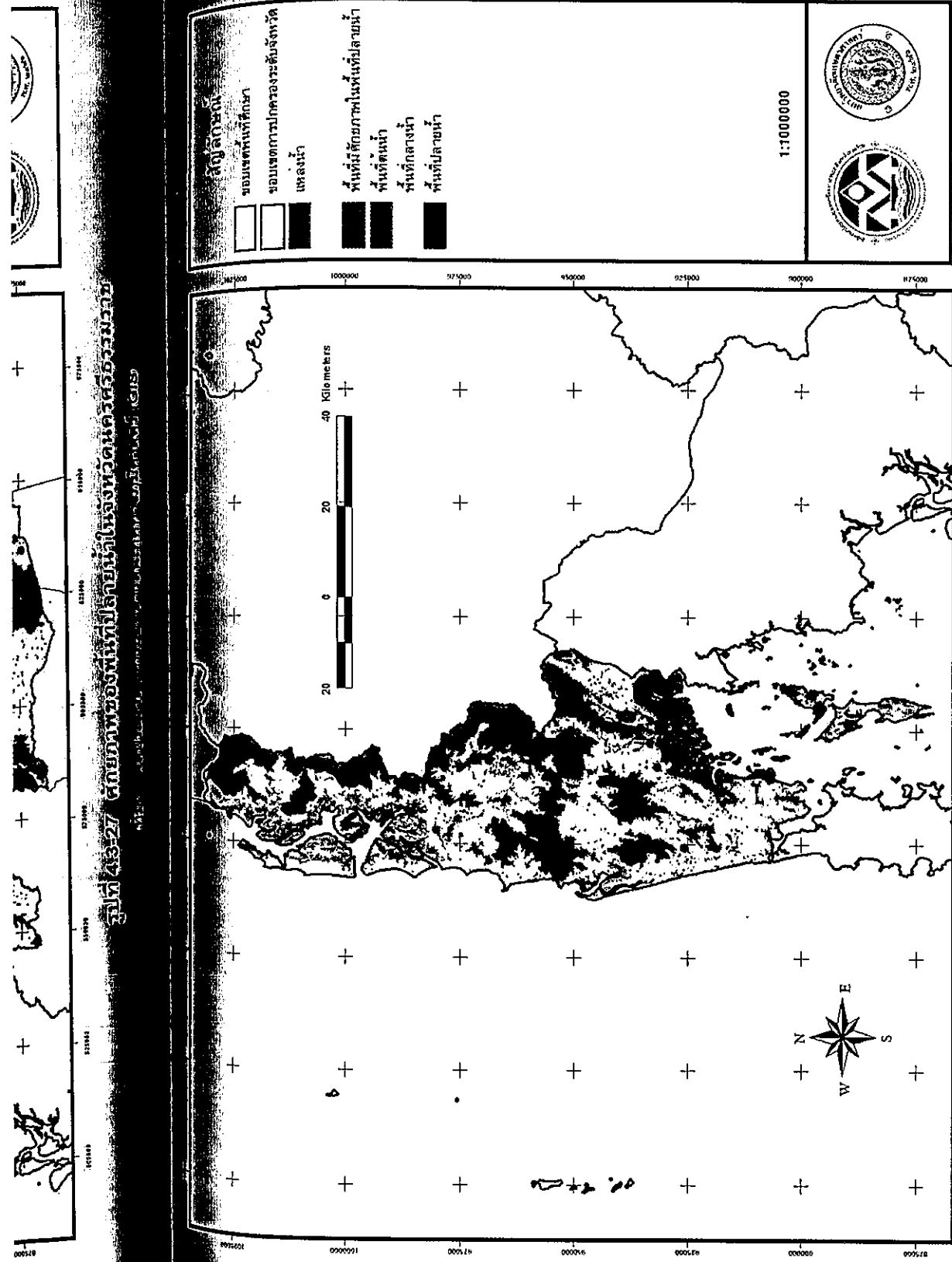
รูปที่ 4.3-27 ลักษณะของพื้นที่ปลายน้ำในจังหวัดนครศรีธรรมราช
(ที่มา: ผลประเมินของคณะกรรมการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับภูมิภาค (อริ)

สัญลักษณ์

- ขอบเขตพื้นที่ศึกษา
- ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด

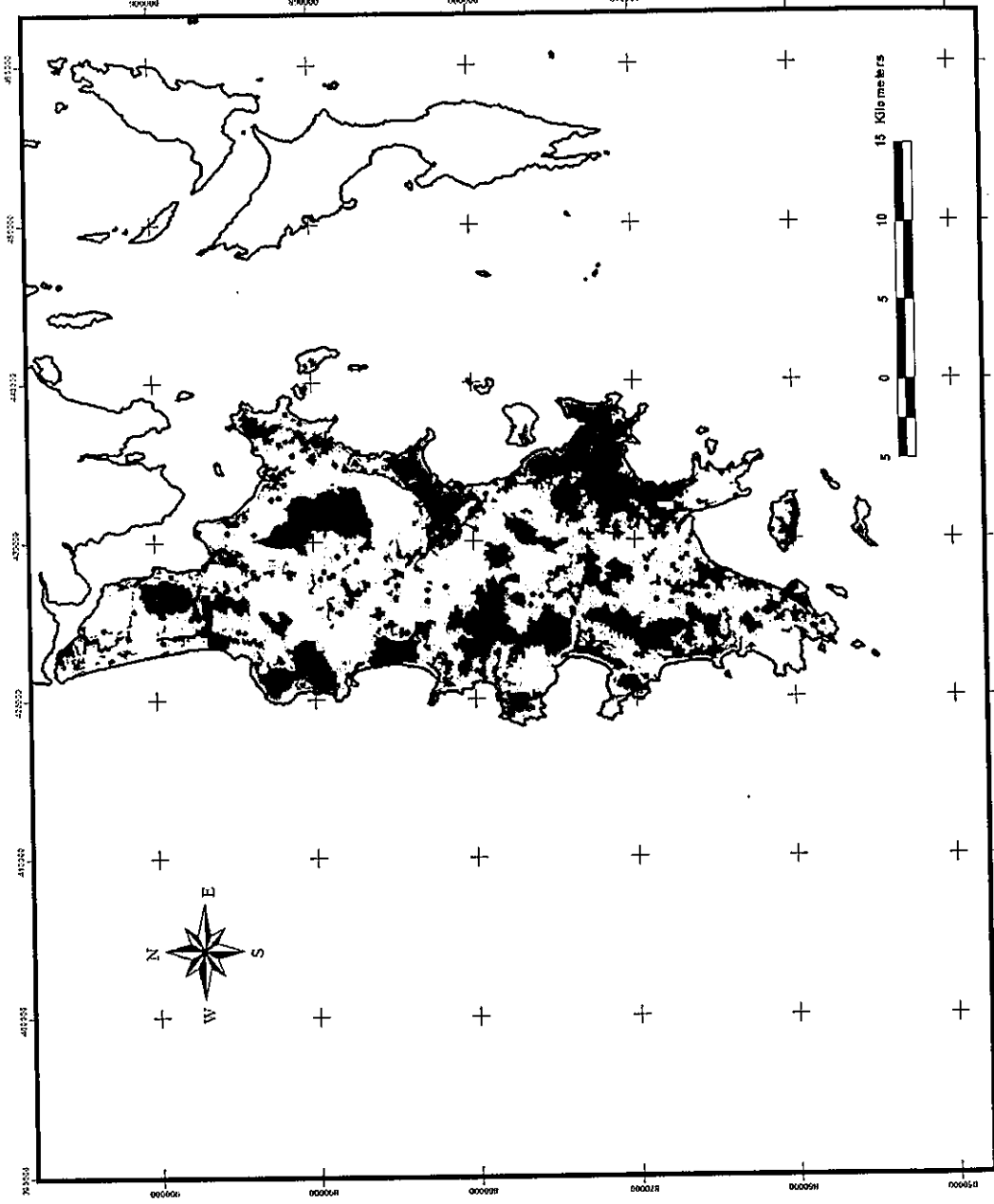
รูปที่ 4.3-28 ตักยภาพของพื้นที่ปลายน้ำในจังหวัดพังงา

(ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

สัญลักษณ์

- ขอบเขตพื้นที่ศึกษา
- ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด
- แหล่งน้ำ
- พื้นที่มีศักยภาพในพื้นที่ปลายน้ำ
- พื้นที่ต้นน้ำ
- พื้นที่กลางน้ำ
- พื้นที่ปลายน้ำ

1:350000

รูปที่ 4.3.29 ศักยภาพของพื้นที่ปลายน้ำในจังหวัดภูเก็ต

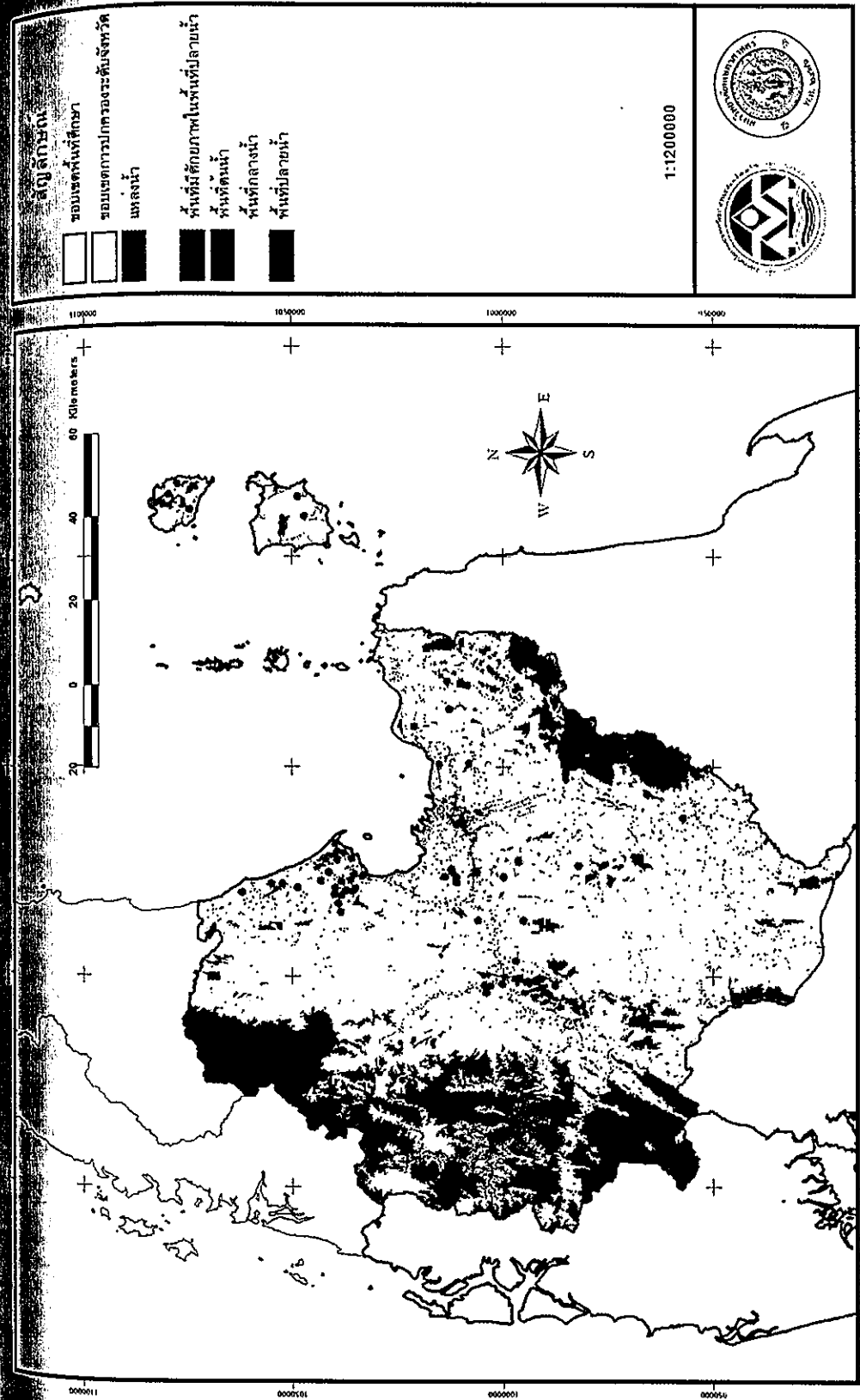
สัญลักษณ์

- ขอบเขตพื้นที่ศึกษา
- ขอบเขตการปกครองระดับจังหวัด

1:100000

รูปที่ 4.3-29 ศักยภาพของพื้นที่ปลายน้ำในจังหวัดภูเก็ต
 (ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

รูปที่ 4.3-30 ศักยภาพของพื้นที่ปลายน้ำในจังหวัดสุราษฎร์ธานี
 (ที่มา : ผลประมวลจากระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS))

4.4 สรุปผลวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ในข้อ 4.3 สามารถสรุปความสามารถในการรองรับและข้อจำกัดของพื้นที่ศึกษาได้ดังตารางที่ 4.4-1

ตารางที่ 4.4-1 แสดงพื้นที่และสัดส่วนความสามารถในการรองรับและข้อจำกัดของพื้นที่ศึกษา แยกตามพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ

พื้นที่/การพัฒนา	ความสามารถในการรองรับ ^{1/}		ข้อจำกัด ^{2/}	
	ตารางกิโลเมตร	สัดส่วน (ร้อยละ)	ตารางกิโลเมตร	สัดส่วน (ร้อยละ)
ต้นน้ำ	2,845.05	29.79	6,704.36	70.21
กลางน้ำ				
- ด้านการเกษตร	3,339.51	15.32	18,462.77	84.68
- ด้านอุตสาหกรรม	2,042.83	9.37	19,759.45	90.63
- ด้านท่องเที่ยว	4,814.10	22.08	16,988.18	77.92
ปลายน้ำ	304.41	33.65	600.29	66.35

หมายเหตุ : 1/ ความสามารถในการรองรับของพื้นที่ พิจารณาจากพื้นที่ที่มีระดับศักยภาพสูงในการพัฒนา

2/ ข้อจำกัดในพัฒนาพื้นที่ พิจารณาจากพื้นที่ที่มีระดับศักยภาพต่ำในการพัฒนา

ที่มา : ผลวิเคราะห์ศักยภาพพื้นที่ด้วยระบบ GIS

จากตารางข้างต้นสรุปแยกแยะพื้นที่ได้ดังนี้

(1) พื้นที่ต้นน้ำ : เป็นพื้นที่ที่สามารถรองรับกิจกรรมการพัฒนา ประมาณ 2,845.05 ตารางกิโลเมตร กิจกรรมที่ควรพัฒนาคือ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือเชิงอนุรักษ์ และเป็นพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 6,704.36 ตารางกิโลเมตร เนื่องจากเป็นพื้นที่อนุรักษ์หรือสงวนไว้ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า พื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 1 พื้นที่ชุ่มน้ำ พื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่โดยรอบโบราณสถานในรัศมี 500 เมตร พื้นที่โดยรอบวัดและโรงเรียนในรัศมี 100 เมตร และพื้นที่เขตป่าอนุรักษ์โซน C

(2) พื้นที่กลางน้ำ : เป็นพื้นที่เป้าหมายของการศึกษาในครั้งนี้ กิจกรรมการพัฒนาที่กำหนดในพื้นที่ดังกล่าวมีทั้งหมด 3 ด้านคือ การพัฒนาด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรม และด้านการท่องเที่ยวและบริการ สรุปได้ว่า พื้นที่กลางน้ำมีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ประมาณ 4,814.10 ตารางกิโลเมตร รองลงมาคือ การพัฒนาด้านการเกษตร มีพื้นที่ประมาณ

8:39.51
ได้ประมาณ
ส่วนใหญ่ เป็น
กิโลเมตร รว
ประมาณ 16
ละ
หรือ มีศักยภาพ
ในพื้นที่ที่เป็น
พื้นที่นั้นๆ ก
จาก
รองรับและข
4.4.
พิจ
ปลายน้ำ ได้
(1)
อนุรักษ์ทั้งท
(ที่มา : ตาราง
• จ
ส่วนใหญ่อยู่
(59:21 ตาราง
• จ
กิโลเมตร ส
ปากพ่อง (5
ตารางกิโลเม
ตารางกิโลเม
• จ
ส่วนใหญ่อยู่
(31:82 ตาราง

3,339.51 ตารางกิโลเมตร และด้านอุตสาหกรรมมีพื้นที่ที่สามารถรองรับพัฒนาดังกล่าวได้ประมาณ 2,082.43 ตารางกิโลเมตร สำหรับพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา พบว่าพื้นที่กลางน้ำส่วนใหญ่ เป็นพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมมากที่สุด ประมาณ 19,759.45 ตารางกิโลเมตร รองลงมาคือ ด้านการเกษตร ประมาณ 18,462.77 ตารางกิโลเมตร และด้านการท่องเที่ยว ประมาณ 16,988.18 ตารางกิโลเมตร

ฉะนั้น หากจะมีการพัฒนาพื้นที่ในอนาคต ควรพัฒนาในพื้นที่ที่มีความสามารถในการรองรับหรือ มีศักยภาพสูงสำหรับการพัฒนากิจกรรมนั้นๆ เป็นอันดับแรก อย่างไรก็ตาม หากจำเป็นต้องพัฒนาในพื้นที่ที่เป็นข้อจำกัด หรือมีศักยภาพต่ำ ควรมีการศึกษาทบทวนและประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่นั้นๆ ก่อนพัฒนาอีกครั้ง

จากผลการวิเคราะห์ศักยภาพการพัฒนาพื้นที่ สามารถสรุปพื้นที่ที่มีความสามารถในการรองรับและข้อจำกัดในการพัฒนา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.4.1 พื้นที่ที่มีความสามารถในการรองรับการพัฒนา

พิจารณาจากพื้นที่ที่มีศักยภาพระดับสูงในการพัฒนา แบ่งตามพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ได้ดังต่อไปนี้

(1) พื้นที่ต้นน้ำ : รูปแบบการพัฒนาที่สามารถรองรับได้คือ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือเชิงอนุรักษ์ทั้งทางบกและทางทะเล โดยมีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาดังกล่าวแยกรายจังหวัดได้ดังนี้ (ที่มา : ตารางที่ 4.3-2)

- จังหวัดกระบี่ : มีพื้นที่ที่ยังสามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 191.78 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอลำทับ (22.01 ตารางกิโลเมตร) อ่าวลึก (53.01 ตารางกิโลเมตร) คลองท่อม (59.21 ตารางกิโลเมตร) เกาะลันตา (29.57 ตารางกิโลเมตร) และเหนือคลอง (13.37 ตารางกิโลเมตร)
- จังหวัดนครศรีธรรมราช : มีพื้นที่ที่ยังสามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 235.34 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอนาบอน (12.40 ตารางกิโลเมตร) พรหมคีรี (53.38 ตารางกิโลเมตร) ปากพั่น (38.94 ตารางกิโลเมตร) เมืองนครศรีธรรมราช (7.59 ตารางกิโลเมตร) ลานสะกา (38.27 ตารางกิโลเมตร) ท่าศาลา (13.78 ตารางกิโลเมตร) ขนอม (19.74 ตารางกิโลเมตร) และสิชล (29.27 ตารางกิโลเมตร)
- จังหวัดพังงา : มีพื้นที่ที่ยังสามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 378.22 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอตะกั่วทุ่ง (63.59 ตารางกิโลเมตร) คุระบุรี (187.85 ตารางกิโลเมตร) ท้ายเหมือง (31.82 ตารางกิโลเมตร) ตะกั่วป่า (29.85 ตารางกิโลเมตร) และเมืองพังงา (39.40 ตารางกิโลเมตร)

● จังหวัดภูเก็ต : มีพื้นที่ที่ยังสามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 34.56 ตารางกิโลเมตร ใหญ่อยู่ในอำเภอกระบุรี (17.06 ตารางกิโลเมตร) เมืองภูเก็ต (8.80 ตารางกิโลเมตร) และถลาง (8.70 ตารางกิโลเมตร)

● จังหวัดสุราษฎร์ธานี : มีพื้นที่ที่ยังสามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 2,005.14 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอบ้านตาขุน (826.83 ตารางกิโลเมตร) เวียงสระ (51.72 ตารางกิโลเมตร) ไชยา (333.38 ตารางกิโลเมตร) บ้านนาสาร (224.24 ตารางกิโลเมตร) เกาะสมุย (18.11 ตารางกิโลเมตร) พระแสง (30.95 ตารางกิโลเมตร) ดอนสัก (30.38 ตารางกิโลเมตร) บ้านนาเดิม (43.4 ตารางกิโลเมตร) พนม (305.29 ตารางกิโลเมตร) และท่าชนะ (47.13 ตารางกิโลเมตร)

(2) พื้นที่กลางน้ำ : กิจกรรมการพัฒนาที่สามารถรองรับได้มี 3 ด้านคือ

- ด้านการเกษตร ควรเป็นเกษตรที่ยั่งยืนซึ่งมีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ ได้แก่ เกษกผสมผสาน วนเกษตร การเกษตรที่ลดการใช้สารเคมี หรือเกษตรอินทรีย์
- ด้านอุตสาหกรรม ควรเป็นอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากภาคเกษตรกรรม หรืออุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดมลพิษน้อย
- ด้านการท่องเที่ยวและบริการ ควรเป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือเชิงอนุรักษ์ ทั้งทางบก ทางทะเล และท่องเที่ยวเชิงเกษตร หรือเชิงศิลปวัฒนธรรม

เมื่อพิจารณาศักยภาพพื้นที่ต่อการพัฒนากิจกรรมทั้ง 3 ด้านของพื้นที่ศึกษาแล้ว สามารถสรุปความสามารถในการรองรับการพัฒนาแต่ละด้านแยกรายจังหวัดได้ดังนี้ (ที่มา : ตารางที่ 4.3-7)

● จังหวัดกระบี่ : มีพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด 3,520.07 ตารางกิโลเมตร เป็นพื้นที่ที่สามารถรองรับกิจกรรมพัฒนาด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ประมาณ 1,396.14 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอคลองท่อม (371.91 ตารางกิโลเมตร) อ่าวลึก (340.76 ตารางกิโลเมตร) เขาพนม (229.04 ตารางกิโลเมตร) เหนือคลอง (124.80 ตารางกิโลเมตร) และ ลำทับ (114.54 ตารางกิโลเมตร) โดยพบในพื้นที่อำเภอคลองท่อมและลำทับ มีศักยภาพและสามารถรองรับการพัฒนาทั้งด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมได้อีกด้วย

● จังหวัดนครศรีธรรมราช : มีพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด 6,955.77 ตารางกิโลเมตร เป็นพื้นที่ที่สามารถรองรับกิจกรรมพัฒนาด้านการท่องเที่ยวมากที่สุด ประมาณ 427.76 ตารางกิโลเมตร ใหญ่อยู่ในอำเภอปากพนัง (58.76 ตารางกิโลเมตร) ชะอวด (56.89 ตารางกิโลเมตร) ฉวาง (47.59 ตารางกิโลเมตร) ร่อนพิบูลย์ (45.54 ตารางกิโลเมตร) เฉลิมพระเกียรติ (37.66 ตารางกิโลเมตร) และ นบพิตำ (36.90 ตารางกิโลเมตร) รองลงมาคือ รองรับการพัฒนาทั้งด้านการเกษตร มีพื้นที่ประมาณ 383.43 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอร่อนพิบูลย์ (71.80 ตารางกิโลเมตร) ปากพนัง (62.83 ตารางกิโลเมตร) พรหมคีรี (38.45 ตารางกิโลเมตร) ขนอม (37.98 ตารางกิโลเมตร) เขียร์ใหญ่ (32.47 ตารางกิโลเมตร) ฉวาง (31.83 ตารางกิโลเมตร) และพิปูน (26.98 ตารางกิโลเมตร) และพบ

ในอำเภอเมือง (17.06 ตารางกิโลเมตร) และมีศักยภาพ

● จังหวัดที่สามารถรองรับการพัฒนาได้มี 3 ด้านคือ

- จังหวัดกระบี่ : มีพื้นที่ที่ยังสามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 1,396.14 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอคลองท่อม (371.91 ตารางกิโลเมตร) อ่าวลึก (340.76 ตารางกิโลเมตร) เขาพนม (229.04 ตารางกิโลเมตร) เหนือคลอง (124.80 ตารางกิโลเมตร) และ ลำทับ (114.54 ตารางกิโลเมตร) โดยพบในพื้นที่อำเภอคลองท่อมและลำทับ มีศักยภาพและสามารถรองรับการพัฒนาทั้งด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมได้อีกด้วย

● จังหวัดนครศรีธรรมราช : มีพื้นที่ที่ยังสามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 427.76 ตารางกิโลเมตร ใหญ่อยู่ในอำเภอปากพนัง (58.76 ตารางกิโลเมตร) ชะอวด (56.89 ตารางกิโลเมตร) ฉวาง (47.59 ตารางกิโลเมตร) ร่อนพิบูลย์ (45.54 ตารางกิโลเมตร) เฉลิมพระเกียรติ (37.66 ตารางกิโลเมตร) และ นบพิตำ (36.90 ตารางกิโลเมตร) รองลงมาคือ รองรับการพัฒนาทั้งด้านการเกษตร มีพื้นที่ประมาณ 383.43 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอร่อนพิบูลย์ (71.80 ตารางกิโลเมตร) ปากพนัง (62.83 ตารางกิโลเมตร) พรหมคีรี (38.45 ตารางกิโลเมตร) ขนอม (37.98 ตารางกิโลเมตร) เขียร์ใหญ่ (32.47 ตารางกิโลเมตร) ฉวาง (31.83 ตารางกิโลเมตร) และพิปูน (26.98 ตารางกิโลเมตร) และพบ

(3) พื

- การจัดการสิ่งแวดล้อม
- การใช้นโยบาย
- การจัดการท่องเที่ยว

เมื่อพิจารณาสรุป

ในอำเภอเมือง (93.76 ตารางกิโลเมตร) พรหมคีรี 50.98 ตารางกิโลเมตร) สีชล (34.25 ตารางกิโลเมตร) เขียวใหญ่ (18.62 ตารางกิโลเมตร) และทุ่งสง (11.93 ตารางกิโลเมตร) เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสามารถรองรับกิจกรรมการพัฒนาได้ทั้ง 3 ด้าน

- จังหวัดพังงา : มีพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด 2,005.42 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาทั้งทางด้านอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการท่องเที่ยว ประมาณ 646.19 ตารางกิโลเมตร อยู่ในอำเภอตะกั่วทุ่ง (179.87 ตารางกิโลเมตร) ห้ายเหมือง (153.40 ตารางกิโลเมตร) กะปง (119.90 ตารางกิโลเมตร) ทับปุด (84.79 ตารางกิโลเมตร) เมืองพังงา (66.80 ตารางกิโลเมตร) และกระบี่ (41.43 ตารางกิโลเมตร) โดยมีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาด้านการเกษตรได้เพียงกิจกรรมเดียวคืออำเภอตะกั่วป่า (59.17 ตารางกิโลเมตร)

- จังหวัดภูเก็ต : มีพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด 314.93 ตารางกิโลเมตร พบว่า พื้นที่ที่มีศักยภาพสูงเกือบทั้งหมดสามารถรองรับกิจกรรมการพัฒนาเฉพาะด้านการท่องเที่ยวและด้านการเกษตรเท่านั้น ประมาณ 131.90 ตารางกิโลเมตร สำหรับความสามารถในการรองรับกิจกรรมการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม ไม่สามารถรองรับได้ เนื่องจากพื้นที่ในจังหวัดภูเก็ตทั้งหมดเป็นพื้นที่ประกาศคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและควบคุมมลพิษ

- จังหวัดสุราษฎร์ธานี : มีพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด 9,005.82 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่สามารถรองรับกิจกรรมการพัฒนาทางด้านการเกษตรมากที่สุด ประมาณ 1,145.14 ตารางกิโลเมตร รองลงมาคือด้านการท่องเที่ยว ประมาณ 867.80 ตารางกิโลเมตร สำหรับการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม พบว่า สามารถพัฒนาควบคู่ไปกับด้านการเกษตรได้ โดยเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตร พื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาดังกล่าวมีประมาณ 178.37 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี

(3) พื้นที่ปลายน้ำ : รูปแบบกิจกรรมการพัฒนาที่คาดว่าพื้นที่สามารถรองรับได้คือ

- การพัฒนาชุมชนเมือง ควรอยู่ภายใต้กฎหมายผังเมือง/กฎหมายควบคุมสิ่งแวดล้อม และจัดให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี และมีการรณรงค์ หรือส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน
- การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม ควรเน้นกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น การใช้เทคโนโลยีสะอาด เป็นต้น การใช้หลักการผู้ปล่อยมลพิษเป็นผู้จ่าย และมีมาตรการอนุรักษ์พลังงาน
- การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ ควรเป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือเชิงอนุรักษ์ และการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม เช่น ส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาศักยภาพของพื้นที่ต่อความสามารถในการรองรับการพัฒนาของพื้นที่ศึกษาสามารถสรุปแยกรายจังหวัดได้ดังนี้ (ที่มา : ตารางที่ 4.3-9)

- จังหวัดกระบี่ : มีพื้นที่ที่ยังสามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 23.70 ตารางกิโลเมตร กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด โดยมีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาได้เฉลี่ย 2.96 ตารางกิโลเมตร
- จังหวัดนครศรีธรรมราช : มีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 102.57 ตารางกิโลเมตร กระจายอยู่เกือบทุกอำเภอ แต่มีพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอเมือง (40.60 ตารางกิโลเมตร) ปากพั่น (10.09 ตารางกิโลเมตร) ทุ่งสง (10.07 ตารางกิโลเมตร) และฉวาง (8.85 ตารางกิโลเมตร) และพบว่า มี 4 อำเภอที่ไม่สามารถรองรับการพัฒนาได้คือ อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จุฬาภรณ์ ถ้ำพระพรหม นบพิตำ และพระพรหม
- จังหวัดพังงา : มีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 23.15 ตารางกิโลเมตร กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด โดยมีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาได้เฉลี่ย 2.89 ตารางกิโลเมตร
- จังหวัดภูเก็ต : มีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 41.57 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอเมืองภูเก็ต (29.70 ตารางกิโลเมตร) รองลงมาคือ กระทุ้ง (9.30 ตารางกิโลเมตร) และถลาง (2.58 ตารางกิโลเมตร)
- จังหวัดสุราษฎร์ธานี : มีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาได้ ประมาณ 113.41 ตารางกิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานีมากที่สุด ประมาณ (42.54 ตารางกิโลเมตร) รองลงมาคือ เกาะสมุย (20.44 ตารางกิโลเมตร) ส่วนในอำเภออื่นนอกเหนือจากที่กล่าวมา มีพื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนาได้เฉลี่ย 2.97 ตารางกิโลเมตร โดยมีเพียงอำเภอเดียวที่ไม่สามารถรองรับการพัฒนาได้คือ อำเภอวิภาวดี

4.4.2 พื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา

พิจารณาจากพื้นที่ที่มีศักยภาพระดับต่ำในการพัฒนา แบ่งตามพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ได้ดังต่อไปนี้

(1) พื้นที่ต้นน้ำ : เป็นพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 6,704.36 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 70.21 ของพื้นที่ต้นน้ำทั้งหมด แยกอธิบายรายจังหวัดได้ดังนี้ (ที่มา : ตารางที่ 4.3-2)

- จังหวัดกระบี่ : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 905.09 ตารางกิโลเมตร กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด โดยอยู่ในอำเภอเมืองกระบี่มากที่สุด ประมาณ 206.91 ตารางกิโลเมตร และอยู่ในอำเภอลำทับน้อยที่สุด ประมาณ 1.79 ตารางกิโลเมตร
- จังหวัดนครศรีธรรมราช : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 2,346.64 ตารางกิโลเมตร กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด แบ่งตามขนาดพื้นที่ได้ดังนี้
  - อำเภอที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาพื้นที่เกินกว่า 100 ตารางกิโลเมตร มี 7 แห่ง คือ อำเภอนบพิตำ (400.58 ตารางกิโลเมตร) พิปูน (301.83 ตารางกิโลเมตร) สีชล (275.21 ตารางกิโลเมตร)

ทุ่งสง (256.24 ตารางกิโลเมตร) และขนอม (111.46 ตารางกิโลเมตร) - อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช (85.97 ตารางกิโลเมตร) (70.28 ตารางกิโลเมตร) ท่าศาลา (52.11 ตารางกิโลเมตร) ส่วนอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช (52.11 ตารางกิโลเมตร) มีพื้นที่อำเภอเกาะปัง (38.90 ตารางกิโลเมตร) ที่อำเภอเกาะลันตา (38.90 ตารางกิโลเมตร) - จังหวัดนครศรีธรรมราช อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช (38.90 ตารางกิโลเมตร) และอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช (38.90 ตารางกิโลเมตร) - อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช (38.90 ตารางกิโลเมตร) (94.76 ตารางกิโลเมตร) (80.42 ตารางกิโลเมตร) ส่วนอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช (80.42 ตารางกิโลเมตร) มีพื้นที่อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช (80.42 ตารางกิโลเมตร) (2) ที่อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช คิดเป็นร้อยละ 70.21 ของพื้นที่ต้นน้ำทั้งหมด แยกอธิบายรายจังหวัดได้ดังนี้ (ที่มา : ตารางที่ 4.3-2)

- จังหวัดนครศรีธรรมราช : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 2,346.64 ตารางกิโลเมตร กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด แบ่งตามขนาดพื้นที่ได้ดังนี้
  - อำเภอที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาพื้นที่เกินกว่า 100 ตารางกิโลเมตร มี 7 แห่ง คือ อำเภอนบพิตำ (400.58 ตารางกิโลเมตร) พิปูน (301.83 ตารางกิโลเมตร) สีชล (275.21 ตารางกิโลเมตร)

ภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ทางภูมิศาสตร์

0 ตารางกิโลเมตร

96 ตารางกิโลเมตร

102.57 ตารางกิโลเมตร

0 ตารางกิโลเมตร

0 ตารางกิโลเมตร

และ

สาธารณูปโภค

15 ตารางกิโลเมตร

19 ตารางกิโลเมตร

17 ตารางกิโลเมตร

0 ตารางกิโลเมตร

113.41 ตารางกิโลเมตร

รองลงมา

พื้นที่ที่สามารถรองรับการพัฒนา

น้ำ กลางน้ำ

36 ตารางกิโลเมตร

ทางที่ 4.3-2)

โลเมตร กระจายอยู่

วงกิโลเมตร และอยู่

2,346.64 ตารางกิโลเมตร

คือ อำเภอพนม

ตารางกิโลเมตร

ทุ่งสง (256.26 ตารางกิโลเมตร) ชะอวด (206.53 ตารางกิโลเมตร) ลานสกา (135.68 ตารางกิโลเมตร) และขนอม (111.31 ตารางกิโลเมตร)

- อำเภอที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาพื้นที่ 50-99 ตารางกิโลเมตร มี 7 แห่ง คือ อำเภออ่อนพิบูลย์ (85.97 ตารางกิโลเมตร) ฉวาง (84.07 ตารางกิโลเมตร) ช้างกลาง (83.83 ตารางกิโลเมตร) พรหมคีรี (70.28 ตารางกิโลเมตร) ปากพ่นัง (67.41 ตารางกิโลเมตร) หัวไทร (55.59 ตารางกิโลเมตร) และ ท่าศาลา (52.40 ตารางกิโลเมตร)

ส่วนอำเภอที่เหลืออีก 9 แห่ง เป็นอำเภอที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาน้อยกว่า 50 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่เฉลี่ย 17.75 ตารางกิโลเมตร

- จังหวัดพังงา : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 1,699.45 ตารางกิโลเมตร อยู่ในอำเภอกะปง (409.87 ตารางกิโลเมตร) เมืองพังงา (317.01 ตารางกิโลเมตร) คุระบุรี (285.18 ตารางกิโลเมตร) ท้ายเหมือง (213.00 ตารางกิโลเมตร) ตะกั่วป่า (208.64 ตารางกิโลเมตร) ทับปุด (155.42 ตารางกิโลเมตร) ตะกั่วทุ่ง (59.86 ตารางกิโลเมตร) และ เกาะยาว (50.46 ตารางกิโลเมตร)

- จังหวัดภูเก็ต : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 100.36 ตารางกิโลเมตร อยู่ในอำเภอถลางมากที่สุด ประมาณ 62.18 ตารางกิโลเมตร รองลงมาคือ อำเภอเมืองภูเก็ต (29.76 ตารางกิโลเมตร) และกระทุ้ง (8.41 ตารางกิโลเมตร)

- จังหวัดสุราษฎร์ธานี : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 1,652.83 ตารางกิโลเมตร กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด แบ่งตามขนาดพื้นที่ได้ดังนี้

- อำเภอที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาพื้นที่เกินกว่า 100 ตารางกิโลเมตร มี 3 แห่ง คือ อำเภอพนม (389.08 ตารางกิโลเมตร) ท่าฉาง (320.46 ตารางกิโลเมตร) และกาญจนดิษฐ์ (212.06 ตารางกิโลเมตร)

- อำเภอที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาพื้นที่ 50-99 ตารางกิโลเมตร มี 6 แห่ง คือ อำเภอคีรีรัฐนิคม (94.76 ตารางกิโลเมตร) วิกาวดี (88.35 ตารางกิโลเมตร) บ้านนาสาร (86.22 ตารางกิโลเมตร) ไชยา (80.42 ตารางกิโลเมตร) ท่าชนะ (73.57 ตารางกิโลเมตร) และพุนพิน (54.17 ตารางกิโลเมตร)

ส่วนอำเภอที่เหลืออีก 10 แห่ง เป็นอำเภอที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาน้อยกว่า 50 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่เฉลี่ย 25.37 ตารางกิโลเมตร

(2) พื้นที่กลางน้ำ : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 14,860.54 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 68.16 ของพื้นที่กลางน้ำทั้งหมด เมื่อพิจารณากิจกรรมการพัฒนาทั้ง 3 ด้าน พบว่า พื้นที่ศึกษามีข้อจำกัดในการพัฒนาแยกรายจังหวัดได้ดังนี้ (ที่มา : ตารางที่ 4.3-7)

- จังหวัดกระบี่ : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 1,608.46 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 10.82 ของพื้นที่กลางน้ำที่มีข้อจำกัด โดยกระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด แต่มีพื้นที่อยู่ในอำเภอเขาพนมมากที่สุด ประมาณ 526.53 ตารางกิโลเมตร และอยู่ในอำเภอลำทับน้อยที่สุด ประมาณ 0.19 ตร.กม.

● จังหวัดนครศรีธรรมราช : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 5,656.57 ตารางกิโลเมตรคิดเป็นร้อยละ 38.06 ของพื้นที่กลางน้ำที่มีข้อจำกัด กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด ส่วนใหญ่มีพื้นที่มากกว่า 100 ตร.กม. พื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนามากที่สุดอยู่ในอำเภอทุ่งไทย (557.07 ตารางกิโลเมตร) และน้อยที่สุดอยู่ในอำเภอพรหมคีรี (53.92 ตารางกิโลเมตร) โดยมีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดเฉลี่ย 245.94 ตารางกิโลเมตร

● จังหวัดพังงา : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 920.70 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 6.20 ของพื้นที่กลางน้ำที่มีข้อจำกัด โดยกระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด แต่มีพื้นที่อยู่ในอำเภอกระบุรีมากที่สุด ประมาณ 262.41 ตารางกิโลเมตร และอยู่ในอำเภอทับปุดน้อยที่สุด ประมาณ 33.96 ตารางกิโลเมตร

● จังหวัดภูเก็ต : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 183.04 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 1.23 ของพื้นที่กลางน้ำที่มีข้อจำกัด มีพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอกลาง 121.52 ตารางกิโลเมตร รองลงมาคือ อำเภอเมืองภูเก็ต และกระทุ้ง มีพื้นที่ประมาณ 52.84 ตารางกิโลเมตร และ 8.68 ตารางกิโลเมตร ตามลำดับ

● จังหวัดสุราษฎร์ธานี : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 6,491.75 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 43.68 ของพื้นที่กลางน้ำที่มีข้อจำกัด กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด ส่วนใหญ่มีพื้นที่มากกว่า 100 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนามากที่สุดอยู่ในอำเภอพนม (811.64 ตารางกิโลเมตร) และน้อยที่สุดอยู่ในอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี (33.75 ตารางกิโลเมตร) โดยมีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดเฉลี่ย 341.67 ตารางกิโลเมตร

(3) พื้นที่ปลายน้ำ : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 600.29 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 66.35 ของพื้นที่ปลายน้ำทั้งหมด เมื่อพิจารณาพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนาของพื้นที่ที่สามารถสรุปแยกจากรายจังหวัดได้ดังนี้ (ที่มา : ตารางที่ 4.3-9)

● จังหวัดกระบี่ : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 67.88 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 11.31 ของพื้นที่ปลายน้ำที่มีข้อจำกัด กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด แต่มีพื้นที่อยู่ในออบคลองท่อมมากที่สุด ประมาณ 17.59 ตารางกิโลเมตร และอยู่ในอำเภอลำทับน้อยที่สุด ประมาณ 1.77 ตารางกิโลเมตร

● จังหวัดนครศรีธรรมราช : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 263.52 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 43.90 ของพื้นที่ปลายน้ำที่มีข้อจำกัด กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด พื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนามากที่สุดอยู่ในอำเภอทุ่งสง (45.36 ตารางกิโลเมตร) และน้อยที่สุดอยู่ในอำเภอพรหมคีรี (2.16 ตารางกิโลเมตร)

● จังหวัดพังงา : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 64.67 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 10.77 ของพื้นที่ปลายน้ำที่มีข้อจำกัด กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด แต่มีพื้นที่อยู่ในอำเภอทับปุดมากที่สุด ประมาณ 20.17 ตารางกิโลเมตร

อำเภอท้ายเข
4.79 ตารางกิโลเมตร

● จ.
ร้อยละ 8.60

กิโลเมตร รอง
กิโลเมตร

● จ.
คิดเป็นร้อยละ

ที่มีข้อจำกัดใ
อำเภอเกาะสม

อำเภอท้ายเหมืองมากที่สุด ประมาณ 15.55 ตารางกิโลเมตร และอยู่ในอำเภอที่บุดน้อยที่สุด ประมาณ 4.79 ตารางกิโลเมตร

• จังหวัดภูเก็ต : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 51.61 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 8.60 ของพื้นที่ปลายน้ำที่มีข้อจำกัด มีพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในอำเภอกลาง ประมาณ 33.12 ตารางกิโลเมตร รองลงมาคือ อำเภอเมืองภูเก็ต ประมาณ 15.96 ตารางกิโลเมตร และกระบี่ ประมาณ 2.52 ตารางกิโลเมตร

• จังหวัดสุราษฎร์ธานี : มีพื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนา ประมาณ 152.62 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 25.42 ของพื้นที่ปลายน้ำที่มีข้อจำกัด กระจายอยู่ในทุกอำเภอของจังหวัด พื้นที่ที่มีข้อจำกัดในการพัฒนามากที่สุดในอำเภอพุนพิน (26.52 ตารางกิโลเมตร) และน้อยที่สุดในอำเภอเกาะสมุย (0.61 ตารางกิโลเมตร)

ทองหล่อ

**ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่
และแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม**

ทางเลือ
• • • • •

5.1 บทนำ

การ
เป็นการพิจ
รายสาขาแ
ในการพัฒ

การ
สิ่งแวดล้อม
ภาคใต้ (จั
การพัฒนา
ทวงธรรมช
สิทธิการป
อีกมาก ซึ่ง
ศักยภาพค
ของพื้นที่
ยุทธศาสตร์
นโยบายแล
ฐานข้อมูล
ด้านต่าง ๆ
จัดมศึกษา
ดัง ๆ อย่าง

ทางเ
ที่ยั่งยืนทั้ง
ของการวิ
พื้นที่มาเป็น

บทที่ 5

ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่และแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม

5.1 บทนำ

การประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) เป็นการพิจารณาด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่กับการจัดทำนโยบายและแผน ทั้งส่วนของแผนพัฒนา ราชการและแผนพัฒนาเชิงพื้นที่ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะช่วยลดปัญหาความขัดแย้ง ในการพัฒนาระดับโครงการในขั้นตอนต่อมาได้

การนำ SEA มาใช้เป็นเครื่องมือในการกำกับดูแลการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่ โดยมีพื้นที่ศึกษาคือ บริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเล ภาคใต้ (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต) เนื่องจากมียุทธศาสตร์ การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมน้ำมันและปิโตรเลียม อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร การท่องเที่ยว ท่องธรรมชาติและแหล่งศิลปวัฒนธรรมของภาค ซึ่งจะเหนี่ยวนำการพัฒนาแบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ โครงข่ายคมนาคม ขนส่ง โทรคมนาคม ธุรกิจบริการและกิจกรรมต่าง ๆ ตามมา อีกมาก ซึ่งมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ การประเมิน ศักยภาพคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเชิงพื้นที่ หรือ SEA เป็นการประเมินศักยภาพการรองรับ ของพื้นที่ต่อกิจกรรมการพัฒนา โดยมองภาพรวมการพัฒนาอย่างบูรณาการ และจัดทำ ยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ เพื่อเป็นข้อมูลและทางออกประกอบในการกำหนด นโยบายและแผนการพัฒนา เพื่อช่วยให้กระบวนการกำหนดนโยบายและการตัดสินใจอยู่บน ฐานข้อมูลที่สมเหตุสมผล ประชาชนมีส่วนร่วมและเกิดการยอมรับโดยให้น้ำหนักของปัจจัย ต่าง ๆ อย่างสมดุล รวมทั้งสามารถนำข้อมูลมาใช้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพัฒนาต่าง ๆ ตามศักยภาพของพื้นที่ สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยการมีส่วนร่วมของภาคส่วน ต่าง ๆ อย่างครบถ้วน

ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ที่นำเสนอในบทนี้ ได้มาจากการพิจารณามิติของการพัฒนา ที่ยั่งยืนทั้ง 4 ด้าน คือ มิติเศรษฐกิจ มิติสิ่งแวดล้อม มิติสังคม และมิติเทคโนโลยี โดยนำผล ของการวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์ปัจจุบัน และผลของการวิเคราะห์ศักยภาพเชิง พื้นที่มาเป็นพื้นฐานในการกำหนดทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่

5 2 ผลการวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์ปัจจุบัน

5.2.1 จังหวัดสุราษฎร์ธานี

จากการวิเคราะห์พบว่า ยุทธศาสตร์ปัจจุบันของจังหวัดเกิดผลกระทบในมิติต่างๆ ดังนี้

- 1) การเป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจมาก ส่วนมิติด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง และเกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเทคโนโลยีเพียงเล็กน้อย

- 2) การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจมาก ส่วนมิติด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง และเกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมเพียงเล็กน้อย

- 3) การเป็นผู้นำการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจมาก ส่วนมิติด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง และเกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านสังคมและเทคโนโลยีเพียงเล็กน้อย เกิดผลกระทบด้านลบในมิติสิ่งแวดล้อมระดับเล็กน้อยด้วย

- 4) การพัฒนาระบบเครือข่ายและการกระจายสินค้าให้มีคุณภาพและใช้ประโยชน์ได้สูงสุด ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจมาก ส่วนมิติด้านสังคมและเทคโนโลยีมีผลกระทบเพียงเล็กน้อย และเกิดผลกระทบด้านลบในมิติสิ่งแวดล้อมระดับปานกลาง

- 5) การเป็นเมืองนำอยู่ ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านสังคมมาก ส่วนมิติด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง และเกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านสิ่งแวดล้อมเพียงเล็กน้อย

- 6) การเป็นแหล่งศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรม ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านสังคมมาก

- 7) การเรียนรู้และพัฒนาระบบราชการเพื่อทำงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง และมิติด้านสังคมเพียงเล็กน้อย

5.2.2 จังหวัดนครศรีธรรมราช

จากการวิเคราะห์พบว่า ยุทธศาสตร์ปัจจุบันของจังหวัดเกิดผลกระทบในมิติต่างๆ ดังนี้

- 1) ด้านขจัดปัญหาความยากจน ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจมาก ส่วนมิติด้านสังคมและเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลางและเกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านสิ่งแวดล้อมเพียงเล็กน้อย

- 2) ด้านการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจและสังคมมาก ส่วนมิติด้านสิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีมีเพียงเล็กน้อย

3) การท่องเที่ยวเชิงสิ่งแวดล้อม ด้านลบในมิติ

4) ในมิติด้านสังคม ด้านสังคมเพิ

5) ในมิติด้านเท

5.2.1

จาก

1) เติบโตในมิ

และด้านสังคม

2) และเทคโนโลยี

ด้านลบในมิติ

3) ด้านสังคมมา

มีเพียงเล็กน้อย

5.2.2

จาก

1) มาก ส่วนมิ

2) เศรษฐกิจอยู่

3) ส่วนมิติด้าน

ระดับเล็กน้อย

3) ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการเกษตร อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ OTOP และ
การท่องเที่ยวอนุรักษ์และวัฒนธรรม ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจ
สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีมาก ส่วนมิติด้านสังคมอยู่ในระดับปานกลาง และเกิดผลกระทบ
ด้านลบในมิติสิ่งแวดล้อมระดับเล็กน้อย

4) ด้านบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวก
ในมิติด้านสิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีมาก ส่วนมิติด้านเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง และมิติ
ด้านสังคมเพียงเล็กน้อย

5) ด้านการพัฒนาองค์กรและการบริการกิจการบ้านเมืองที่ดี ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวก
ในมิติด้านเทคโนโลยีมีเพียงเล็กน้อย

5.2.3 จังหวัดกระบี่

จากการวิเคราะห์พบว่า ยุทธศาสตร์ปัจจุบันของจังหวัดเกิดผลกระทบในมิติต่างๆ ดังนี้

1) ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์และสุขภาพ ทำให้เกิดผลกระทบ
เชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจมาก ส่วนมิติด้านสิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง
และด้านสังคมเพียงเล็กน้อย

2) แหล่งเกษตรอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจ
และเทคโนโลยีมาก ส่วนมิติด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง และเกิดผลกระทบ
ด้านลบในมิติสังคมและสิ่งแวดล้อมระดับเล็กน้อย

3) คุณภาพชีวิตและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติ
ด้านสังคมมาก ส่วนมิติด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง และด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม
มีเพียงเล็กน้อย

5.2.4 จังหวัดภูเก็ต

จากการวิเคราะห์พบว่า ยุทธศาสตร์ปัจจุบันของจังหวัดเกิดผลกระทบในมิติต่างๆ ดังนี้

1) ศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับโลก ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจ
มาก ส่วนมิติด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง

2) คุณภาพชีวิตที่ดีมีเอกลักษณ์วัฒนธรรม ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้าน
เศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนมิติด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับเล็กน้อย

3) การพัฒนาที่ยั่งยืน ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมมาก
ส่วนมิติด้านสังคมและเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง และเกิดผลกระทบด้านลบในมิติสิ่งแวดล้อม
ระดับเล็กน้อย

ีต่างๆ ดังนี้
กระทบเชิงบวก
ง และเกิดผล
กิดผลกระทบ
และเกิดผล
กิดผลกระทบ
และเกิดผล
กระทบด้านลบ
โยชน์ได้สูงสุด
จะมีผลกระทบ
ส่วนมิติด้าน
สิ่งแวดล้อม
วกในมิติด้าน
ทำให้เกิดผล
โย

4) การพัฒนาระบบบริหารงานให้มีความเป็นเลิศ ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนมิติด้านเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับเล็กน้อย

โดยมีสัดส่วน
ของพื้นที่ใ

5.2.5 จังหวัดพังงา

จากการวิเคราะห์พบว่า ยุทธศาสตร์ปัจจุบันของจังหวัดเกิดผลกระทบในมิติต่างๆ ดังนี้

5.3
เป็

1) พื้นฟูและพัฒนากการท่องเที่ยว ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติด้านเศรษฐกิจมาก ส่วนมิติด้านสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง มิติด้านสังคมอยู่ในระดับเล็กน้อย

ศักยภาพจะ
คือ ระดับสูง
มิติเศรษฐกิจ

2) การพัฒนาเกษตรกรรม ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมมาก ส่วนมิติด้านเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง และมิติด้านสังคมอยู่ในระดับเล็กน้อย

3) การพัฒนาสังคมและทรัพยากรมนุษย์ ทำให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในมิติสังคมมาก ส่วนมิติเศรษฐกิจและเทคโนโลยีอยู่ในระดับปานกลาง และมิติสิ่งแวดล้อมมีเพียงเล็กน้อย

5.4

จากการวิเคราะห์ผลกระทบทั้ง 5 จังหวัดข้างต้น ทำให้สามารถจัดลำดับความสำคัญของมิติได้ว่า ยุทธศาสตร์จังหวัดในพื้นที่ศึกษาให้ความสำคัญสูงสุดต่อมิติด้านเศรษฐกิจ รองลงมาคือด้านสิ่งแวดล้อม ด้านเทคโนโลยี และด้านสังคมตามลำดับ โดยผลกระทบด้านลบส่วนมากจะเป็นผลกระทบจากมิติด้านสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญแต่ระดับของผลกระทบนั้นส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับต่ำ

กา
ยุทธศาสตร์
ครอบคลุม
และภูเก็ต

5.3 ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่

การวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่ได้แบ่งพื้นที่การศึกษาออกเป็น 3 ส่วน โดยประยุกต์หลักการของระบบนิเวศลุ่มน้ำ ได้แก่ พื้นที่ต้นน้ำ พื้นที่กลางน้ำ และพื้นที่ปลายน้ำ

1)
มี 2 จังหวัด
2)
มี 2 จังหวัด
3)
1 จังหวัดคือ

5.3.1 พื้นที่ต้นน้ำ

เป็นพื้นที่ที่ควรอนุรักษ์ และ/หรือสงวนไว้ หากมีการเข้าใช้ประโยชน์พื้นที่เพื่อการพัฒนา ควรเป็นการพัฒนาเชิงอนุรักษ์และฟื้นฟู การวิเคราะห์ศักยภาพจึงให้ความสำคัญต่อมิติสิ่งแวดล้อมสูงสุดโดยมีสัดส่วนเท่ากับ ร้อยละ 40 สำหรับมิติที่เหลืออีก 3 ด้านคือ มิติเศรษฐกิจ มิติสังคม และมิติเทคโนโลยี ให้สัดส่วนเท่ากันคือร้อยละ 20 การประเมินศักยภาพพื้นที่ได้กำหนดไว้ 2 ระดับคือ ระดับสูงและระดับต่ำ

นอ
ที่ปรึกษาได้
ผลกระทบ

5.3.2 พื้นที่กลางน้ำ

เป็นพื้นที่ที่ยังมีศักยภาพในการพัฒนา เป็นพื้นที่เป้าหมายสำคัญของการศึกษา โดยพิจารณาถึงศักยภาพในการพัฒนาด้านการเกษตร อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและบริการ การวิเคราะห์ศักยภาพให้ความสำคัญต่อมิติเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคม เท่ากันทั้ง 3 ด้าน

การ
ซึ่งเป็นการ
ยุทธศาสตร์
มิติสังคม มิ
นอ
ฐานในการ
พัฒนาที่ยัง
แยกเป็น 3

โดยมีสัดส่วนร้อยละ 30 ส่วนมิติเทคโนโลยี มีสัดส่วนร้อยละ 10 สำหรับการประเมินศักยภาพของพื้นที่ได้กำหนดระดับศักยภาพไว้เช่นเดียวกับพื้นที่ต้นน้ำคือ ระดับสูงและระดับต่ำ

5.3.3 พื้นที่ปลายน้ำ

เป็นพื้นที่ที่มีการใช้ประโยชน์หรือมีโครงการพัฒนาในปัจจุบันอยู่หลากหลาย การประเมินศักยภาพจะพิจารณาความสามารถในการรองรับ (Carrying Capacity) ของพื้นที่ โดยแบ่งเป็น 2 ระดับคือ ระดับสูงและระดับต่ำ การประเมินให้น้ำหนักความสำคัญของมิติสิ่งแวดล้อมสูงที่สุดคือ ร้อยละ 50 มิติเศรษฐกิจและสังคม ให้น้ำหนักเท่ากัน คือ ร้อยละ 20 และมิติเทคโนโลยี ร้อยละ 10

5.4 แนวทางการประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์

การประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ทำโดยนำผลของการวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องมาเป็นฐานในการพิจารณา ซึ่งนโยบายและยุทธศาสตร์ดังกล่าวครอบคลุมจังหวัดที่ทำการศึกษ ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พังงา กระบี่ และภูเก็ต สามารถแบ่งจังหวัดที่ทำการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่มพันธกิจเป้าหมาย ดังนี้

- 1) กลุ่มจังหวัดที่มีพันธกิจเป้าหมายเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับประเทศเป็นหลัก มี 2 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต และพังงา
- 2) กลุ่มจังหวัดที่มีพันธกิจเป้าหมายเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม มี 2 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดกระบี่ และสุราษฎร์ธานี
- 3) กลุ่มจังหวัดที่มีพันธกิจเป้าหมายเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้เมืองเกษตร มีเพียง 1 จังหวัดคือ จังหวัดนครศรีธรรมราช

นอกจากการวิเคราะห์นโยบายและยุทธศาสตร์ตามกลุ่มพันธกิจเป้าหมายข้างต้นแล้ว ที่ปรึกษาได้นำแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard) มาวิเคราะห์ผลกระทบร่วมด้วย

การวิเคราะห์นโยบายและแผนยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องดังกล่าวใช้ Policy Impact Matrix ซึ่งเป็นการนำหลักการการพัฒนาที่ยั่งยืนมาประยุกต์ใช้ในการประเมินผลกระทบของนโยบาย ยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ ให้ครอบคลุมมิติของการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง 4 ด้านคือ มิติเศรษฐกิจ มิติสังคม มิติสิ่งแวดล้อม และมิติเทคโนโลยี

นอกจากนี้ การประเมินทางเลือดยังได้นำผลของการวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่มาเป็นฐานในการพิจารณาด้วย ซึ่งการวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่ก็อยู่ในพื้นฐานของมิติ 4 มิติการพัฒนาที่ยั่งยืนเช่นเดียวกัน การนำเสนอทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ นำเสนอแยกเป็น 3 ส่วน คือ

(1) ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาแยกตามพื้นที่ : แนวทางการวิเคราะห์ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาแยกตามพื้นที่ ได้แบ่งการพิจารณาออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ พื้นที่ต้นน้ำ พื้นที่กลางน้ำ และพื้นที่ปลายน้ำ ทั้งนี้ได้เสนอแนวทางการดำเนินการเพื่อป้องกันและบรรเทาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนา

(2) ทางเลือกใช้สำหรับแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard) แนวทางการวิเคราะห์ทางเลือกที่ใช้สำหรับแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard) ได้พิจารณาจากกิจกรรมในการดำเนินการของแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ซึ่งได้วิเคราะห์จากปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในแต่ละกิจกรรม รวมถึงแนวทางการดำเนินการเพื่อป้องกันและบรรเทาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของแต่ละกิจกรรมอีกด้วย

(3) ทางเลือกในการพัฒนาพื้นที่แยกตามจังหวัด : การประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ของแต่ละจังหวัด ได้ประยุกต์ใช้เทคนิค Compatibility Matrix ของ Barton & Bruder (1995) ซึ่งเป็นเทคนิคที่ใช้ในการประเมินความสอดคล้องของนโยบายต่างๆ โดยมีเกณฑ์พิจารณาในการประเมินความสอดคล้องดังนี้

- √/ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกันมาก
- √ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกัน
- หมายถึง ทางเลือกที่ไม่มีความสัมพันธ์กันหรือมีความสัมพันธ์น้อยมาก
- X หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกัน
- XX หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกันมาก
- ? หมายถึง ความสัมพันธ์ไม่แน่นอนหรือไม่ทราบว่ามีความสัมพันธ์หรือไม่

การประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ จะพิจารณาถึงความสอดคล้องระหว่างทางเลือกต่างๆ กับศักยภาพเชิงพื้นที่ของแต่ละจังหวัดที่ได้วิเคราะห์ไว้ในบทที่ 4 และความสอดคล้องหรือความขัดแย้งระหว่างทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ด้วยกันเอง จากนั้น จึงสรุปผลการวิเคราะห์เป็นทางเลือกที่มีความเหมาะสมจังหวัดละ 3-4 ทางเลือก ตามลำดับ

5.5 ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาแยกตามพื้นที่

จากผลการวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่บนฐานของมิติการพัฒนาที่ยั่งยืน 4 มิติ ตามที่กล่าวมาแล้ว ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ 5 จังหวัด ที่แบ่งออกเป็นพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ตลอดจนแนวทางการดำเนินการเพื่อป้องกันและบรรเทาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนาดังกล่าวมีดังนี้

5.5.1 พื้นที่ต้นน้ำ

ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ต้นน้ำมีดังนี้

ทางเลือกการพัฒนา	:	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ข้อดี/ประโยชน์	:	1.สร้างประโยชน์ทางด้านการท่องเที่ยว ซึ่งมีมูลค่าที่สำคัญทางเศรษฐกิจ 2.สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศจากแหล่ง ท่องเที่ยวที่อุดมสมบูรณ์
ข้อเสีย	:	1. อาจส่งผลกระทบต่อเนื้อให้กับ พื้นที่ต้นน้ำ ซึ่งหากไม่มีการควบคุมให้ ดีจะส่งผลกระทบต่ออย่างร้ายแรงได้ 2.ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์เชิง นิเวศ และพื้นที่อนุรักษ์ใกล้เคียง 3.หากพื้นที่มีชื่อเสียงด้านท่องเที่ยว มากขึ้น อาจส่งผลให้มีนักท่องเที่ยว เพิ่มขึ้นจำนวนมาก ทำให้ควบคุมได้ยาก
แนวทางการป้องกันและ บรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม	:	1. กำหนดพื้นที่ที่สามารถจัดการท่องเที่ยว เชิงนิเวศให้ชัดเจน 2. มีมาตรการดูแลป้องกันพื้นที่อ่อนไหว ด้านสิ่งแวดล้อม 3. กำหนดข้อบังคับสำหรับนักท่องเที่ยว 4. กำหนดค่าปรับและบทลงโทษสำหรับ นักท่องเที่ยวที่ฝ่าฝืน 5. อบรมนักท่องเที่ยวให้มีจิตสำนึกและ ทราบข้อปฏิบัติก่อนลงสู่พื้นที่ 6. สร้างแรงจูงใจโดยให้ผลตอบแทนเป็น รางวัล และ/หรือใบประกาศเกียรติคุณ 7. มีเจ้าหน้าที่ดูแลตรวจตราบริเวณพื้นที่ ต้นน้ำอย่างสม่ำเสมอ

5.5.2 พื้นที่กลางน้ำ

ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่กลางน้ำ แบ่งการพัฒนาเป็น 3 ด้าน คือ การพัฒนาด้านการเกษตร การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ มีรายละเอียดดังนี้

(1) ทางเลือกการพัฒนาด้านการเกษตร

<p>ข้อดี/ประโยชน์</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างผลผลิตภาคการเกษตรให้เกิดขึ้น เพื่อสามารถเป็นแหล่งเศรษฐกิจในระดับรากฐานชุมชนและอุตสาหกรรมต่อไป 2. อนุรักษ์วิถีชีวิตในการทำเกษตรแบบดั้งเดิม เป็นการรักษารากฐานทางวัฒนธรรม และสังคม
<p>ข้อเสีย</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การทำการเกษตรที่ไม่ถูกต้องอาจเป็นการทำให้เกิดการเสื่อมสภาพของดินและน้ำ ซึ่งเป็นทรัพยากรหลัก 2. อาจมีการใช้สารเคมี เพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อระยะยาวต่อระบบนิเวศน์
<p>แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ใช้เกษตรอินทรีย์ 2. จัดสรรที่ดินการเกษตรอย่างเหมาะสม และให้เหมาะกับสภาพของดิน 3. เทคโนโลยีที่ใช้ต้องเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 4. มีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้เกษตรอินทรีย์ เกษตรผสมผสาน เกษตรทฤษฎีใหม่ และการใช้เทคโนโลยีสะอาด 5. ทำการจัดสรรแบ่งปันน้ำเพื่อการเกษตรอย่างเป็นธรรมเพื่อป้องกันปัญหาความขัดแย้ง

(2) ทางเลือกการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม

ข้อดี/ประโยชน์	:	1. สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการดำเนินงานทางอุตสาหกรรม 2. สร้างรายได้และการจ้างงานให้กับทางชุมชน เป็นประโยชน์ที่ดีกับสังคม
ข้อเสีย	:	มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงด้านสิ่งแวดล้อมกับพื้นที่ได้หากไม่มีการวางแผนควบคุมมลพิษที่ดี
แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม	:	1. เทคโนโลยีที่ใช้ต้องเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 2. ใช้ระบบคาร์บอนเครดิต 3. นำระบบอุตสาหกรรมเศรษฐกิจนิเวศมาใช้ 4. นำมาตรการทางเศรษฐศาสตร์เข้ากำกับในเรื่องผู้ปล่อยมลพิษเป็นผู้จ่าย

(3) ทางเลือกการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ

ข้อดี/ประโยชน์	:	1. สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจในเรื่องของรายได้จากการท่องเที่ยวและบริการ 2. สร้างรายได้และการจ้างงานให้กับทางชุมชน เป็นประโยชน์กับทางด้านสังคม
ข้อเสีย	:	1. หากไม่มีการควบคุมจำนวนและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมและแหล่งท่องเที่ยว 2. ปริมาณขยะและของเสียที่เพิ่มขึ้น หากไม่มีการวางแผนการจัดการที่ดี
แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม	:	1. ปลุกจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยว 2. กำหนดข้อบังคับการรักษาสิ่งแวดล้อมแก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบริการ 3. สร้างแรงจูงใจโดยให้ประกาศ หรือรางวัลแก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบริการ 4. ส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์

5.5.3 พื้นที่ปลายน้ำ

ทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ปลายน้ำ แบ่งการพัฒนาเป็น 3 ด้านคือ การพัฒนาชุมชนเมือง การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ มีรายละเอียดดังนี้

(1) ทางเลือกการพัฒนาชุมชนเมือง

<p>ข้อดี/ประโยชน์</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ก่อให้เกิดความเจริญและเป็นแหล่งเศรษฐกิจของพื้นที่ 2. การกระจายชุมชนเมืองเป็นการลดความแออัดของชุมชนที่จะเข้าสู่ตัวเมืองใหญ่ 3. สร้างโอกาส ตลอดจนจิตสำนึกในการรักษาและอยู่ร่วมกับท้องถิ่นดั้งเดิมของคนในพื้นที่
<p>ข้อเสีย</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อาจเกิดปัญหาการจราจร หากตัวเมืองมีการพัฒนาอย่างไม่มีการวางแผนในการจัดผังเมือง 2. ประชากรที่เพิ่มขึ้นมักจะมีปัญหาในการจัดการขยะและน้ำเสีย 3. พื้นที่สีเขียวในชุมชนอาจไม่เพียงพอ หากตัวเมืองมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว
<p>แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. มีการวางผังเมืองที่ดีและบังคับใช้อย่างจริงจัง 2. จัดระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมและสุขภาพที่ดี 3. ปลูกจิตสำนึกแก่ชุมชนด้านการดูแลสิ่งแวดล้อม 4. รณรงค์ให้มีการคัดแยกขยะและใช้น้ำอย่างประหยัด 5. ส่งเสริมการอนุรักษ์ด้านต่างๆ

(2) ทางเลือกการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม

ข้อดี/ประโยชน์	:	1. สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการดำเนินงานทางอุตสาหกรรม 2. สร้างรายได้และการจ้างงานให้กับทางชุมชน เป็นประโยชน์ที่ดีกับสังคม
ข้อเสีย	:	1. มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงด้านสิ่งแวดล้อมกับพื้นที่ได้หากไม่มีการวางแผนควบคุมมลพิษที่ดี 2. อาจก่อให้เกิดปัญหาความขัดแย้งกับชุมชนตัวเมือง หากไม่มีการจัดการมลพิษที่เกิดขึ้น
แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม	:	1. เทคโนโลยีที่ใช้ต้องเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 2. ใช้ระบบคาร์บอนเครดิต 3. นำระบบอุตสาหกรรมเศรษฐกิจแนวใหม่มาใช้ 4. นำมาตรการทางเศรษฐศาสตร์เข้ากำกับในเรื่องผู้ปล่อยมลพิษเป็นผู้จ่าย 5. มีการวางผังเมืองและกำหนดพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมที่เหมาะสมอย่างเป็นระบบ

(3) ทางเลือกการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ ควรเป็นการท่องเที่ยว

เชิงนิเวศ หรือเชิงอนุรักษ์

ข้อดี/ประโยชน์	:	1. สร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจในเรื่องของรายได้จากการท่องเที่ยวและบริการ 2. สร้างรายได้และการจ้างงานให้กับทางชุมชน เป็นประโยชน์กับทางด้านสังคม
ข้อเสีย	:	1. หากไม่มีการควบคุมจำนวนและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมและแหล่งท่องเที่ยว 2. ปริมาณขยะและของเสียเพิ่มขึ้น หากไม่มีการวางแผนการจัดการที่ดี

<p>แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p>	<p>: 1. ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านสิ่งแวดล้อม 2. กำหนดข้อบังคับการรักษาสีน้ำและคุณภาพน้ำ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบริการ 3. สร้างแรงจูงใจโดยให้ประกาศ หรือรางวัลแก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและบริการ 4. ส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์</p>
--	---

5.6 ทางเลือกตามแผนงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard)

แผนงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard) ซึ่งรวมถึงโครงการเส้นทางยุทธศาสตร์พลังงาน (Strategic Energy Landbridge) ประกอบด้วย กิจกรรมสำคัญ ดังนี้

- 1) ระบบการขนส่งร่วมแบบผสมผสาน ได้แก่ ท่าเรือน้ำลึกพร้อมทั้งท่าเทียบเรือน้ำมันทั้ง 2 ฝั่ง ซึ่งเชื่อมต่อกันด้วยทางด่วน ทางรถไฟและท่อน้ำมัน
- 2) อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับน้ำมัน (Oil - based Industry) เพื่อใช้ประโยชน์จากน้ำมันดิบที่ขนส่งโดยท่อตามแนวสะพานเศรษฐกิจ
- 3) อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับก๊าซ (Gas - based Industry) โดยใช้ก๊าซจากแหล่งในอ่าวไทยหรือจากแหล่งอื่นที่จะหามาได้
- 4) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางทะเล (Shipping - based activities) ซึ่งอาจรวมถึงการบรรจุภัณฑ์ การเดินเรือในเส้นทางสายรองและการขนส่งสินค้าข้ามคอคอด
- 5) อุตสาหกรรมแปรรูปและอุตสาหกรรมการผลิตที่ใช้ทรัพยากรท้องถิ่น และ/หรือวัตถุดิบนำเข้า ซึ่งจะมีที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมที่ติดกับท่าเรือน้ำลึก หรือสถานที่ที่เหมาะสมอื่นๆ
- 6) การพัฒนาเมืองเพื่อเพิ่มความได้เปรียบของพื้นที่ในการดึงดูดให้เกิดกิจการต่อเนื่องจากการขนส่งทางทะเล อุตสาหกรรม การค้าและธุรกิจต่างๆ

จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อดี/ประโยชน์ของแต่ละกิจกรรมการพัฒนาดังกล่าว ตลอดจนปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมซึ่งจะเกิดขึ้นจากกิจกรรม และแนวทางการดำเนินการเพื่อป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อมมีดังนี้

- (1) พัฒนาระบบการขนส่งร่วมแบบผสมผสาน (สร้างถนน ระบบท่อน้ำมัน คลังน้ำมัน ท่าขนส่งน้ำมันในทะเล)

<p>ข้อดี/ประโยชน์</p>	<p>: 1. เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจ ของประเทศและท้องถิ่น คือ ช่วยลดต้นทุนในการขนส่งน้ำมัน</p>
-----------------------	---

บทที่ 5
การพัฒนาพื้นที่
การสิ่งแวดล้อม

เขตลุ่มแก
การ
หรือรางวัล
บริการ
บไฮมสเตย์

aboard)

งการเส้นทง
งนี้
ยบเรือน้ำมัน

ประโยชน์จาก

จากแหล่งใน

ies) ซึ่งอาจ
เด
และ/หรือวัตถุ
าสมอื่นๆ
งการต่อเนื่อง

ก้าว ตลอดจน
นและบรรเทา

ื่อส่งน้ำมัน

ทศและ
ารขนส่ง

ข้อดี/ประโยชน์ (ต่อ)	:	2. มีโอกาสในการสร้างพื้นที่ให้เป็นศูนย์กลาง การขนส่งน้ำมันในระดับภูมิภาค 3. สร้างความมั่นคงในด้านพลังงานของชาติ
ปัญหาสิ่งแวดล้อม	:	เสียง ฝุ่น มลพิษทางอากาศ การรั่วไหล ของน้ำมัน ระบบนิเวศทางทะเลถูกกระทบ และความเสียหายหากกรณีเกิดสึนามิ
แนวทางการป้องกันและ บรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม	:	1. มีการวางแผนและจัดการอย่างเป็นระบบ 2. ศึกษาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและมี มาตรการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด 3. สร้างความเข้าใจและการยอมรับจาก ประชาชนในพื้นที่ก่อนเริ่มโครงการ 4. มีมาตรการป้องกันและควบคุมมลพิษ ทั้งทางน้ำ ทางบก 5. มีมาตรการป้องกันและแก้ไขหากเกิด สึนามิ 6. สร้างคลัสเตอร์ระบบโลจิสติกส์

(2) ขยายท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต

ข้อดี/ประโยชน์	:	1. สามารถสร้างให้พื้นที่เป็นศูนย์กลางการ ขนส่งสินค้าและน้ำมันเพื่อประโยชน์ทาง เศรษฐกิจ 2. ส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมพานิชย์นาวี ให้เกิดความเข้มแข็ง 3. สามารถขยายการรองรับเป็นท่าเรือ สำหรับท่องเที่ยวซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ ทั้งทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว
ปัญหาสิ่งแวดล้อม	:	1. น้ำจืดไม่เพียงพอ 2. ปะการังและหญ้าทะเลถูกทำลาย 3. มลพิษในท้องทะเล และสัตว์น้ำลดลง 4. การรั่วไหลของน้ำมัน 5. ระบบสุขภาพ

<p>แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างเขื่อนกักเก็บน้ำจืดโดยจะต้องมีการคำนึงถึงผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้วย 2. ติดปะการังเทียมเพื่อชดเชยส่วนที่ถูกทำลาย 3. มีมาตรการควบคุมมลพิษทางท้องทะเล 4. มีการตั้งกฎ หรือบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับท่าเรืออย่างเข้มงวด 5. ผู้ประกอบการและผู้เกี่ยวข้องต้องได้รับการอบรมด้านสิ่งแวดล้อมและทดสอบมาตรฐานอยู่เสมอ 6. มีการจัดการสุขาภิบาล
---	--

(3) พัฒนาอุตสาหกรรมเกษตร

<p>ข้อดี/ประโยชน์</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถเพิ่มศักยภาพในด้านพลังงาน โดยการผลิตปาล์มเพื่อทำน้ำมันไบโอดีเซล เป็นประโยชน์โดยรวมต่อด้านเศรษฐกิจ 2. ก่อให้เกิดการจ้างงานในพื้นที่ เป็นผลดีต่อทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม
<p>ปัญหาสิ่งแวดล้อม</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างไม่คุ้มค่า 2. ใช้เทคโนโลยีที่ก่อให้เกิดมลพิษ
<p>แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การใช้เทคโนโลยีสะอาดในอุตสาหกรรม 2. พัฒนาปาล์มน้ำมันไปสู่ไบโอดีเซล 3. ออกกฎระเบียบแยกความชัดเจนของการใช้ประโยชน์น้ำมันปาล์มสำหรับเป็นเชื้อเพลิงและน้ำมันปาล์มเพื่อการบริโภค 4. เข้มงวดการบังคับใช้กฎหมายให้เกิดผลในทางปฏิบัติและสร้างจิตสำนึกให้ผู้ประกอบการมีการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 5. ต้องรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่อย่างกว้างขวาง

<p>แนวทางการป้องกันและ บรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม (ต่อ)</p>	<p>: 6. สร้างความรู้ความเข้าใจแก่ผู้มีส่วนได้เสีย อย่างต่อเนื่อง</p> <p>7. ส่งเสริมการฝึกอบรมพัฒนาฝีมือแรงงาน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ</p> <p>8. ส่งเสริมการฝึกอาชีพระยะสั้นเพื่อ ยกระดับฝีมือและการฝึกอาชีพเสริม โดยอาศัยความร่วมมือของสถาบัน การศึกษา ภาครัฐและเอกชน</p> <p>9. ส่งเสริมให้ประชาชนมีการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม</p> <p>10. ส่งเสริมให้ประชาชนมีความเข้าใจ ตระหนักถึงความสำคัญของท่องเที่ยว สิ่งมีชีวิตต่างๆ ป่าชายเลนที่เป็นแหล่ง อนุบาลสัตว์น้ำ และช่วยกันดูแล รักษา อย่างถูกต้อง</p>
--	--

(4) พัฒนาอุตสาหกรรมโรงกลั่นน้ำมันปิโตรเคมี

<p>ข้อดี/ประโยชน์</p>	<p>: 1.สามารถสร้างความมั่นคงในด้านพลังงาน ของชาติเพิ่มขึ้น</p> <p>2. ก่อให้เกิดการจ้างงานในพื้นที่ เป็นผลดี ต่อทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม</p>
<p>ปัญหาสิ่งแวดล้อม</p>	<p>: 1. น้ำทิ้งจากอุตสาหกรรมปล่อยลงสู่ทะเล</p> <p>2. สัตว์น้ำไม่สามารถอาศัยอยู่ในบริเวณ ใกล้เคียง</p> <p>3. พืชน้ำบางชนิดถูกทำลาย</p> <p>4. น้ำจืดที่ปล่อยลงสู่ทะเลเกิดเป็นน้ำกร่อย ไม่เหมาะแก่การเติบโตของพืช สัตว์น้ำ บางชนิด</p>
<p>แนวทางการป้องกันและ บรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p>	<p>: 1. มีระบบป้องกันและรักษาความปลอดภัย จากการรั่วไหลเป็นอย่างดี</p>

<p>แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม (ต่อ)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 2. มีระบบบำบัดและกำจัดของเสีย 3. ต้องรับฟังความคิดเห็นและเสนอแนะของประชาชนในพื้นที่อย่างกว้างขวาง 4. สร้างความรู้ความเข้าใจแก่ผู้มีส่วนได้เสียอย่างต่อเนื่อง 5. ภาครัฐจำเป็นต้องสร้างความโปร่งใสเรื่อง การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง
--	--

(5) พัฒนาการท่องเที่ยว

<p>ข้อดี/ประโยชน์</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจในระดับชาติจากการพัฒนาสร้างแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีศักยภาพ 2. ก่อให้เกิดการจ้างงานในพื้นที่นำรายได้จากการท่องเที่ยวมาสู่พื้นที่ซึ่งเป็นผลดีต่อทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม 3. สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศในเรื่องของการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถดึงดูดชาวต่างชาติ ได้มาโดยตลอด
<p>ปัญหาสิ่งแวดล้อม</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แนวคิดการผลักดันอุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา หมู่เกาะสุรินทร์ และหมู่เกาะสิมิลัน เป็นมรดกโลกขัดแย้งกับกิจกรรมกักพัฒนาท่าเรือน้ำลึกของแผนงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ 2. ความสมบูรณ์ของระบบนิเวศวิทยาและความหลากหลายทางชีวภาพลดลง รวมถึง ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย 3. ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล 4. การขาดแคลนน้ำ 5. ปัญหามลพิษ ได้แก่ขยะมูลฝอยและน้ำเสีย

ศึกษา
ในการพัฒนาพื้นที่
จัดการสิ่งแวดล้อม
ศึกษา
เสนอแนะ
กว้างขวาง
มีส่วนได้เสีย
ไปไร่ไร่เชิง
อย่างจริงจัง
ศึกษา
สร้างแหล่ง
พ
ที่นำรายได้
ซึ่งเป็นผลดี
เดิม
ในเรื่องของ
ดึงดูดชาว
แห่งชาติอ่าว
เกาะสิมิลัน
กรรมการ
งานพัฒนา
วิทยาและ
คลัง
ทำลาย
ล
และน้ำเสีย

<p>แนวทางการป้องกันและ บรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม</p>	<p>:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กำหนดมาตรการการคุ้มครองพื้นที่บริเวณดังกล่าวอย่างชัดเจนและครอบคลุมที่สุด 2. ให้เป็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 3. ใช้รูปแบบโครงสร้างป้องกันการกัดเซาะชายฝั่ง ได้แก่ เกาะกันกัดเซาะ(Head land) เชือกกันคลื่น (Detached breakwater) คันดักทราย (Groin) เชือกกันทรายและคลื่น (Jetty) และ กำแพงป้องกันคลื่น (Seawall) 4. มีระบบฐานข้อมูลที่ดีเพื่อช่วยในการตัดสินใจในการเลือกพื้นที่ในการแก้ปัญหา ก่อนและหลัง 5. ติดตามเฝ้าระวังปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง 6. ควรมีการติดตั้งสถานีวัดคลื่น กระแสน้ำ ลมและระดับน้ำทะเล (Tide Ganges) ในบริเวณชายฝั่งทะเลของพื้นที่ลุ่มน้ำและบริเวณใกล้เคียง 7. ควบคุมการใช้ที่ดินบริเวณชายฝั่งทะเล และควรมีการควบคุมระดับน้ำบาดาล 8. ทำแผนแม่บทการแก้ไขปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเล 9. กำหนดระยะถอยร่นของสิ่งก่อสร้างบนชายหาด 10. ห้ามการขุดทรายหรือนำทรายออกจากบริเวณชายหาด 11. ควรจะให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ 12. มีแผนงานในการติดตามเฝ้าระวัง พื้นที่ที่ประสบปัญหาการกัดเซาะ 13. กำหนดหน่วยงานในการแก้ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทะเลอย่างเด่นชัดเพื่อลดความซ้ำซ้อนของการทำงาน
--	---

แนวทางการป้องกันและบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อม (ต่อ)	: 14. ควรมีข้อมูลภาพถ่ายทางอากาศของชายฝั่ง 15. ส่งเสริมการแก้ไขปัญหอย่างเป็นระบบครบวงจร เช่น การจัดการขยะ ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมคัดแยกขยะ การนำขยะกลับมาใช้ใหม่ภายใต้การจัดการขยะมูลฝอยแบบผสมผสาน 16. ส่งเสริมการนำน้ำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ การบำบัดน้ำเสียและส่งเสริมการเก็บค่าบำบัดน้ำเสีย 17. มีการจัดระเบียบการใช้ที่ดินอย่างเหมาะสม 18. ส่งเสริมใช้ประชาชนมีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
---	--

งอากาศของ
หาอย่างเป็น
รจัดการขยะ
แยกขยะ การ
ได้การจัดการ
น
ประโยชน์ใหม่
เสริมการเก็บ
ไว้ที่ดินอย่าง
ารอนุรักษ์

5.7 ผลการประเมินทางเลือกกระตมยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวกับทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนา มีดังนี้

5.7.1 จังหวัดสุราษฎร์ธานี

(1) ผลการประมวลนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนา มีดังนี้

1. การเกษตร
  - แบบผสมผสาน/เกษตรอินทรีย์
2. อุตสาหกรรม
  - อุตสาหกรรมเกษตร
  - อุตสาหกรรมทั่วไป
3. ท่องเที่ยว
  - เชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรม
  - แบบทั่วไป

(2) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่นำเสนอกับศักยภาพเชิงพื้นที่ และระหว่างทางเลือกด้วยกันเอง

ศักยภาพ	A	มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านเกษตรสูง กระจายอยู่ทั่วไป (ร้อยละ 18.25)	1 √√	2 √	3 √	4 √√	5 √√
		มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมสูง อยู่ในบางพื้นที่ (ร้อยละ 4.48)	6 √√	7 X	8 √	9 ●	
		มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง อยู่หลายแห่ง (ร้อยละ 24.79)	10 ●	11 X	12 X	13 XX	14 XX
ทางเลือก	B	การเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน					15 √
	C	การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร					
	D	การส่งเสริมอุตสาหกรรมทั่วไป					
	E	การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/เชิงอนุรักษ์/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรม					
	F	การท่องเที่ยวแบบทั่วไป					

√√ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกันมาก
 √ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกัน
 ● หมายถึง ทางเลือกไม่มีความสัมพันธ์กันหรือมีความสัมพันธ์น้อยมาก
 XX หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกันมาก
 X หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกัน
 ? หมายถึง ความสัมพันธ์ไม่แน่นอนหรือไม่ทราบว่ามีหรือไม่มีสัมพันธ์หรือไม่

(3) คำอธิบายการวิเคราะห์ความสอดคล้องเชิงยุทธศาสตร์ที่นำเสนอกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทาง

1. ทางเลือกการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสานมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก

- XX หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกันมาก
- X หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกัน
- ? หมายถึง ความสับสนหรือไม่แน่นอนหรือไม่ทราบว่ามีคุณสมบัติหรือไม่

(3) คำอธิบายการวิเคราะห์ความสอดคล้องด้านศักยภาพที่นำเสนอเกี่ยวกับทางเลือกและระหว่างศักยภาพจังหวัดสุราษฎร์ธานี

1. ทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีการเกษตรสูงกระจายอยู่ทั่วไปทั้งจังหวัด
2. ทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากประเภทการเกษตรมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางอุตสาหกรรมสูงในบางแห่ง
3. ทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมทั่วไปมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางอุตสาหกรรมสูงในบางแห่ง
4. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/เชิงอนุรักษ์/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรมมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพการท่องเที่ยวหลายแห่ง
5. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไปมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวไปอยู่หลายแห่ง
6. ทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากประเภทการเกษตรสอดคล้องกับการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน
7. ทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมทั่วไปมีความขัดแย้งเชิงพื้นที่กับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน
8. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงเกษตรมีความสอดคล้องกับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน
9. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไปไม่มีความสอดคล้องหรือสอดคล้องน้อยมากกับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจาก
10. ทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมทั่วไปไม่มีความสอดคล้องหรือสอดคล้องน้อยมากกับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจาก

การเกษตร

11. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/เชิงอนุรักษ์/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรมมีความขัดแย้งกับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการเกษตร

12. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไปมีความขัดแย้งกับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากประเภท

13. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/เชิงอนุรักษ์/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรมมีความขัดแย้งกันมากกับทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมทั่วไป

- 14. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไปมีความชัดเจนในระดับสูงกับบางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมทั่วไป
- 15. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไปมีความสอดคล้องกับทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเชิงอนุรักษ์/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรม

(4) สรุปทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่มีความเหมาะสมกับศักยภาพเชิงพื้นที่และสอดคล้องกับทางเลือกอื่นของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลำดับที่ 1 การเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน เนื่องจากมีความสอดคล้องกับพื้นที่มากและสอดคล้องกับการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตรมาก

ลำดับที่ 2 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/เชิงอนุรักษ์/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรม เนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่มาก และสอดคล้องกับการท่องเที่ยวแบบทั่วไป รวมทั้งสอดคล้องกับการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน

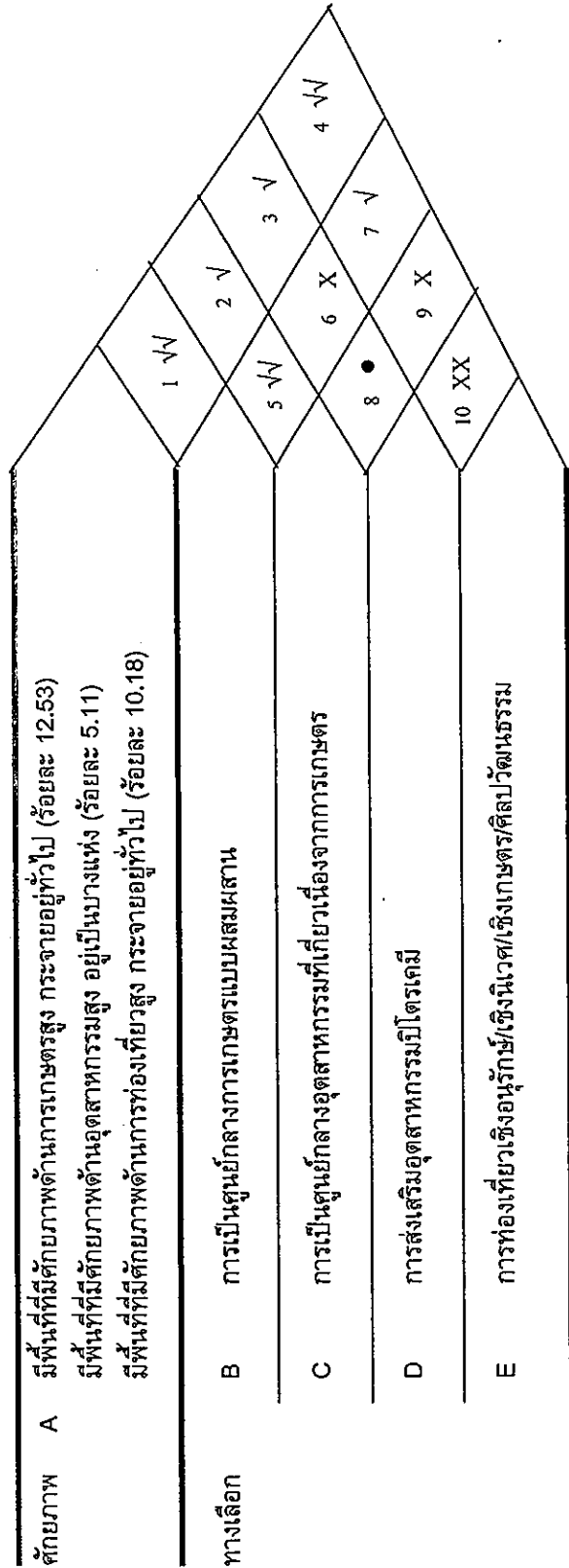
ลำดับที่ 3 การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร เนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่มากและสอดคล้องกับการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสานมาก

5.7.2 จังหวัดนครศรีธรรมราช

(1) ผลการประมวลนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนา มีดังนี้

1. การเกษตร
  - แบบผสมผสาน/เกษตรอินทรีย์
2. อุตสาหกรรม
  - อุตสาหกรรมเกษตร
  - ปิโตรเคมี
3. ท่องเที่ยว
  - เชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรม

(2) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่นำเสนอ กับศักยภาพเชิงพื้นที่และระหว่างทางเลือกด้วยกันเอง

√√ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกันมาก
 √ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกัน
 • หมายถึง ทางเลือกไม่มีความสัมพันธ์กันหรือมีความสัมพันธ์น้อยมาก
 XX หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกันมาก
 X หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกัน
 ? หมายถึง ความสัมพันธ์ไม่แน่นอนหรือไม่ทราบความสัมพันธ์หรือไม่

(3) คำอธิบายการวิเคราะห์ความสอดคล้องศักยภาพที่นำเสนอ กับทางเลือกและระหว่างศักยภาพเชิงพื้นที่กับศักยภาพทางเลือก

1. ทางเลือกการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสานมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทาง

(3) คำอธิบายการวิเคราะห์ความสอดคล้องด้านศักยภาพที่นำเสนอเกี่ยวกับทางเลือกและระดับของจังหวัดมาก เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทาง

1. ทางเลือกการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสานมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงกระจายอยู่ทั่วไป
2. ทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตรมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพของอุตสาหกรรมสูงศักยภาพทางอุตสาหกรรมสูงอยู่เป็นบางแห่ง
3. ทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมปิโตรเคมีมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพของอุตสาหกรรมสูงอยู่เป็นบางแห่ง
4. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรมมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูงกระจายอยู่ทั่วไป
5. ทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตรมีความสอดคล้องในระดับสูงกับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน
6. ทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมปิโตรเคมีมีความขัดแย้งเชิงพื้นที่กับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน
7. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรมมีความสอดคล้องในระดับกลางกับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน
8. ทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมปิโตรเคมีไม่มีความสัมพันธ์หรือมีความสัมพันธ์น้อยมากกับทางเลือกการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากเกษตร
9. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรมมีความขัดแย้งในระดับกลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากเกษตร
10. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรมมีความขัดแย้งในระดับสูงกับการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมปิโตรเคมี

4) สรุปทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่มีความเหมาะสมกับศักยภาพเชิงพื้นที่และสอดคล้องกับทางเลือกรอื่นของจังหวัดนครศรีธรรมราช

ลำดับที่ 1 การเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน เนื่องจากมีความสอดคล้องกับพื้นที่มากและสอดคล้องกับการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตรแบบผสมผสาน เกี่ยวเนื่องกับพื้นที่เกษตร/เชิงนิเวศ/เชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรม

ลำดับที่ 2 การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร เนื่องจากมีความสอดคล้องกับพื้นที่ และสอดคล้องกับการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสานมาก

ลำดับที่ 3 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรม เนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ และสอดคล้องกับการเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน

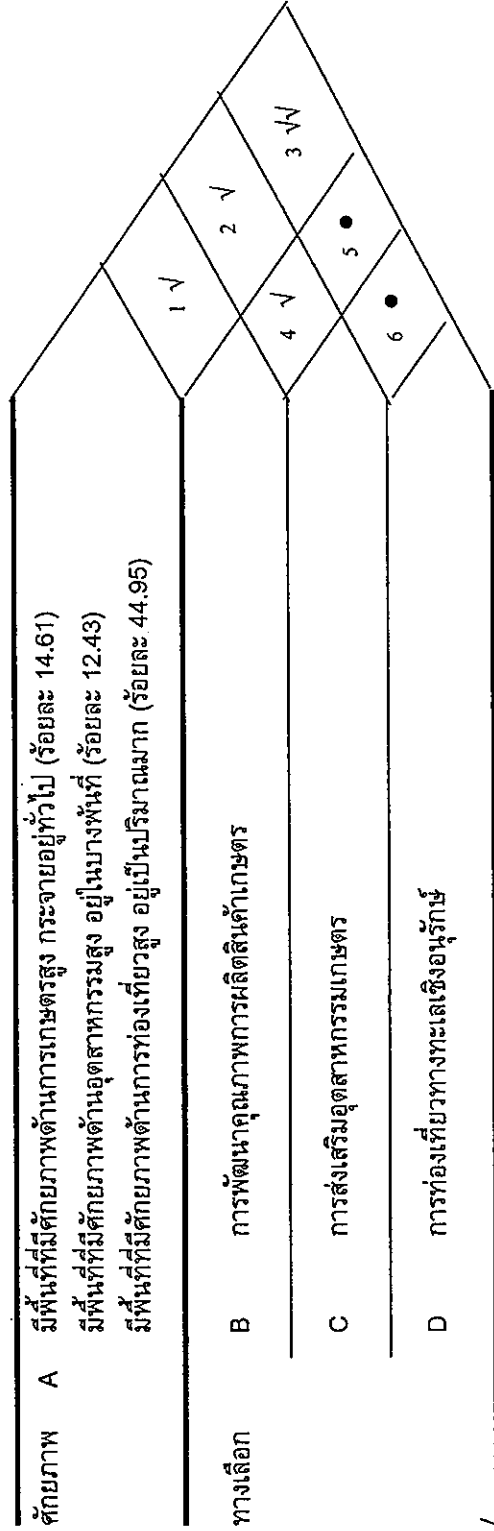

5.7.3 จังหวัดกระบี่

(1) ผลการประมวลนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนา มีดังนี้

1. การเกษตร
  - พัฒนาคุณภาพการผลิตสินค้าเกษตร
2. อุตสาหกรรม
  - อุตสาหกรรมเกษตร
3. ท่องเที่ยว
  - ทางทะเลเชิงอนุรักษ์

(2) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่นำเสนอเกี่ยวกับศักยภาพเชิงพื้นที่และระหว่างทางเลือกด้วยกันเอง

✓/ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกันมาก
 ✓ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกัน
 ● หมายถึง ทางเลือกไม่มีความสัมพันธ์กันหรือมีความสัมพันธ์น้อยมาก
 XX หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกันมาก
 X หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกัน
 ? หมายถึง ความสัมพันธ์ไม่แน่นอนหรือไม่ทราบว่ามีความสัมพันธ์หรือไม่

(3) คำอธิบาย การวิเคราะห์ความสอดคล้องด้านศักยภาพที่นำเสนอเกี่ยวกับทางเลือกและระหว่างศักยภาพจังหวัดกระบี่

1. ทางเลือกการพัฒนาคุณภาพการผลิตสินค้าเกษตรมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ศักยภาพสูงด้านการเกษตร

(3) คำอธิบาย การวิเคราะห์ความสอดคล้องด้านศักยภาพหน้าเสนอกับทางเลือกและระหว่างศักยภาพ จังหวัดกระบี่

1. ทางเลือกการพัฒนาคุณภาพการผลิตสินค้าเกษตรมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ศักยภาพสูงด้านการเกษตรกระจายอยู่ทั่วไป

2. ทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมสูงอยู่บางพื้นที่

3. ทางเลือกการท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์มีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูงอยู่เป็นปริมาณมาก

4. ทางเลือกการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรมีความสอดคล้องกับทางเลือกการพัฒนาคุณภาพการผลิตสินค้าเกษตร

5. ทางเลือกการท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์ไม่มีความสัมพันธ์หรือมีความสัมพันธ์น้อยมากกับทางเลือกการพัฒนาคุณภาพการผลิตสินค้าเกษตร

6. ทางเลือกการท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์ไม่มีความสัมพันธ์หรือมีความสัมพันธ์น้อยมากกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตร

(4) สรุปทางเลือกยุทธศาสตร์ที่มีความเหมาะสมกับศักยภาพเชิงพื้นที่และสอดคล้องกับทางเลือกอื่นของจังหวัดกระบี่

ลำดับที่ 1 การท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์เนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่มาก

ลำดับที่ 2 การพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรเนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่และสอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพสินค้าเกษตร

ลำดับที่ 3 การพัฒนาส่งเสริมคุณภาพการผลิตสินค้าเกษตรเนื่องจากมีความสอดคล้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตร และสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่

5.7.4 จังหวัดพังงา

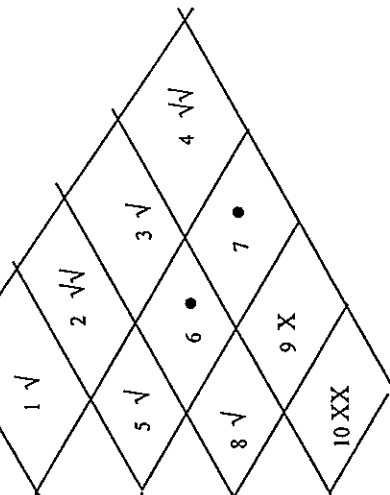
(1) ผลการประเมินนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนา มีดังนี้

1. การเกษตร
  - พัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตร
2. อุตสาหกรรม
  - อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร
  - การสร้างท่าเรือน้ำลึก
3. ท่องเที่ยว
  - ฟื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยว

(2) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่นำเสนอเกี่ยวกับศักยภาพเชิงพื้นที่และระหว่างทางเลือกด้วยกันเอง

(2) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่นำเสนอเกี่ยวกับสภาพเชิงพื้นที่และระหว่างทางเลือกด้วยกันเอง

ศักยภาพ	A	มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการเกษตรสูง ในบางพื้นที่ (ร้อยละ 9.14) มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมสูง อยู่เป็นปริมาณมาก (ร้อยละ 42.18) มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวสูง อยู่เป็นปริมาณมาก (ร้อยละ 29.88)
ทางเลือก	B	การพัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตร
	C	การพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร
	D	การสร้างท่าเรือน้ำลึก
	E	ฟื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยว

√W หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกันมาก
 √ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกัน
 • หมายถึง ทางเลือกไม่มีความสัมพันธ์กันหรือมีความสัมพันธ์น้อยมาก
 XX หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกันมาก
 X หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกัน
 ? หมายถึง ความสัมพันธ์ไม่แน่นอนหรือไม่ทราบว่ามีความสัมพันธ์หรือไม่

(3) คำอธิบายการวิเคราะห์ความสอดคล้องด้านศักยภาพที่นำเสนอเกี่ยวกับทางเลือกและระหว่างศักยภาพ จังหวัดพังงา

1. ทางเลือกการพัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตรมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการเกษตรสูงในบางพื้นที่
2. ทางเลือกการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากเกษตร มีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางอุตสาหกรรมอยู่มาก
3. ทางเลือกการสร้างท่าเรือน้ำลึกมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมเป็นปริมาณมาก
4. ทางเลือกฟื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยวมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัด เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูงปริมาณมาก
5. ทางเลือกการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตรมีความสอดคล้องกับทางเลือกการพัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตร
6. ทางเลือกการสร้างท่าเรือน้ำลึกไม่มีความสัมพันธ์หรือมีความสัมพันธ์น้อยมากกับทางเลือกอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร
7. ทางเลือกฟื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยวไม่มีความสัมพันธ์หรือมีความสัมพันธ์น้อยมากกับทางเลือกการพัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตร
8. ทางเลือกการสร้างท่าเรือน้ำลึกมีความสอดคล้องกับทางเลือกการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร
9. ทางเลือกฟื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยวมีความขัดแย้งกับทางเลือกการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร
10. ทางเลือกการสร้างท่าเรือน้ำลึกมีความขัดแย้งในระดับสูงกับทางเลือกฟื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยว

(4) สรุปทางเลือกยุทธศาสตร์ที่มีความเหมาะสมกับศักยภาพเชิงพื้นที่และสอดคล้องกับทางเลือกอื่นของจังหวัดพังงา

- ลำดับที่ 1 ฟื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยวเนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ในระดับสูง
- ลำดับที่ 2 การพัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตร เนื่องจากสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ และการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร
- ลำดับที่ 3 การพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร เนื่องจากสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ การพัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตรและการสร้างท่าเรือน้ำลึก

5.7.5 จังหวัดภูเก็ต

(1) ผลการประมวลนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนา มีดังนี้

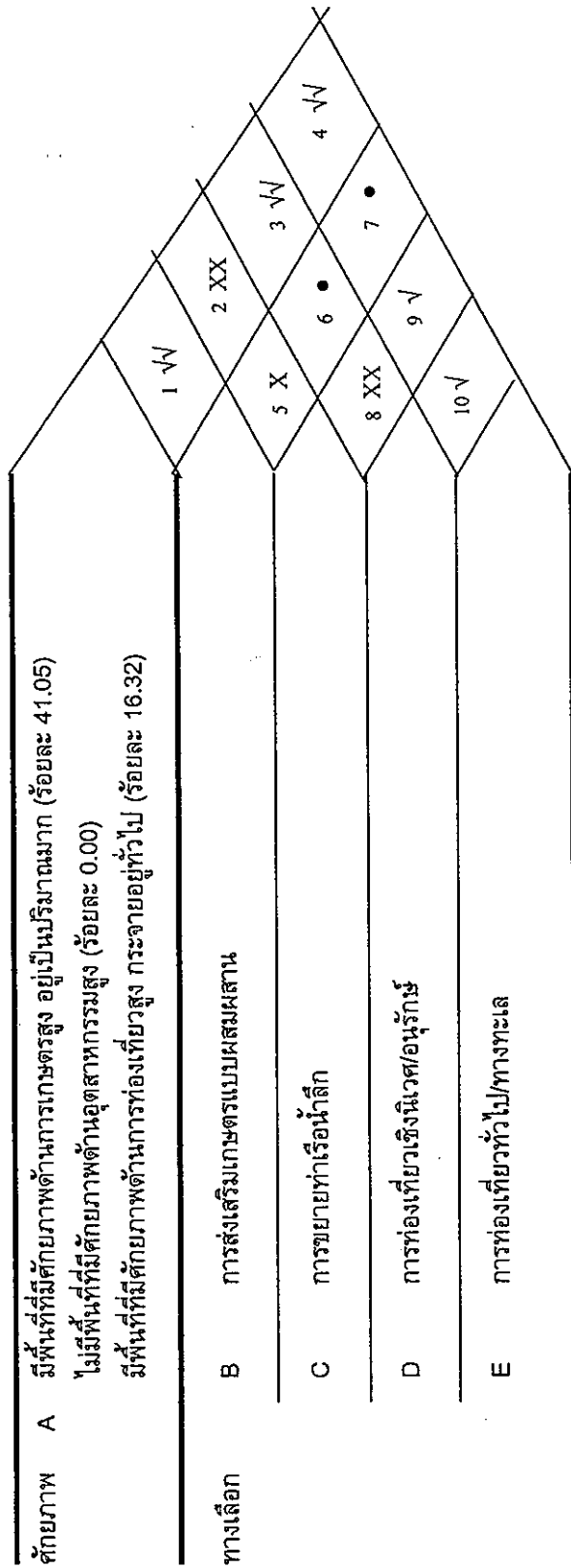
ลำดับที่ 3 การพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องจากการเกษตร เนื่องจากสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ การพัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตรและการสร้างทำเรือน้ำลึก

5.7.5 จังหวัดภูเก็ต

(1) ผลการประเมินนโยบายและยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ในการพัฒนา มีดังนี้

1. การเกษตร
  - เกษตรแบบผสมผสาน
2. อุตสาหกรรม
  - การขยายทำเรือน้ำลึก
3. ท่องเที่ยว
  - เชิงนิเวศ/อนุรักษ์
  - แบบทั่วไป/ทางทะเล

(2) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่นำเสนอเกี่ยวกับศักยภาพเชิงพื้นที่และระหว่างทางเลือกด้วยกันเอง

✓ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกันมาก
 ✓ หมายถึง ทางเลือกสนับสนุนซึ่งกันและกัน
 • หมายถึง ทางเลือกไม่มีความสัมพันธ์กันหรือมีความสัมพันธ์น้อยมาก
 XX หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกันมาก
 X หมายถึง ทางเลือกมีความขัดแย้งกัน
 ? หมายถึง ความสัมพันธ์ไม่แน่นอนหรือไม่ทราบว่ามีความสัมพันธ์หรือไม่

(3) คำอธิบายการวิเคราะห์ความสอดคล้องด้านศักยภาพที่นำเสนอเกี่ยวกับทางเลือกและระหว่างศักยภาพ จังหวัดภูเก็ต

1. ทางเลือกการส่งเสริมเกษตรแบบผสมผสานมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากมีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการเกษตรสูง

(๓) คำอธิบายการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้านสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากพื้นที่ที่มีศักยภาพทางเกษตรสูง

อยู่เป็นปริมาณมาก

1. ทางเลือกการส่งเสริมเกษตรแบบผสมผสานมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ในระดับสูง เนื่องจากไม่มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมสูง
2. ทางเลือกการขยายทำเรือน้ำลึกมีความขัดแย้งกับศักยภาพเชิงพื้นที่ในระดับสูง เนื่องจากไม่มีพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมสูง
3. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/อนุรักษ์มีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากพื้นที่ที่มีศักยภาพการท่องเที่ยวสูง

กระจายอยู่ทั่วไปทั้งจังหวัด

4. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไป/ทางทะเลมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่ของจังหวัดมาก เนื่องจากพื้นที่ที่มีศักยภาพการท่องเที่ยวสูงอยู่เป็นปริมาณมากกระจายทั้งจังหวัด

5. ทางเลือกการขยายทำเรือน้ำลึกมีความขัดแย้งกับทางเลือกการส่งเสริมเกษตรแบบผสมผสาน

6. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/อนุรักษ์ไม่มีความสัมพันธ์หรือสัมพันธ์น้อยมากกับทางเลือกการส่งเสริมเกษตรแบบผสมผสาน

7. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไป/ทางทะเลไม่มีความสัมพันธ์หรือสัมพันธ์น้อยมากกับทางเลือกการส่งเสริมเกษตรแบบผสมผสาน

8. ทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/อนุรักษ์มีความขัดแย้งในระดับสูงกับทางเลือกการขยายทำเรือน้ำลึก

9. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไป/ทางทะเลมีความสอดคล้องกับทางเลือกการขยายทำเรือน้ำลึก

10. ทางเลือกการท่องเที่ยวทั่วไป/ทางทะเลมีความสอดคล้องกับทางเลือกการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/ทางทะเล

(4) สรุปทางเลือกเชิงยุทธศาสตร์ที่มีความเหมาะสมกับศักยภาพเชิงพื้นที่และสอดคล้องกับทางเลือกอื่นของจังหวัดภูเก็ต

ลำดับที่ 1 การท่องเที่ยวทั่วไป/ทางทะเล เนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่มากที่สุดและสอดคล้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/อนุรักษ์

ลำดับที่ 2 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/อนุรักษ์ เนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่มากที่สุดและสอดคล้องกับการท่องเที่ยวทั่วไป

ลำดับที่ 3 การส่งเสริมเกษตรแบบผสมผสาน เนื่องจากมีความสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่มากที่สุด

5.8 แผนการจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ 5 จังหวัด

พื้นที่ 5 จังหวัดที่ศึกษา คือ สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ ภูเก็ต พังงา มีพื้นที่รวมประมาณ 32,079 ตารางกิโลเมตร มีประชากรรวม 3,454,797 คน จังหวัดที่มีประชากรมากที่สุดคือ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีประชากรทั้งสิ้น 1,507,411 คน และจังหวัดที่มีประชากรน้อยที่สุดคือ จังหวัดพังงา ประชากรจำนวน 247,479 คน จังหวัดที่มีพื้นที่มากที่สุดคือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่มีประชากรมากเป็นอันดับสองของพื้นที่ศึกษา ในขณะที่จังหวัดนครศรีธรรมราชมีพื้นที่มากเป็นอันดับสองแต่มีประชากรมากที่สุด หรือเทียบเป็นร้อยละ 44.16 ของประชากรภายในพื้นที่ศึกษาทั้งหมด ในพื้นที่ศึกษานี้มีพื้นที่ชั้นคุณภาพน้ำที่ควรอนุรักษ์ 5,006.58 ตารางกิโลเมตร RAMSAR Site 774.49 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ชุ่มน้ำ 141.51 ตารางกิโลเมตร ป่าชายเลนที่สมบูรณ์ 906.58 ตารางกิโลเมตร แหล่งโบราณคดีที่ควรอนุรักษ์ 74.16 ตารางกิโลเมตร วัดและโรงเรียนซึ่งต้องกันพื้นที่ไว้ 261.12 ตารางกิโลเมตร

จากการวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่ใน 5 จังหวัด สามารถแบ่งพื้นที่ออกได้เป็น 3 ส่วนคือ พื้นที่ต้นน้ำ พื้นที่กลางน้ำ และพื้นที่ปลายน้ำ พื้นที่ต้นน้ำมีพื้นที่รวม เท่ากับ 9,550.59 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 29.61) พื้นที่กลางน้ำ เท่ากับ 21,801.99 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 67.59) และพื้นที่ปลายน้ำ เท่ากับ 903.82 ตารางกิโลเมตร (ร้อยละ 2.80) เมื่อพิจารณาสภาพปัญหาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่พบว่า พื้นที่ศึกษามีปัญหาด้านต่าง ๆ เกิดขึ้นดังนี้

(1) ความสมบูรณ์ในเชิงนิเวศวิทยาและความหลากหลายทางชีวภาพถูกกระทบกระเทือน	
(2) ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย	(3) การพัฒนาชุมชนและพื้นที่ทำกิน
(4) ความสะอาดและการกำจัดขยะ	(5) การกัดเซาะชายฝั่งทะเล
(6) การขาดแคลนน้ำ	(7) น้ำเสีย
(8) ป่าชายเลน	(9) นาุ้ง

สำหรับทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ซึ่งได้ประเมินแล้วว่ามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่และทางเลือกอื่นๆ มีดังนี้

◆ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

- ลำดับที่ 1 การเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน
- ลำดับที่ 2 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/เชิงอนุรักษ์/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรม
- ลำดับที่ 3 การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร

◆ จังหวัดนครศรีธรรมราช

- ลำดับที่ 1 การเป็นศูนย์กลางการเกษตรแบบผสมผสาน
- ลำดับที่ 2 การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร
- ลำดับที่ 3 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/เชิงนิเวศ/เชิงเกษตร/ศิลปวัฒนธรรมผสมผสาน

◆ จังหวัดกระบี่

- ลำดับที่ 1 การท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์
- ลำดับที่ 2 การพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตร
- ลำดับที่ 3 การพัฒนาส่งเสริมคุณภาพการผลิตสินค้าเกษตร

◆ จังหวัดภูเก็ต

- ลำดับที่ 1 การท่องเที่ยวทั่วไป/ทางทะเล
- ลำดับที่ 2 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/อนุรักษ์
- ลำดับที่ 3 การส่งเสริมเกษตรแบบผสมผสาน

◆ จังหวัดพังงา

- ลำดับที่ 1 พื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยว
- ลำดับที่ 2 การพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร
- ลำดับที่ 3 การพัฒนาคุณภาพการผลิตทางการเกษตร

จากการศึกษาถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ การวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่ ทางเลือก
ระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ และการประมวลยุทธศาสตร์และแผนงานที่เกี่ยวข้องกับการ
จัดการสิ่งแวดล้อม สามารถกำหนดแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ใน 5 จังหวัด
ซึ่งประกอบด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ ปัจจัยความสำเร็จ ประเด็นยุทธศาสตร์ กลยุทธ์
มาตรการและแนวทางการปฏิบัติ ตลอดจนระบบกลไกการบริหารจัดการเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ
อย่างมีประสิทธิภาพได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

(1) วิสัยทัศน์

“มีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์ และเป็นพื้นฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืน”

(2) พันธกิจ

“อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีคุณค่าและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรม”

(3) เป้าประสงค์

(3.1) มีการอนุรักษ์ดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีคุณค่าเพื่อประโยชน์ในการ
พัฒนาพื้นที่

(3.2) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีสภาพเสื่อมโทรมได้รับการปรับปรุงพัฒนาให้
มีสภาพที่ดี เป็นพื้นฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืน

(4) ปัจจัยความสำเร็จ

(4.1) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างภูมิปัญญาร่วมกันของภาคีต่างๆ เพื่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(4.2) การเพิ่มประสิทธิภาพทางการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของทุกภาคี

(4.3) การขับเคลื่อนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ร่วมกับชุมชนในพื้นที่เพื่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเชิงรุก

(4.4) ส่งเสริมการเข้าถึงและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างเป็นธรรมเพื่อลดความยากจน

(4.5) ส่งเสริมการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมดุลและยั่งยืน

(4.6) กำกับ ดูแล และฟื้นฟูคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้มีความสมดุลและยั่งยืน

(5) ประเด็นยุทธศาสตร์และกลยุทธ์

(5.1) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
กลยุทธ์

1) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างภูมิปัญญาร่วมกันของภาคีต่างๆ เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2) กำหนดนโยบายและมาตรการสำหรับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูง

3) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่

4) ส่งเสริมการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมดุลและยั่งยืน

(5.2) ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
กลยุทธ์

1) พัฒนา ฟื้นฟูทรัพยากรเดิม ให้มีคุณภาพ พร้อมทั้งส่งเสริมพัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มแก่สินค้าและบริการ

2) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคีต่าง ๆ เพื่อการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3) กำกับ ดูแล และฟื้นฟูคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้มีความสมดุลและยั่งยืน

(6) กลยุทธ์ ตัวชี้วัด มาตรการและแนวทางการปฏิบัติ

(6.1) แผนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างภูมิปัญญาร่วมกันของภาคีต่างๆ เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัด

1) ร้อยละ 80 ของพื้นที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติมีการจัดการอย่างมีส่วนร่วม

2

3

อนุรักษ์ที่

ม

ในพื้นที่ที่

ม

เป็นกลไก

ม

ทรัพยากร

1. สนับสนุน

การอนุรักษ์

ในพื้นที่ที่

2. จัดตั้ง

พื้นที่/ปร

กมลไกขับเคลื่อน

ธรรมชาติ

2) ระดับความสำเร็จในการจัดตั้งเครือข่ายการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3) ระดับความสำเร็จในการรวบรวมและสร้างองค์ความรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

มาตรการที่ 1 สนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่มีศักยภาพ

มาตรการที่ 2 จัดตั้งเครือข่าย อปท./องค์กรชุมชนในพื้นที่/ประชาคม/อาสาสมัคร เพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

มาตรการที่ 3 เร่งสร้างองค์ความรู้และสร้างภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในระดับท้องถิ่น

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
1. สนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่มีศักยภาพ	<ol style="list-style-type: none"> ส่งเสริมให้มีการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและจัดกิจกรรมเพื่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศอย่างต่อเนื่อง ค้นหาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ยังคงมีการใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชน เช่น กระบวนการผลิตเครื่องมือที่ใช้ในการประกอบอาชีพที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เป็นต้น พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ยังคงมีการใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อมในชุมชน โดยการสร้างกระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้ทั้งภายในและภายนอกชุมชน รวมทั้งพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้ในแต่ละชุมชน เพื่อนำไปสู่การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้
2. จัดตั้งเครือข่าย อปท./องค์กรชุมชนในพื้นที่/ประชาคม/อาสาสมัคร เพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> จัดทำทะเบียนรายชื่อเครือข่าย อปท./องค์กรชุมชนในพื้นที่/ประชาคม/อาสาสมัคร ในพื้นที่รวมทั้งจัดตั้งหรือสนับสนุนเครือข่ายและอาสาสมัคร เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากร ส่งเสริมการจัดทำแผนและกิจกรรมร่วมกันระหว่างภาคีที่เกี่ยวข้อง ให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแต่ละบทบาทหน้าที่ของเครือข่าย อปท./องค์กรชุมชนในพื้นที่/ประชาคม และชุมชนในการจัดการทรัพยากรในท้องถิ่นของตน กำหนดแนวทางในการจัดตั้งเครือข่าย อปท. อนุรักษ์ทรัพยากร ส่งเสริมกิจกรรมนำร่องในพื้นที่โดยภาครัฐสนับสนุนงบประมาณ

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
3. เร่งสร้างองค์ความรู้และสร้างภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในระดับท้องถิ่น	1. สนับสนุน/ส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัยร่วมระหว่างสถาบันการศึกษาในท้องถิ่น องค์กรเอกชนอิสระ ชุมชน และองค์กรชุมชน รวมทั้งมีการสร้างองค์ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อเผยแพร่แก่เจ้าหน้าที่และประชาชน 2. เตรียมชุมชนให้มีความพร้อมในด้านอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ มีความรู้ในเรื่องสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมาย รวมทั้งประโยชน์ที่ปัจเจกชน ชุมชน ประเทศ และโลกจะได้จากฐานความรู้ด้านความหลากหลายทางชีวภาพ 3. รวบรวมภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านความหลากหลายทางชีวภาพ รวมทั้งเชิดชูประเพณีชาวบ้านผู้มีความรู้ด้านพรรณพืช สมุนไพร และสัตว์ที่มีประโยชน์ทางด้านอื่นๆ

กลยุทธ์ที่ 2 กำหนดนโยบายและมาตรการสำหรับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่มีศักยภาพการพัฒนาในระดับสูง

ตัวชี้วัด มีนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่

มาตรการที่ 1 จัดทำนโยบายอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในระยะยาวและมาตรการที่สำคัญ

มาตรการที่ 2 กำหนดโครงสร้างการบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่มีศักยภาพการพัฒนาในระดับสูง

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
1. จัดทำนโยบายอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในระยะยาวและมาตรการที่สำคัญ	1. เร่งรัดปรับปรุงนโยบาย มาตรการและหน่วยงานปฏิบัติให้มีความสอดคล้องกันทั้งระบบ ในอันที่จะเอื้อต่อการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีเอกภาพ
2. กำหนดโครงสร้างการบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่มีศักยภาพการพัฒนาในระดับสูง	1. ผลักดันให้มีการจัดตั้งองค์กรกลางเพื่อทำหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรในกลุ่มจังหวัด 2. ให้มีการบังคับใช้กฎหมายเพื่อลงโทษผู้บุกรุกพื้นที่ป่ารายใหญ่อย่างจริงจัง โดยเป็นการดำเนินการเชิงบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การบริหารจัดการทรัพยากรป่าไม้มีประสิทธิภาพ

ก
ด
1
2
ม
และอยู่อา
ม
ม
จัดการทวิ
ม

1. เพิ่มป
เขตพื้นที่
และอยู่อา

2. เร่งรัด
เพื่อใช้ใน

3. ส่งเส
เศรษฐกิจ
จัดการทวิ

กลยุทธ์ที่ 3 เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ **ตัวชี้วัด**

- 1) ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ 5 จังหวัดไม่ถูกบุกรุกทำลายเพิ่มขึ้น
- 2) คุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ดีขึ้น

มาตรการที่ 1 เพิ่มประสิทธิภาพการกำหนดแนวเขตพื้นที่อนุรักษ์กับการใช้พื้นที่ทำกิน และอยู่อาศัย

มาตรการที่ 2 เร่งรัดจัดทำฐานข้อมูลทรัพยากรเพื่อใช้ในการบริหารจัดการ

มาตรการที่ 3 ส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์เพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการทรัพยากรในท้องถิ่น

มาตรการที่ 4 วางแผนการจัดการแบบบูรณาการสำหรับทรัพยากรธรรมชาติ

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
1. เพิ่มประสิทธิภาพการกำหนดแนวเขตพื้นที่อนุรักษ์กับการใช้พื้นที่ทำกิน และอยู่อาศัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. กำหนดแนวเขตพื้นที่อนุรักษ์ โดยนำเทคโนโลยีมาช่วยในการประเมินสภาพทรัพยากรและติดตามการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง 2. กำกับการเพิ่มขึ้นและการย้ายถิ่นฐานของประชากรในพื้นที่อนุรักษ์ ตลอดจนควบคุมไม่ให้คนต่างถิ่นอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในพื้นที่อนุรักษ์ โดยมีการสำรวจทะเบียนหรือมีการจัดทำสมาร์ทการ์ด
2. เร่งรัดจัดทำฐานข้อมูลทรัพยากรเพื่อใช้ในการบริหารจัดการ	<ol style="list-style-type: none"> 1. รวบรวมข้อมูลทรัพยากร เช่น พื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่แหล่งน้ำ พื้นที่ปะการัง พื้นที่เสี่ยงจากภัยธรรมชาติ และแหล่งอาศัยของสัตว์หายาก เป็นต้น 2. จัดทำฐานข้อมูลทรัพยากรธรรมชาติในระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS) และระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการจัดการ (MIS) ที่สามารถเรียกใช้งานได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และเป็นปัจจุบัน
3. ส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์เพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการทรัพยากรในท้องถิ่น	<ol style="list-style-type: none"> 1. ใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์จูงใจให้เกิดการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างเหมาะสม 2. กำหนดแนวทางการดูแลรักษา/การใช้ประโยชน์ การเก็บค่าธรรมเนียม เพื่อนำไปในการบริหารจัดการ 3. ศึกษาและพัฒนาความเป็นไปได้ในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของแต่ละท้องถิ่นโดยภาคเอกชนและชุมชน

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
4. วางแผนการจัดการแบบบูรณาการสำหรับทรัพยากรธรรมชาติ	<ol style="list-style-type: none"> ศึกษา รวบรวมข้อมูลความต้องการใช้ทรัพยากรให้เป็นปัจจุบันเพื่อความถูกต้องโดยเฉพาะปริมาณการใช้น้ำของการเกษตร อุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว รวมทั้งวิเคราะห์การใช้ทรัพยากร พร้อมกับคาดคะเนการขยายตัวของพื้นที่ในอนาคต ปรับปรุงวิธีการจัดทำผังเมืองและแผนการใช้ที่ดินในปัจจุบันทั้งระบบ ให้มีความสอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศ ศักยภาพของพื้นที่ พัฒนาระบบฐานข้อมูล ระบบการพยากรณ์และการเตือนภัยให้เป็นปัจจุบันและทันสมัย

2. สร้างค
ในการใช้
ทรัพยากร

3. ศึกษา
สำหรับโค

4. พัฒน
เพื่อการท

กลยุทธ์ที่ 4 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมดุลและยั่งยืน
ตัวชี้วัด ร้อยละ 80 ของพื้นที่ที่มีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

มาตรการที่ 1 พัฒนาการศึกษาด้านเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

มาตรการที่ 2 สร้างความสมดุลและความยั่งยืนในการใช้ประโยชน์และการอนุรักษ์
ทรัพยากรธรรมชาติ

มาตรการที่ 3 ศึกษาความเหมาะสมทางทรัพยากรสำหรับโครงการที่มีผลกระทบต่อ
สิ่งแวดล้อม

มาตรการที่ 4 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยว

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
1. พัฒนาการศึกษาด้านเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> ศึกษา วิจัย พัฒนาและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสะอาดในการใช้พลังงานของภาคอุตสาหกรรม และภาคคมนาคมขนส่ง ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีการเกษตรปลอดการเผา เพื่อลดการเผาในที่โล่ง ลดมลพิษทางอากาศและป้องกันดินเสื่อมโทรม ศึกษา วิจัย นวัตกรรม พัฒนาและส่งเสริมการใช้พลังงานหมุนเวียน เช่น พลังงานชีวมวล พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานน้ำ เป็นต้น พัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมเพื่อให้มีระบบบำบัดน้ำเสียสำหรับชุมชนชายฝั่งขนาดเล็ก

ศักยภาพ

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
2. สร้างความสมดุลและความยั่งยืนในการใช้ประโยชน์และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	<ol style="list-style-type: none"> ศึกษา ทบทวนนโยบายและแนวทางการส่งเสริมอาชีพทางการเกษตรที่มีผลต่อการบุกรุกพื้นที่ป่าอนุรักษ์ และพื้นที่อื่นๆ ศึกษา สำรวจทรัพยากรประเภทอื่นๆ เช่น ทรัพยากรแร่ ที่เกิดร่วมหรืออยู่ในพื้นที่อนุรักษ์ จัดทำแผนการใช้ประโยชน์ร่วมกันและกำหนดเขตอนุรักษ์และแนวกันชน
3. ศึกษาความเหมาะสมทางทรัพยากรสำหรับโครงการที่มีผลกระทบสิ่งแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> วิเคราะห์ต้นทุนและผลได้อันเกิดจากการลงทุนในโครงการพัฒนา ทั้งนี้ ให้รวมการคาดการณ์ต้นทุนทางสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วย จัดทำแผนพัฒนาแหล่งทรัพยากร รวมทั้งการจัดการใช้ประโยชน์ การนำเข้า/ส่งออก และการบรรเทาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ให้มีความสอดคล้องกัน ศึกษาความเหมาะสมทางธรณีวิทยาสำหรับโครงการที่มีผลกระทบทางธรณีวิทยาสิ่งแวดล้อม
4. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยว	<ol style="list-style-type: none"> ให้ความรู้แก่ภาคธุรกิจเกี่ยวกับศักยภาพและกำลังรองรับของระบบนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ในพื้นที่ที่มีศักยภาพสูง

(6.2) แผนฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนา พื้นฟูทรัพยากรเดิม ให้มีคุณภาพ พร้อมทั้งส่งเสริมพัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มแก่สินค้าและบริการ

ตัวชี้วัด

- 1) จำนวนพื้นที่ที่ได้รับการฟื้นฟูในกลุ่ม 5 จังหวัดมีเพิ่มขึ้นร้อยละ 10
  - 2) มีมูลค่าเพิ่มจากภาคเกษตร อุตสาหกรรม ท่องเที่ยวและบริการ
- มาตรการที่ 1 ส่งเสริมการฟื้นฟูทรัพยากรตามหลักธรรมชาติ
 มาตรการที่ 2 พัฒนาและปรับปรุงพื้นที่ประสมธรณีพิบัติภัย
 มาตรการที่ 3 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยว
 มาตรการที่ 4 เพิ่มมูลค่าการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
1. ส่งเสริมการฟื้นฟูทรัพยากรตามหลักธรรมชาติ	1. ส่งเสริมการปลูกป่าทดแทน โดยใช้หลัก "ป่าสามอย่าง ประโยชน์สี่อย่าง" (ไม้กินได้ ไม้ก่อสร้าง ไม้ใช้สอย/ประโยชน์กินได้ ก่อสร้าง ใช้สอย อนุรักษ์) 2. ส่งเสริมการปลูกป่าชายเลน 3. ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับวิธีการปลูกป่าทดแทนตามหลักธรรมชาติ และส่งเสริมให้มีการขยายเครือข่ายความรู้ให้ทั่วถึงและต่อเนื่อง 4. ติดตามและประเมินผลการปลูกป่าของประชาชนและสนับสนุนให้มีการขยายพื้นที่ปลูกป่าไม้และป่าชายเลนเพิ่ม
2. พัฒนาและปรับปรุงพื้นที่ประมงที่พิบัติภัย	1. พัฒนารูปแบบการฟื้นฟูและการใช้ประโยชน์ของพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากธรณีพิบัติภัย 2. ดำเนินการพัฒนาและปรับปรุง โดยการมีส่วนร่วมของประชาชน และภาคส่วนอื่นๆ 3. ประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชนในการติดตามตรวจสอบผลการดำเนินงาน
3. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยว	1. ให้ความรู้แก่ภาคธุรกิจเกี่ยวกับศักยภาพและกำลังรองรับของระบบนิเวศในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว 2. ส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ในพื้นที่ที่มีศักยภาพสูง
4. เพิ่มมูลค่าการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ	1. ส่งเสริมการวิจัย ที่จะนำมาใช้ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ เพื่อลดการใช้ผลิตผลจากทรัพยากร และเพื่อลดผลกระทบต่อระบบนิเวศ

1. สนับสนุน
ส่วนร่วมใน
ที่มีศักยภาพ

2. พัฒนา
ทางการเกษตร
ท่องเที่ยว

3. สร้างคว
กลุ่มเป้าหมาย

4. ใช้ระบบ
เข้ามาร่วมกั
ที่ประสบปั

กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคีต่างๆ เพื่อกำรฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัดทุกจังหวัดมีแผนการจัดการและฟื้นฟูทรัพยากรแบบมีส่วนร่วมในพื้นที่ประสบปัญหา
 มาตรการที่ 1 สนับสนุนให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการฟื้นฟูทรัพยากรในพื้นที่ที่มี
 ศักยภาพ

มาตรการที่ 2 พัฒนาองค์ความรู้ในการฟื้นฟูพื้นที่ทางการเกษตร อุตสาหกรรมและการ
 ท่องเที่ยว

มาตรการที่ 3 สร้างความตระหนักและสื่อสารให้แก่กลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

มาตรการที่ 4 ใช้ระบบแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการเข้ามาร่วมกันฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่
 ประสบปัญหา

กล
ตัว
ของพื้นที่ที่

มา

มา

มา

มา

อุตสาหกรรม

ป่าสามอย่าง
รอย/ประโยชน์
ขาดแทนความ
เข้าใจ
และสนับสนุน
องพื้นที่ที่ได้รับ
มีส่วนร่วมของ
วนท้องถิ่น และ
งาน
กำลังรองรับของ
รักษาคุณภาพ
ที่มีศักยภาพสูง
เศรษฐกิจ เพื่อลด
บต่อระบบนิเวศ

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
1. สนับสนุนให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการฟื้นฟูทรัพยากรในพื้นที่ที่มีศักยภาพ	1. ประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคประชาชนในการดำเนินการฟื้นฟูทรัพยากร พร้อมทั้งวางระบบในการติดตามตรวจสอบผลการดำเนินการ โดยการมีส่วนร่วมของประชาชน 2. ประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคประชาชนในการดำเนินการฟื้นฟูป่าชายเลน นาโกง พร้อมทั้งวางระบบการติดตามตรวจสอบผลการดำเนินการ โดยการมีส่วนร่วมของประชาชน
2. พัฒนาองค์ความรู้ในการฟื้นฟูพื้นที่ทางการเกษตร อุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว	1. สนับสนุนด้านเทคนิควิชาการ ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
3. สร้างความตระหนักและสื่อสารให้แก่กลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม	1. ศึกษาและรวบรวมองค์ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากสินค้า กระบวนการผลิต และบริการต่างๆ 2. เผยแพร่ รณรงค์ ให้ความรู้ด้านการฟื้นฟูทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
4. ใช้ระบบแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการเข้ามาาร่วมกันฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่ประสบปัญหา	1. ใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์ที่ยืดหยุ่นเพื่อเอื้ออำนวยให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีการผลิตอยู่ในแหล่งชุมชนสามารถย้ายแหล่งผลิตไปสู่พื้นที่ที่เหมาะสม 2. ให้ผลตอบแทนเชิงบวกต่อผู้ที่ปฏิบัติสูงกว่ามาตรฐานที่กำหนดตามกฎหมาย และผลเชิงลบต่อผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เช่น การลดภาษีอากร การลดหย่อนภาษีสิ่งแวดล้อม การเพิ่มโอกาสทางธุรกิจ สิทธิพิเศษ ค่าปรับ เป็นต้น 3. สร้างแรงจูงใจด้วยมาตรการทางการเงินแก่ผู้ประกอบการที่มีการพัฒนาระบบ/กลไกการรับคืนของเสียอันตรายชุมชน

ธรรมชาติและ
ประสบปัญหา
กรในพื้นที่ที่มี
กรรมและการ
สิ่งแวดล้อม
ล้อมในพื้นที่ที่

กลยุทธ์ที่ 3 กำกับ ดูแล และฟื้นฟูคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้มีความสมดุลและยั่งยืน
ตัวชี้วัด พื้นที่ที่ได้รับการฟื้นฟูและปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมมีเพิ่มขึ้นร้อยละ 10
ของพื้นที่ทั้งหมด
มาตรการที่ 1 กำกับ ควบคุมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีปริมาณนักท่องเที่ยวสูง
มาตรการที่ 2 เพิ่มศักยภาพการใช้ประโยชน์ทรัพยากร
มาตรการที่ 3 ฟื้นฟูทรัพยากรและสภาพแวดล้อมในพื้นที่ที่เสื่อมโทรม
มาตรการที่ 4 ควบคุมและแก้ไขปัญหาผลกระทบต่อสุขภาพในพื้นที่ที่มีการพัฒนาด้าน
อุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว

มาตรการ	แนวทางการปฏิบัติ
1. กำกับ ควบคุมกิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีปริมาณนักท่องเที่ยวสูง	1. ประเมินศักยภาพการรองรับแหล่งท่องเที่ยวที่มีปริมาณนักท่องเที่ยวสูง เพื่อนำมากำหนดประเภทและกิจกรรมการท่องเที่ยวให้เหมาะสม 2. วางระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานที่เหมาะสมในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อป้องกันผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของทรัพยากรชีวภาพที่สำคัญโดยเฉพาะสัตว์ป่า
2. เพิ่มศักยภาพการใช้ประโยชน์ทรัพยากร	1. ฟื้นฟูแหล่งน้ำธรรมชาติ ลำน้ำ และคูคลองต่างๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพของพื้นที่โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
3. ฟื้นฟูทรัพยากรและสภาพแวดล้อมในพื้นที่ที่เสื่อมโทรม	1. สนับสนุนให้มีการจัดการและฟื้นฟูทรัพยากรชีวภาพและดินที่อยู่อาศัยให้อยู่ในสภาวะสมดุลตามธรรมชาติ 2. สร้างองค์ความรู้และส่งเสริมการทำเกษตรด้วยวิธีปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีและเกณฑ์ปฏิบัติที่ดีด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อฟื้นฟูคุณภาพดินและลดการใช้สารเคมีทางการเกษตร 3. ปรับปรุงดินและเลือกชนิดพืชที่ปลูกให้เหมาะสมกับพื้นที่ที่เลิกทำนาถ้าง
4. ควบคุมและแก้ไขปัญหาผลกระทบต่อสุขภาพในพื้นที่ที่มีการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว	1. พัฒนาระบบการติดตามและตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม 2. บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง 3. ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(7) ระบบและกลไกการบริหารจัดการเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(7.1) การแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ

แผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ในพื้นที่ 5 จังหวัด จะสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม และสามารถประเมินผลสัมฤทธิ์ของแผนฯ ตามตัวชี้วัดและเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล จำเป็นที่จะต้องมีการประสานเพื่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติในระดับพื้นที่อย่างไรก็ตาม มาตรการและแนวทางการปฏิบัติที่กำหนดไว้ในแผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ หน่วยงานในระดับพื้นที่สามารถนำไปพิจารณาปรับใช้ตามความเหมาะสมของสภาพปัญหาและพื้นที่ โดยจะต้องมีการวิเคราะห์และจัดลำดับความสำคัญของปัญหาของแต่ละพื้นที่ก่อน

(7.)
(7.)

ยุทธศาสตร์
สิ่งแวดล้อม
สิ่งแวดล้อม
ตั้งแต่ต้นนี้
จัดการทรัพยากร

จังหวัดขึ้น
กำหนดเป็น
แปลงเป็นแ
พระราชบัญญัติ
จังหวัดให้ค
เป็นส่วนหนึ่

องค์การบริหาร
กำหนดไว้ใ
เหมาะสมข
ปัญหาของ
วิชาการของ

ภาค ดำเนิน
ภาค (สสภ.)
ส่วนท้องถิ่น
จัดเตรียมแล

ทรัพยากรธร
ทรัพยากรธร

บทที่ 5
การพัฒนาพื้นที่

ยวที่มีปริมาณ
กิจกรรมการ

แหล่งท่องเที่ยว
บริการชีวภาพที่

่างๆ เพื่อเพิ่ม
เดล้อม

วภาพและถิ่นที่

ด้วยวิธีปฏิบัติ
แวดล้อม เพื่อ
ชตร

มกับพื้นที่ที่เล็ก

สิ่งแวดล้อม

้อม

สิทธิภาพ

รณนำไปสู่การ
เป้าหมายได้
แปลงแผนไปสู่
หนดไว้ในแผน
จรรยาปรับใช้
บความสำคัญ

(7.2) กระบวนการและกลไกในการแปลงแผนฯ

(7.2.1) กระบวนการประสานงานเพื่อแปลงแผนฯ ไปสู่การปฏิบัติในระดับพื้นที่ ดังนี้

1) สร้างความเข้าใจในแผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่

1.1) ระดับภาค ได้แก่ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค (สสภ.) ให้นำแผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ไปเป็นกรอบในการจัดทำแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมระดับภาค โดยให้ความสำคัญกับประเด็นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเชิงของระบบนิเวศและที่มีพื้นที่คาบเกี่ยวหลายจังหวัด เช่น การจัดการพื้นที่ลุ่มน้ำ ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ การอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำ การจัดการคุณภาพน้ำ พื้นที่ป่าไม้ และการจัดการทรัพยากรชายฝั่ง เป็นต้น

1.2) ระดับจังหวัด ได้แก่ ผู้บริหารของจังหวัดตั้งแต่ระดับรองผู้ว่าราชการจังหวัดขึ้นไป โดยเฉพาะจังหวัดที่มีการประกาศเป็นพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม และพื้นที่ที่กำหนดเป็นเขตควบคุมมลพิษ ให้มีการนำแผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ไปแปลงเป็นแผนปฏิบัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด ตามมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ต่อไป รวมทั้งให้ทุกจังหวัดให้ความสำคัญในการกำหนดแผนปฏิบัติการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไว้เป็นส่วนหนึ่งของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัด/จังหวัดด้วย

1.3) ระดับท้องถิ่น ได้แก่ ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล ชุมชน และเอกชน ให้มีการนำมาตรการและแนวทางการปฏิบัติที่กำหนดไว้ในแผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ไปพิจารณาปรับใช้ตามความเหมาะสมของสภาพปัญหาและพื้นที่ โดยจะต้องมีการวิเคราะห์และจัดลำดับความสำคัญของปัญหาของแต่ละพื้นที่ก่อน และกำหนดเป็นโครงการและกิจกรรม เพื่อบรรจุไว้ในแผนปฏิบัติการของหน่วยงาน

2) เสริมสร้างศักยภาพให้แก่หน่วยงานในพื้นที่

2.1) หน่วยงานของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในระดับภาค ดำเนินการจัดฝึกอบรมให้แก่เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในการจัดทำแผนของสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค (สสภ.) สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด (ทสจ.) และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถในการแปลงแผนฯ และมีความพร้อมในการจัดเตรียมและวิเคราะห์โครงการได้

2.2) จังหวัดสนับสนุนให้สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค และสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด เข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนงาน โครงการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อบรรจุไว้ในแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาของจังหวัด และ

ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการ รวมทั้งการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อการจัด
จัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด ตามมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและ
รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

(7.3

ประชาคม และ
โดยคัดเลือก

2.3) จังหวัดและท้องถิ่นที่มีการจัดทำรายงานตัวชี้วัดสถานการณ์สิ่งแวดล้อม
ของจังหวัดและท้องถิ่น เพื่อรายงานต่อรัฐบาลและใช้ประกอบการขอรับการสนับสนุนด้านงบประมาณ
ของจังหวัดและท้องถิ่นในแต่ละปี

3) สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคมีบทบาทในการขับเคลื่อนการดำเนินงาน และการ
ติดตาม ประเมินผล เพื่อให้กระบวนการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

สมาคมหอ

(7.3

สิ่งแวดล้อม

3.1) สนับสนุนทุกภาคส่วนให้มีการดำเนินงานที่ตอบสนองต่อเป้าหมายของ
แผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ โดยเสริมสร้างศักยภาพผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง
และจัดทำคู่มือในการแปลงแผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ไปสู่การปฏิบัติ

3.2) เผยแพร่ข้อมูลและสถานการณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้
ประชาชนรับทราบ และสร้างกลไกการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารจัดการทรัพยากร
ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3.3) ศึกษาและประเมินผลกระทบของนโยบายรัฐบาล และแผนยุทธศาสตร์
การพัฒนากลุ่มจังหวัด/จังหวัดที่มีต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูล
ในการอ้างอิง และใช้ในการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติของจังหวัด สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค และ
สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด

(7.2.2) กลไกในการแปลงแผน

การดำเนินงานแปลงแผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ลงสู่การปฏิบัติใน
ทุกระดับ จำเป็นต้องมีกลไกเพื่อทำหน้าที่ร่วมกันและเชื่อมโยงกันระหว่างบุคคลที่เป็นผู้แทน
องค์กรที่เข้ามามีส่วนร่วมทั้งระดับภูมิภาค ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่น

ดังนั้น เพื่อให้แผนดังกล่าวสามารถแปลงไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงให้
กำหนดหน่วยงานรับผิดชอบหลัก ซึ่งมีหน้าที่ประสาน ผลักดัน และทำความเข้าใจร่วมกับ
หน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องทุกระดับ รวมทั้งจัดทำฐานข้อมูล (Baseline) เพื่อให้การดำเนินงาน
บรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดที่ได้กำหนดไว้

(7.3) การติดตาม ประเมินผล

เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์การดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อมเชิง
พื้นที่ให้ทำการติดตาม ประเมินผล โดยมีการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ดังนี้

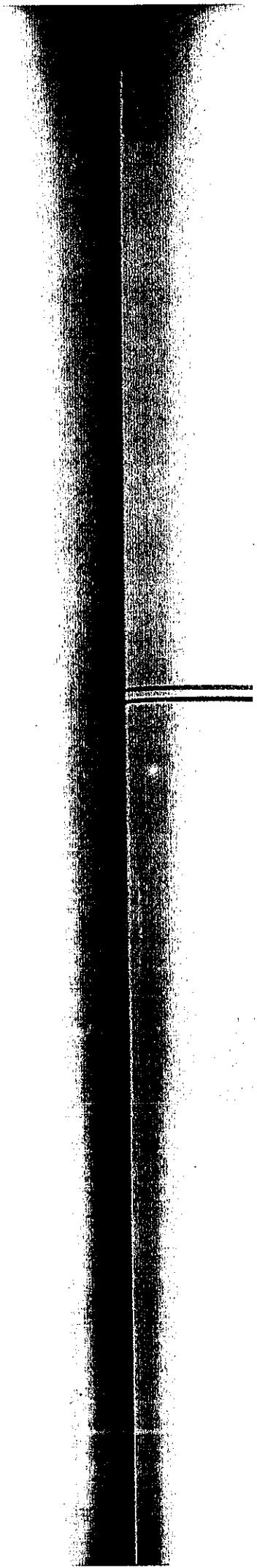
บทที่ ๕
แผนการพัฒนาพื้นที่
...
การเพื่อกร
ส่งเสริมและ
...
งาน และการ
ภาพ ดังนี้
เป้าหมายของ
ภาพเกี่ยวข้อง
ปฏิบัติ
สิ่งแวดล้อมให้
การทรัพยากร
...
ยุทธศาสตร์
เป็นฐานข้อมูล
...
การปฏิบัติใน
...
ภาพ จึงได้
...
การดำเนินงาน
...
สิ่งแวดล้อมเชิง

(7.3.1) ให้จัดตั้งคณะกรรมการติดตามผล โดยมีผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน
ประชาคม และองค์กรเอกชนเพื่อมีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม
โดยคัดเลือกจาก

- สถาบันอุดมศึกษาในพื้นที่
- ผู้แทนสิ่งแวดล้อมภาค ทสจ.
- ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- ผู้แทนชุมชนหรือองค์กรชุมชน
- ผู้แทนองค์กรเอกชนอิสระด้านสิ่งแวดล้อม และผู้แทนจากสมาคมอุตสาหกรรม

สมาคมหอการค้า สมาคมการท่องเที่ยว องค์กรส่งเสริมการเกษตร

(7.3.2) ดำเนินการประเมินผลตามตัวชี้วัดรายการยุทธศาสตร์ของแผนยุทธศาสตร์การจัดการ
สิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ทุกปี และประเมินผลตามเป้าหมายของแผนฯ ในระยะครึ่งแผนฯ

6

การประชุมรับฟังความคิดเห็น

6.1 บท

การ

ของประชาชน

ใน รัฐธรรมนูญ

ซึ่งรวมเป็น

การบำรุงรักษา

ชีวภาพอย่าง

ความคิดเห็น

(Stakeholde

สิ่งแวดล้อม

แสดงความดี

มีการดำเนิน

6.2 การ

กลุ่ม

กับการประเ

ประชาชน ภา

1) พ

สำนักทางหล

ประเทศไทยใ

2) ส

ประชาสัมพันธ

สำนักงานปฏิ

และสิ่งแวดล้อม

จังหวัด และ ำ

ป้องกันและบรร

บทที่ 6

การประชุมรับฟังความคิดเห็น

6.1 บทนำ

การประชุมรับฟังความคิดเห็นผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน (Public Participation) ซึ่งการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน ถูกระบุไว้ใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ส่วนที่ 12 สิทธิชุมชน มาตรา 66 “กำหนดให้บุคคลซึ่งรวมเป็นชุมชน ชุมชนท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน” และเป็นการดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน พ.ศ. 2548 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) ได้ตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วนของข้อมูลด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ศึกษา และตรวจสอบผลการวิเคราะห์ศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ รวมทั้งแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะต่อทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ที่เสนอให้พัฒนาพื้นที่ในอนาคต มีการดำเนินการดังนี้

6.2 การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่เข้าร่วมประชุมรับฟังความคิดเห็น เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) กับการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ โดยกำหนดให้ครอบคลุมภาคส่วนต่างๆ ทั้งภาคประชาชน ภาครัฐ และภาคเอกชน จำนวนอย่างน้อย 100 คน แบ่งเป็นกลุ่มหลักๆ ได้ดังนี้

1) หน่วยงานส่วนภูมิภาค ได้แก่ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค และสำนักงานชลประทานในพื้นที่ สำนักงานหลวงชนบท สำนักงานการขนส่งทางน้ำ (สาขาในพื้นที่) สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในพื้นที่ และสำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ในพื้นที่

2) ส่วนราชการระดับจังหวัด ได้แก่ กลุ่มยุทธศาสตร์จังหวัด สำนักงานจังหวัด สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สำนักงานประมงจังหวัด สำนักงานปฏิรูปที่ดินจังหวัด สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัด ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัด และ ที่ว่าการอำเภอ สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด และอุทยานแห่งชาติต่างๆ

- 3) หน่วยงานระดับท้องถิ่น ได้แก่ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล
- 4) องค์กรเอกชน ได้แก่ สมาหุการค้ำจังหวัด สมาอุตสาหกรรมจังหวัด สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัด
- 5) องค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาชน ได้แก่ ชมรมพิทักษ์ทรัพยากรชายฝั่ง
- 6) สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่น

6.3 วิธีการดำเนินงาน

6.3.1 การประสานงานกับภาคส่วนต่าง ๆ

- 1) ประสานงานกับสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม : เพื่อกำหนดวันที่จัดประชุม กลุ่มเป้าหมาย (Stakeholder) ชื่องานประชุม รูปแบบ เนื้อหา เอกสารประกอบการประชุม และการนำเสนอ Presentation ให้มีความกระชับ ชัดเจนและตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้
- 2) ประสานงานกับสำนักงานจังหวัด : เพื่อขอใช้ศาลากลางจังหวัดเป็นสถานที่จัดประชุมและเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานในพิธีเปิดประชุม รวมทั้ง ประสานงานขอเข้าพบผู้ว่าฯ เพื่อแจ้งรายละเอียดโครงการให้รับทราบในเบื้องต้น
- 3) ประสานงานกับหน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค ส่วนราชการระดับจังหวัดและอีกภาคหน่วยงานระดับท้องถิ่น องค์กรเอกชน และองค์กรภาคประชาชน : เป็นการประสานงานผ่านโทรศัพท์ โทรสารและจดหมาย เพื่อเชิญกลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมประชุมตามวัน เวลาและสถานที่ที่กำหนดไว้

6.3.2 การเตรียมงานประชุม

ประกอบด้วยงานและกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องดำเนินการดังนี้ (แสดงขั้นตอนดังรูปที่ 6.3)

- 1) จัดส่งจดหมายเชิญกลุ่มเป้าหมายร่วมประชุม ทางโทรสาร ไปรษณีย์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) และตามผลการตอบรับเข้าร่วมประชุมทางโทรศัพท์
- 2) จัดทำคำกล่าวรายงาน และคำกล่าวเปิดการประชุม
- 3) จัดเตรียมสถานที่สำหรับการประชุม ได้แก่ ป้ายติดหน้าห้อง รูปแบบการจัดห้องโต๊ะลงทะเบียน อาหารว่าง/อาหารกลางวัน และอุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็น เช่น ไมค์โครโฟนสำหรับซักถาม เครื่องบันทึกเสียง กล้องบันทึกภาพ และกระดาษคำถาม เป็นต้น
- 4) จัดเตรียมเอกสารการประชุม ได้แก่ เอกสารประกอบการบรรยาย รายละเอียดโครงการและกำหนดการ
- 5) จัดเตรียมการบรรยาย ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ สไลด์บรรยาย (Presentation) จอฉาย โปรเจกเตอร์ และไมค์โครโฟน

ประชุมรับฟังความคิดเห็น
และองค์การบริหาร
วัด สมาคมธุรกิจ
เยาวชนชายฝั่ง

ล้อม : เพื่อกำหนด
ประกอบการประชุม
ไว้
งานที่จัดประชุมและ
ขบผู้ว่าฯ เพื่อชี้แจง

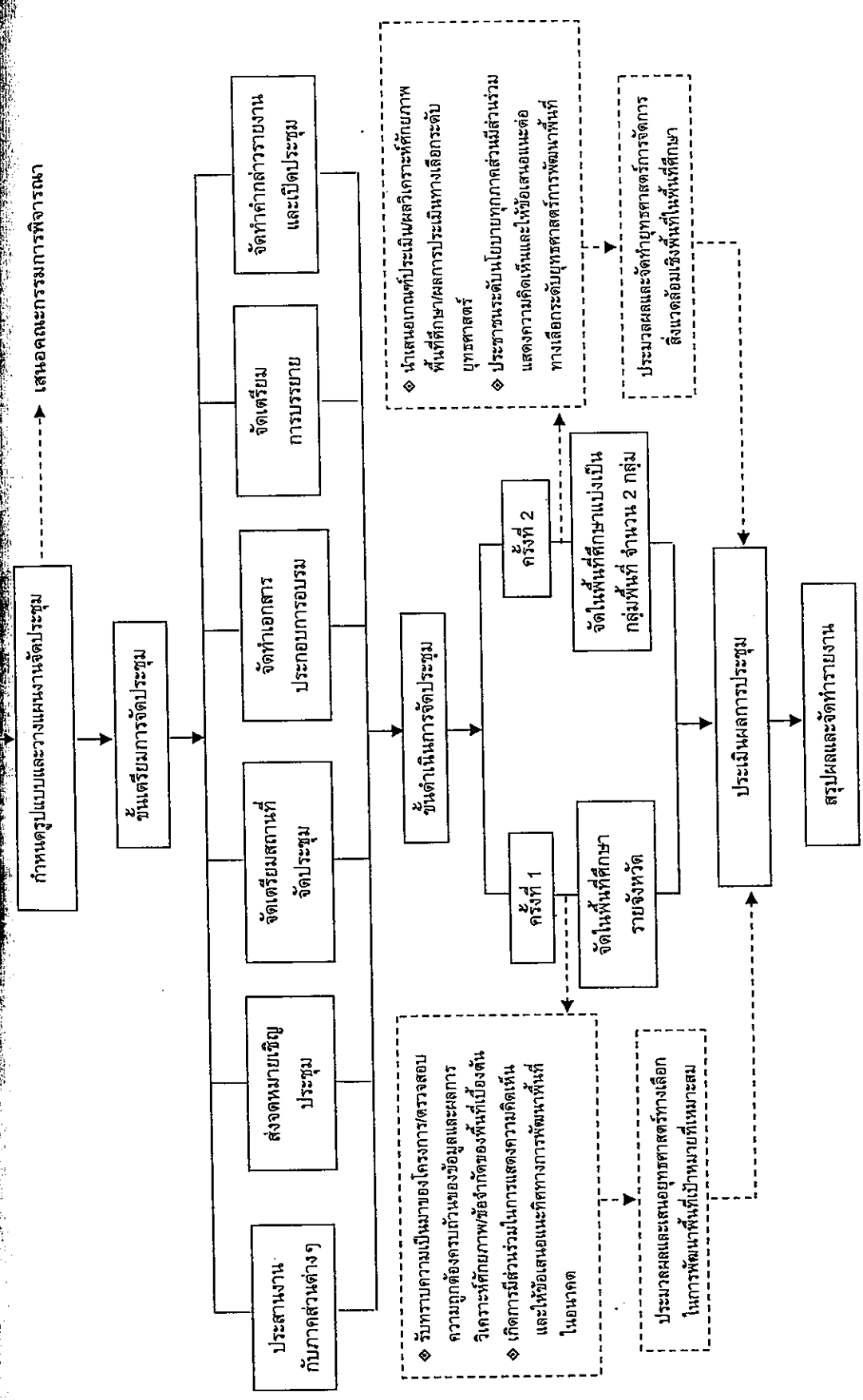
จังหวัดและอภ
งานผ่านโทรศ
ที่กำหนดไว้

ปที่ 6.3)
หมายอิเล็กทรอนิกส์

กห้องโต๊ะลงทะเบียน
ในสำหรับซักถาม

:เอียดโครงการและ

เอฉาย โปรเจคเตอร์

รูปที่ 6.3 ผังขั้นตอนการดำเนินงานจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ : กรณีศึกษาในพื้นที่ 5 จังหวัดชายฝั่งทะเลภาคใต้ (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา และภูเก็ต)

6.3.3 การดำเนินงานประชุม

ควรดำเนินการจัดประชุมอย่างน้อย 2 ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ 1 จัดประชุมรับฟังความคิดเห็นผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ศึกษาทั้ง 5 จังหวัด ๆ ละ 1 ครั้ง

◇ วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนรับทราบความเป็นมาของโครงการและขอบเขตการศึกษาโครงการ รวมทั้งตรวจสอบความถูกต้อง และความครบถ้วนของข้อมูลด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และผลการวิเคราะห์ศักยภาพ/ข้อจำกัดของพื้นที่เบื้องต้น
- 2) เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับทิศทางการพัฒนาพื้นที่ในอนาคต
- 3) เพื่อนำผลการรับฟังความคิดเห็นที่ได้มาประมวลผลและเสนอยุทธศาสตร์ทางเลือกในการพัฒนาพื้นที่เป้าหมายที่เหมาะสม

◇ ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ผู้เข้าร่วมประชุมได้รับทราบแนวทางและวิธีการศึกษาในภาพรวมของโครงการ
- 2) ผู้เข้าร่วมประชุมยอมรับแนวทางและการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ และยอมรับการกำหนดขอบเขตพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาในอนาคต ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดขอบเขตดังกล่าว และข้อมูลศักยภาพเชิงพื้นที่ รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะต่อนโยบายการพัฒนา

◇ การดำเนินงานจัดประชุม

ที่ปรึกษาดำเนินการจัดงานจัดประชุมหลังจากประสานงานกับภาคส่วนต่างๆ และจัดเตรียมงานเรียบร้อยแล้ว โดยดำเนินการจัดประชุมในช่วงครึ่งวัน และมีกำหนดการจัดประชุมในแต่ละจังหวัดดังนี้

- (1) จังหวัดสุราษฎร์ธานี จัดขึ้น ณ ห้องประชุม 503 ศาลากลางจังหวัด เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2550 เวลา 08.30-12.00 น.
- (2) จังหวัดนครศรีธรรมราช จัดขึ้น ณ ห้องประชุมศรีวิชัย ศาลากลางจังหวัด เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2550 เวลา 08.30-12.00 น.
- (3) จังหวัดกระบี่ จัดขึ้น ณ ห้องประชุมปกาสัย ศาลากลางจังหวัด เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2550 เวลา 08.30-12.00 น.
- (4) จังหวัดพังงา จัดขึ้น ณ ห้องประชุมสิมิลัน โรงแรม ดิ อันดาบุรี รีสอร์ท เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2550 เวลา 08.30-12.00 น.
- (5) จังหวัดภูเก็ต จัดขึ้น ณ ห้องยูงทอง 2 โรงแรมภูเก็ตเมอร์ลิน เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2550 เวลา 12.30-16.30 น.

◇

กลุ่ม:

กำหนดจำนวน
ส่วนภูมิภาค
และองค์กรแ

(1)

สำนักงานช
สำนักงานก

(2)

สำนักงานอ
ที่ดินจังหวัด
จังหวัด สำ
ที่ว่าการอำ

(3)

บรรเทาสาธ

(4)

เทศบาลเมือ

◇

การจัดประ
56:0 ของจ
องค์การปริ
จะเห็นได้ว

บริหาร ประ
บริหารส่วน

คิดเห็นผ่าน
ข้อเสนอมา

ที่เหมาะสมใ
ผู้เข้าร่วมปร

ตารางที่ 6.3

◆ กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของโครงการ (Stakeholder) โดยกำหนดจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมไว้ จำนวน 100 คนต่อจังหวัด (รวม 500 คน) มาจากหน่วยงานราชการ ส่วนภูมิภาค และภาคส่วนต่างๆ ของแต่ละจังหวัด ได้แก่ ส่วนราชการระดับจังหวัด หน่วยงานท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

(1) หน่วยงานส่วนภูมิภาค ได้แก่ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค (ภาคที่ 14 และ ภาคที่ 15) และสำนักงานชลประทานที่ 15 สำนักทางหลวงชนบทที่ 11 สำนักงานการขนส่งทางน้ำที่ 4 และ 5 สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้ เขต 2 เขต 4 และเขต 5

(2) ส่วนราชการระดับจังหวัด ได้แก่ สำนักงานจังหวัด สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สำนักงานประมงจังหวัด สำนักงานปฏิรูปที่ดินจังหวัด สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัด ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัด และกีฬาการอำเภอ สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด และอุทยานแห่งชาติต่างๆ

(3) หน่วยงานระดับท้องถิ่นคือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด ได้แก่ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบลทุกแห่ง

(4) องค์กรเอกชน ได้แก่ กลุ่มสหภาพการค้าจังหวัด และสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

(5) สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นจังหวัดพังงา

◆ สรุปผลประชุมและข้อเสนอแนะ

การจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นในครั้งนี้ มีผู้สนใจเข้าร่วมประชุมรวมทั้งสิ้น 280 คน คิดเป็นร้อยละ 56.0 ของจำนวนทั้งหมด (500 คน) ส่วนใหญ่มาจากหน่วยงานระดับท้องถิ่น ได้แก่ เทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล รองลงมาคือ ส่วนราชการระดับจังหวัดและหน่วยงานส่วนภูมิภาค จะเห็นได้ว่าผู้เข้าร่วมประชุมคือกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของโครงการ เนื่องจากส่วนใหญ่อยู่ในระดับบริหาร ประกอบด้วย นายกและรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ปลัดเทศบาล ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล นายอำเภอ หัวหน้าส่วนราชการ และนักวิชาการ ระดับ 6 ขึ้นไป การแสดงความคิดเห็นผ่านเวทีการประชุมและแบบประเมินผลจึงมีความน่าเชื่อถือ สามารถนำความคิดเห็นและข้อเสนอมาประมวลผล และใช้ประกอบในการประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ที่เหมาะสมในเบื้องต้นได้ ผลประชุมที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ ของผู้เข้าร่วมประชุม ซึ่งมาจากการถอดเทปบันทึกเสียงและแบบประเมินผลการจัดประชุมสรุปได้ดังตารางที่ 6.3 (แสดงข้อเสนอแนะของผู้เข้าร่วมประชุมโดยละเอียดในภาคผนวก ข-1)

ประชุมรับฟังความคิดเห็น
จังหวัด ๗ ละ ๑ ครั้ง
ขอบเขตการศึกษาค
ยารธรรมชาติและ
ะเกี่ยวกับศึกษ
รทางเลือกในกร
าร
พื้นที่ และยอมรับ
นะที่เป็นประโยชน์
นโยบายการพัฒเน
และจัดเตรียมงาน
แต่ละจังหวัดดังนี้
วันที่ 10 กันยายน
วัด เมื่อวันที่ 11
12 กันยายน 2550
วันที่ 14 กันยายน
5 กันยายน 2550

ตารางที่ 6.3 สรุปสาระสำคัญการให้ข้อเสนอแนะจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นรายจังหวัด

จังหวัด	ข้อเสนอแนะ
สุราษฎร์ธานี	<p>ด้านศักยภาพ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ในเขตอำเภอดอนสัก มีการอนุรักษ์พื้นที่โดยการปลูกป่าชายเลนและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ - มีการวางแผนก่อสร้างอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มในอนาคต <p>ข้อจำกัด</p> <ul style="list-style-type: none"> - พื้นที่บริเวณชายฝั่งลุ่มน้ำตาปี ถูกจัดสรรให้ประชาชนใช้เป็นพื้นที่ทำกิน - มีการตั้งโรงงานสุราบริเวณในเขตพื้นที่ต้นน้ำของอำเภอดอนสัก <p>อื่นๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การจัดการขยะมูลฝอย ควรทำเป็นระบบ Cluster - หากมีการพัฒนาด้านประมง ควรคำนึงถึงผลกระทบต่อเนื่องที่เกิดจากกิจกรรมการประมง - ควรมีการสำรวจและตรวจสอบข้อมูลกับหน่วยงานท้องถิ่น เพื่อความถูกต้องของข้อมูล และเป็นข้อมูลที่ตรงกับสภาพปัจจุบันของพื้นที่ - ผลการศึกษายังไม่มีการเชื่อมโยงไปสู่ การนำไปใช้ปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมในพื้นที่
นครศรีธรรมราช	<p>ด้านศักยภาพ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ป่าพรุควนเคร็งสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญของจังหวัดได้ - พื้นที่ตำบลนาบอนสามารถพัฒนาให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจได้ เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น เขาเหมน อยู่ในพื้นที่ จะมีการทำถนนไปถึงเขา ฉะนั้น ทุกฝ่ายต้องร่วมกันดูแล เขาเหมนไม่ให้ถูกบุกรุก และคงสภาพธรรมชาติไว้ให้มากที่สุด - สามารถพัฒนาจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางคมนาคมของภาคใต้ฝั่งตะวันตกได้ - อุทยานแห่งชาติเขาหลวง ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่อำเภอลานสกา มีการป้องกันดินถล่มโดยประชาสัมพันธิให้ประชาชนรู้จักษาป่าต้นน้ำ นอกจากนี้ ยังมีการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้ง การครอบครองพื้นที่ป่า โดยกรมป่าไม้ได้จัดสรรพื้นที่ทำกินให้ประชาชน - พื้นที่บางแห่งของจังหวัดสามารถจัดทำโครงการแก้มลิงได้ เช่น พื้นที่ภัยแล้งและพื้นที่น้ำท่วม ดังนั้นควรมีการศึกษาความเหมาะสมเพิ่มเติม <p>ข้อจำกัด</p> <ul style="list-style-type: none"> - ป่าธรรมชาติ เช่น ป่าพรุควนเคร็งอยู่ในเขตตำบลหัวไทรถูกบุกรุกจากนายทุนกลายเป็นพื้นที่ปลูกปาล์ม - ในเขตตำบลนาบอน เกิดปัญหาน้ำเสีย อากาศและดิน จากโรงงานอุตสาหกรรมยางพารา ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชน การแก้ไขปัญหาคควรทำเป็นนโยบายระดับประเทศ

ตารางที่ 6.

จังหวัด
นครศรีธรรม
(ต่อ)

ตารางที่ 6.3 สรุปสาระสำคัญการให้ข้อเสนอแนะจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นรายจังหวัด (ต่อ)

จังหวัด	ข้อเสนอแนะ
<p>นครศรีธรรมราช (ต่อ)</p>	<p>ข้อจำกัด (ต่อ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - คลองชะวอดในพื้นที่ตำบลหัวไทร มีปัญหาน้ำเสียและกลิ่นเหม็น เนื่องจากมีเรือประมงจอดเทียบท่าบริเวณท้ายประตูระบายน้ำชะวอด-แพรกเมือง ซึ่งเป็นโครงการพระราชดำริ - พื้นที่ชายฝั่งในเขตอำเภอปากพนัง เกิดการกัดเซาะ น้ำทะเลทะลักเข้ามาทำให้นากุ้งพังทลาย และส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของชาวบ้าน - พื้นที่ในเขตเมืองของอำเภอกุ้งสูง เกิดปัญหาน้ำท่วมฉับพลันเป็นประจำ - ในเขตอำเภอลานสกา มีการบุกรุกป่าทำให้เกิดปัญหาน้ำหลากเมื่อถึงช่วงมรสุมภาครัฐได้พยายามเข้ามาแก้ไขปัญหา แต่ก็ไม่ยับยั้งการบุกรุกของนายทุนได้ - การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อาจเป็นจุดเริ่มต้นของการทำลายป่าที่เกิดขึ้นโดยนายทุน <p>อื่นๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> - โครงการมีประโยชน์มาก แต่ต้องใช้เวลาในการศึกษา การนำผลการศึกษามาใช้ประโยชน์ต้องให้สอดคล้องกับทรัพยากรธรรมชาติ เนื่องจากทรัพยากรธรรมชาติ เกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา - หลายพื้นที่ในเขตจังหวัดมีการถมที่ ตัดไม้ทำลายป่า เกิดภัยแล้งและน้ำท่วมทุกปี - ควรศึกษาความเหมาะสมเฉพาะพื้นที่ว่าสามารถส่งเสริมให้ปลูกพืชอะไรได้บ้าง เช่น การศึกษาพื้นที่ลุ่มน้ำปากพนังว่าควรปลูกพืชชนิดใดและควรส่งเสริมเรื่องใดบ้าง หรือ ศึกษากรณีการเปลี่ยนพื้นที่นากุ้งเดิมมาปลูกยางและปาล์มน้ำมันแทน และนำพื้นที่ต้นน้ำมาพัฒนาเป็นโครงการปลูกปาล์มน้ำมันสามารถดำเนินการได้หรือไม่ - ปัจจุบัน อำเภอจุฬาภรณ์ มี 6 ตำบล ได้แก่ ตำบลบ้านควนมุด ตำบลบ้านชะวอด ตำบลควนหนองคว่า ตำบลทุ่งโพธิ์ ตำบลนาหมอบุญ และตำบลสามตำบล - พื้นที่เสี่ยงภัยที่นำมาใช้เป็นดัชนี ควรนำการศึกษา Strom Surge มาพิจารณาประกอบด้วย - ควรพิจารณาเพิ่มคุณภาพน้ำบาดาล (Groundwater quality) เป็นตัวชี้วัดในกลุ่มดัชนีคุณภาพสิ่งแวดล้อม - กรณีมีโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ต้นน้ำ ควรเสนอทิศทางการพัฒนาที่มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับพื้นที่

ตารางที่ 6.3 สรุปสาระสำคัญการให้ข้อเสนอแนะจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นรายจังหวัด (ต่อ)

ตารางที่ 6.3

จังหวัด	ข้อเสนอแนะ
กระบี่	<p>ด้านศักยภาพ</p> <ul style="list-style-type: none"> - โชนนุรักษ์ในอำเภอเหนือคลอง มีการปลูกยางพาราและปาล์ม และบางส่วนเป็นพื้นที่ทำสวนผลไม้ - มีการขยายถนนสายหลักในจังหวัดกระบี่ ให้เป็นถนนขนาด 4 ช่องจราจร การคัดค้านในพื้นที่อนุรักษ์ของจังหวัดนั้นยังไม่มีการดำเนินการ - พื้นที่ในเขตอ่าวลึกเหนือ มีการจัดแบ่งพื้นที่เป็นโซนท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว จึงง่ายต่อการพัฒนาพื้นที่ - ควรจัดทำโครงการในพื้นที่ที่มีปัญหาเฉพาะพื้นที่ เช่น ปัญหาขยะมูลฝอยบนเกาะลิวดี เนื่องจากเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของจังหวัด <p>ข้อจำกัด</p> <ul style="list-style-type: none"> - ในเขตอำเภอเขาพนม มีพื้นที่อนุรักษ์เหลืออยู่น้อยมาก เนื่องจากมีการบุกรุกทำอุตสาหกรรมสวนปาล์ม - โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน การกำหนดโซนโดยทั่วไปให้โรงงานอยู่ในพื้นที่ปลูกปาล์มอาจทำได้ยาก เนื่องจากพื้นที่ปลูกปาล์มมีเขตเชื่อมต่อกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี - พื้นที่อนุรักษ์ของจังหวัดกระบี่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านเกษตรกรรมจึงไม่เท่ากัน เนื่องจากสำนักงานการปฏิรูปที่ดินกำหนดให้มีการส่งเสริมการปลูกยางพาราในพื้นที่เกษตรกรรม - การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมในพื้นที่จำเป็นจะต้องสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในส่วนการพัฒนาด้านเกษตรกรรมทำได้ยาก เนื่องจากขึ้นอยู่กับต้นทุนการผลิตและตลาดที่รองรับ - การส่งเสริมการจัดตั้งโรงงานไบโอดีเซลในพื้นที่อนุรักษ์ (ต้นน้ำ) อาจเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในชุมชน และอาจเกิดความขัดแย้งกับประชาชน - ปัญหาที่เกิดขึ้นมากในจังหวัดคือ การบุกรุกพื้นที่ป่าอนุรักษ์และป่าชายเลนของนายทุน <p>อื่นๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การกำหนดพื้นที่อำเภอเหนือคลองเป็นพื้นที่อนุรักษ์นั้น ทำให้พื้นที่ที่มีการพัฒนาอยู่สูงซึ่งความจริงอำเภอเหนือคลองยังมีพื้นที่ที่สามารถพัฒนาได้อยู่ ฉะนั้น ผู้ศึกษาควรสำรวจในพื้นที่ร่วมด้วย เพื่อได้ข้อมูลที่ถูกต้องสำหรับนำไปกำหนดเป็นนโยบาย - ควรนำข้อมูลพื้นที่ เช่น นิเวศวิทยา เศรษฐกิจ-สังคม การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ มาบูรณาการให้สอดคล้องกับแผนการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง

จังหวัด
กระบี่ (ต่อ)
พังงา

ตารางที่ 6.3 สรุปสาระสำคัญการให้ข้อเสนอแนะจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นรายจังหวัด (ต่อ)

จังหวัด	ข้อเสนอแนะ
กระบี่ (ต่อ)	<p><u>อื่นๆ (ต่อ)</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ส่วนราชการในจังหวัดร่วมกันพิจารณาความถูกต้องของข้อมูลที่ได้จากผลการศึกษาก่อนนำไปใช้สำหรับประเมินแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและแผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด - ควรนำข้อมูลสัดส่วนที่ดินแต่ละประเภทที่มีการจัดสรรไว้ในปัจจุบันมาพิจารณา ได้แก่ ที่ดินของรัฐ ที่ดินของเอกชน ที่ดินสปก. และที่ดินให้เช่า - การพัฒนาอุตสาหกรรมด้านการเกษตรควรเป็นอุตสาหกรรมแบบต่อเนื่อง - ควรพิจารณาเสนอแนะการพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> (1) เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาในอนาคตได้หรือไม่ (2) หากมีการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ดังกล่าวจะสามารถดำเนินการได้หรือไม่ และมีผลอย่างไร (3) กรณีจัดให้มีกิจกรรมการท่องเที่ยวและบริการอยู่ในพื้นที่อนุรักษ์ ควรจัดกิจกรรมในรูปแบบใดจึงจะเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวได้
พังงา	<p><u>ศักยภาพ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - พื้นที่เกาะพระทอง ไม่ควรกำหนดให้มีศักยภาพการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม เนื่องจากปัจจุบันเป็นทุ่งหญ้าธรรมชาติ และขาดแหล่งน้ำจืด - พื้นที่ในเขตอบต.คุระบุรี มีพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาด้านต่างๆ ได้อีก จึงควรระบุสัดส่วนการแบ่งพื้นที่ระดับต่างๆ ให้ชัดเจน - พื้นที่ตำบลถักถัก เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพด้านเกษตรกรรมและการท่องเที่ยวค่อนข้างสูง <p><u>ข้อจำกัด</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - หน่วยงานราชการต่างๆ ไม่มีพื้นที่เป็นของตนเอง ส่วนใหญ่ต้องเช่าพื้นที่ตั้งสำนักงาน จึงมีแผนจะก่อสร้างท่าเทียบเรือและศูนย์ราชการในพื้นที่ รพช.เดิม ขณะนี้รองรับประมาณจากทางจังหวัดมาสนับสนุน - ทรัพยากรธรรมชาติของพังงาถูกจังหวัดใกล้เคียงนำไปใช้ร่วมด้วย หากมีการพัฒนาเต็มศักยภาพภาพ จังหวัดอาจมีทรัพยากรธรรมชาติไม่เพียงพอที่จะนำมาใช้ - ผลกระทบจากเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตส่งผลต่อจังหวัดพังงา - การจัดโซนอุตสาหกรรมในพื้นที่ต่างๆ ของจังหวัด ควรพิจารณาตัดออก เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัด ถูกประกาศกำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (พ.ศ. 2549) ไม่สามารถสร้างโรงงานอุตสาหกรรมได้

ตารางที่ 6.3 สรุปสาระสำคัญการให้ข้อเสนอแนะจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นรายจังหวัด (ต่อ)

จังหวัด	ข้อเสนอแนะ
พังงา (ต่อ)	<p>ข้อจำกัด (ต่อ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นพื้นที่เสี่ยงภัยสึนามิ การกำหนดโซนพัฒนาด้านการเกษตรควรพิจารณาเป็นพื้นที่ที่ไม่ควรพัฒนาในภาพรวมของจังหวัด - ลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดมีความลาดชัน เป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาในพื้นที่ ผู้ศึกษาควรนำข้อมูลด้านความปลอดภัยมาพิจารณาด้วย <p>อื่นๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ควรตรวจสอบข้อมูลที่เสนอมาให้ถูกต้อง เนื่องจากท้องถิ่นจะนำข้อมูลพื้นที่ชุดนี้ไปใช้สำหรับวางแผนพัฒนาพื้นที่และจัดทำแผนพัฒนาในอนาคต และควรระบุข้อมูลตำบลให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาล/อบต.) เนื่องจากข้อมูลท้องถิ่นบางส่วนหายไป เช่น เทศบาลตำบลเกาะยาวน้อย - ไม่เห็นด้วยกับโครงการ SSB เนื่องจากโครงการจะก่อให้เกิดปัญหาขยะ และเกิดผลเสียต่อการท่องเที่ยวและด้านอื่นๆ ตามมา
ภูเก็ต	<p>ศักยภาพ</p> <ul style="list-style-type: none"> - จังหวัดมีการกำหนดการใช้ประโยชน์พื้นที่และจัดสรรการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล ได้แก่ พื้นที่ประมง ปะการัง และหญ้าทะเลที่สมบูรณ์ รวมถึงการจัดโซนอนุรักษ์/การเลี้ยงปลาในกระชัง เพื่อให้มีการจัดการใช้ทรัพยากรร่วมกันอย่างยั่งยืน - การท่องเที่ยว ควรส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรร่วมกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เพื่อกระตุ้นอนุรักษ์ โดยต้องพิจารณาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยว ซึ่งยังไม่มีกำหนดเป็นยุทธศาสตร์หลักไว้ นอกจากนี้ การมองศักยภาพด้านท่องเที่ยวควรทำการพัฒนาในพื้นที่ฝั่งตะวันออกด้วย เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในเขตอำเภอถลาง เป็นต้น ไม่ควรพัฒนาในพื้นที่ฝั่งตะวันตกเพียงอย่างเดียว - การพิจารณาศักยภาพพื้นที่ที่จะพัฒนาในอนาคต ควรเน้นพื้นที่สำหรับพัฒนาด้านกาท่องเที่ยวและบริการเป็นหลัก โดยเฉพาะในเขตตำบลป่าตอง - สภาพพื้นที่ทางตะวันตกของจังหวัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว ส่วนทางตะวันออกเป็นโคลนเลน เหมาะต่อการเพาะเลี้ยงหอยและปลาในกระชัง <p>ข้อจำกัด</p> <ul style="list-style-type: none"> - จังหวัดภูเก็ตถูกประกาศให้เป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม การพัฒนาด้านกาท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับการอนุรักษ์และมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน - มีการใช้พื้นที่เกษตรกรรมเป็นบ้านจัดสรร และบุกรุกพื้นที่ป่าทำการเกษตร จังหวัดจึงมีพื้นที่ที่มีศักยภาพในการเหลืออยู่น้อย

ตารางที่ 6.

จังหวัดภูเก็ต (ต่อ)

ตารางที่ 6.3 สรุปสาระสำคัญการให้ข้อเสนอแนะจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นรายจังหวัด (ต่อ)

จังหวัด	ข้อเสนอแนะ
ภูเก็ต (ต่อ)	<p>ข้อจำกัด (ต่อ)</p> <ul style="list-style-type: none"> - สภาพธรณีวิทยาของจังหวัดเป็นดินปนทรายจึงเกิดการสไลด์ของดินได้ง่ายและเกิดปัญหาดินถล่มค่อนข้างสูง จึงกำหนดให้การก่อสร้างอาคารสูงไม่เกิน 80 เมตร ทั้งนี้เพื่อป้องกันปัญหาดังกล่าวและป้องกันไม่ให้เมืองเกิดมลพิษ - มีกฎหมายกำหนดให้กิจกรรมบางประเภทที่เกิดขึ้นในจังหวัดต้องทำ EIA และ IEE ก่อนเปิดโครงการ รวมทั้งต้องรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนในพื้นที่ด้วย - ไม่เห็นด้วยกับการสร้างท่าเทียบเรือในทะเล เพราะจะทำให้เกิดความเสียหายต่อปะการัง นอกจากนี้ ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไม่อนุญาตให้สร้างกิจการในทะเล - การอนุญาตให้ออกขนเข้าใช้พื้นที่ทางทะเล เช่น การสร้างมารีนา และมีการเพิ่มขนาดของมารีนาจากท่าอั้งรชัย ถึงอ่าวฉลอง ทำให้มีความแออัด เกิดปัญหาขัดแย้งกับวิถีชุมชนเดิมของชาวประมง และกระทบกับชุมชนชาวเล ชาวประมงขนาดเล็ก ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงร่องน้ำ - ในจังหวัดมีปัญหาขาดแคลนน้ำค่อนข้างมาก ฉะนั้น การกำหนดพื้นที่โซนเกษตรกรรมควรนำปัญหาดังกล่าวมาพิจารณาด้วย เนื่องจากอาจมีน้ำไม่เพียงพอต่อการพัฒนาด้านการเกษตร - ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีข้อกำหนดห้ามจับ หรือครอบครองปลาสวยงาม และการห้ามเรือแล่นผ่านพื้นที่ที่มีหญ้าทะเลที่ระดับ 1 เมตร เป็นข้อจำกัดในการพัฒนาแต่เป็นผลดีต่อระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม <p>อื่น ๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> - เพิ่มเขตห้ามล่าสัตว์ป่า (เขาพระแทว) การกำหนดโซนท่องเที่ยวและบริการ และข้อมูลพื้นที่ป่าชายเลนในแผนที่ - ควรมีการศึกษาความสามารถในการรองรับของมารีนา เนื่องจากหลังมีมารีนาจะทำให้เกิดโรงแรม สถานที่บริการต่างๆ ตามมา ซึ่งมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม - การประเมินพื้นที่โซนเกษตรกรรมมีการแบ่งไว้ไม่ชัดเจน เนื่องจากปัจจุบันมีการใช้พื้นที่เกษตรกรรมเป็นบ้านจัดสรร ทำให้มีการบุกรุกพื้นที่ป่าเพื่อทำการเกษตร - การศึกษาโครงการ ควรนำผังเมืองมาใช้ร่วมด้วย เนื่องจากได้มีการกำหนดพื้นที่ในการพัฒนาไว้ชัดเจนแล้ว - หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลและบริหารในพื้นที่ทางทะเล ได้แก่ กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี กรมประมง และกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ดังนั้นควรทั้ง 3 หน่วยงานควรมีการประสานข้อมูลร่วมกัน

สรุปประเด็นสำคัญของข้อเสนอแนะที่มีต่อการจัดประชุมในครั้งนี้ มีดังนี้

(1) เอกสารประกอบและสื่อที่ใช้บรรยายยังไม่มีความชัดเจน ทำให้เข้าใจได้ยาก ดังนั้นเอกสารประกอบการประชุมควรชัดเจนมากกว่านี้เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของโครงการได้ดีขึ้น

(2) ระยะเวลาของการประชุมสั้นเกินไป ควรเพิ่มระยะเวลาเป็น 1-3 วัน โดยจัดในพื้นที่ที่มีการแบ่งโซนไว้ในจังหวัด เพื่อจะได้ร่วมตรวจสอบข้อมูลและแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่

(3) โครงการขาดการประชาสัมพันธ์ การกำหนดผู้นำชุมชนควรต้องเลือกผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ

(4) การอธิบายแนวทางและวิธีการศึกษารวมถึงขั้นตอนในการศึกษาโครงการนี้ใช้เวลาสั้นเกินไป ควรมีข้อมูลและการบรรยายที่ชัดเจน โดยไม่ควรนำเสนอในเชิงวิชาการมากเกินไป ทำให้เข้าใจได้ยากและการบรรยายฟังแล้วน่าเบื่อ

(5) การนำเสนอข้อมูลเป็นตัวเลขในพื้นที่พัฒนาทั้ง 3 ระดับ มีความคลาดเคลื่อน โดยตัวเลขที่ระบุไว้ไม่มีความถูกต้อง

แสดงรายละเอียดการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นในพื้นที่ศึกษา 5 จังหวัด (จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา และภูเก็ต) แสดงในภาคผนวก ข-1

ครั้งที่ 2 จัดในกลุ่มพื้นที่ จำนวน 2 ครั้ง

♦ วัตถุประสงค์

1) เพื่อนำเสนอเกณฑ์ประเมินและผลวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ รวมทั้งรับทราบผลการประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ของพื้นที่ศึกษา

2) เพื่อให้ประชาชนทุกภาคส่วนในระดับนโยบายมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะต่อทางเลือกระดับยุทธศาสตร์เชิงพื้นที่ในการพัฒนาพื้นที่ในอนาคต

3) เพื่อนำผลการรับฟังความคิดเห็นมาประมวลผล และจัดทำยุทธศาสตร์การ จัดกมลสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ของพื้นที่ศึกษา

♦ ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1) การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการประเมินและเสนอแนะทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพเชิงพื้นที่

2) การยอมรับจากประชาชน ให้มีการนำผลการศึกษาไปพัฒนาเพื่อใช้เป็นแนวทางประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ในพื้นที่อื่นต่อไป

◇
ที่ 1
บรรยาย
จังหวัดดังนี้
1)
จังหวัดนคร
2)
เมื่อวันที่ 10
◇
กลุ่ม
กำหนดจำ
ราชการส่วน
หน่วยงานที่
1)
สำนักงานช
สำนักงานก
2)
สำนักงานอ
ที่จังหวัด
จังหวัด สำ
ที่ว่าการอำ
บรรเทาสา
3)
เทศบาลเมือ
4)
อุตสาหกรรม
5)
◇
การ
ร้อยละ 64 :

◇ การดำเนินงานจัดประชุม

ที่ปรึกษาดำเนินงานจัดประชุมหลังจากประสานงานกับภาคส่วนต่างๆ และจัดเตรียมงานเรียบร้อยแล้ว โดยดำเนินการจัดประชุมเวลา 09.30-15.00 น. และมีกำหนดการจัดประชุมในแต่ละกลุ่มจังหวัดดังนี้

- 1) กลุ่มจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช จัดขึ้น ณ ห้องประชุมศรีวิชัย ศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2551 เวลา 09.30-15.00 น.
- 2) กลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต จัดขึ้น ณ ห้องประชุมปกาสัย ศาลากลางจังหวัดกระบี่ เมื่อวันที่ 10 มกราคม 2551 เวลา 09.30-15.00 น.

◇ กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของโครงการ (Stakeholder) โดยกำหนดจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมไว้ จำนวน 100 คนต่อกลุ่มจังหวัด (รวม 200 คน) มาจากหน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค และภาคส่วนต่างๆ ของแต่ละจังหวัด ได้แก่ ส่วนราชการระดับจังหวัด หน่วยงานท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

- 1) หน่วยงานส่วนภูมิภาค ได้แก่ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค (ภาคที่ 14 และ ภาคที่ 15) และสำนักงานชลประทานที่ 15 สำนักทางหลวงชนบทที่ 11 สำนักงานการขนส่งทางน้ำที่ 4 และ 5 สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้ เขต 2 เขต 4 และเขต 5
- 2) ส่วนราชการระดับจังหวัด ได้แก่ สำนักงานจังหวัด สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สำนักงานประมงจังหวัด สำนักงานปฏิรูปที่ดินจังหวัด สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัด ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬาและนันทนาการจังหวัด และที่ว่าการอำเภอ สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด และอุทยานแห่งชาติต่างๆ
- 3) หน่วยงานระดับท้องถิ่นคือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด ได้แก่ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล
- 4) องค์กรเอกชน ได้แก่ กลุ่มสหภาพการค้าจังหวัด สมาคสรุภกิจการท่องเที่ยว สภาอุตสาหกรรมจังหวัด และชมรมอนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเล
- 5) สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นจังหวัดพังงา

◇ สรุปผลประชุมและข้อเสนอแนะ

การประชุมรับฟังความคิดเห็นในครั้งนี้ มีผู้สนใจเข้าร่วมประชุมรวมทั้งสิ้น 128 คน คิดเป็นร้อยละ 64 ของจำนวนทั้งหมด (200 คน) ส่วนใหญ่มาจากส่วนราชการระดับจังหวัดและหน่วยงาน

ส่วนภูมิภาค รองลงมาคือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ได้แก่ เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เห็นได้ว่าผู้เข้าร่วมประชุมคือกลุ่มเป้าหมายของโครงการ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเนื่องจากส่วนใหญ่เป็นผู้ที่อยู่ในระดับบริหารของภาคส่วนต่างๆ จึงทำให้การแสดงความคิดเห็นผ่านเวทีการประชุมและแบบประเมินผลมีความน่าเชื่อถือ สามารถนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะมาประมวลผลสำหรับใช้ประกอบการประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ที่เหมาะสมได้ (เสนอในบทที่ ๖) ผลประชุมที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ ของผู้เข้าร่วมประชุม รายละเอียดดังนี้

(1) สรุปสาระสำคัญการให้ข้อเสนอแนะจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี (วันที่ 8 มกราคม 2551)

(1.1) ข้อเสนอแนะด้านศักยภาพและข้อจำกัด

1) อำเภอนนอม มีต้นทุนทางธรรมชาติเพื่อส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวอยู่มาก แต่ก็สามารถพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องทางด้านเกษตรได้ เช่น อุตสาหกรรมการแปรรูปผลผลิตที่เหลือจากการกระบวนการ

2) ปัจจุบันรอยต่อระหว่างอำเภอนนอมกับอำเภอสิชล เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมอยู่แล้ว แต่สามารถมีการพัฒนาในด้านอื่นได้ เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เพราะในอำเภอนนอมยังคงมีทรัพยากรทางธรรมชาติ และมีความหลากหลายทางธรรมชาติอยู่มาก เช่น มีกวางป่า มีปลาล็อบมีชมพู มีแหล่งห้วยทะเลที่อุดมสมบูรณ์แห่งเดียวในพื้นที่ชายฝั่งของนครศรีธรรมราช และชุมชนเองก็มีความเข้มแข็งในด้านการอนุรักษ์

3) การพัฒนาประเทศในปัจจุบันไม่ได้ใช้ฐานข้อมูลที่เป็นจริง โดยภาพรวมแล้วอำเภอนนอม มี 3 ตำบล ลักษณะภูมิประเทศมีภูเขาล้อมรอบไม่เหมาะแก่การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม ท้ายเรือ โรงไฟฟ้าและโรงแยกก๊าซ การพัฒนาส่วนใหญ่จะใช้อำนาจและผลประโยชน์มากกว่า ทำให้การจัดโซนนิ่งพื้นที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง

4) จังหวัดนครศรีธรรมราชมีศักยภาพสูงมีชายทะเล ในด้านการท่องเที่ยวมีนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยมองได้จากมีชาวต่างชาติจากสแกนดิเนเวีย รวมกลุ่มกันเข้ามาอยู่ในพื้นที่ของอำเภอนนอมและอำเภอสิชลเป็นจำนวนมาก ซึ่งคนกลุ่มนี้เป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มผู้สูงอายุเข้ามาอยู่แบบ Long Stay ทำให้มาเงินหมุนเวียนในพื้นที่เป็นจำนวนมาก ลักษณะการท่องเที่ยวจะเป็นแบบท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการเข้ามาศึกษาดูงาน

5) การทำโซนนิ่งในจังหวัดนครศรีธรรมราชทำได้ไม่ยาก เนื่องจากพื้นที่ของจังหวัดถูกแบ่งไว้ชัดเจนอยู่แล้ว โดยที่ส่วนหนึ่งเป็นทะเล และอีกส่วนหนึ่งเป็นป่าเขา และเพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น ทางจังหวัดกำลังจะประกาศใช้ผังเมืองรวมของจังหวัด จึงควรนำในส่วนนี้มาใช้ร่วมด้วย

จัดตั้ง ที่สำ
โรงงาน ที่ฝ
(1.

มากกว่ากา
ความเป็นจ้
หน่วยงานข

เชิญกลุ่มขอ

ประชาชนใ
ก่อนนำมา
ด้านการทอ

ปลายน้ำ แล

(2)

จังหวัดกระ

(2.

ที่จังหวัดค
ในด้านการ
มาจากกาทำ
ผลกระทบต่

ซึ่งสภาพจริง
สิ้นนามิ ดังนั้น

แต่จะสนับสนุน

6) เดิมพื้นที่ของอำเภอขนอมไม่เหมาะกับการทำอุตสาหกรรม แต่ปัจจุบันก็มีการมาจัดตั้ง ที่สำคัญมีการจัดตั้งโรงไฟฟ้าประชาชนและชุมชนไม่เคยมีการคัดค้านหรือต่อต้านการขยายโรงงาน ที่ผ่านมาชุมชนเห็นด้วยตลอด แต่ปัจจุบันชาวบ้านในพื้นที่ยังมีไฟฟ้าใช้ไม่ครบทุกบ้าน

(1.2) ข้อเสนอแนะอื่นๆ

- 1) การศึกษาควรมีการลงพื้นที่มาเก็บข้อมูล และมีการสอบถามข้อมูลจากคนในพื้นที่มากกว่าการใช้ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนในพื้นที่จะให้ข้อมูลให้กับผู้ศึกษาได้ตรงตามความเป็นจริง เพราะหากใช้ข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะทำให้ได้ข้อมูลที่เบี่ยงเบน
- 2) การจัดประชุมเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ควรทำในรายจังหวัดและควรเชิญหน่วยงานของท้องถิ่นมาเข้าร่วมประชุมด้วย
- 3) การจัดประชุมในครั้งนี้เห็นด้วยกับหลักการแต่ไม่เห็นด้วยกับวิธีการ ควรมีการเชิญกลุ่มของภาคเอกชน และภาคประชาชนมาเข้าร่วมให้มากเพราะจะทำให้ได้ข้อมูลมากกว่านี้
- 4) โครงการนี้ถือว่าเป็นโครงการใหญ่ การทำโซนนิ่ง มีผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ ต้องการให้ทางคณะทำงานให้ความสำคัญกับข้อมูลที่นำมาใช้ ควรมีการตรวจสอบก่อนนำมาใช้กำหนดพื้นที่ เกรงว่าจะเกิดกรณีแบบจังหวัดระยอง ที่นำพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวมาพัฒนาเป็นพื้นที่อุตสาหกรรม
- 5) หากพื้นที่ใดมีการพัฒนาเต็มรูปแบบแล้ว พื้นที่กลางน้ำอาจมีการเปลี่ยนเป็นพื้นที่ปลายน้ำ และโครงการนี้ควรจะต้องทำการศึกษาต่อเนื่องไป และจะต้องเป็นการศึกษาในเชิงลึก

(2) สรุปสาระสำคัญการให้ข้อเสนอแนะจากการประชุมรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต (วันที่ 10 มกราคม 2551)

(2.1) ข้อเสนอแนะด้านศักยภาพและข้อจำกัด

- 1) จากการนำเสนอเห็นว่า จังหวัดพังงามีพื้นที่ที่มีศักยภาพทางด้านการเกษตรกระจายทั่วจังหวัดคิดเป็นร้อยละ 2.39 หากมองในเชิงตัวเลขที่ออกมา แสดงว่าการพัฒนาของจังหวัดพังงาในด้านการเกษตรจะถูกปิด ในความเป็นจริงแล้วรายได้หลักของประชาชนในพื้นที่จังหวัดพังงาส่วนใหญ่มาจากการทำเกษตรและประมง แต่หากตัวเลขที่ออกมาเป็นตัวชี้้นำให้พัฒนาด้านการท่องเที่ยว อาจจะมีผลกระทบต่อเกษตรกรรมมาก เนื่องจากจะมีผลต่อเนื่องไปจนถึงเรื่องของการของบประมาณด้วย
- 2) ควรตรวจสอบผลการวิเคราะห์ที่ระบุว่า เกาะพะล่องมีศักยภาพในการพัฒนาระดับต่ำซึ่งสภาพจริงไม่เป็นเช่นนั้น ส่วนบริเวณบ้านน้ำเค็มที่ระบุว่ามีความเหมาะสมด้านน้ำอาจเป็นผลมาจากการเกิดสึนามิ ดังนั้น ผลการศึกษาที่เสนอมาควรระบุว่า จังหวัดพังงามีพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงอยู่ในบริเวณใดบ้าง
- 3) จังหวัดพังงาในเรื่องของปัจจัยสนับสนุนไม่มีการสนับสนุนในเรื่องของการท่องเที่ยว แต่จะสนับสนุนในเรื่องของพื้นที่เกษตรแทน หากออกมาเป็นแบบนี้ผลการวิเคราะห์นี้อาจจะมีข้อผิดพลาด

บริเวณเกาะพระทองจะมีปัญหาแค่เรื่องของการคมนาคม เรื่องถนน แต่ในเรื่องของศักยภาพด้านการท่องเที่ยวมีมาก

4) การมองข้อมูลโดยมิติ จังหวัดพังงาถ้ามองมีพื้นที่ที่เป็นอุทยานมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ ดังนั้นศักยภาพด้านการท่องเที่ยวน่าจะมีสูง ส่วนพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมต่อการเกษตรก็น่าจะถูกเพราะปัจจุบันนี้จังหวัดพังงามีปัญหาเรื่องของที่ดินทำกิน

5) ด้านการประมง ควรแยกศักยภาพด้านการเพาะเลี้ยง ศักยภาพการจับสัตว์น้ำ เพราะลักษณะพื้นที่ของจังหวัดพังงามีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างพื้นที่อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา กับทางด้านตะวันตกของจังหวัด มีความแตกต่างกันทางด้านลมฟ้าอากาศ และภูมิประเทศ

(2.2) ข้อเสนอแนะอื่นๆ

1) เกาะภูเก็ต การวิเคราะห์พื้นที่ทางการเกษตร มากกว่าพังงาตัวเลขมีความน่าเชื่อถือมากแค่ไหน ภูเก็ตไม่น่าจะมีมากกว่าพังงาน่าจะมีปัญหาที่เกณฑ์ในการประเมิน

2) ดัชนีชี้วัดในส่วนของชายฝั่งควรมีการเพิ่มในประเด็นของการใช้ประโยชน์บริเวณชายฝั่ง เช่น การประมง การท่องเที่ยวเพราะพื้นที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณชายฝั่งทะเล

3) ดัชนีชี้วัดในส่วนของสุขภาพอนามัย ในดัชนีบุคลากรทางการแพทย์อาจจะยังไม่ใช่อันดับที่สำคัญ ควรเป็นสุขภาพอนามัยของประชาชนมากกว่า

4) ข้อมูลที่นำมาเสนอต้องครอบคลุมทุกกลุ่มอาชีพที่เห็นว่าหายไปคือ ประมง และข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์น่าจะนำมาจากจังหวัดจะได้ข้อมูลที่ถูกต้องมากกว่าการนำข้อมูลมาจากส่วนกลาง และอยากให้เพิ่มในส่วนของจังหวัดระยองเข้าไปในการศึกษาด้วยเพราะอยู่ในกลุ่มอันดามันด้วย

5) ให้ดูระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลของหน่วยงาน เพราะเวลาจะมีผลต่อข้อเปลี่ยนแปลงของข้อมูลมาก เช่น จังหวัดกระบี่มีการเปลี่ยนแปลงของข้อมูลในรอบ 5 ปีสูงมาก

สรุปประเด็นสำคัญของข้อเสนอแนะที่มีต่อการจัดประชุมในครั้งนี้ มีดังนี้

(1) เอกสารประกอบและสื่อที่ใช้บรรยายยังไม่มีความชัดเจน และมีจำนวนมากทำให้เข้าใจได้ยาก ดังนั้นเอกสารประกอบการประชุมควรชัดเจนมากกว่านี้เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของโครงการได้ดีขึ้น

(2) การเชิญผู้เข้าร่วมประชุมจะต้องมีการเชิญหน่วยงานจากท้องถิ่น ภาคประชาชนและภาคเอกชนเข้ามาด้วย

(3) โครงการขาดการประชาสัมพันธ์ การกำหนดผู้นำชุมชนควรต้องเลือกผู้ที่มีความเชี่ยวชาญ

(4) การนำเสนอข้อมูลเป็นตัวเลขในพื้นที่พัฒนาทั้ง 3 ระดับ มีความคลาดเคลื่อน โดยตัวเลขที่ระบุไว้ไม่มีความถูกต้อง ข้อมูลยังไม่ค่อยตรงกับความเป็นจริงของพื้นที่

แสดงรายละเอียดผลการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นกลุ่มพื้นที่ทั้ง 2 กลุ่ม (กลุ่มพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช / กลุ่มพื้นที่จังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ตในภาคผนวก ข-2

ข้อเสนอแนะ

บทที่ ๖
ประชุมรับฟังความคิดเห็น

ศักยภาพจัดนิทรรศการ

มากที่สุดแห่งหนึ่ง
สมต่อการเกษตร

ภาพการจัดนิทรรศการให้
อุทยานแห่งชาติ
และภูมิประเทศ

ว่าตัวเลขมีความ
แม่นยำ

ประโยชน์บริเวณ
ฝั่งทะเล
ก็อาจจะยังไม่ไร

ประมง และข้อมูล
จากส่วนกลาง และ
ช่วย
ลาจะมีผลต่อกก
ปีสูงมาก

กทำให้เข้าใจได้
การได้ดีขึ้น
ประชาชนและ

วมเชี่ยวชาญ
อน โดยตัวเลขที่

กลุ่มพื้นที่จังหวัด
ก ข-2

7.1 ปัญ

7.1.1

(1)

ในด้านกรอบ
ปฏิบัติให้เป็น

(2)

ความละเอียด
พิจารณาถึง

(3) 1

ดังนั้น คำนำ

(4)

มีแนวคิดและ
พิจารณาใน
ตัวชี้วัดเป็นจ

7.1.2

(1) ก

ทำให้ต้องมีก

(2) ะ

ไปถึงระดับต

จึงยังไม่ถูกต้อ

(3) ำ

เกิดความคลา

บทที่ 7

ข้อเสนอแนะ

7.1 ปัญหาและข้อจำกัดในการศึกษา

7.1.1 ด้านกรอบแนวคิดของ SEA

(1) เนื่องจาก SEA เป็นแนวคิดค่อนข้างใหม่สำหรับประเทศไทย จึงยังไม่มี ความชัดเจน ในด้านกรอบแนวคิดของหลักเกณฑ์ แนวทาง และขั้นตอนการดำเนินการที่เป็นรูปธรรมที่จะนำมาใช้ ปฏิบัติให้เป็นทิศทางเดียวกัน

(2) หลักเกณฑ์ในการพิจารณาศักยภาพของพื้นที่ที่ยังไม่มีความชัดเจน โดยเฉพาะระดับ ความละเอียดของดัชนีชี้วัดที่นำมาพิจารณาและจำนวนดัชนีชี้วัด เนื่องจากมีมิติที่จะต้องนำมา พิจารณามีถึง 4 มิติ

(3) การให้คะแนนน้ำหนักในแต่ละมิติ ยังไม่มีเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานและยอมรับโดยทั่วไป ดังนั้น ค่าน้ำหนักที่กำหนดในการศึกษาครั้งนี้จึงเป็นเพียงความคิดเห็นของคณะผู้ศึกษาเท่านั้น

(4) กระบวนการพิจารณาดรจรับงาน รวมทั้งผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ ที่ร่วมพิจารณา มีแนวคิดและความเข้าใจเกี่ยวกับ SEA ในระดับที่แตกต่างกัน ผู้แทนหน่วยงานต่างๆ มักเน้นให้มีการ พิจารณาในประเด็นและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานของตนเอง ทำให้ต้องกำหนดประเด็นและ ตัวชี้วัดเป็นจำนวนมาก

7.1.2 ด้านข้อมูล

(1) การขาดแคลนข้อมูลที่ต้องการตามประเด็นตัวชี้วัดที่กำหนดขึ้น เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่ง ทำให้ต้องมีการปรับตัวชี้วัดในบางมิติใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับข้อมูลที่มี

(2) ระดับของข้อมูลมีความแตกต่างกัน เช่น บางตัวชี้วัดมีข้อมูลในระดับจังหวัด ไม่มีข้อมูลเชิงลึก ไปถึงระดับตำบล อำเภอ ทำให้ผลการจำแนกศักยภาพเชิงพื้นที่ สำหรับการพัฒนาในแต่ละด้าน จึงยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องการทราบผลในระดับตำบลหรือหมู่บ้าน

(3) ข้อมูลตัวชี้วัดบางตัวไม่เป็นปัจจุบัน ไม่ตรงกับสภาพพื้นที่จริงทำให้ผลการวิเคราะห์ เกิดความคลาดเคลื่อนได้

7.1.3 ด้านระยะเวลา

(1) ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค่อนข้างสั้น เมื่อเปรียบเทียบกับภาระงานที่ครอบคลุมพื้นที่ทั้ง 5 จังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องใช้เวลาในการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ค่อนข้างมาก เมื่อมีระยะเวลาจำกัดทำให้ข้อมูลที่ได้มาไม่ครบถ้วน ส่งผลให้การวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่ด้วยระบบ GIS เกิดความคลาดเคลื่อน และต้องมีการเปลี่ยนแปลงหลายครั้งเมื่อมีข้อมูลใหม่ที่ทันสมัยเพิ่มเติมเข้ามา

(2) ข้อกำหนดในการศึกษา ระบุถึงขั้นตอนการศึกษาว่า ต้องมีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้อง 2 ครั้ง ครั้งแรกดำเนินการจัดประชุมในพื้นที่ศึกษาทุกจังหวัดเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับโครงการและวิธีการศึกษา ครั้งที่สองดำเนินการจัดใน 2 กลุ่มจังหวัด เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปนำเสนอและรับฟังความคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในกลุ่มจังหวัดนั้น ซึ่งจำเป็นต้องใช้เวลาในการประสานงานและนัดหมายการเข้าร่วมประชุม กอปรกับการติดขัดเกี่ยวกับช่วงเวลาเนื่องจากเวลาบางช่วงเป็นช่วงใกล้เลือกตั้งผู้แทนราษฎร จึงไม่สามารถจัดประชุมได้ตามเวลาที่วางไว้ในแผนงาน ส่งผลให้การศึกษาล่าช้ากว่าเวลาที่กำหนดไว้

7.1.4 ด้านงบประมาณ

งบประมาณที่ได้รับให้ทำการศึกษาในครั้งนี้ค่อนข้างจำกัด เมื่อพิจารณาถึงภาระงานที่ต้องดำเนินการและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต้องใช้ เช่น ค่าใช้จ่ายในการได้มาซึ่งข้อมูล ค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญ และการดำเนินการจัดประชุมสัมมนาในพื้นที่

7.1.5 ด้านเทคนิค/วิธีการ

(1) การวิเคราะห์ศักยภาพเชิงพื้นที่ที่ดำเนินการไปนั้น ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ รายงานและสถิติซึ่งหน่วยงานต่างๆ เก็บรวบรวมไว้และแสดงผลในภาพกึ่งอัตโนมัติ จึงยังไม่ครอบคลุมข้อมูลศักยภาพเชิงลึกของพื้นที่

(2) พื้นที่บนแผ่นดินกับพื้นที่เกาะ มีศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่แตกต่างกัน ฉะนั้น การวิเคราะห์โดยรวมมาใช้ประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมอาจมีข้อผิดพลาดได้

(3) ดัชนีชี้วัดต่างๆ ในมิติเทคโนโลยีที่ระบุไว้ มีหลายดัชนีที่ไม่สามารถหาข้อมูลสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ เกณฑ์ประเมินจึงจำเป็นต้องใช้ข้อมูลทางอ้อมแทน

(4) การกำหนดเขตศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ทางทะเลทำได้ยาก และยังไม่เป็นที่ยอมรับระหว่างหน่วยงาน เนื่องจากบางหน่วยงานรายงานว่าดำเนินการแล้ว แต่ไม่มีข้อมูลเชิงพื้นที่ให้คณะผู้ศึกษาสำหรับนำมาใช้ประกอบในการทำแนวเขต

7.2 ขี
7.
(
หลักเกณฑ์
ระดับเชิงอี
(2
พื้นที่ที่จะ
(3
กับแต่ละที่
(4
เปลี่ยนผู้แ
7.
ขี
เป็นเจ้าของ
(1
(2
(3
เพื่อลดระยะ
กับการดำ
7.2
(1
ที่ต้องรับผิดชอบ
(2
7.2
(1
อำนาจการ
(2

7.2 ข้อเสนอแนะจากคณะศึกษา

7.2.1 ข้อเสนอแนะด้านกรอบแนวคิด

(1) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำความเข้าใจกรอบแนวคิดของการศึกษาร่วมกันเกี่ยวกับหลักการ และแนวทางในการศึกษาว่าควรเป็นการศึกษาในระดับกว้าง (macro) หรือการศึกษาในระดับเชิงลึก (micro)

(2) ควรพิจารณาปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้วัดในแต่ละมิติ ให้มีความเหมาะสมในแต่ละพื้นที่ที่จะนำไปใช้ประเมิน และมีความสอดคล้องกับข้อมูลที่มีอยู่ในปัจจุบันให้มากกว่านี้

(3) ควรพิจารณาปรับปรุงค่าคะแนนของแต่ละดัชนี และค่าน้ำหนักของแต่ละมิติให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่และแนวทางการพัฒนามากขึ้น

(4) ผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ ควรเป็นผู้แทนท่านเดิมที่เข้าร่วมประชุมมาตั้งแต่ต้น ไม่ควรเปลี่ยนผู้แทนในแต่ละการประชุม เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับ SEA ตามที่ได้ตกลงชี้แจงในเบื้องต้นแล้ว

7.2.2 ข้อเสนอแนะด้านข้อมูล

ข้อมูลที่นำมาพิจารณาเป็นดัชนีชี้วัดศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ซึ่งนำมาจากหน่วยงานที่เป็นเจ้าของข้อมูลนั้น หน่วยงานต่างๆ ควรมีการตรวจสอบและรวบรวมข้อมูลดังนี้

(1) ควรให้เป็นข้อมูลที่เป็นปัจจุบันอยู่ตลอดเวลา

(2) ควรให้เป็นข้อมูลที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ถ้าเป็นไปได้ควรละเอียดถึงระดับหมู่บ้าน

(3) ควรเป็นข้อมูลที่สามารถเปิดเผยและเผยแพร่สู่หน่วยงานอื่นๆ ที่สนใจนำไปใช้ประโยชน์ได้ เพื่อลดระยะเวลาในขั้นตอนการขอข้อมูลจากหน่วยงาน และเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการขอข้อมูล

7.2.3 ข้อเสนอแนะด้านระยะเวลา

(1) ควรกำหนดระยะเวลาในการศึกษาให้สอดคล้องและเหมาะสมกับภาระงานหรือพื้นที่ศึกษาที่ต้องรับผิดชอบ และควรให้ขยายเวลาการศึกษาได้ตามความเหมาะสมและเหตุผลความจำเป็น

(2) ระยะเวลาการศึกษาจริงๆ ไม่ควรรวมเวลาที่คณะกรรมการตรวจรับรายงาน

7.2.4 ข้อเสนอแนะงบประมาณ

(1) ควรเพิ่มงบประมาณในการดำเนินการมากขึ้น เนื่องจากมหาวิทยาลัยมีระเบียบการเก็บค่าอำนวยความสะดวก 10% ของยอดรวม ทำให้เหลืองบประมาณในการดำเนินการจริงๆ เพียงร้อยละ 90

(2) ไม่ควรมีการกำหนดค่าปรับกรณีส่งงานไม่ทันตามเวลา สำหรับหน่วยงานราชการ

7.2.5 ข้อเสนอแนะด้านเทคนิค/วิธีการ

(1) ผลการศึกษาที่ได้ยังไม่ควรนำไปดำเนินการปฏิบัติจริงในพื้นที่แต่ละจังหวัด และต้องทำการศึกษาศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงลึกในแต่ละจังหวัดเพิ่มเติมก่อน อย่างไรก็ตามผลการศึกษาที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการกำหนดตำแหน่งที่ตั้งโครงการพัฒนาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ว่าควรอยู่บริเวณใด

(2) ควรที่จะได้มีการศึกษาข้อมูลในระดับพื้นที่ เพื่อตรวจสอบยืนยันผลที่ได้จากการวิเคราะห์ดังกล่าว เพื่อให้ถูกต้องแม่นยำ ได้รับการยอมรับจากผู้ที่อยู่ในพื้นที่ และผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างแท้จริง

(3) ควรทำการศึกษาศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ในแนวลึกของแต่ละจังหวัด ต่อจากการศึกษาแนวกว้างของ 5 จังหวัดต่อไป โดยนำข้อมูลการใช้ประโยชน์ที่ดินปัจจุบัน ข้อมูลความอุดมสมบูรณ์ของดิน และอื่นๆ มาร่วมพิจารณาเพื่อความถูกต้องแม่นยำมากขึ้น และให้ประชาชนในพื้นที่ร่วมศึกษายอมรับผลการศึกษาที่ได้ด้วย

7.3 ข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการ

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ กำกับการศึกษาและคณะกรรมการตรวจการจ้างที่ปรึกษา มีประเด็นสำคัญสรุปได้ ดังนี้

7.3.1 เพิ่มกลุ่มดัชนีและดัชนีชี้วัดในแต่ละมิติต่างๆ ดังนี้

(1) มิติสิ่งแวดล้อม : กลุ่มดัชนีพื้นที่เสี่ยงภัยควร เพิ่ม “ภัยแล้ง” และ “การชะล้างพังทลายของดิน”

(2) มิติสังคม : เพิ่มกลุ่มดัชนี “ด้านการศึกษา” และใช้ “สถานศึกษา” เป็นดัชนีชี้วัด

(3) มิติเศรษฐกิจ : เพิ่มดัชนี “การจ้างงาน” และควรนำเกณฑ์ประเมินเชิงปริมาณมาพิจารณาร่วมด้วย

7.3.2 การนำเกณฑ์ไปใช้ประเมินในพื้นที่ใด ควรพิจารณาและคัดเลือกดัชนีชี้วัดให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่ที่จะทำการประเมิน เช่น พื้นที่ที่อยู่บนแผ่นดิน หรือพื้นที่ที่เป็นเกาะ เป็นต้น

7.3.3 เกณฑ์ประเมินพื้นที่เพื่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและบริการ ควรเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรและการให้บริการที่เป็นจุดเด่นและเป็นที่น่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ด้วย

จังหวัด และต้อง
มผลการศึกษานี้
าคัดได้ว่าควรอยู่

ากการวิเคราะห์ที่
อย่างแท้จริง
ต่อจากการศึกษา
มสมบูรณของกิน
ศึกษาอบรมผล

นียบามศัพท์

ารจ้างที่ปรึกษา

และ "การชะล้าง

เป็นดัชนีชี้วัด
นเชิงปริมาณมาก

ใช้วัดให้มีความ
เป็นต้น
เวอร์เป็นข้อมูลที
ยาวนานๆ ด้วย

เกษต

วนเก

เกษ๑

ท้องเ

ท้องเ

นิยามศัพท์

- เกษตรผสมผสาน : ภาษาท้องถิ่นภาคใต้เรียกว่าเกษตรสมรม เป็นการทำการเกษตรที่มีการเพาะปลูกพืช หลายชนิดทั้งพืชสวน พืชไร่ เลี้ยงปลา เป็นต้น การทำเกษตรผสมผสานไม่มีการจำเพาะเจาะจงในการแบ่งพื้นที่เพาะปลูก ซึ่งแตกต่างจากเกษตรทฤษฎีใหม่ที่จะต้องกำหนดพื้นที่เพาะปลูกให้ได้สัดส่วนที่เหมาะสม 30:30:30:10
- วนเกษตร : เกษตรกรรมที่นำหลักการความยั่งยืนถาวรของระบบป่าธรรมชาติมาเป็น แนวทางในการทำการเกษตร ให้มีความสำคัญเป็นอย่างสูงกับการปลูกไม้ยืนต้น ไม้ผล และไม้ใช้สอยต่างๆ ให้เป็น องค์ประกอบหลักของไร่นาผสมผสานกับการปลูกพืชชั้นล่างที่ไม่ต้องการแสงแดดมากหรือได้อาศัยร่มเงา และ ความชื้นจากการที่มีพืชชั้นบนขึ้นปกคลุม รวมทั้งการจัดองค์ประกอบการผลิตทางการเกษตรให้มีความหลากหลายชนิดของพืชและสัตว์
- เกษตรอินทรีย์ : ระบบการผลิตทางการเกษตรที่หลีกเลี่ยงการใช้ปุ๋ยเคมี สารเคมีกำจัดศัตรูพืช ฮอร์โมนที่กระตุ้นการเจริญเติบโตของพืชและสัตว์ รวมทั้งสิ่งมีชีวิตดัดแปลงทางพันธุกรรม
- ท่องเที่ยวเชิงนิเวศหรือท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ : การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น โดยอาจมีเรื่องราวทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศที่เกี่ยวข้องโดยการจัดการการท่องเที่ยวในแหล่งนั้น จะต้องมีการระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศนั้น มีการจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

- ท่องเที่ยวเชิงเกษตร : การท่องเที่ยวไปยังพื้นที่ชุมชนเกษตรกรรมสวน เกษตรวน เกษตร สวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์ และสัตว์เลี้ยงแหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำต่าง ๆ สถานที่ราชการ ตลอดจน สถาบันการศึกษาที่มีงานวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี การผลิตทางการเกษตรที่ทันสมัยฯ ได้ความรู้ ได้ประสบการณ์ใหม่ ครอบพื้นฐานความรับผิดชอบ และมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของสถานที่นั้น
- ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ : แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและคุณค่าทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศาสนา รวมถึงสถานที่หรืออาคารสิ่งก่อสร้างที่มีอายุเก่าแก่ หรือเคยมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ เช่น โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ กำแพงเมือง คูเมือง พิพิธภัณฑ์ วัด ศาสนสถาน และสิ่งก่อสร้างที่มีคุณค่าทางศิลปะและสถาปัตยกรรม
- ท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม : แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางศิลปะและขนบธรรมเนียม ประเพณีที่บรรพบุรุษได้สร้างสม และถ่ายทอดเป็นมรดกสืบทอดกันมา แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ประกอบด้วย งาน ประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ชนเผ่า เป็นต้น
- ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ : สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีทรัพยากรธรรมชาติ เป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ เหล่านี้อาจจะเป็นความงดงามตามสภาพธรรมชาติ ความแปลกตาของสภาพธรรมชาติ สัตว์หายากที่สำคัญทางธรณีวิทยา และภูมิศาสตร์อันเป็นเอกลักษณ์หรือเป็นสัญลักษณ์ของท้องถิ่น นั้นๆ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษ (Special Environmental Features) หรือสภาพแวดล้อมที่มีคุณค่าทาง วิชาการก็ได้

พื้นที่

โบราณ

โบราณ

เทคโนโลยี

เทคโนโลยี

เทคโนโลยี

พื้นที่ชุ่มน้ำ

: ที่ลุ่ม ที่ราบลุ่ม ที่ลุ่มชื้นแฉะ พรุ แหล่งน้ำ ทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่มีน้ำขังหรือท่วมอยู่ถาวรและชั่วคราว ทั้งที่เป็นน้ำจืด น้ำกร่อยและน้ำเค็ม รวมถึงที่ชายฝั่งทะเล และที่ในทะเล ในบริเวณซึ่งเมื่อน้ำลดลงต่ำสุด มีความลึกของระดับน้ำไม่เกิน 6 เมตร

โบราณสถาน

: อสังหาริมทรัพย์ ซึ่งโดยอายุหรือโดยลักษณะแห่งการก่อสร้าง หรือหลักฐานเกี่ยวกับประวัติของอสังหาริมทรัพย์นั้น เป็นประโยชน์ในทางศิลปะ ประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี ทั้งนี้ให้รวมถึงสถานที่ที่เป็นแหล่งโบราณคดี แหล่งประวัติศาสตร์และอุทยานประวัติศาสตร์ด้วย

โบราณวัตถุ

: พื้นที่ที่ปรากฏหลักฐานเป็นวัตถุ หรือร่องรอยประกอบกิจกรรมหรือการอยู่อาศัยของมนุษย์ในอดีต ทั้งที่อยู่เหนือผิวดิน และใต้น้ำโดยไม่มีอาคารสิ่งก่อสร้างชัดเจน

เทคโนโลยี GAP

: Good Agriculture Practices (GAP) หมายถึง แนวทางในการทำการเกษตร เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพดี ไม่มีสารตกค้างและตรงตามมาตรฐานที่กำหนด ได้ผลผลิตสูงคุ้มค่าการลงทุนและขบวนการผลิตจะต้องปลอดภัยต่อเกษตรกรและผู้บริโภค มีการใช้ทรัพยากรที่เกิดประโยชน์สูงสุด เกิดความยั่งยืนทางการเกษตรและไม่ทำให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม

เทคโนโลยี GMP

: Good Manufacturing Practices (GMP) ระบบการจัดการด้านสุขลักษณะที่ดีในสถานประกอบการอาหาร เพื่อให้อาหารมีความปลอดภัยต่อมนุษย์และสัตว์

เทคโนโลยีสะอาด

: การปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงกระบวนการผลิตหรือผลิตภัณฑ์ เพื่อให้มีการใช้วัตถุดิบ พลังงาน และทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเปลี่ยนเป็นของเสียน้อยที่สุดหรือไม่มีเลย จึงเป็นการลดมลพิษที่แหล่งกำเนิด ทั้งนี้ รวมถึงการเปลี่ยนวัตถุดิบ การใช้ซ้ำ และการนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งจะช่วยอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและลดต้นทุนการผลิตไปพร้อมกัน

ISO 14000/18000

: (Environmental Management System) เป็นมาตรฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ครอบคลุมตั้งแต่การออกแบบ การตลาด การผลิต การบริการ ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม เป็นส่วนหนึ่งของระบบการบริหารงานทั้งหมด โดยมีวัตถุประสงค์ให้องค์กรปรับปรุงผลการดำเนินงานที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

มอก.

: เครื่องหมายมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มาตรฐานซึ่งมีข้อกำหนดเกณฑ์คุณภาพบางประการ หรือทั้งหมดที่เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์ หรือกลุ่มผลิตภัณฑ์ ซึ่งแล้วแต่ความจำเป็นหรือความเหมาะสมในขณะนั้น ๆ โดยมาตรฐานผลิตภัณฑ์นี้จะมีข้อกำหนดที่เป็นคุณลักษณะที่ต้องการโดยตรงหรือโดยอ้อมของผลิตภัณฑ์ เช่น การกำหนดค่าจำกัดความ หรือนิยาม จำนวนแบบ กรรมวิธีในการทำ วิธีวิเคราะห์ หรือการบรรจุและหีบห่อ เป็นต้น

การอนุรักษ์พลังงาน

: การผลิตใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดและประหยัด แบ่งได้ 2 วิธี คือ 1. การลดการใช้พลังงาน โดยบริหารจัดการและดำเนินการ 2. การปรับปรุงประสิทธิภาพ โดยออกแบบและดำเนินการ

มาตรฐานระบบ
การออกแบบ
การสิ่งแวดล้อม
ทั้งหมด โดยมี
งานที่

รม มาตรฐาน
หรือทั้งหมดที่
นซ์ ซึ่งแล้วแคว
นั้น ๆ โดย
คุณลักษณะที่
ที่ เช่น การ
ม กรรมวิธีใน
เป็นต้น

มากที่สุดและ
ซ์พลังงาน โดย
ประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

กรม

กรม

กรม

กรม

กรม

สำนัก

กลุ่ม

บรร

บรร

มูล

สำนัก

สำนัก

สำนัก

สำนัก

เอกสารอ้างอิง

- กรมควบคุมมลพิษ. กุมภาพันธ์ 2547. รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อมทางทะเล
จังหวัดกระบี่. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- กรมควบคุมมลพิษ. กุมภาพันธ์ 2547. รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อมทางทะเล
จังหวัด นครศรีธรรมราช .กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- กรมควบคุมมลพิษ. กุมภาพันธ์ 2547. รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อมทางทะเล
จังหวัด พังงา. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- กรมควบคุมมลพิษ. กุมภาพันธ์ 2547. รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อมทางทะเล
จังหวัดภูเก็ต. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- กรมควบคุมมลพิษ. กุมภาพันธ์ 2547. รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อมทางทะเล
จังหวัด สุราษฎร์ธานี. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- สำนักงานจังหวัดกระบี่. แผนปฏิบัติการราชการ 4 ปี (พ.ศ. 2548-2551) ของกลุ่มจังหวัด
สามเหลี่ยมอันดามัน (จังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต).
- กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด. แผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน
สุราษฎร์ธานี - ชุมพร - ระนอง และแผนยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปี
2548-2551. สำนักงานจังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- บรรยายสรุปจังหวัดพังงา. 2550, แผนยุทธศาสตร์จังหวัดพังงา
บรรยายสรุปจังหวัดภูเก็ต. 2549, แผนยุทธศาสตร์จังหวัดภูเก็ต
มูลนิธิปริญาโทนักบริหารรัฐกิจ. 2546. คู่มือการมีส่วนร่วมของประชาชน.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2548. แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่ง
ทะเลภาคใต้. กรุงเทพมหานคร:
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2548. แผนพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554). กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน
คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2540. นโยบายและแผนการ
ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2540-2551. กรุงเทพมหานคร:
สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2550. การจัดทำแนวทางการ
ประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: ฝ่ายเลขานุการ
อนุกรรมการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ สำนักงานนโยบายและแผน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2550. แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2550 – 2554. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.

สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี. กรกฎาคม 2548. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน พ.ศ.2548.

สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัดกระบี่ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดกระบี่. ผังเมืองรวมจังหวัดกระบี่.ไม่ระบุพ.ศ.

สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช และองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราช. ผังเมืองรวมจังหวัดนครศรีธรรมราช.ไม่ระบุพ.ศ.

สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัดพังงา และองค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา. ผังเมืองรวมจังหวัดพังงา.ไม่ระบุพ.ศ. ,

สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัดภูเก็ต และองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต. ผังเมืองรวมจังหวัดภูเก็ต.ไม่ระบุพ.ศ.

สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี และองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี. ผังเมืองรวมจังหวัดสุราษฎร์ธานี. ไม่ระบุพ.ศ.

สำนักงบประมาณ. 2549. คู่มือมาตรฐานการจัดการงบประมาณ. กระทรวงการคลัง.

สำนักวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม. 2549. แนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนและการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคมในกระบวนการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม. สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.

Fischer, Thomas B., 2007. **Theory & practice of strategic environmental assessment: towards a more systematic approach.** London: Earthscan.

Hugh Barton and Noel Bruder. 1995. **A guide to local environmental auditing.** London: Earthscan.

Available Protocol : http://www.krabi.go.th/ceo/newprovince_plan.pdf

Available Protocol : <http://www.nakhonsithammarat.go.th/jvision.php>

Available Protocol : www.phuket.go.th/www_phuketGoTh/download/to_tell2550-wordVersion

Available Protocol : www.stabundamrong.go.th/book/report/2_3b.doc

Available Protocol : www.suratthani.go.th/int_mgt

การคุณภาพ
และแผน
มนตรีว่าด้วย
ระปี
นจังหวัด
งา.
เกิด.
งหวัด
การคลัง.
ชาชนและการ
ผลกระทบ
ดล้อม.
ร
rthscan.
diting.
50-wordVersionG

ภาคผนวก

- ก - ยุทธศาสตร์และแผนพัฒนาที่เกี่ยวข้อง**
- ข - การจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น**
  - ข-1 รายละเอียดการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น (รายจังหวัด)**
  - ข-2 รายละเอียดการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น (กลุ่มพื้นที่)**

ก

ยุทธศาสตร์และแผนพัฒนาที่เกี่ยวข้อง

ยุทธศาสตร์และแผนพัฒนาที่เกี่ยวข้อง

1. บทนำ

ปัจจุบันการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมเกิดการแพร่กระจายของมลพิษ เช่น ปัญหาความเสื่อมโทรมของคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำ มลพิษทางอากาศ ปัญหาในการจัดการขยะมูลฝอย ฯลฯ ดังนั้นจึงมีการหาวิธีการที่จะทำให้การพัฒนาดำเนินไปได้ด้วยดีกับสิ่งแวดล้อมที่ดี ดังนั้นจึงเกิดแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนขึ้น

การพัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สามารถตอบสนองการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของชุมชน และสังคมโดยรวมได้โดยไม่ทำลายความสมดุลของระบบนิเวศ หรือยังคงความสมดุลของพืช สัตว์ และความหลากหลายทางชีวภาพของสิ่งมีชีวิต รวมทั้งความสามารถในการดำรงอยู่ของชุมชนบนพื้นฐานของการพัฒนาอย่างยั่งยืน

2. การประยุกต์เชิงแนวคิดและทฤษฎีในการพัฒนาเพื่อกำหนดกรอบการบริหารและจัดการพื้นที่

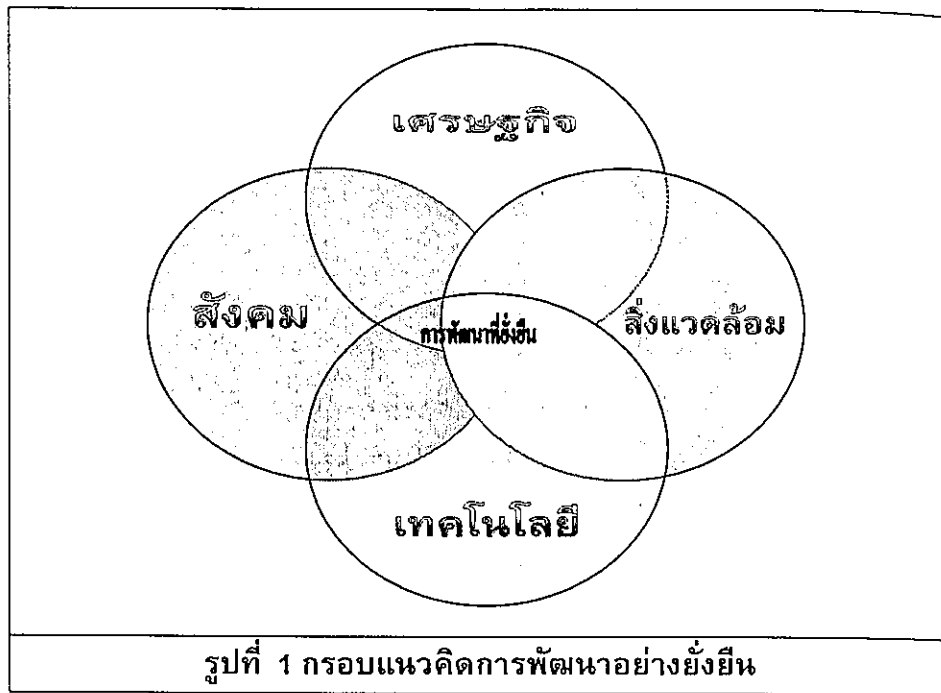
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

แนวคิดเรื่องการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดซึ่งเกิดจากความต้องการให้ทั่วโลก คำนึงถึงการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือยจนเกินขีดความสามารถของทรัพยากร ทำให้คณะกรรมการโลก เรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environment and Development) ทำการศึกษาเรื่องการสร้างสมดุลระหว่างสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาและจัดทำรายงาน Our Common Future ขึ้น โดยมีการให้นิยามของ “การพัฒนาอย่างยั่งยืน” ว่า

“Sustainable development is development that meets the needs of the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs” (WCED, 1987)

ซึ่งหมายความว่า “การพัฒนาอย่างยั่งยืน คือ การพัฒนาที่เพียงพอกับความต้องการของมนุษย์ในปัจจุบัน โดยไม่เบียดบังหรือลดทอนโอกาสในการพัฒนาอย่างพอเพียงกับความต้องการของชนรุ่นต่อไปในอนาคต”

การพัฒนาอย่างยั่งยืนจะทำการพิจารณารายละเอียดในมิติเดียวไม่ได้ ต้องพิจารณาหลายมิติ โดยนักวิชาการได้มีการศึกษาประเด็นในการพิจารณาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนาอย่างยั่งยืนออกเป็น 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านเศรษฐกิจ มิติด้านสังคม มิติด้านสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน (รายละเอียดแสดงดังรูปที่ 1)

จากแผนภาพกรอบแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ของมิติต่างๆ อย่างสมดุล สามารถสรุปเป้าหมายในการพัฒนาได้ดังต่อไปนี้

2.1.1 เป้าหมายของมิติด้านเศรษฐกิจ คือ การพัฒนาระบบเศรษฐกิจให้มีเสถียรภาพ และเพียงพอในการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของประชากร โดยการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจต้องเป็นไปอย่างสมดุล และเอื้อประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ และเป็นการลดมลพิษที่จะกลายมาเป็นต้นทุนทางด้านการผลิตในระยะต่อไป

2.1.2 เป้าหมายของมิติด้านสังคม คือ การพัฒนาคนและสังคมให้เชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจ และสอดคล้องสมดุลกับศักยภาพในการรองรับของทรัพยากรธรรมชาติ มีจิตสำนึกและวิถีชีวิตที่เกื้อกูลต่อธรรมชาติ พึ่งพาตนเองได้อย่างมั่นคง มีการสืบทอดวัฒนธรรมที่ยั่งยืน และส่งเสริมค่านิยมในการบริโภคไม่ฟุ้งเฟ้อ นอกจากนี้ควรมีการมุ่งเน้นความเป็นธรรมตามสังคมและการมีส่วนร่วมของประชาชนในทุกๆระดับ

2.1.3 เป้าหมายของมิติด้านสิ่งแวดล้อม คือ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในขอบเขตที่คงไว้ซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพ และสามารถพลิกฟื้นให้กลับคืนสู่สภาพใกล้เคียงกับสภาพเดิมให้มากที่สุด เพื่อให้คนรุ่นหลังได้มีโอกาสและปัจจัยในการดำรงชีพ ซึ่งต้องมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มุ่งจัดการให้เกิดสมดุลระหว่างการใช้ทรัพยากรธรรมชาติได้อย่างเกื้อกูล โดยตระหนักถึงผลกระทบโดยรวมจากการใช้ทรัพยากรเหล่านั้นให้มาก

2.1.4 เป้าหมายของมิติทางเทคโนโลยี คือ การเลือกใช้หรือการนำหลักที่จะลดให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติจากการดำเนินกิจกรรมปกติ และการลดการก่อให้เกิดผลกระทบ/ก่อให้เกิดมลพิษออกสู่สิ่งแวดล้อมด้วยกระบวนการปรับปรุงวิธีการดำเนินกิจกรรมโดยไม่ลด/มีส่วนช่วยส่งเสริม

การดำ
Technol
โดยรอบ
มิติด้าน
ต่างๆ ไ
ผู้เชี่ยวชาญ
เป้าหมาย
2.2
"ก
ภายในพ
ประชากร
ชีวภาพ

สอดคล้อง
ทางด้านลิ
ในการรอง
การควบคุม
ชุมชน
จึงเป็นเรื่
ทรัพยากร
ระหว่างกา

รวม และก
โดยการดำ
เช่น การส
โรงงานอุตสาหกรรม และก
พื้นฐานขอ
ทรัพยากร
ความพอมิ

การดำเนินกิจกรรมให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ตลอดจนการเลือกใช้เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) ลดปริมาณของเสีย อันเป็นการลดการระบายออกสู่สภาพแวดล้อมภายนอก/ชุมชน โดยรอบในที่สุด

แม้ว่าปัจจุบันมีการยอมรับกันในวงกว้างว่าเป้าหมายของการพัฒนาอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย มิติด้านเศรษฐกิจ มิติด้านสังคม มิติด้านสิ่งแวดล้อม และมิติทางเทคโนโลยี แต่การมองเป้าหมายในด้านต่าง ๆ ให้ครอบคลุมและสมบูรณ์เป็นประเด็นที่ต้องพิจารณาด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เพราะการตีความของผู้เชี่ยวชาญด้านใดด้านหนึ่งอาจไม่สามารถครอบคลุมประเด็นทั้งหมดได้ ดังนั้นการดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมายจำเป็นจะต้องมองในลักษณะสหวิทยาการ

2.2 แนวคิดการพัฒนาพื้นที่อย่างยั่งยืน

“การพัฒนาพื้นที่อย่างยั่งยืน” เป็นแนวคิดของกระบวนการดำเนินงานเพื่อจัดการทรัพยากรภายในพื้นที่เพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ และความต้องการขั้นพื้นฐานของประชากร โดยไม่ทำลายความสมดุลของทรัพยากรธรรมชาติ เช่น พืช สัตว์ และความหลากหลายทางชีวภาพ รวมทั้งการดำรงอยู่ของชุมชน โดยมีแนวทางในการพัฒนาพื้นที่ดังต่อไปนี้

2.2.1 การพัฒนาพื้นที่ต้องอยู่บนพื้นฐานของการวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินมีความสอดคล้องและเหมาะสมกับทรัพยากร และศักยภาพของพื้นที่ โดยการพัฒนาพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวทางด้านสิ่งแวดล้อมต้องเน้นหนักในเรื่องการอนุรักษ์ สงวน และคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติเป็นหลัก

ในการพัฒนาพื้นที่ต้นน้ำอาจดำเนินการได้เพียงบางกิจกรรมเท่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับศักยภาพในการรองรับของพื้นที่ นอกจากนี้ต้องมีการพิจารณาศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมประกอบ รวมทั้งต้องมีการควบคุมกิจกรรมการใช้ที่ดินอย่างใกล้ชิด ควบคู่กับการควบคุมการขยายตัวของที่ตั้งถิ่นฐานของชุมชน

ในพื้นที่ต้นน้ำหลายแห่งในประเทศไทยมีการตั้งถิ่นฐานของประชาชนอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นจึงเป็นเรื่องละเอียดอ่อนในการพัฒนา ทำให้ต้องมีการพิจารณาการดำเนินการที่จะต้องคุ้มครองทรัพยากรและพัฒนาไปพร้อมๆ กัน ดังนั้นการวางแผนการใช้ที่ดินในพื้นที่ต้นน้ำต้องมีการประสานกันระหว่างการใช้ประโยชน์ทรัพยากรของคนในพื้นที่ และแนวทางในการอนุรักษ์ทรัพยากร

สำหรับพื้นที่กลางน้ำควรมีการวางแผนการใช้ที่ดินเพื่อเป็นเขตอุตสาหกรรม เขตพาณิชยกรรม และการตั้งถิ่นฐานของชุมชน เพื่อลดการรบกวนต่อระบบนิเวศและทรัพยากรธรรมชาติให้น้อยที่สุด โดยการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวต้องมีการป้องกันผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น เพื่อควบคุมมลพิษสิ่งแวดล้อม เช่น การสร้างระบบบำบัดน้ำเสียของชุมชนหรืออุตสาหกรรม การติดตั้งระบบบำบัดมลพิษอากาศของโรงงานอุตสาหกรรม หรือการเพิ่มพื้นที่สีเขียวในรูปของสวนสาธารณะ เป็นต้น

2.2.2 การพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ต้องเป็นการพัฒนา เพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของประชาชน ซึ่งเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจโดยพิจารณาและให้ความสำคัญกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการดำรงชีพ แก้ไขปัญหาความยากจน โดยวิธีของเศรษฐกิจพอเพียงที่เน้นความพอมีพอกินและไม่ฟุ้งเฟ้อ ควบคู่กับการเศรษฐกิจเพื่อค้าขาย ซึ่งเป็นการพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่า

ของทรัพยากรเพื่อผลตอบแทนในรูปของเม็ดเงิน โดยแนวทางการเพิ่มมูลค่าโดยสอดคล้องกับศักยภาพของทรัพยากร และไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมมีหลายแนวทาง เช่น การพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนจากการแปรรูปผลผลิตจากเกษตรกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นต้น

โดยพิจารณาปัญหา

2.2.3 การพัฒนาพื้นที่อย่างยั่งยืน ต้องเสริมสร้างกระบวนการโดยนำเอา "ต้นทุนทางสังคม" ในพื้นที่มาใช้ในการพัฒนา

3. กา

3.1

โดยในการพัฒนาพื้นที่จึงต้องมีการพิจารณาถึงต้นทุนการทางสังคมที่มีอยู่ของชุมชน และต้องนำมาใช้อย่างสอดคล้องกับวิถีของแต่ละชุมชน

2.2.4 การอนุรักษ์ สงวน คุ้มครอง และฟื้นฟูทรัพยากรในพื้นที่ โดยปกติหากขาดการอนุรักษ์ทรัพยากร ทรัพยากรย่อมเกิดความเสื่อมโทรม โดยความเสื่อมโทรมของทรัพยากรอาจเกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้

มีคุณธรรม
มีคุณภาพ
อยู่ภายใต้
อันมีพระ

- ความไม่ชัดเจนของนโยบายการจัดการทรัพยากรหลักของประเทศ
- การขาดความรู้ความเข้าใจ และจิตสำนึกในการใช้ทรัพยากร
- การขาดการควบคุมดูแล และการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดกับผู้ละเมิด
- การขาดการสนับสนุน ส่งเสริม ชุมชนให้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากร
- การเข้ามาของกระแสทุนนิยม ทำให้ความสนใจของชุมชนหันเหจากธรรมชาติเป็นวัตถุนิยม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติโดยเข้าใจว่า วัตถุนิยมเป็นแนวทางในการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ร่วมกัน'

การพัฒน

ดังนั้น ในการพัฒนาพื้นที่จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดแนวทางของการพัฒนาที่มีความชัดเจน ทั้งในส่วนของนโยบายของทางภาครัฐในการสงวนและคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติ และกลไกส่งเสริมชุมชนให้มีความเข้มแข็ง และมีศักยภาพในการร่วมมือกัน ในชุมชน ภาครัฐ และกลุ่มองค์กรตงก ในการอนุรักษ์ทรัพยากรในพื้นที่ โดยอาจมีข้อกำหนดในการใช้ทรัพยากรให้สอดคล้องกับการอนุรักษ์ ตัวอย่างเช่น

คุณภาพ

ชุมชนที่ตั้งฐานบนพื้นที่ต้นน้ำ ควรมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมโดยอาจทำการเกษตรผสมผสาน หรือใช้ปุ๋ยชีวภาพแทนปุ๋ยเคมี หรือทำการเกษตรอินทรีย์ เป็นต้น

อันมีพระ

2.2.5 การพัฒนาพื้นที่อย่างยั่งยืน ต้องมีการรวบรวมและบันทึกการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม และทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการศึกษาหาแนวโน้ม และบ่งชี้ว่าการพัฒนาในพื้นที่นั้นพัฒนาไปในแนวทางที่ยั่งยืนหรือไม่ เพื่อปรับปรุงแนวทางการพัฒนาให้เกิดความสมดุล หากข้อมูลที่ได้ในเบื้องต้นไม่สะท้อนไปในแนวทางของการพัฒนาที่ยั่งยืน

คุณภาพ

บนฐานค

การรวบรวมและบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ในพื้นที่ ควรประกอบด้วยข้อมูลดังต่อไปนี้

- ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะพื้นที่ปกคลุม ความอุดมสมบูรณ์ของดิน ความพอเพียงของการจัดสรรและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรน้ำ
- ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจของประชาชน ชุมชน และสังคมในพื้นที่ โดยพิจารณาจากรายได้ อาชีพ และฐานะการดำรงชีพ

การคลัง

ผลประโยชน์
ในทุกภา

- ข้อมูลด้านการเปลี่ยนแปลงทางสังคมของประชาชน ชุมชนและสังคมในพื้นที่ โดยพิจารณาจากโครงสร้างของประชากร การถือครองที่ดิน การใช้ที่ดิน อนามัยและสาธารณสุข ปัญหาทางสังคม การดำรงอยู่ของวัฒนธรรม และประเพณีท้องถิ่นดั้งเดิม

3. การบูรณาการแผนนโยบายด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

3.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554)

3.1.1 วิสัยทัศน์ประเทศไทย

มุ่งพัฒนาสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน (Green and Happiness Society) คนไทย มีคุณธรรมนำความรอบรู้ รู้เท่าทันโลก ครอบครัวยุคใหม่ ชุมชนเข้มแข็ง สังคมสันติสุข เศรษฐกิจ มีคุณภาพ เสถียรภาพ และเป็นธรรม สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพและทรัพยากรธรรมชาติยั่งยืน อยู่ภายใต้ระบบบริหารจัดการประเทศที่มีธรรมาภิบาล ดำรงไว้ซึ่งระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และอยู่ในประชาคมโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี”

3.1.2 พันธกิจ

เพื่อให้การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 มุ่งสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” ภายใต้แนวปฏิบัติของ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” เห็นควรกำหนดพันธกิจของการพัฒนาประเทศ ดังนี้

- (1) พัฒนาค้นให้มีคุณภาพ คุณธรรม นำความรอบรู้อย่างเท่าทัน
- (2) เสริมสร้างเศรษฐกิจให้มีคุณภาพ เสถียรภาพ และเป็นธรรม
- (3) ดำรงความหลากหลายทางชีวภาพ และสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(4) พัฒนาระบบบริหารจัดการประเทศให้เกิดธรรมาภิบาลภายใต้ระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

3.1.3 วัตถุประสงค์

- (1) เพื่อสร้างโอกาสการเรียนรู้คุณค่าคุณธรรม จริยธรรมอย่างต่อเนื่อง
- (2) เพื่อเพิ่มศักยภาพของชุมชน เชื่อมโยงเป็นเครือข่าย เป็นรากฐานการพัฒนาเศรษฐกิจคุณภาพชีวิต และอนุรักษ์ ฟื้นฟู ใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
- (3) เพื่อปรับโครงสร้างการผลิตสู่การเพิ่มคุณค่า (Value Creation) ของสินค้าและบริการ บนฐานความรู้และนวัตกรรม
- (4) เพื่อสร้างภูมิคุ้มกัน (Safety Net) และระบบบริหารความเสี่ยงให้กับภาคการเงิน การคลัง พลังงาน ตลาดปัจจัยการผลิต ตลาดแรงงาน และการลงทุน
- (5) เพื่อสร้างระบบการแข่งขันด้านการค้าและการลงทุนให้เป็นธรรม และคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศ รวมทั้งสร้างกลไกในการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาสู่ประชาชน ในทุกภาคส่วนอย่างเป็นธรรม

(6) เพื่อเสริมสร้างความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและคุณภาพชีวิตของประชาชน ควบคู่กับการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสร้างกลไกในการรักษาผลประโยชน์ของชาติอย่างเป็นธรรมและอย่างยั่งยืน

มั่นคงขอ

(7) เพื่อเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการประเทศสู่ภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชน และขยายบทบาทขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควบคู่กับการเสริมสร้างกลไกและกระบวนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาวัฒนธรรมประชาธิปไตย

3.1.4 เป้าหมาย

- (1) เป้าหมายการพัฒนาคุณภาพคน
- (2) เป้าหมายการพัฒนาชุมชนและแก้ปัญหาความยากจน
- (3) เป้าหมายด้านเศรษฐกิจ
- (4) เป้าหมายการสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
- (5) เป้าหมายด้านธรรมาภิบาล

ความเป็น

ของวิถีกา

ประเทศ

3.1.5 ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

ควบคุม แ

• ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ให้ความสำคัญกับ

ต่อเนื่อง

- (1) การพัฒนาคนให้มีคุณธรรมนำความรู้ เกิดภูมิคุ้มกัน
- (2) การเสริมสร้างสุขภาพของคนไทยให้มีสุขภาพแข็งแรงทั้งกายและใจ และอยู่ในสภาพแวดล้อม

ที่น่าอยู่

เศรษฐกิจ

- (3) การเสริมสร้างคนไทยให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสันติสุข

สู่ดุลยภาพ

• ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและสังคมให้เป็นรากฐานที่มั่นคงของประเทศ ให้ความสำคัญกับ

- (1) การบริหารจัดการกระบวนการชุมชนเข้มแข็ง
- (2) การสร้างความมั่นคงของเศรษฐกิจชุมชน
- (3) การเสริมสร้างศักยภาพของชุมชนในการอยู่ร่วมกันกับทรัพยากรธรรมชาติ

การมีส่วน

ขับเคลื่อน

และสิ่งแวดล้อมอย่างสันติและเกื้อกูล

• ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน ให้ความสำคัญกับ

(1) การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มผลิตภาพและคุณค่าของสินค้าและบริการบนฐานความรู้และความเป็นไทย

จังหวัดนศ

ตั้งนั้นในก

ตอนบนตั้ง

- (2) การสร้างภูมิคุ้มกันของระบบเศรษฐกิจ

- (3) การสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมและการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม

จังหวัดสุร

จังหวัดตั้ง

ชาติ และคุณค่า
โลกในการรักษา
ภาคธุรกิจเอกชน
ใน ควบคู่กับการ

- ยุทธศาสตร์การพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและการสร้างความ
มั่นคงของฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ให้มีความสำคัญกับ

- (1) การรักษาฐานทรัพยากรและความสมดุลของระบบนิเวศ
- (2) การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและการพัฒนาที่ยั่งยืน
- (3) การพัฒนาคุณค่าความหลากหลายทางชีวภาพและภูมิปัญญาท้องถิ่น

- ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการประเทศ มุ่งเสริมสร้าง
ความเป็นธรรมในสังคมอย่างยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับ

- (1) การเสริมสร้าง และพัฒนาวัฒนธรรมประชาธิปไตยและธรรมาภิบาลให้เป็นส่วนหนึ่งของ
วิถีการดำเนินชีวิตในสังคมไทย
- (2) เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคประชาชนให้สามารถเข้าร่วมในการบริหารจัดการ
ประเทศ
- (3) สร้างภาคราชการที่มีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล เน้นการบริการแทนการกำกับ
ควบคุม และทำงานร่วมกับหุ้นส่วนการพัฒนา

- (4) การกระจายอำนาจการบริหารจัดการประเทศสู่ภูมิภาค ท้องถิ่น และชุมชนเพิ่มขึ้น
ต่อเนื่อง

- (5) ส่งเสริมภาคธุรกิจเอกชนให้เกิดความเข้มแข็ง สุจริต และมีธรรมาภิบาล

- (6) การปฏิรูปกฎหมาย กฎระเบียบ และขั้นตอน กระบวนการเกี่ยวกับการพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมเพื่อสร้างความสมดุลในการจัดสรรประโยชน์จากการพัฒนา

- (7) การรักษาและเสริมสร้างความมั่นคงเพื่อสนับสนุนการบริหารจัดการประเทศ
สู่ดุลยภาพและความยั่งยืน

3.1.6 การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติและการติดตามประเมินผล

การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 สู่การปฏิบัติ ต้องให้ความสำคัญกับ
การมีส่วนร่วมของทุกภาคีพัฒนาจากทุกภาคส่วน รวมทั้งสร้างองค์ความรู้เพื่อหนุนเสริมการ
ขับเคลื่อนให้สัมฤทธิ์ผล และมีการติดตามประเมินผลอย่างเป็นระบบ โดยมีแนวทางสำคัญ ดังนี้

(1) ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด

ในพื้นที่ศึกษาซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 5 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ และจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคใต้ตอนบน
ดังนั้นในการศึกษาจึงมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดในภาคใต้
ตอนบนดังต่อไปนี้

- 1) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 1 ประกอบด้วย 3 จังหวัด ได้แก่
จังหวัดสุราษฎร์ธานี ชุมพร และจังหวัดระนอง มีรายละเอียดของยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่ม
จังหวัดดังต่อไปนี้

วิสัยทัศน์ของกลุ่มจังหวัด (Vision)

“มุ่งเน้นการเป็นศูนย์กลางการขนส่งสินค้าเชื่อมโยงประเทศฝั่งอันดามัน – อ่าวไทย มุ่งสู่
การเป็นศูนย์กลางส่งออกผลไม้ และมุ่งสู่การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในดินแดนแห่งทะเลไร้มลพิษที่ยั่งยืน”

การจังหวัด
กลุ่มจังหวัด

เป้าประสงค์ของพัฒนากลุ่มจังหวัด (Goals)

- เป้าหมายความเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์ (GPP) ของกลุ่มจังหวัด คาดหมายอัตราเพิ่มเฉลี่ย 7.75 % มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมปี 2550 เท่ากับ 89,998 ล้านบาท อัตราการว่างงานต่ำกว่า 0.5 %
- เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก
- มีการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยสามารถแก้ปัญหาผลผลิตด้านการเกษตรตกต่ำ และการขยายส่งออกอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ การเกษตร ฯลฯ อย่างมั่นคงยั่งยืน ตลอดจนมีการบริหารจัดการศูนย์กลางคมนาคมระหว่างประเทศทั้ง 2 ฝั่งทะเลอย่างมีประสิทธิภาพ

และวัฒนธรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Strategic Issues)

- ศูนย์กลางการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศฝั่งอันดามัน – อ่าวไทย
- ศูนย์กลางการผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรครบวงจร
- ศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค

ธรรมชาติ

ยุทธศาสตร์/กลยุทธ์ของกลุ่มจังหวัด (Strategies)

- ยุทธศาสตร์การพัฒนาท่าเรือฝั่งทะเลอันดามัน
- ยุทธศาสตร์การปรับปรุงโครงข่ายการคมนาคมขนส่งทางบกสู่ฝั่งอันดามัน-อ่าวไทย
- ยุทธศาสตร์การศึกษาวิจัยและพัฒนาด้านการตลาด
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาผลผลิตให้ได้มาตรฐานและปลอดภัย
- ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายทางการตลาด
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาบุคลากร
- ยุทธศาสตร์การพัฒนาลาดการท่องเที่ยว

ทรัพยากร

ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการตามแผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด

- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณส่งออกผลไม้
- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของปริมาณสินค้าขนถ่ายผ่านท่าเรือ
- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้เฉลี่ยต่อปีของชาวสวนผลไม้ในกลุ่มจังหวัด
- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว

การจัดแบ่งภารกิจระหว่างจังหวัดภายในกลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัดนี้ มีการจัดแบ่งภารกิจระหว่างจังหวัดภายในกลุ่มดังนี้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นศูนย์กลางการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศฝั่งอันดามัน – อ่าวไทย ชุมพร เป็นศูนย์กลางการผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรครบวงจร และจังหวัดระนอง เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค

(2) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย 3 จังหวัด ได้แก่ ยุทธศาสตร์

การจังหวัดนครศรีธรรมราช ตรัง และจังหวัดพัทลุง มีรายละเอียดของยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดดังต่อไปนี้

วิสัยทัศน์ของกลุ่มจังหวัด (Vision)

“เป็นศูนย์กลางการผลิตการตลาดภาคเกษตรมุ่งสู่สากล เป็นเอกแห่งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรม พร้อมการจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่ยั่งยืน (Green Gold, Green Tourism)”

เป้าประสงค์ของกลุ่มจังหวัด (Goals)

- รายได้ต่อหัวต่อคนต่อปีเพิ่มขึ้น
- จำนวนครัวเรือนยากจนลดลง 100% ภายในปี 2550

ประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Strategic Issues)

- ศูนย์กลางการผลิต การตลาดภาคเกษตร
- ศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่ยั่งยืน

ยุทธศาสตร์/กลยุทธ์ของกลุ่มจังหวัด (Strategies)

- ยุทธศาสตร์ศูนย์กลางการผลิต การตลาดภาคเกษตร
  - ยุทธศาสตร์การพัฒนาการตลาด
  - ยุทธศาสตร์การพัฒนาการผลิต
  - ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- ยุทธศาสตร์ศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่ยั่งยืน
  - ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรม
  - ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพระบบการบริการเครือข่ายและการตลาดการท่องเที่ยว
  - ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการตามแผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด

- ร้อยละของโรงงานผลิตยางพาราที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน
- ร้อยละของฟาร์มกุ้งทะเลที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน (QAP)
- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว
- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ได้รับมาตรฐาน 4 – 5 ดาว

การจัดแบ่งภารกิจระหว่างจังหวัดภายในกลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัดนี้ มีการจัดแบ่งภารกิจระหว่างจังหวัดภายในกลุ่มดังนี้ จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นเมืองศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ เมืองเกษตรกรรมและท่องเที่ยวแนวอยู่สู่สังคมพัฒนาที่ยั่งยืน จังหวัด เป็นสวรรค์แห่งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พัฒนาการเกษตรสู่สากล และจังหวัดพัทลุง เป็นเมืองหลักทาง เกษตร ก้าวหน้า และยั่งยืน

เป็นศูนย์
พัฒนาที่
อันดามัน
อนุรักษ์

(3) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 3 ประกอบด้วย 3 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต พังงา และจังหวัดกระบี่ มีรายละเอียดของยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดดังต่อไปนี้

วิสัยทัศน์ของกลุ่มจังหวัด (Vision)

“วิสัยทัศน์กลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน “ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก และเป็นประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเซียใต้”

ประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด

- ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเล
- ประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเซียใต้

ยั่งยืนใน
ประเด็น

ยุทธศาสตร์/กลยุทธ์ของกลุ่มจังหวัด (Strategies)

- ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเล
  - สร้างความแตกต่างเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยว โดยเน้นด้าน MICE/Health Service and Spa / OTOP / Marina / ICT
  - เสริมจุดแข็ง เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยเน้นด้านการพัฒนาบุคลากร/ การศึกษา/สิ่งแวดล้อมและผังเมือง
  - ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน ในเรื่องสำคัญ 3 เรื่อง คือ การปรับปรุงท่าอากาศยานภูเก็ต/ ถนนสี่ช่องทางจราจร ระนอง-พังงา-กระบี่-ตรัง และการปรับปรุงท่าเรือเพื่อการท่องเที่ยวทางทะเล
- ยุทธศาสตร์ประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเซียใต้
  - เตรียมความพร้อมของพื้นที่เพื่อรองรับประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเซียใต้ โดยเน้น การสร้างมาตรการควบคุมการขยายตัวของเมือง โดยต้องมีผังเมืองรวมทั้งมีแหล่ง น้ำบริโภค อุปโภคที่พอเพียงรองรับการพัฒนา
  - การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรมเกษตร และประมง โดยเน้นในการกระจายรายได้และการเพิ่มผลผลิต รวมทั้งการแสวงหาความร่วมมือในเชิงเศรษฐกิจกับการขยายการผลิตดังกล่าวกับกลุ่มเอเซียใต้

ประเด็นย
การเป็น
เกษตรที่มีคุณ

ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการตามแผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด

- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว
- จำนวนผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ได้รับมาตรฐาน 4 – 5 ดาว
- ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งมูลค่าสูงของเครือข่ายผู้เพาะเลี้ยง

การจัดแบ่งภารกิจระหว่างจังหวัดภายในกลุ่มจังหวัด

กลุ่มจังหวัดนี้ มีการจัดแบ่งภารกิจระหว่างจังหวัดภายในกลุ่มดังนี้ จังหวัดภูเก็ต เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน พังงา เป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงนิเวศชั้นนำในเอเชีย แหล่งเกษตรกรรมก้าวหน้าฝั่งทะเลอันดามัน และประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเชียใต้ และจังหวัดกระบี่ เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และประวัติศาสตร์ แหล่งเกษตรอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน

3.1.7 แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด

(1) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสุราษฎร์ธานี

วิสัยทัศน์

“สุราษฎร์ธานี เป็น ศูนย์กลางการเกษตรครบวงจร ผู้นำการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค เป็นเมืองน่าอยู่ และเป็นแหล่งศึกษาเพื่อพัฒนาคุณธรรม”

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ รายละเอียดดังนี้

ยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
1. การเป็นศูนย์กลางการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร	1.1 เกษตรกรมีรายได้ที่ดีและสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุข	เร่งรัดการแก้ไขหนี้สินของเกษตรกรอย่างต่อเนื่องและเป็นธรรม ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ การประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
	1.2 สุราษฎร์ธานีเป็นตลาดกลางยางพาราในเขตภาคใต้ตอนบน	กำหนดกลไกทางด้านการบริหารจัดการยางพาราเพื่อสร้างเสถียรภาพด้านราคา พัฒนาระบบตลาดกลางยางพาราและตลาดเกษตรล่วงหน้า (ยางพารา) ให้มีประสิทธิภาพ
	1.3 สุราษฎร์ธานีเป็นเมืองปาล์ม	วิจัยและพัฒนาการผลิตปาล์มน้ำมันให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) ปาล์มน้ำมันเพื่อสร้างความเข้มแข็งภาคอุตสาหกรรม เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของปาล์มน้ำมัน จัดระบบการใช้ที่ดินเพื่อกำหนดพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมัน
	1.4 สุราษฎร์ธานีเป็นแหล่งสินค้าเกษตรและอาหารที่มีคุณภาพ	ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรตามระบบความปลอดภัยอาหาร (GAP)

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
2. การเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตร	2.1 อุตสาหกรรมในจังหวัดสุราษฎร์ธานีสามารถเพิ่มมูลค่าผลผลิตได้อย่างต่อเนื่องและเป็นแหล่งรายได้สำคัญของจังหวัดต่อไป	สร้างมูลค่าให้แก่สินค้าเกษตร โดยส่งเสริมวิจัยและพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีควบคู่กับภูมิปัญญาท้องถิ่น พัฒนาการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Cluster) เพื่อสร้างความเข้มแข็งของภาคอุตสาหกรรม พัฒนาปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานให้เอื้อต่อการค้าเสรี ธุรกิจ เช่น ระบบส่งเสริมและปมเพาะธุรกิจใหม่ ระบบข้อมูลสารสนเทศและเทคโนโลยีการผลิต
	2.2 สุราษฎร์ธานีมีผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และวิสาหกิจชุมชนจำนวนมาก ที่สามารถผลิตที่มีคุณภาพและจำหน่ายไปยังประเทศต่างๆทั่วโลก และสุราษฎร์ธานีเป็นแหล่งแปรรูปอาหารที่มีคุณภาพสู่ผู้บริโภค	ส่งเสริมและพัฒนายกระดับคุณภาพสินค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด รวมทั้งสร้างตราสัญลักษณ์สินค้า บริหารจัดการสินค้า OTOP และสินค้าจากผู้ประกอบการ SMEs เชิงรุกให้สามารถแข่งขันได้ เสริมสร้างประสิทธิภาพด้านการตลาดและกระจายผลผลิตไปสู่ตลาด ส่งเสริมและพัฒนายกระดับคุณภาพสินค้าให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด รวมทั้งสร้างตราสัญลักษณ์สินค้า
3. การเป็นผู้นำการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพที่ยั่งยืนในภูมิภาค	3.1 เกาะสมุยและปริมณฑลเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวทั่วโลกต้องการเดินทางมาเยี่ยมเยือน	พัฒนา พื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ให้มีคุณภาพ พร้อมทั้งส่งเสริมกิจกรรมใหม่ๆ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มแก่สินค้าการท่องเที่ยวและบริการด้านการท่องเที่ยว ดำเนินมาตรการทางการตลาดเชิงรุกกับนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพื่อรักษาสถานะเดิมและสร้างตลาดใหม่ พัฒนาและยกระดับมาตรฐานการให้บริการ และปรับปรุงสนับสนุนการท่องเที่ยวในด้านบุคลากร โครงสร้างพื้นฐานและความปลอดภัย สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับภาคเอกชน ชุมชนท้องถิ่น และสถาบันการศึกษาในการรักษาทรัพยากรทางการท่องเที่ยว
	3.2 แหล่งท่องเที่ยวทางบกได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมของทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ	พัฒนา พื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ให้มีคุณภาพ พร้อมทั้งส่งเสริมกิจกรรมใหม่ๆ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มแก่สินค้าการท่องเที่ยวและบริการด้านการท่องเที่ยว ส่งเสริมให้คนไทยท่องเที่ยวในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและพัฒนากการท่องเที่ยวให้ตรงตามความต้องการของคนไทย พัฒนาและยกระดับมาตรฐานการให้บริการ และปรับปรุงสนับสนุนการท่องเที่ยวในด้านบุคลากร โครงสร้างพื้นฐานและความปลอดภัย

ประเด็น

ประเด็น

การ
เส้นทางคว
ภาคใต้ตอนบ

5. การเป็น

6. การเป็น
พัฒนา

7. การเ
ระบบราช
ขับเคลื่อนยุ

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ยุทธศาสตร์จังหวัดสุราษฎร์ธานี		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
4. การเป็นจุดเชื่อมโยง เส้นทางคมนาคมบริเวณ ภาคใต้ตอนบน	4.1 สุราษฎร์ธานีมีระบบการบริหาร จัดการโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่ง สามารถเชื่อมโยงภูมิภาคใกล้เคียงและ รองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของ จังหวัดได้เป็นอย่างดี	พัฒนาระบบเครือข่ายและการกระจายสินค้าให้มีคุณภาพ และใช้ประโยชน์ได้สูงสุด
		พัฒนาเส้นทางขนส่งและโลจิสติกส์เพื่อเป็นจุดเชื่อมโยง ภาคใต้ตอนบน
		ส่งเสริมและสนับสนุนทำการตลาดเชิงรุกเพื่อให้หน่วยงาน ต่างๆ และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหันมาใช้ บริการโลจิสติกส์
5. การเป็นเมืองน่าอยู่	5.1 ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน และมีสุขภาพดี 5.2 ประชาชนทุกคนได้รับการศึกษา อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ 5.3 สุราษฎร์ธานีมีทรัพยากรธรรมชาติ ที่สมบูรณ์และสิ่งแวดล้อมที่ดี 5.4 เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้ไร้แรงงานได้รับการ คุ้มครองและได้รับการพัฒนา	ป้องกันและปราบปรามผู้มีอิทธิพล และบำบัดฟื้นฟูผู้ติด ยาเสพติดให้สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข
		ปรับปรุงระบบข้อมูลสารสนเทศและพัฒนาองค์กรโดยใช้ เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการจัดการอาชญากรรม
		เสริมสร้างพฤติกรรมและการมีส่วนร่วมในการดูแล สุขภาพในการลด ละ เลิกพฤติกรรมสุ่มเสี่ยงต่อสุขภาพ ส่งเสริมการออกกำลังกาย
		ส่งเสริมความรู้และอาชีพให้สตรีสามารถพึ่งพาตนเองได้
		เร่งรัดปฏิรูปการศึกษา บุคลากรและกระบวนการเรียน การสอนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา
		ให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งสร้างองค์ ความรู้และศักยภาพการบริหารจัดการให้กับชุมชนและ บุคลากรของรัฐในท้องถิ่น
		สร้างหลักประกันความเสมอภาคและศักดิ์ศรีความเป็น มนุษย์แก่ประชาชนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ด้อยโอกาส
		สร้างระบบคุ้มครองและให้ความช่วยเหลือผู้ที่ถูกละเมิด ทั้งทางแพ่งและทางอาญา
6. การเป็นแหล่งศึกษาเพื่อ พัฒนาคุณธรรม	สวนโมกข์เป็นแหล่งศึกษา เพื่อ พัฒนาคุณธรรมตามหลักของท่าน พุทธทาส	พัฒนาแหล่งเรียนรู้ องค์ความรู้ และการแลกเปลี่ยนทาง วัฒนธรรม รวมทั้งต่อยอดภูมิปัญญา และเพิ่มบทบาท สถาบันศาสนาและภาคีความร่วมมือต่างๆ
		เผยแพร่ ส่งเสริมและสนับสนุนให้ชาวไทยและชาว ต่างประเทศเดินทางมาศึกษาและพัฒนาตนเอง ณ สวนโมกข์
7. การเรียนรู้และพัฒนา ระบบราชการเพื่อทำงาน ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์	7.1 บุคลากรและหน่วยงานภาครัฐเป็น พลังสำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์	สร้างกลไกหรือปรับปรุงระบบการทำงานในการ ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์
		บูรณาการทำงานและสร้างกลไกเชื่อมโยงการทำงาน ร่วมกันระหว่างภาคราชการในระดับต่างๆ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม
		ส่งเสริมบุคลากรและหน่วยงานให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
		ปรับปรุงระบบสารสนเทศฐานข้อมูลเพื่อการจัดการและประเมินผล

ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ศักยภาพจังหวัด (SWOT Analysis)

ผลการ

จังหวัดสุราษฎร์ธานี	
จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
<p>1. ฐานเศรษฐกิจหลากหลายและแข็งแกร่ง</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ ปี 2547 มีผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด 64,004 ล้านบาท เป็นลำดับที่สามของภาคใต้ และมีแนวโน้มเติบโตสูงขึ้นทุกปี เนื่องจากราคายางพาราและศักยภาพในการพัฒนามีสูงกว่าจังหวัดอื่นๆ ประชากรมีรายได้เฉลี่ย 70,412 บาท ▪ การเกษตรมีมูลค่าร้อยละ 28.64 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ที่สำคัญคือ ด้านปศุกรรม ได้แก่ ยางพารา ปาล์ม น้ำมัน มะพร้าว เงาะ ทุเรียน มังคุด การแปรรูปสินค้าการเกษตร การประมง และปศุสัตว์ ▪ การท่องเที่ยวและบริการมีมูลค่าร้อยละ 23.46 โดยเฉพาะเกาะสมุย มีรายได้เท่าประเทศ ไม่น้อยกว่าปีละ 10,000 บาท <p>2. อุตสาหกรรมมีมูลค่าร้อยละ 10.56 เป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการเกษตร เช่น การแปรรูปยางพาราและไม้ยาง น้ำมันปาล์ม อาหารทะเลแช่แข็งทำเลที่ตั้งเป็นศูนย์กลางการคมนาคมและการท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ ศูนย์กลางของภาคใต้ตอนบน ด้านคมนาคมขนส่งทั้งทางบก ทางอากาศ และทางน้ำ ติดกับทะเลฝั่งอ่าวไทย ทำให้มีโอกาสเชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่น รวมทั้งต่างประเทศ ▪ ศูนย์กลางการท่องเที่ยวฝั่งอ่าวไทยภาคใต้ ▪ ศูนย์กลางการค้าผลผลิตทางการเกษตร เช่น ยางพารา ปาล์ม น้ำมัน อาหารทะเล <p>3. ทรัพยากรมากมายหลากหลาย</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ ทรัพยากรธรรมชาติอุดมทั้งผิวดิน ใต้ดิน และผิวน้ำ ▪ ทรัพยากรการท่องเที่ยวธรรมชาติระดับนานาชาติ 	<p>1. ทรัพยากรธรรมชาติทั้งป่าไม้และทางน้ำถูกทำลายอย่างรวดเร็วทำให้เป็นจุดขายได้สั้น ไม่ยั่งยืน</p> <p>2. สิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวขาดการจัดระเบียบและการจัดการที่ดี เช่น สิ่งก่อสร้าง ปัญหาน้ำเสีย และขยะมูลฝอย</p> <p>3. ผลิตทางการเกษตรมีต้นทุนการผลิตสูงและมีราคาต่ำ ขาดการจัดการเกี่ยวกับผลผลิตแต่ละชนิดให้มีประสิทธิภาพและต้นทุนด้านการขนส่งสูง</p> <p>4. ระบบราชการยังไม่มีประสิทธิภาพมากพอที่จะทำงานขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้บรรลุผล</p>

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

ผู้สังคมฯ
ประเด็น

ประเด็น
1. ด้านข
ยากจ

ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม ศักยภาพจังหวัด (SWOT Analysis) (ต่อ)

จังหวัดสุราษฎร์ธานี	
โอกาส (Opportunities)	ข้อจำกัดและอุปสรรค (Threats)
<ol style="list-style-type: none"> พื้นที่จังหวัดเป็นพื้นที่หลักในโครงการพัฒนาที่สำคัญของประเทศ คือ โครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard Development Program) รัฐบาลได้กำหนดให้เป็น 1 ใน 8 พื้นที่ท่องเที่ยวหลักของประเทศ นโยบายการค้าเสรี ทำให้มีโอกาสเปิดตลาดการค้าผลิตทางการเกษตรและการท่องเที่ยว แนวโน้มการท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศให้ความสำคัญกับธรรมชาติและสุขภาพ ซึ่งจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีศักยภาพสูง 	<ol style="list-style-type: none"> สินค้าเกษตรต้นทุนสูง ราคาต่ำ สินค้าส่วนใหญ่ผูกโยงกับการส่งออกและการกีดกันทางการค้า จึงมักประสบปัญหาด้านราคา จึงมักประสบปัญหาด้านราคาที่ไม่แน่นอนและกระทบกับรายได้ของประชาชนส่วนใหญ่ การเปิดการค้าเสรีทำให้มีคู่แข่งสินค้าทางการเกษตร

(2) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราช

วิสัยทัศน์

“นครศรีธรรมราช เมืองศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ เมืองเกษตรและท่องเที่ยวน่าอยู่
สู่สังคมพัฒนาที่ยั่งยืน”

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ รายละเอียดดังนี้

ยุทธศาสตร์จังหวัดนครศรีธรรมราช		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
1. ด้านขจัดปัญหาความยากจน	1.1 ประชาชนที่ยากจนมีอาชีพ มีรายได้เพียงพอต่อการดำรงชีพ 1.2 ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการทางสังคม และได้รับการบริการจากภาครัฐเท่าเทียมทุกระดับ	เสริมสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาความยากจน ในเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดิน แหล่งน้ำเพื่อการเกษตรและเงินทุน
		จัดงานแก่งเงิน เพื่อสร้างโอกาสในอาชีพและเสริมสร้างทักษะต่างๆ รวมทั้งการศึกษาสาธารณสุขและการคุ้มครองทางสังคม
		การพัฒนาวิสาหกิจชุมชน สินค้า OTOP แก่ไขหนี้สินทุกระบบของครัวเรือนและการประยุกต์ใช้แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงในการสร้างรายได้
		ส่งเสริมและพัฒนากระบวนการรวมกลุ่ม เพื่อความเข้มแข็งของครอบครัว ชุมชน สังคมในการประกอบอาชีพ
		ลดค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ด้วยการมีหลักประกันสุขภาพให้กับประชาชนทุกคนอย่างทั่วถึง พอเพียง เป็นธรรม และเสมอภาค

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ประเด็นย

ยุทธศาสตร์จังหวัดนครศรีธรรมราช		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
2. ด้านการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	2.1 ประชาชนมีความความรู้ มีคุณธรรม มีการอนุรักษ์ฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมและภูมิปัญญา 2.2 ประชาชนมีสุขภาพดี ทั้งร่างกาย จิตใจ 2.3 ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ปลอดภัยจากอบายมุขและยาเสพติด	พัฒนากระบวนการเรียนรู้ คู่คุณธรรม จริยธรรม โดยเร่งรัดพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาทุกระดับ รวมทั้งส่งเสริม เครือข่ายการเรียนรู้ชุมชน และจัดการอาวสานเสริมสร้างเด็ก เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต
		ส่งเสริม สนับสนุน ฟื้นฟู อนุรักษ์ ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น
		สร้างสุขภาพของประชาชน โดยพัฒนาหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า คุณภาพการบริการ การส่งเสริมคนไทยแข็งแรง พัฒนาภูมิปัญญาแพทย์แผนไทย และส่งเสริมการกีฬา
		เสริมสร้างความพร้อม เพื่อให้เด็ก คนชรา และผู้ด้อยโอกาสเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
		เสริมความพร้อมให้หมู่บ้านและชุมชน ในการจัดทำหลักประกันทางสังคม ให้ประชากรวัยแรงงานมีงานทำ ทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริม
		เสริมสร้างสังคมให้มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ปลอดภัยจากอบายมุขและยาเสพติด อีกทั้งสนับสนุนความร่วมมือของภาครัฐ และประชาชนในด้านการข่าวการปราบปรามอาชญากรรม
3. ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจด้านการเกษตร อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ OTOP และการท่องเที่ยวอนุรักษ์และวัฒนธรรม	3.1 เพิ่มผลผลิต เพิ่มมูลค่า และเพิ่มรายได้จากการพัฒนาด้านการเกษตร อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ OTOP และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรม 3.2 พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานให้สมดุลและสอดคล้องกับการพัฒนาในด้านอื่น ๆ	เพิ่มประสิทธิภาพและสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้แก่สินค้าเกษตร อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ OTOP โดยพัฒนามาตรฐานสินค้า และสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีการเกษตร
		พัฒนาด้านการตลาด ภาคเกษตร อุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ OTOP เพื่อเพิ่มรายได้และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
		พัฒนาระบบชลประทาน ฟื้นฟูพื้นที่ป่าและสภาพดิน เกษตรอินทรีย์ และระบบเกษตรกรรมที่ยั่งยืน
		พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตร อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับบริการทุกประเภท เพื่อรองรับการลงทุน พัฒนาด้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และวัฒนธรรม

ประเด็น

4.ด้านบริหาร
ธรรมาธิและ

5. ด้านการ
การบริหาร
ที่ดี

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ยุทธศาสตร์จังหวัดนครศรีธรรมราช		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
4. ด้านบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	4.1 สร้างความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 4.2 บริหารจัดการ และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ภายใต้การมีส่วนร่วมขององค์กรเอกชน และชุมชนท้องถิ่น 4.3 ป้องกันและควบคุมมลพิษ ให้อยู่ในระดับมาตรฐาน	สร้างความสมดุลของทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
		ส่งเสริมสนับสนุนการจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบ ด้วยการจัดทำแนวเขตพื้นที่ป่า จัดทำผังเมือง ระบบการบำบัดน้ำเสีย แนวป้องกันตลิ่ง และการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมระดับท้องถิ่น
		ให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษา และจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งสร้างองค์ความรู้ และศักยภาพการบริหารจัดการ
		สนับสนุนการลดและการนำกลับของเครื่องใช้ในครัวเรือน โรงงานอุตสาหกรรมกลับมาใช้ใหม่ ตั้งแต่แหล่งกำเนิด
		ควบคุมมลพิษสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากครัวเรือน โรงงานอุตสาหกรรม เพื่อเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน
5. ด้านการพัฒนาองค์กรและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	5.1 ประชาชนมีความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของหน่วยงานภาครัฐ 5.2 การดำเนินงานของภาครัฐทุกระดับ มีการปฏิบัติงานที่ทันสมัย โปร่งใส 5.3 ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมและได้รับการคุ้มครองสิทธิอย่างทั่วถึง	ปรับปรุงระบบบริหารราชการ รูปแบบการทำงาน การอำนวยความสะดวก การลดขั้นตอนกระบวนการทำงาน และขยายการให้บริการประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
		ส่งเสริมและพัฒนาขีดสมรรถนะและวัฒนธรรมการทำงานของบุคลากรและหน่วยงานภาครัฐให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูประบบราชการ
		ปรับปรุงระบบข้อมูลสารสนเทศ ระบบจัดซื้อจัดจ้าง การเบิกจ่ายเงินให้มีประสิทธิภาพและมีความโปร่งใส ตลอดจนพัฒนาระบบการตรวจสอบและการประเมินผลภาครัฐการให้มีความเข้มแข็งยิ่งขึ้น
		เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิ และหน้าที่ของประชาชน การคุ้มครองสิทธิ และเผยแพร่ในเรื่องคุณธรรม จริยธรรม แก่ประชาชน อย่างทั่วถึง

ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมศักยภาพจังหวัด (SWOT Analysis)

ประเดี

จังหวัดนครศรีธรรมราช	
จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นแหล่งผลิตอาหาร 2. มีทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 3. มีสถาบันการศึกษาจำนวนมาก 4. ผลิตภัณฑ์ OTOP โดดเด่น 5. เครือข่ายชุมชนเข้มแข็ง 6. ศูนย์กลางการพลังงาน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. องค์กรขาดการบริหารจัดการที่ดี 2. รายได้ประชาชนต่ำ หนี้สูง 3. ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม 4. ขาดผังเมืองที่ดี 5. การเมืองขาดพลังผลักดัน
โอกาส (Opportunities)	ข้อจำกัดและอุปสรรค (Threats)
<ol style="list-style-type: none"> 1. นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว 2. ระบบส่งเสริมสินค้าเกษตร 3. การพัฒนา IMT - GT และ AFTA 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การกีดกันทางการค้าด้านสิ่งแวดล้อม 2. ยุทธศาสตร์ของชาติจากความต่อเนื่อง 3. นโยบายการศึกษาขาดความชัดเจน

ประเ
1. ศูนย์ก
ทางทะเล
สุขภาพ

(3) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกระบี่
วิสัยทัศน์

“ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์และสุขภาพ แหล่งเกษตรอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนบนพื้นฐานของคุณภาพชีวิตและการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี”

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ รายละเอียดดังนี้

ยุทธศาสตร์จังหวัดกระบี่		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
1. ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์และสุขภาพ	<ol style="list-style-type: none"> 1.1 จำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 1.2 รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 	<p>การฟื้นฟูและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมที่ได้รับความเสียหายจากสึนามิ และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ โดยกำหนดพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 6กลุ่ม ประกอบด้วย (1) เกาะลันตาและหมู่เกาะบริวาร (2) หมู่เกาะพีพี (3) อ่าวนาง ไร่เล หาดนพรัตน์ธารา ทับแขก คลองม่วง อ.เมือง (4) น้ำพุร้อนเค็ม น้ำตกร้อน สระมรกต การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและสปา (5) อ่าวท่าเลน – อ่าวลึก – พังงา (6) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์</p> <p>การอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำจัดขยะ ทั้งในชุมชนแหล่งท่องเที่ยว ชายหาด น้ำเสียจากชุมชน</p>

2. แหล่ง
ที่ยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ยุทธศาสตร์จังหวัดกระบี่		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
1. ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์และสุขภาพ (ต่อ)	1.1 จำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 1.2 รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	การสร้างความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ทั้งภัยธรรมชาติและการก่อการร้ายสากล
		การจัดทำผังเมืองพื้นที่เฉพาะและการกำกับกับการนำผังเมืองไปใช้ปฏิบัติ โดยให้หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปปฏิบัติให้บรรลุผล
		การส่งเสริมการตลาดและการสร้างภาพลักษณ์ที่ถูกต้องเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
		อนุรักษ์ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
		การฟื้นฟูผู้ประกอบการและผู้ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบจาก สึนามิ
		การพัฒนาสินค้า OTOP เพื่อการท่องเที่ยว
		พัฒนาเครือข่ายโครงสร้างพื้นฐานให้ได้มาตรฐานและเพียงพอ ประกอบด้วย ถนน ท่าเทียบเรือ สนามบิน ไฟฟ้า น้ำอุปโภคบริโภค
		การพัฒนาทักษะบุคลากรที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยวเพื่อการยกระดับมาตรฐานแรงงาน อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการให้ได้มาตรฐาน
2. แหล่งเกษตรอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน	2.1 เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าเกษตรเป้าหมาย 2.2 เพิ่มมูลค่าสินค้าภาคอุตสาหกรรมเป้าหมาย 2.3 เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าเกษตรเป้าหมาย 2.4 เพิ่มมูลค่าสินค้าภาคอุตสาหกรรมเป้าหมาย	พัฒนาการผลิตและยกระดับมาตรฐานสินค้าเกษตร
		วิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมการเกษตรอย่างครบวงจร
		การกำหนดเขตอุตสาหกรรมและควบคุมการใช้พื้นที่
		การยกระดับการพัฒนาแรงงานด้านอุตสาหกรรม
		สร้างประสิทธิภาพและมูลค่าให้แก่สินค้าเกษตร
		ส่งเสริมการผลิตและการแปรรูปสินค้าเกษตรตามระบบความปลอดภัยอาหาร (Food Safety)
		ส่งเสริมและสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีการเกษตร ทั้งจากศูนย์ศึกษาตามพระราชดำริและโครงการตามแนวพระราชดำริ

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ประเด็น

ยุทธศาสตร์จังหวัดกระบี่		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
2. แหล่งเกษตรอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน (ต่อ)		ส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกร เพื่อให้เกิดแนวทางในการนำไปสู่ขบวนการวิสาหกิจชุมชนและสนับสนุนสหกรณ์ที่มีความเข้มแข็ง เพื่อการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรเพื่อการแข่งขัน
		การวิจัยและพัฒนาเพื่อยกระดับสินค้าเกษตรให้มีมาตรฐานและการแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปาล์มน้ำมัน ยางพารา สัตว์น้ำทะเลมูลค่าสูง
		การส่งเสริมการนำผลการวิจัยและพัฒนาไปใช้ในการพัฒนาการผลิตสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมในกลุ่มเกษตรกรทั้งขนาดกลางและขนาดย่อม
		การพัฒนาและส่งเสริมการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ในการเกษตรทุกกลุ่ม เพื่อรักษาคุณภาพดินและลดต้นทุน
		การอนุรักษ์และพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรและอุตสาหกรรมที่แข่งขันได้ โดยจัดเก็บน้ำต้นทุนและระบบชลประทาน
		การส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรในการผลิตและการพัฒนามาตรฐานสินค้าเกษตรเพื่อการแข่งขัน
		ส่งเสริมการขยายพื้นที่เพื่อเพาะปลูกปาล์มน้ำมัน
		การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถนน 4 ช่องจราจร เชื่อมระหว่างกลุ่มจังหวัดอันดามัน
		เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานภาคอุตสาหกรรม และส่งเสริมอุตสาหกรรมที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ แต่ใช้พลังงานต่ำ
		พัฒนาประสิทธิภาพของมูลค่าผลผลิต SME และวิสาหกิจชุมชนฐานความรู้ ทางด้านการพัฒนาบุคลากร การบริหารจัดการ การพัฒนานวัตกรรม ด้านการผลิตและการตลาด
พัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการเดิมให้สามารถปรับตัวและให้ความรู้ใหม่สำหรับหน่วยงาน		
การส่งเสริมการปลูกผักปลอดสารพิษเพื่อเป็นครัวอันดามัน โดยเน้นกลุ่มผู้มีรายได้น้อย ด้อยโอกาส และยากจน		

ประเด็น
3. คุณภาพบริหารกิจ

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ยุทธศาสตร์จังหวัดกระบี่		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
3. คุณภาพชีวิตและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี	3.1 ประชาชนมีคุณภาพชีวิต มีร่างกายแข็งแรง สุขภาพจิตดี	ส่งเสริมและรณรงค์ให้ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ออกกำลังกาย โดยให้มีศูนย์ออกกำลังกายระดับอำเภอ ชุมชนและสถานศึกษา
		เสริมสร้างพฤติกรรมสุขภาพ ควบคุม และป้องกันโรค โดยการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน โดยให้ความสำคัญกับการป้องกันโรคไข้เลือดออก
	3.2 เด็ก เยาวชน นักเรียน นักศึกษา มีความรู้คู่คุณธรรม เป็นคนดีคนเก่งของสังคม	เพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนในสถานศึกษา โดยเพิ่มขีดความสามารถของครูผู้สอน อุปกรณ์ บรรยากาศ การวัดผล เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์โลกของสังคมแห่งความรู้ รวมทั้งการเสริมสร้างวินัย จริยธรรม คุณธรรม โดยกระบวนการลูกเสือ/เนตรนารี
		พัฒนาบุคลากรวัยทำงานทั้งในและนอกระบบ โดยมุ่งเน้นหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในท้องถิ่น
3.3 ประชาชนมีการเรียนรู้ทักษะการประกอบอาชีพ	ส่งเสริมสร้างสถาบันครอบครัวให้มีความเข้มแข็ง สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นที่พึงของสมาชิกทุกกลุ่มอาชีพ	
	จัดคาราวานแก่เจ้าหน้าที่ให้บริการและคำแนะนำ เพื่อสร้างโอกาสและทางเลือกในการประกอบอาชีพและทักษะต่างๆ รวมทั้งการศึกษาและสาธารณสุข	
3.4 ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	เพิ่มประสิทธิภาพระบบการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งระบบการเตือนภัยจากธรรมชาติ	
	ป้องกันและปราบปรามผู้มีอิทธิพล โดยใช้มาตรการทางสังคม และกระบวนการมีส่วนร่วม ชุมชน ควบคู่ไปกับมาตรการทางกฎหมายและบำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้สามารถกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข	

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ยุทธศาสตร์จังหวัดกระบี่		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
3. คุณภาพชีวิตและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ต่อ)	3.5 หน่วยงานราชการมีการให้บริการอย่างรวดเร็ว โปร่งใส	พัฒนาระบบงานบริหารราชการส่วนกลางที่อยู่ในพื้นที่ ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ให้เป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพ โดยลดขั้นตอนการให้บริการประชาชนให้รวดเร็ว โปร่งใส เป็นธรรม และมีประสิทธิภาพเป็นการพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้
		ให้มีศูนย์ข้อมูล ข่าวสาร เพื่อเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ทางวิชาการ เทคโนโลยี ประเพณี วัฒนธรรมท้องถิ่น เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมแก่ผู้นำท้องถิ่น ผู้นำชุมชน คณะกรรมการหมู่บ้าน นักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไปอย่างทั่วถึง
		พัฒนาองค์ความรู้ของข้าราชการให้มีความรู้สมัยใหม่ มีคุณธรรมจริยธรรม ปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารราชการแผ่นดิน
		การสร้างเสริมกิจการบ้านเมืองที่ดีในการบริหารราชการ การปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชน ส่งเสริมให้ผู้นำชุมชน องค์กรชุมชน เครือข่ายองค์กรชุมชนและประชาชน ตลอดจนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาโดยกระบวนการเรียนรู้ เพื่อนำแผนชุมชนไปสู่การปฏิบัติ
		มีกลไกรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเชิงสร้างสรรค์และก่อให้เกิดการสมานฉันท์ในการตัดสินใจ

อันดามัน

ประเตี

ประเ

1. พื้นที่
ท้องที่:

2. การพัฒ

(4) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดพังงา

วิสัยทัศน์

“ เป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงนิเวศชั้นนำของโลกและแหล่งเกษตรกรรมก้าวหน้าฝั่งทะเล

อันดามัน”

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ รายละเอียดดังนี้

ยุทธศาสตร์จังหวัดพังงา		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
1. พัฒนาและพัฒนากองการท่องเที่ยว	1.1 พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้สวยงามปลอดภัย สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ	ระดับความสำเร็จในการฟื้นฟูและพัฒนาการท่องเที่ยว
		ระดับความสำเร็จของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
		ระดับความสำเร็จในการจัดทำแผนและดำเนินการตามแผนบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
		อัตราการเปลี่ยนแปลงของเนื้อหาป่าไม้ในจังหวัด
2. การพัฒนาเกษตรกรรม	2.1 เป็นศูนย์กลางอาหารปลอดภัยของครัวอันดามัน 2.2 เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น	ร้อยละของจำนวนฟาร์มที่ได้รับรองมาตรฐาน (FS / GAP / COC)
		จำนวนฟาร์มปศุสัตว์ที่ได้รับการพัฒนาเป็นฟาร์มระบบปิด
		ร้อยละของอาหารสด ตลาดสด ร้านอาหารและแผงลอย สถานที่ผลิตอาหารแปรรูปที่ผ่านมาตรฐานด้านสาธารณสุข
		ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าสินค้าเกษตรหลัก
		สถาบันเกษตรกรมีการเชื่อมโยงเครือข่ายธุรกิจเพิ่มขึ้น
		สถาบันเกษตรกรผ่านเกณฑ์ชีวิตเกษตรกรมาตรฐานกรมส่งเสริมสหกรณ์
		4) มูลค่าการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ OTOP
		5) จำนวนผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ได้มาตรฐาน 4-5 ดาว

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ (ต่อ)

ยุทธศาสตร์จังหวัดพังงา		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
3. การพัฒนาสังคมและทรัพยากรมนุษย์	3.1 คนมีคุณภาพ	ร้อยละที่ลดลงของจำนวน คริวเรือนที่มีรายได้เฉลี่ยต่ำกว่า 20,000 บาท ต่อคนต่อปี
		อัตราการเพิ่มของผู้จบการศึกษาภาคบังคับที่ศึกษาต่อชั้น ม.ปลาย
		ร้อยละเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
		ร้อยละของสถานศึกษาที่พัฒนาหลักสูตรได้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความต้องการของท้องถิ่น
3.2 สังคมน่าอยู่		ร้อยละของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมได้รับการสงเคราะห์คุ้มครองฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพตามมาตรฐานและทั่วถึง
		ร้อยละของผู้ประสบปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยที่มีที่อยู่อาศัย ที่คงทนถาวร
		ร้อยละของผู้เข้ารับการทดสอบและผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ
		ร้อยละของผู้เข้ารับการพัฒนาศักยภาพและผ่านการพัฒนาศักยภาพเพื่อการท่องเที่ยว
		ร้อยละของผู้ผ่านการฝึกอบรมหรือฝึกเตรียมเข้าทำงาน
		ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการ
		ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ
		ร้อยละของผู้ผ่านการอบรมพร้อมที่จะให้บริการประชาชน
		ร้อยละของหมู่บ้าน/ ชุมชนเข้มแข็งที่เอาชนะยาเสพติด
		ร้อยละของชุมชนที่มีแผนชุมชนหรือแผนด้านสวัสดิการสังคม
		ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของเครือข่ายทางสังคมในชุมชน
		จำนวนศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน
		ร้อยละของศูนย์เด็กเล็กที่ผ่านเกณฑ์ศูนย์เด็กเล็กน่าอยู่
ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของคดีที่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้		

การพัฒนา
ประเพณี

ประ
1. ศูนย์
ทะเลระดับ

2. คุณภ
วัฒนธรรม

3. การพั

4. การพั
มีความเน

(5) ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต

วิสัยทัศน์

“ศูนย์กลางการท่องเที่ยวระดับโลกที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม และ
การพัฒนาที่ยั่งยืน”

ประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ รายละเอียดดังนี้

ยุทธศาสตร์จังหวัดภูเก็ต		
ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์หลัก
1. ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทาง ทะเลระดับโลก	-	พัฒนาฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ วัฒนธรรมและ ปรับโครงสร้างพื้นฐานให้มีคุณภาพสู่มาตรฐานสากล ยกระดับมาตรฐานด้านบริการและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับ การท่องเที่ยวสู่มาตรฐานสากล ส่งเสริมการตลาดทั้งในและต่างประเทศ
		เพิ่มรายได้ ลดรายจ่าย ขยายโอกาส สร้างหลักประกันและคุ้มครองสิทธิทางสังคมที่มี คุณภาพและเป็นธรรม เสริมสร้างครอบครัวอบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง และส่งเสริม บทบาทการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วน ส่งเสริมการเรียนรู้ สืบสานศิลปวัฒนธรรม สร้าง เอกลักษณ์ที่ยั่งยืน
3. การพัฒนาที่ยั่งยืน	-	สงวน คุ้มครอง อนุรักษ์ ใช้ประโยชน์และฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อรักษาสมดุลระบบนิเวศน์และ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติโดยชุมชนมีส่วนร่วม การบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ การพัฒนาภูเก็ตเป็นเมืองน่าอยู่ น่าเที่ยว
		พัฒนาระบบการทำงานของภาครัฐให้มีความโปร่งใส รวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นธรรม ช้เทคโนโลยีและสารสนเทศพัฒนาระบบการทำงานของ ประสิทธิภาพและประสิทธิผล
4. การพัฒนาระบบบริหารงานให้ มีความเป็นเลิศ	-	

ผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมศักยภาพจังหวัด (SWOT Analysis)

จังหวัดภูเก็ต	
จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)
<ol style="list-style-type: none"> 1. มีทรัพยากรท่องเที่ยวที่ตรงตาม โดดเด่น หลากหลาย และมีชื่อเสียงระดับโลก 2. ทรัพยากรมนุษย์มีความพร้อมที่จะได้รับการพัฒนา 3. มีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม 4. มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย 5. มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการสิ่งอำนวยความสะดวก 6. มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโทรม 2. ความปลอดภัยและการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว 3. การมีส่วนร่วมของประชาชนและจิตสาธารณะ 4. การควบคุมและรักษาระดับมาตรฐานการให้บริการ การพึ่งพิงและแรงงานต่างด้าว
โอกาส (Opportunities)	ข้อจำกัดและอุปสรรค (Threats)
<ol style="list-style-type: none"> 1. ชื่อเสียงระดับโลกด้านการท่องเที่ยว 2. การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและผู้สูงอายุ 3. การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและพัฒนาสู่นานาชาติ (การท่องเที่ยว ยกระดับมาตรฐาน สินค้าและบริการ สารสนเทศ การศึกษา) 4. การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรม การประมง 5. รัฐให้การสนับสนุน 6. กระแสโลกในเรื่องสิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิตและการพัฒนาที่ยั่งยืน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก 2. การก่อการร้ายสากล ความขัดแย้งระหว่างประเทศและโรคระบาดเช่น โรคซาร์ส 3. กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ที่ล้าสมัย 4. ความลึกลับในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง

3.3.4 นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

พ.ศ. 2540-2551

นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2540-2559 กำหนดขึ้น โดยมีความมุ่งหมายที่จะให้มีการจัดการทรัพยากรและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของประเทศที่เกื้อกูล และไม่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยจะส่งผลให้การพัฒนาประเทศเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนและเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชน

การจัดทำนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2540-2559 ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 13 (1) กล่าวคือ ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่เสนอ เพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเพื่อจะใช้เป็นแนวทาง และกรอบแห่งการบริหารงาน การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของประเทศ ซึ่งการจัดทำนโยบายดังกล่าวคณะกรรมการ

สิ่งแวดล้อม
สิ่งแวดล้อม
ตามลำดับ
วิเคราะห์
ซึ่งนโยบาย
แห่งชาติ
ราชการ
นโยบาย
ทั้งนี้ได้
เมื่อวันที่
สิ่งแวดล้อม
มีความ
สิ่งแวดล้อม
คุณภาพ
เป็นรูป
พระราช
คุณภาพ
คุณภาพ
นโยบาย
และจัดก
อย่างมีป
ที่จะสืบ
ต่อไปนโ
นโยบาย

น
น
น
น
น

สิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้มอบหมายให้อนุกรรมการยกร่างนโยบาย และแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเป็นองค์รับผิดชอบ ทั้งนี้ได้มีการพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบและดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ตั้งแต่การศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันและแนวโน้มบทบาทของผลการดำเนินงานที่ผ่านมา วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไข และจัดทำเป็นนโยบายเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งนโยบายดังกล่าวได้ผ่านการพิจารณาของคณะอนุกรรมการที่อยู่ภายใต้ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติและคณะกรรมการควบคุมมลพิษ ตลอดจนการจัดประชุมสัมมนาระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานราชการ องค์กรเอกชน ผู้ทรงคุณวุฒิและสื่อมวลชน เพื่อประกอบการพิจารณาจัดทำเป็นภาพรวมของนโยบายที่มีความครอบคลุมในทุกประเด็นที่เกี่ยวข้อง และสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในสังคม ทั้งนี้ได้ผ่านการพิจารณาในขั้นสุดท้ายจากคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 26พฤศจิกายน พ.ศ.2539 ให้ความเห็นชอบนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2540-2559 เนื่องด้วยลักษณะงานแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องใช้เวลา และมีความต่อเนื่องในการดำเนินงานจึงจะสัมฤทธิ์ผล นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2540-2559 จึงได้กำหนดเป็นนโยบายและแนวทางการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมระยะยาว 20 ปี ส่วนการถ่ายทอดนโยบายและแนวทางที่กำหนดไว้ไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม จะดำเนินการในขั้นตอนต่อไป โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพึงปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ด้วยการจัดทำแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา 35 และมาตรา 36 รวมทั้งการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด ตามมาตรา 37 มาตรา 38 มาตรา 39 มาตรา 40 และมาตรา 41 นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฉบับนี้ ได้กำหนดแนวทางการบริหารและจัดการสิ่งแวดล้อมของประเทศอย่างเป็นระบบเพื่อให้สามารถอำนวยการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ทุกฝ่ายจะต้องประสานความร่วมมือ ร่วมใจนี้กำลัง ในการที่จะสืบสานการดำเนินงานตามนโยบายให้บังเกิดผล เพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชนคนไทยโดยส่วนรวมต่อไปนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2540- 2559 ประกอบด้วยนโยบายหลัก 6 ประการ ดังนี้

- นโยบาย 1 : นโยบายทรัพยากรธรรมชาติ
- นโยบาย 2 : นโยบายป้องกันและขจัดมลพิษ
- นโยบาย 3 : นโยบายแหล่งธรรมชาติและแหล่งศิลปกรรม
- นโยบาย 4 : นโยบายสิ่งแวดล้อมชุมชน
- นโยบาย 5 : นโยบายการศึกษาและประชาสัมพันธ์เพื่อสิ่งแวดล้อม

3.3.5 แผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมระดับภาค

- 1) แผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมระดับภาค ภาคที่ 14 พ.ศ.2550-2554
  - (1) วิสัยทัศน์
รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้สังคม

(2) พันธกิจ

รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคีด้วยวิธีบูรณาการเชิงรุก

(3) เป้าประสงค์

ประชาชนมีส่วนร่วมในการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี

(4) ตัวชี้วัดด้านสิ่งแวดล้อม

- (4.1) ร้อยละ 85 และ 97 ของแหล่งน้ำผิวดิน และแหล่งน้ำทะเลมีคุณภาพน้ำ อยู่ในเกณฑ์ตั้งแต่ระดับพอใช้
- (4.2) มีการนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 30
- (4.3) ขยะมูลฝอยได้รับการจัดการถูกสุขลักษณะไม่น้อยกว่าร้อยละ 40 ของ ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นทั้งหมด
- (4.4) ของเสียอันตรายชุมชนได้รับการจัดการอย่างถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของปริมาณของเสียอันตรายที่เกิดขึ้นทั้งหมด
- (4.5) ขยะมูลฝอยติดเชื้อได้รับการจัดการหรือกำจัดอย่างถูกต้องตามหลัก วิชาการไม่น้อยกว่าร้อยละ 40 ของปริมาณขยะมูลฝอยติดเชื้อที่เกิดขึ้นทั้งหมด
- (4.6) รักษาคุณภาพอากาศและเสียงในพื้นที่ให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน
- (4.7) จำนวนเครือข่ายที่มีผลงานด้านสิ่งแวดล้อมชุมชน และพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้น

2) แผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมระดับภาค ภาคที่ 15 พ.ศ.2550-2554

(1) วิสัยทัศน์

ร่วมรักษาสิ่งแวดล้อมที่ดีให้ประชาชน

(2) พันธกิจ

ป้องกันกำกับ ดูแล และฟื้นฟูคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ดีมีความสมดุลในการใช้ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนและการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

(3) เป้าประสงค์

(3.1) คุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์ดี มีความสมดุลในการใช้

(3.2) ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(4) ตัวชี้วัด

- (4.1) อัตราการเกิดขยะมูลฝอย (กิโลกรัม/คน/วัน) ลดลง
- (4.2) คุณภาพน้ำในแหล่งน้ำลำคลองสายหลักอยู่ในประเภทที่ 2 หรือ 3
- (4.3) คุณภาพอากาศอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน
- (4.4) เทศบาลนครมีการจัดการของเสียอันตรายจากชุมชน
- (4.5) เทศบาลนคร เทศบาลเมือง มีการจัดการขยะติดเชื้อ
- (4.6) ร้อยละ 50 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีกิจกรรมการลดขยะในชุมชนและ ในโรงเรียน

สิ่งแวดล้อม
มีวัตถุประสงค์
การมีส่วนร่วม
เป็นมิตร
ประชาชน
ประกอบ
ประชาชน
รัฐอย่าง
มีวัตถุประสงค์
การลงทุน
ที่ยกระดับ
เพิ่มการ
มีประสิทธิ
และประ

- (4.7) ทุกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีแหล่งน้ำผิวดิน สามารถตรวจวัดคุณภาพน้ำเบื้องต้นได้
- (4.8) เทศบาลนคร เทศบาลเมือง มีการจัดกิจกรรมเพิ่มพื้นที่สีเขียว
- (4.9) โครงการที่ผ่านการพิจารณารายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อม ต้องไม่ก่อให้เกิดปัญหาด้านมลพิษ
- (4.10) ทุก อปท. ที่มีระบบบำบัดน้ำเสียสามารถบริการและเดินระบบได้

(5) ประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม

- (5.1) การจัดการขยะมูลฝอย
- (5.2) การจัดการน้ำเสีย
- (5.3) การจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองและปัญหามลพิษ
- (5.4) การจัดการสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เฉพาะ
- พื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม
  - เขตควบคุมมลพิษ
  - พื้นที่ท่องเที่ยว

(6) กลยุทธ์

กลยุทธ์เพื่อจะนำไปสู่วิสัยทัศน์ที่กล่าวมาแล้วมีดังต่อไปนี้

(6.1) กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมกันของภาคีต่างๆ เพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมกลยุทธ์นี้ เป็นกลยุทธ์สำคัญที่จะทำให้วิสัยทัศน์หรือเป้าหมายระยะยาวเป็นไปได้ มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางตรงและทางอ้อมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เนื่องจากการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นเงื่อนไขสำคัญในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและเสริมสร้างพฤติกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม วัตถุประสงค์ที่ 2 ของกลยุทธ์นี้ ก็เพื่อสร้างกระแส (Mainstream) สิ่งแวดล้อมให้ประชาชนตระหนักในความสำคัญของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อสุขภาพ ต่อการดำรงชีพ และเป็นฐานในการประกอบอาชีพอย่างยั่งยืนวัตถุประสงค์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งของกลยุทธ์นี้ คือ ต้องการสร้างฐานพลังประชาชน และเครือข่ายที่มีความสนใจด้านสิ่งแวดล้อมเป็นพิเศษ เพื่อเป็นกำลังและเป็นหูเป็นตาให้แก่รัฐอย่างกว้างขวาง

(6.2) กลยุทธ์ที่ 2 เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมของทุกภาคี มีวัตถุประสงค์ที่จะเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดการของภาคีทุกระดับ โดยเฉพาะการจัดการที่ไม่ต้องใช้การลงทุนด้านสาธารณูปโภค แต่เป็นการจัดการที่ต้องใช้การตัดสินใจบนฐานข้อมูลที่ถูกต้อง การจัดการที่ยกระดับความสามารถของระบบและขีดความสามารถของภาคีต่างๆ การจัดการที่ลดความซ้ำซ้อน และเพิ่มการบูรณาการระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งรัฐและเอกชน ทำให้การมีส่วนร่วมของภาคีต่าง ๆ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพิ่มขึ้น รวมทั้งการจัดการความร่วมมือกันระหว่างองค์กรภาครัฐ เอกชน และประชาชน

(6.3) กลยุทธ์ที่ 3 ขับเคลื่อนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) เพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้หน่วยงานในส่วนกลาง ที่ถ่ายทอดภารกิจด้านสิ่งแวดล้อม จัดทำแผนกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อมร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างเป็นระบบ โดยให้มีการแปลงแผนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับปัญหาในระดับพื้นที่ เริ่มโดยการสำรวจสถานการณ์และจัดลำดับความสำคัญของปัญหาในพื้นที่แล้วให้หน่วยงานของรัฐ สนธิกำลังกันให้ความรู้ และสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ควรมีการส่งเสริมการลงทุนร่วมกัน (Joint-Investment) สำหรับสาธารณูปโภคที่ต้องการความประหยัด คือ มีต้นทุนต่ำแต่มีการลงทุนมาก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งเดียว ไม่สามารถลงทุนได้ และการจัดการร่วมกัน (Joint-Investment) ในกรณีที่ระบบนิเวศน์คาบเกี่ยวกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น การจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำ ที่อาจกินพื้นที่มากกว่าหนึ่งตำบล รวมทั้งการพัฒนาองค์ความรู้ของเจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้สามารถดูแลจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นได้

(6.4) กลยุทธ์ที่ 4 กำกับดูแลและฟื้นฟู คุณภาพสิ่งแวดล้อมให้มีความสมดุลและยั่งยืน มีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมเป็นหลัก ซึ่งต้องเน้นการใช้หลักการผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น รวมทั้งการใช้วิธีใหม่ๆ ตามหลักผู้รับผลประโยชน์เป็นผู้จ่าย ในการจูงใจให้ผู้ก่อมลพิษแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเป็นการจัดการที่สามารถลดต้นทุน ทางสังคมได้มากทั้งนี้ควรมีการใช้มาตรการทางสังคม เช่น การเปิดเผยต่อสาธารณะ (Public Disclosure) ของกิจกรรมที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การบำบัดน้ำทิ้ง การรวบรวมของเสียอันตรายขององค์กรที่เกี่ยวข้อง ที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อม การยกย่องเชิดชูเกียรติผู้ปฏิบัติ หรือการเผยแพร่การจัดการที่เป็นแนวทางปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practices) นอกจากนี้ยังรวมถึงการกำหนดเป้าหมายที่สอดคล้องกับกำลังรองรับศักยภาพการผลิตตามสภาพพื้นที่ เน้นการส่งเสริมคุณภาพมากกว่าการเร่งรัดนำมาใช้ประโยชน์ระยะสั้น โดยเฉพาะในพื้นที่ท่องเที่ยว

4. แนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ของรัฐบาล

4.1 ความเป็นมา

1) พัฒนาการของการวางแผนพัฒนาพื้นที่ภาคใต้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ดำเนินการศึกษาโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้มาตามลำดับ โดยมีพัฒนาการของการวางแผนพัฒนาพื้นที่ในช่วงเริ่มโครงการ สรุปได้ดังนี้

(1) การศึกษาเกี่ยวกับการวางแผนการใช้ทรัพยากรในภาคใต้ จัดทำ โดย Hunting Technical Service ในปี 2518

(2) การศึกษาเกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาภาคใต้ตอนบนในระดับอนุภาค จัดทำโดย JICA ในปี 2528 และได้มีการทบทวนรายงานการศึกษาเพื่อเตรียมแผนปฏิบัติการพัฒนาภาคใต้ตอนบน โดย ADB ในปี 2530

พัฒนา
4 มีนาค
ทะเลอัน
ระบบถน
มดีเมื่อวิ
ซึ่งถือเป็

พื้นที่ชา
และนคร

(สหรัฐอ
พัฒนาที่

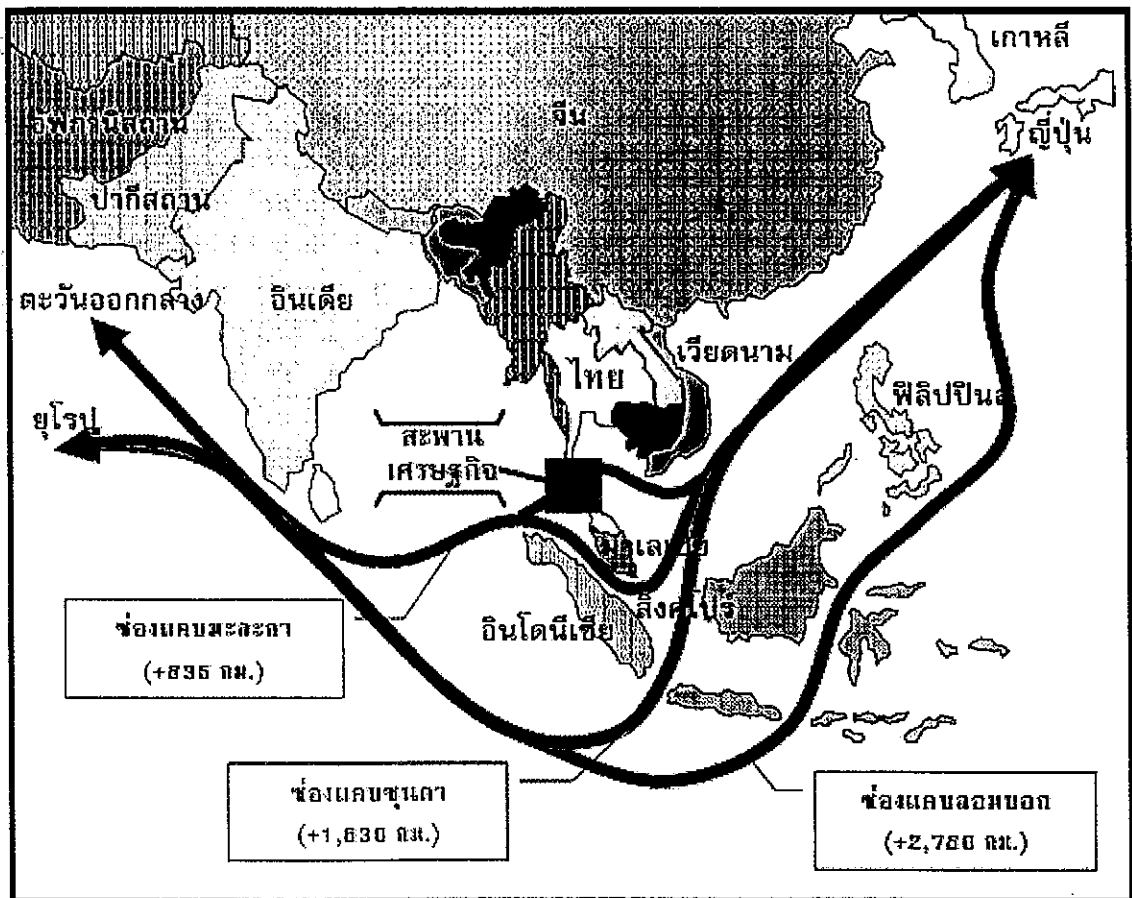
ตะวั
ยุไร

รูปที่

2) การริเริ่มการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ในปี 2532 สศช. ได้เสนอยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้ต่อคณะรัฐมนตรี ในการประชุมคณะรัฐมนตรีสัญจรที่ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2532 ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบยุทธศาสตร์การพัฒนา "สะพานเศรษฐกิจ" เชื่อมโยงฝั่งทะเลอันดามันและอ่าวไทย (แสดงในรูปที่ 2) ด้วยระบบคมนาคมขนส่งร่วมแบบผสมผสาน ประกอบด้วยระบบถนนรถไฟท่อน้ำมัน ระหว่างฝั่งอันดามัน (กระบี่) และอ่าวไทย (ขนอม) และต่อมาคณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2532 เห็นชอบให้จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ในระยะต่อมา

3) การจัดทำแผนแม่บท สศช. ได้รับมอบหมายให้จัดทำแผนแม่บทโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 5 จังหวัด ประกอบด้วย ภูเก็ต พังงา กระบี่ สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนมาโดยลำดับ ดังนี้

(1) มกราคม 2534-มิถุนายน 2535 สศช. ได้ว่าจ้างกลุ่มบริษัทที่ปรึกษา Bechtel (สหรัฐอเมริกา) /Nippon Koei (ญี่ปุ่น) / AEC (ไทย) / SEATEC (ไทย) ศึกษาจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้แล้วเสร็จ

รูปที่ 2 เส้นทางเดินเรือหลักระหว่างตะวันออกกลาง-ตะวันออกไกล และสะพานเศรษฐกิจ

(2) 19 เมษายน 2536 สศช. ได้รายงานผลการศึกษาดังกล่าวต่อคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งคณะกรรมการ สศช. ได้ให้ความเห็นชอบแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่จะสร้าง "สะพานเศรษฐกิจ" เชื่อมโยงสองฝั่งทะเลระหว่างอันดามัน (กระบี่) - อ่าวไทย (ขนอม) โดยให้ดำเนินการพัฒนาอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตามแนวทางการพัฒนาฐานการผลิตในภูมิภาคท้องถิ่นเองก่อน ทั้งนี้ ภาครัฐควรสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานเฉพาะโครงการที่ให้ผลคุ้มค่าทางเศรษฐกิจเท่านั้น นอกจากนี้การพัฒนาอุตสาหกรรมแกนนำขนาดใหญ่จะเน้นพัฒนาอุตสาหกรรมน้ำมันและปิโตรเคมีเป็นหลัก เพื่อกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง

4) มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง นับตั้งแต่ปี 2536 คณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบดำเนินงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้โดยลำดับ สรุปได้ดังนี้

(1) วันที่ 22 มิถุนายน 2536 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ดำเนินงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ดังนี้

(1.1) เห็นชอบกรอบแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ที่จะดำเนินการพัฒนาอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตามแนวทางการพัฒนาภูมิภาค โดยรัฐลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในระดับที่เหมาะสมและเพียงพอ ทั้งนี้ควรเริ่มเฉพาะโครงการที่มีผลคุ้มค่าทางเศรษฐกิจก่อน

(1.2) ให้ดำเนินการก่อสร้างถนนสายกระบี่-ขนอม เป็น 4 ช่องจราจรเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล และสนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวไปด้วย

(1.3) ให้มีการเตรียมการจัดหาที่ดินตั้งแต่ต้นให้เพียงพอ สำหรับโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ในระยะยาว

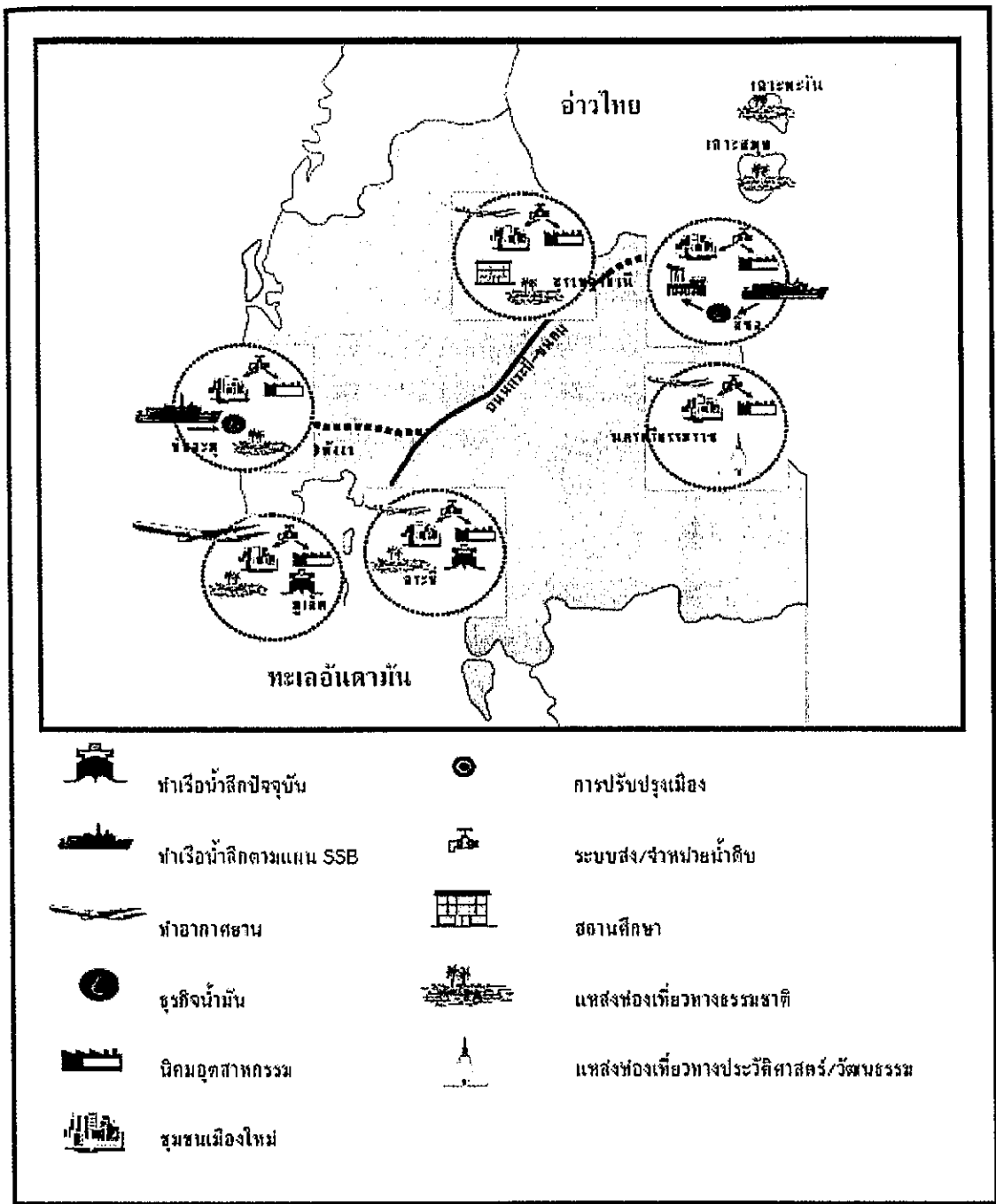
(1.4) ให้การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งดำเนินการศึกษาความเหมาะสมและเจรจากับภาคเอกชนทั้งในและต่างประเทศ ในเรื่องกิจกรรมน้ำมัน โดยเฉพาะท่อน้ำมัน คลังน้ำมัน และโรงกลั่นน้ำมัน เพื่อเสนอผลให้รัฐบาลพิจารณาตัดสินใจโดยเร็ว

(1.5) เห็นควรให้มีการศึกษาเพิ่มเติมในขั้นตอนรายละเอียดสำหรับการที่จะสร้าง "สะพานเศรษฐกิจ" เพื่อจะได้นำสินค้าผ่าน และสร้างโอกาสของภาคใต้แข่งกับเส้นทางเดินเรืออื่นๆ เพื่อจะได้ดำเนินการในระยะยาวเมื่อมีความพร้อมต่อไป

(1.6) ให้จัดตั้งคณะกรรมการระดับชาติ ในลักษณะเดียวกับคณะกรรมการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก เพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลและประสานการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ต่อไป

(2) วันที่ 5 พฤศจิกายน 2539 และ 1 เมษายน 2540 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้กำหนดที่ตั้งเพื่อพัฒนาท่าเรือน้ำลึก ตามแผนงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้แห่งใหม่ โดยให้ความสำคัญในประเด็นด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้มีการกำหนดที่ตั้งท่าเรือน้ำลึกแห่งใหม่ คือ จากเดิมบริเวณฝั่งอันดามัน จากกระบี่ เป็นบริเวณบ้านทับละมุ อำเภอท้ายเหมืองจังหวัดพังงา ส่วนฝั่งอ่าวไทย จากขนอม เป็นบริเวณบ้านบางปอ อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช (แสดงในรูปที่ 3)

ะกรรมการ
 แม่บทการ
 างอันตามัน
 ารพัฒนา
 ะโครงการที่
 ะเน้นพัฒนา
 ี่เกี่ยวข้อง
 ามเห็นชอบ
 ายฝั่งทะเล
 ะดำเนินการ
 ร้างพื้นฐาน
 าจรเพื่อให้
 ังการพัฒนา
 ังดำเนินการ
 กรรมน้ำมัน
 จโดยเร็ว
 ารที่จะสร้าง
 ื่นเรืออื่นๆ
 ังการพัฒนา
 วมโครงการ
 ักำหนดที่ตั้ง
 วมสำคัญใน
 กเดิมบริเวณ
 าย จากขอม

รูปที่ 3 แผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

(3) วันที่ 11 กันยายน 2544 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ดำเนินงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ดังนี้

(3.1) ควรใช้ศักยภาพด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ภาคใต้ให้เกิดประโยชน์ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยพื้นที่ที่เห็นควรเร่งดำเนินการ ได้แก่

- เกาะสมุย ปัจจุบันเริ่มเสื่อมโทรมและมีการบุกรุกพื้นที่ชายหาดจำเป็นต้องเร่งดำเนินการเพื่อรักษาเอกลักษณ์ของเกาะสมุยให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ต่อไป
- กลุ่มจังหวัดภูเก็ต-พังงา-กระบี่ หรือ Greater Phuket มีนโยบายที่จะพัฒนาเป็นกลุ่มจังหวัดนำร่องที่เชื่อมโยงกับตรังและสตูล เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางเลือกฝั่งทะเลอันดามันที่มีเอกลักษณ์เฉพาะด้านการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีคุณภาพ

(3.2) การพัฒนา "สะพานเศรษฐกิจ" ในพื้นที่ภาคใต้เพื่อเปิดประตูสู่ฝั่งทะเลอันดามัน ควรพิจารณามติการเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะในกลุ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุทวีป (BIMST-EC) เนื่องจากเป็นตลาดที่มีขนาดใหญ่และมีอำนาจซื้อสูงในอนาคต ทั้งนี้ ควรคำนึงถึงศักยภาพของพื้นที่ และความคุ้มค่าทางด้านเศรษฐกิจ รวมทั้งผลกระทบต่อชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อมในพื้นที่อย่างรอบคอบด้วย

(4) วันที่ 19 มีนาคม 2545 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในหลักการการจัดลำดับความสำคัญและกรอบแผนปฏิบัติการเบื้องต้นพื้นที่เศรษฐกิจเฉพาะที่มีศักยภาพ จำนวน 13 พื้นที่ ซึ่งพื้นที่ภูเก็ต-พังงา-กระบี่-ตรัง-สตูล เป็นพื้นที่หนึ่งใน 13 พื้นที่ดังกล่าว ที่จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีคุณภาพระดับโลก โดยมอบหมายให้จัดทำแผนปฏิบัติการฯ ในรายละเอียดทั้งระยะปานกลางและระยะยาวต่อไป

(5) วันที่ 2 กันยายน 2546 คณะรัฐมนตรีได้มีมติ ดังนี้

(5.1) เห็นชอบในหลักการยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยเป็นศูนย์กลางพลังงานในภูมิภาค ซึ่งแผนงานเชื่อมโยงสองชายฝั่งทะเลในภาคใต้ เพื่อการขนส่งและการพัฒนาธุรกิจน้ำมัน ภายใต้ชื่อ Strategic Energy Landbridge (SELB) เป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การพัฒนาดังกล่าว

(5.2) ให้ดำเนินการก่อสร้างเส้นทางคมนาคมระหว่างท่าเรือด้านฝั่งทะเลอันดามัน และท่าเรืออ่าวไทย ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

(6) วันที่ 16 กรกฎาคม 2547 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบแนวทางการดำเนินโครงการเส้นทางยุทธศาสตร์พลังงาน (SELB) และให้ดำเนินการต่อไปได้ ตามที่กระทรวงพลังงานเสนอ โดยให้จัดทำรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางการลงทุน พร้อมทั้งให้แบ่งส่วนที่ภาครัฐต้องเข้าไปดำเนินการและส่วนที่มีความเป็นไปได้ในเชิงพาณิชย์ที่จะให้บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) และหรือเอกชนที่จะเข้ามาร่วมลงทุนให้ชัดเจน รวมทั้งให้กำหนดแผนการเตรียมการและก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายในปี 2553

4.2 การพัฒนาพื้นที่ภาคใต้

1) ภาคใต้เป็นจุดยุทธศาสตร์ของคาบสมุทรมลายู สามารถออกสู่ทะเลได้ทั้งสองด้าน (ฝั่งทะเลอันดามันทางด้านตะวันตกและอ่าวไทยทางด้านตะวันออก) ในขณะที่สภาพภูมิประเทศยาว แฉกและเป็นเทือกเขาทั้งสองฝั่งทะเล แต่ยังมีพื้นที่ราบเพียงพอสามารถเชื่อมโยงพื้นที่ทั้งสองฝั่งได้ สะดวก จึงจำเป็นต้องพัฒนาระบบการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจทั้งสองฝั่ง และการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด นอกจากนี้ในพื้นที่ยังมีความหลากหลายทางทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นทุนทางเศรษฐกิจ และทุนทางสังคมที่สำคัญพร้อมนำมาสร้างคุณค่าเพิ่ม (Value Creation) ให้กับสินค้าและบริการในพื้นที่ภาคใต้ได้เป็นอย่างดี

2) การขับเคลื่อนการพัฒนาพื้นที่ภาคใต้ จำเป็นต้องอาศัยกลยุทธ์หลักเชิงรุกและเชิงรับทางเศรษฐกิจที่สำคัญ โดย

2.1) เปิดประตูการค้าและเส้นทางการขนส่งทางทะเลในภาคใต้ เพื่อนำไทยเข้าสู่โครงข่ายเส้นทางการค้าของโลกด้วยระบบสะพานเศรษฐกิจ ซึ่งมีระยะทางที่สั้นกว่าเส้นทางขนส่งน้ำมันในปัจจุบัน

2.2) พัฒนาระบบเศรษฐกิจการผลิต บริการการขนส่ง และความมั่นคงด้านพลังงาน โดยอาศัยประโยชน์จากศักยภาพด้านที่ตั้งและปัจจัยการผลิตในพื้นที่ภาคใต้

2.3) เชื่อมการท่องเที่ยวนานาชาติเข้าสู่วงจรการท่องเที่ยวของโลก โดยเฉพาะการท่องเที่ยวฝั่งอันดามันที่มีภูเก็ท พังงา กระบี่เป็นศูนย์กลาง

2.4) รักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรมและความ เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน

3) การพัฒนาพื้นที่ภาคใต้สามารถพัฒนาได้ตามกลุ่มพื้นที่ที่มีศักยภาพและความพร้อม ที่สำคัญดังนี้

3.1) ภาคใต้ตอนบน (พื้นที่สามเหลี่ยมบางสะพาน-ชุมพร-ระนอง) พัฒนาเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมเหล็กและอุตสาหกรรมต่อเนื่องครบวงจร และขยายฐานอุตสาหกรรมแปรรูป เกษตร รวมทั้งเปิดประตูการส่งออกและการค้าชายแดน7

3.2) ภาคใต้ตอนกลาง (พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ภูเก็ต พังงา กระบี่ สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช) พัฒนาเป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ที่เชื่อมการค้าทางทะเลของโลกศูนย์กลาง ท่องเที่ยวนานาชาติ ศูนย์กลางการขนส่งและการกระจายสินค้า และศูนย์กลางพลังงานในภูมิภาค โดยกลุ่มจังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ (อันดามันพัฒนา) เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับนานาชาติที่มีการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวจากภูเก็ตสู่จังหวัดใกล้เคียงอย่างสมดุลและมี ประสิทธิภาพ เพื่อลดความแออัดของภูเก็ต และกลุ่มจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช เป็น ฐานอุตสาหกรรมน้ำมันและอุตสาหกรรมเกษตร การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และแหล่ง ศิลปวัฒนธรรมของภาค

3.3) ภาคใต้ตอนล่าง (พื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมสงขลา สตูล พัทลุง และ
ตรัง) พัฒนาเขตเศรษฐกิจเชื่อมโยงไทย-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย

4.3 การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

1) สภาพกายภาพ

1.1) พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้มีที่ตั้งอยู่ตอนกลางของภาคในส่วนกว้างที่สุดของพื้นที่
ภาคใต้ ประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ ภูเก็ต พังงา กระบี่ สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช มีพื้นที่รวม
ทั้งสิ้น 32,256 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นร้อยละ 45.6 ของพื้นที่ภาคใต้ หรือร้อยละ 6.3 ของพื้นที่ทั้งประเทศ
โดยส่วนที่กว้างที่สุดจากชายฝั่งทะเลอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชถึงชายฝั่งทะเลอำเภอท้าย
เหมือง จังหวัดพังงามีระยะทางประมาณ 220 กิโลเมตร มีแนวเทือกเขาที่สำคัญ 2 แนวในพื้นที่ คือ
เทือกเขาภูเก็ตทอดยาวจากชุมพร-พังงา-ภูเก็ต และเทือกเขานครศรีธรรมราชเริ่มจากเกาะ
พังน-สมุย-สุราษฎร์ธานี-นครศรีธรรมราช-พัทลุง-ตรัง-สงขลา-สตูล ซึ่งแบ่งภาคใต้ออกเป็นสองฝั่งทะเล

1.2) การใช้ประโยชน์ที่ดินในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 40
เป็นการใช้เพื่อการเกษตร โดยเฉพาะจังหวัดนครศรีธรรมราชมีพื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตรมากที่สุด
ประมาณร้อยละ 49 ของพื้นที่ทั้งจังหวัด การใช้ประโยชน์ที่ดินส่วนที่เหลือของพื้นที่ชายฝั่งทะเล
ภาคใต้เป็นพื้นที่อื่นๆที่ไม่ได้จำแนก (ร้อยละ 37) และพื้นที่ป่าไม้ (ร้อยละ 23) ดังนั้นจึงยังมีพื้นที่
เพียงพอสำหรับการพัฒนาโครงการฯ ได้โดยไม่เกิดผลกระทบต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อมอย่างมี
นัยสำคัญ นอกจากนี้สภาพพื้นที่มีลักษณะเป็นป่าดิบชื้นเขตร้อนที่มีความหลากหลายทางชีวภาพจะ
ช่วยปรับสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปทั้งพื้นที่ให้มีความสมดุลได้อย่างสม่ำเสมอ

2) สภาพเศรษฐกิจ

2.1) การผลิตในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของภาคใต้
โดยในปี 2548 ผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่มีมูลค่าทั้งสิ้น 313,656 ล้านบาท (เพิ่มจาก 207,532
ล้านบาทในปี 2541) คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 45 ของผลิตภัณฑ์ภาคใต้โดยสาขาที่มีความ
สำคัญในพื้นที่ได้แก่ สาขาเกษตร สาขาโรงแรมและภัตตาคาร และสาขาอุตสาหกรรม มีมูลค่า
ผลิตภัณฑ์มวลรวมสูงถึง 93,639 38,872 และ 38,363 ล้านบาทตามลำดับ

2.2) โครงสร้างการผลิตหลักในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ส่วนใหญ่อยู่ในสาขาเกษตร
และบริการ ในขณะที่สาขาอุตสาหกรรมมีบทบาทสำคัญมากขึ้น โดยในปี 2548สาขาเกษตรกรรมมี
สัดส่วนการผลิตเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 30 และสาขาบริการโดยเฉพาะการโรงแรมและภัตตาคารมีสัดส่วน
การผลิตเฉลี่ยร้อยละ 12.4 ในขณะที่สาขาอุตสาหกรรมมีสัดส่วนการผลิตเฉลี่ยร้อยละ 12.2 ของ
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ทั้งนี้ จังหวัดภูเก็ตมีการผลิตสาขาบริการที่โดดเด่น
ที่สุดในพื้นที่ ส่วนจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานียังคงเน้นการผลิตในสาขาเกษตรเป็นหลัก
แต่โดยภาพรวมของพื้นที่พัฒนายังคงพึ่งพาการผลิตภาคเกษตรเป็นสำคัญ โดยเฉพาะยางพาราปาล์ม
น้ำมัน ผลไม้ (เงาะ ทุเรียน และมังคุด) และการประมงชายฝั่ง อย่างไรก็ตามพื้นที่ชายฝั่งทะเล

ภาคใต้จะมีการผลิตสาขาอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นจากการแปรรูปสินค้าเกษตร ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง น้ำมันปาล์มและอาหาร/ห้องเย็น

2.3) เศรษฐกิจในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้มีการขยายตัวไม่สูงมากนัก โดยในช่วงปี 2541-2548 มีการขยายตัวโดยเฉลี่ยเพียงร้อยละ 3.2 ต่อปี โดยสาขาที่มีการขยายตัวสูงในพื้นที่ คือ สาขาโรงแรมและภัตตาคาร อุตสาหกรรม และเหมืองแร่ ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 9.0 7.6 และ 6.9 ต่อปี ตามลำดับ ในขณะที่สาขาก่อสร้างและสาขาบริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจอสังหาริมทรัพย์มีการขยายตัวเท่ากัน ประมาณร้อยละ 6.4 ต่อปี สำหรับสาขาเกษตรมีการขยายตัวโดยเฉลี่ยร้อยละ 2 ต่อปี ในขณะที่รายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้สูงกว่ารายได้เฉลี่ยต่อหัวของภาคใต้ โดยในปี 2548 พื้นที่มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงถึง 106,832 บาท/คน (ภาคใต้ 78,684 บาท/คน/ปี) ซึ่งทุกจังหวัดในพื้นที่ยกเว้นนครศรีธรรมราชมีรายได้ต่อหัวสูงกว่าภาคใต้ อย่างไรก็ตามในพื้นที่ซึ่งมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ โดยจังหวัดภูเก็ตมีรายได้ต่อหัวสูงเป็นประมาณ 2-3 เท่าของจังหวัดอื่นในพื้นที่ (ภูเก็ตสูงสุด 190,365 บาท/คน/ปี นครศรีธรรมราชต่ำสุด 65,759 บาท/คน/ปี)

2.4) การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในพื้นที่ โดยพื้นที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเด่นด้านความสวยงามติดระดับโลก มีความโดดเด่นด้านทรัพยากรท่องเที่ยวทั้งบนบกและในทะเลที่สวยงามตามธรรมชาติ เป็นที่นิยมของทั้งชาวไทยและต่างประเทศ ซึ่งในปี 2547 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในพื้นที่สูงถึง 7.6 ล้านคน สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 112,000 ล้านบาท อย่างไรก็ตามหลังจากการเกิดภัยพิบัติสึนามิในช่วงปลายปี 2547 ส่งผลต่อการท่องเที่ยวในพื้นที่โดยเฉพาะฝั่งอันดามันชะลอตัวลง โดยในปี 2548 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาพักแรมในพื้นที่ลดลงเหลือประมาณ 6.4 ล้านคน (เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศร้อยละ 40 ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด) มีรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 56,406 ล้านบาท ซึ่งจังหวัดภูเก็ตมีส่วนในการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวสูงถึงร้อยละ 50 ของรายได้รวมจากการท่องเที่ยวในพื้นที่ รองลงมา ได้แก่ สุราษฎร์ธานี (ร้อยละ 27) และ กระบี่ (ร้อยละ 13)

แสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ภาคใต้ และประเทศปี 2548 ณ ราคาตลาดในตารางที่ 1 และตารางที่ 2 แสดงภาวะเศรษฐกิจในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

ตารางที่ 1 ผลผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ภาคใต้ และประเทศปี 2548 ณ ราคาตลาด

สาขาการผลิต	พื้นที่ SSB		ภาคใต้		ประเทศ		สัดส่วน SSB เทียบกับ ภาคใต้ (%)	สัดส่วน SSB เทียบกับ ประเทศ (%)
	มูลค่า (ล้านบาท)	สัดส่วน (%)	มูลค่า (ล้านบาท)	สัดส่วน (%)	มูลค่า (ล้านบาท)	สัดส่วน (%)		
เกษตรกรรม	93,639	29.9	232,031	33.6	706,285	9.9	40.4	13.3
การเกษตรกรรม การล่าสัตว์และป่าไม้	75,235	24.0	173,911	25.2	595,391	8.4	43.3	12.6
การประมง	18,403	5.9	58,120	8.4	110,894	1.6	31.7	16.6
ภาคนอกเกษตรกรรม	220,017	70.1	458,636	66.4	6,397,943	90.1	48.0	3.4
การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	17,897	5.7	19,754	2.9	222,175	3.1	90.6	8.1
การอุตสาหกรรม	38,363	12.2	103,088	14.9	2,467,112	34.7	37.2	1.6
การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	9,324	3.0	15,295	2.2	219,577	3.1	61.0	4.2
การก่อสร้าง	11,789	3.8	24,247	3.5	222,753	3.1	48.6	5.3
การค้าส่ง การค้าปลีก การซ่อมยานยนต์และของใช้	33,493	10.7	82,427	11.9	1,054,447	14.8	40.6	3.2
โรงแรม และภัตตาคาร	38,872	12.4	44,265	6.4	349,910	4.9	87.8	11.1
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และคมนาคม	14,655	4.7	29,797	4.3	530,106	7.5	49.2	2.8
ตัวกลางทางการเงิน	7,424	2.4	16,796	2.4	272,430	3.8	44.2	2.7
บริการด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และการบริหารธุรกิจ	9,714	3.1	21,778	3.2	199,865	2.8	44.6	4.9
บริหารราชการแผ่นดิน	13,060	4.2	33,130	4.8	321,001	4.5	39.4	4.1
การศึกษา	14,943	4.8	42,847	6.2	275,055	3.9	34.9	5.4
การบริการสุขภาพและสังคมสังเคราะห์	6,146	2.0	15,689	2.3	132,422	1.9	39.2	4.6
การบริการชุมชน สังคม และส่วนบุคคล	4,179	1.3	9,164	1.3	122,549	1.7	45.6	3.4
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	158	0.1	360	0.1	8,541	0.1	43.9	1.8
ผลิตภัณฑ์มวลรวม	313,656	100.0	690,667	100.0	7,104,228	100.0	45.4	4.4

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549

ตารางที่ 2 ภาวะเศรษฐกิจในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

สาขาการผลิต	ผลิตภัณฑ์มวลรวมราคาคงที่ (ล้านบาท)			อัตราการขยายตัวเฉลี่ย (ร้อยละ) (ปี 2541-2548)
	2541	2545	2548	
เกษตรกรรม	38,163	42,954	43,778	2.0
การเกษตรกรรม การล่าสัตว์ และป่าไม้	28,999	34,850	34,188	2.4
การประมง	9,163	8,104	9,590	0.7
ภาคนอกเกษตรกรรม	81,729	89,423	105,292	3.7
การทำเหมืองแร่ และเหมืองหิน	4,212	5,605	6,704	6.9
การอุตสาหกรรม	10,723	14,792	17,955	7.6
การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	3,575	4,416	4,824	4.4
การก่อสร้าง	3,348	4,088	5,155	6.4
การค้าส่ง การค้าปลีก การซ่อมยานยนต์และของใช้	17,633	14,436	17,081	-0.5
โรงแรม และภัตตาคาร	9,642	15,398	17,571	9.0
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และคมนาคม	9,131	9,909	11,806	3.7
ตัวกลางทางการเงิน	4,709	2,628	3,821	-2.9
บริการด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และการบริหารธุรกิจ	4,129	5,221	6,377	6.4
บริหารราชการแผ่นดิน	7,325	4,286	4,592	-6.5
การศึกษา	4,367	4,689	4,972	1.9
การบริการสุขภาพ และสังคมสังเคราะห์	1,714	2,182	2,195	3.6
การบริการชุมชน สังคม และส่วนบุคคล	1,160	1,711	2,172	9.4
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	61	63	69	1.8
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	119,892	132,376	149,071	-

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549

ความส
ข้องจร
44 (ส
อำเภอ
นอกจ
จรรยา
หลักส
ผ่านพี
ประมา
รวมทั้ง
นอกจ
ความส
สินค้า
นำเข้า
เป็นท่า
ยังมีท่า
และท่า
คมนาคม
เกาะต้
ซึ่งนับ
พาณิชย์
ผู้โดยส
ปริมาณ
ราษฎร์
(รองรับ
เดินทาง

3) สภาพโครงสร้างพื้นฐาน

3.1) ระบบคมนาคมขนส่งในพื้นที่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สามารถอำนวยความสะดวกในการเดินทางและขนส่งสินค้าได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ

- โครงข่ายคมนาคมทางบกเชื่อมโยงอย่างทั่วถึง โดยปัจจุบันมีทางหลวง 4 ช่องจราจรเชื่อมโยงแนวเหนือ-ใต้จากกรุงเทพฯเชื่อมโยงไปยังสุราษฎร์ธานี และมีทางหลวงหมายเลข 44 (สายกระบี่-ขนอม) เชื่อมโยงแนวตะวันออก-ตะวันตก (เขตอำเภอกาญจนดิษฐ์ สุราษฎร์ธานี-อำเภออ่าวลึก กระบี่) ซึ่งใช้ประโยชน์ในการขนส่งสินค้าและการท่องเที่ยวเชื่อมโยงสองฝั่งทะเล นอกจากนี้เส้นทางหลวงที่เชื่อมต่อไปยังพังงา ภูเก็ต และกระบี่ บางช่วงได้ปรับปรุงให้มี 4 ช่องจราจรแล้ว ซึ่งทำให้การเดินทางระหว่างจังหวัดในพื้นที่สามารถติดต่อถึงกันได้สะดวก

- โครงข่ายทางรถไฟสามารถเชื่อมโยงเข้าสู่พื้นที่ชุมชน โดยมีเส้นทางรถไฟสายหลักสายใต้เชื่อมต่อไปยังมาเลเซียที่ปาดังเบซาร์และแยกเชื่อมกับชายแดนมาเลเซียที่สุโงโกล ผ่านพื้นที่ในแนวเหนือ-ใต้ จากอำเภอไชยา สุราษฎร์ธานี ถึงเขาชุมทอง นครศรีธรรมราช (ระยะทางประมาณ 183 กม.) และมีเส้นทางย่อยแยกจากทุ่งโพธิ์ไปยังคีรีรัฐนิคม (ระยะทางประมาณ 31 กม.) รวมทั้งทางแยกจากชุมทางเขาชุมทองไปตัวเมืองนครศรีธรรมราช (ระยะทางประมาณ 35 กม.) นอกจากนี้ ยังมีทางแยกออกจากชุมทางทุ่งสงไปจังหวัดตรังและกันตังอีกด้วย ซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารระหว่างพื้นที่และระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี

- โครงข่ายคมนาคมทางน้ำมีท่าเรือน้ำลึกภูเก็ตให้บริการในการนำเข้า-ส่งออกสินค้าของประเทศ โดยสินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ น้ายางดิบ ยางแผ่น และโลหะดีบุก ส่วนสินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ แร่ดีบุก ปลาทูน่าแช่แข็ง และถ่านลิกไนต์ ในขณะที่ท่าเรือภูเก็ตมีแนวโน้มจะใช้เป็นท่าเรือเพื่อการท่องเที่ยวไปยังหมู่เกาะสำคัญ เช่น หมู่เกาะสุรินทร์ สิมิแลน พีพี เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีท่าเรือตามชายฝั่งตะวันออกที่สำคัญรวม 4 ท่า คือ สุราษฎร์ธานี ดอนสัก ขนอม และปากพั่น และท่าเรือตามชายฝั่งตะวันตกอีก 4 ท่า คือ คลองท่าจีน พังงา กระบี่ และเจ็ยรววนิช ซึ่งการคมนาคมทางน้ำตามชายฝั่งทะเลเป็นที่นิยมของชาวประมงท้องถิ่น และนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปยังเกาะต่างๆ

- สนามบินในพื้นที่มีมากถึง 5 แห่งกระจายอยู่เกือบทุกจังหวัดยกเว้นพังงา ซึ่งนับว่ามีความพร้อมทางโครงข่ายทางอากาศสูง โดยมีทั้งสนามบินระดับนานาชาติและสนามบินพาณิชย์ที่ให้บริการภายในประเทศ ได้แก่ สนามบินภูเก็ตซึ่งเป็นสนามบินระดับนานาชาติ (รองรับผู้โดยสารได้ประมาณ 5 ล้านคนต่อปี และรองรับปริมาณสินค้าประมาณ 16,000 ตัน) สนามบินกระบี่ซึ่งมีปริมาณผู้โดยสารมาใช้บริการเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง สนามบินที่อำเภอพุนพิน และเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี (รองรับผู้โดยสารได้ประมาณ 160,000 และ 700,000 คนต่อปี) และสนามบินนครศรีธรรมราช (รองรับผู้โดยสารได้ประมาณ 100,000 คนต่อปี) ซึ่งสนามบินดังกล่าวสามารถรองรับความต้องการการเดินทางระหว่างกันภายในพื้นที่ระหว่างภาคต่างๆ ในประเทศ และระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี

ภาคตลาด	สัดส่วน SSB เทียบกับ ประเทศ (%)
	13.3
	12.6
	16.6
	3.4
	8.1
	1.6
	4.2
	5.3
	3.2
	11.1
	2.8
	2.7
	4.9
	4.1
	5.4
	4.6
	3.4
	1.8
	4.4

รายตัวเฉลี่ย 2541-2548)
0
4
7
7
9
6
4
4
5
0
7
9
4
5
9
5
4
3

3.2) การพัฒนาระบบไฟฟ้าในพื้นที่ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยระบบไฟฟ้าในพื้นที่ได้ต่อเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเดียวกันทั้งประเทศ และยังสามารถเชื่อมโยงไปยังประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ทำให้ระบบจำหน่ายไฟฟ้าในพื้นที่มีความมั่นคงสูง ซึ่งปัจจุบันแหล่งผลิตไฟฟ้าที่สำคัญในพื้นที่ ได้แก่ โรงไฟฟ้าพลังน้ำที่เขื่อนรัชชประภา สุราษฎร์ธานี (กำลังผลิต 240 เมกกะวัตต์) โรงไฟฟ้าพลังความร้อนร่วมสุราษฎร์ธานี (กำลังผลิต 300 เมกกะวัตต์) และแหล่งผลิตไฟฟ้าที่กำลังก่อสร้าง ได้แก่ โรงไฟฟ้าพลังความร้อนกระบี่ (กำลังผลิต 600 เมกกะวัตต์) และโรงไฟฟ้าพลังความร้อนและพลังความร้อนร่วมขนอมนครศรีธรรมราช (กำลังผลิต 824 เมกกะวัตต์)

4) สภาพสังคม

ประชากรร้อยละ 40 ของภาคใต้ อยู่ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ซึ่งมีกำลังแรงงานส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตรและบริการ โดยในปี 2548 จำนวนประชากรในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้มีประมาณ 3.5 ล้านคน คิดเป็นประมาณร้อยละ 40 ของประชากรภาคใต้ จังหวัดที่มีประชากรมากที่สุดคือ นครศรีธรรมราช มีประชากรมากเกือบครึ่งหนึ่ง (1.7 ล้านคน) ของประชากรในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ส่วนภูเกิดและฝั่งงามีจำนวนประชากรน้อยใกล้เคียงกันประมาณ 268,265 และ 248,077 คน ตามลำดับ สำหรับกำลังแรงงานมีประมาณร้อยละ 54 ของจำนวนประชากรในพื้นที่ ส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตรและบริการ โดยนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานีมีกำลังแรงงานรวมสูงถึงร้อยละ 75 ของกำลังแรงงานทั้งหมดในพื้นที่ 3

4.4 สาระสำคัญของแผนงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

1) แนวคิดสะพานเศรษฐกิจ

1.1) ก่อสร้างสะพานเศรษฐกิจข้ามคอคอดของประเทศ เพื่อให้เกิดเส้นทางใหม่ที่สั้นกว่า ซึ่งจากความได้เปรียบด้านที่ตั้งของไทย โดยเฉพาะในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่สามารถเปิดสู่ทะเลได้ทั้งสองฝั่ง หากมีการพัฒนาระบบสะพานเศรษฐกิจขึ้นในบริเวณดังกล่าว เพื่อให้สามารถดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการขนส่งทางทะเลได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะนำไปสู่เส้นทางการขนส่งใหม่ที่สามารถย่นระยะทางกว่าเส้นทางเดิมที่มีอยู่

1.2) สะพานเศรษฐกิจช่วยเปิดมิติใหม่ในการเพิ่มสมรรถนะของพื้นที่และการแข่งขันของประเทศ โดยเฉพาะจะช่วยเสริมประสิทธิภาพการผลิตในพื้นที่ จัดระบบบริการโครงสร้างพื้นฐานที่ได้มาตรฐาน สร้างความมั่นคงด้านพลังงาน กระจายสินค้าได้โดยสะดวกด้วยระบบการขนส่งไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ได้สั้นกว่า ซึ่งจะช่วยให้ไทยเข้าสู่โครงข่ายการค้าของโลกสามารถเพิ่มความได้เปรียบการแข่งขันของประเทศ และยกระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมของประชากรในพื้นที่ให้สูงขึ้น

1.3) เศรษฐกิจในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้มีการขยายตัวไม่สูงมากนัก โดยในช่วงปี 2541-2548 มีการขยายตัวโดยเฉลี่ยเพียงร้อยละ 3.2 ต่อปี โดยสาขาที่มีการขยายตัวสูงในพื้นที่ คือ สาขาโรงแรมและภัตตาคาร อุตสาหกรรม และเหมืองแร่ ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 9.0 7.6 และ 6.9 ต่อปี ตามลำดับ ในขณะที่สาขาก่อสร้างและสาขาบริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจอสังหาริมทรัพย์มีการขยายตัวเท่ากัน ประมาณร้อยละ 6.4 ต่อปี สำหรับสาขาเกษตรมีการขยายตัวโดยเฉลี่ยร้อยละ 2 ต่อปี ในขณะที่

ระบบไฟฟ้าใน
เคเพื่อนบ้าน
ที่สำคัญใน
โรงไฟฟ้า
กำลังก่อสร้าง
ความร้อนและ

กำลังแรงงาน
ะเลภาคได้มี
กรรมมากที่สุด
ชายฝั่งทะเล
248,077 คน
วนใหญ่อยู่ใน
ยะละ 75 ของ

ทางใหม่ที่สั้น
สามารถเปิดสู่
โอให้สามารถ
สู่เส้นทางทาง

ะการแข่งขัน
สร้างพื้นฐาน
เรนส่งไปยัง
วมได้เปรียบ

โดยในช่วงปี
งในพื้นที่ คือ
และ 6.9 ต่อปี
การขยายตัว
ต่อปี ในขณะที่

ที่รายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้สูงกว่ารายได้เฉลี่ยต่อหัวของภาคใต้ โดยในปี 2548 พื้นที่ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงถึง 106,832 บาท/คน (ภาคใต้ 78,684 บาท/คน/ปี) ซึ่งทุกจังหวัดในพื้นที่ยกเว้นนครศรีธรรมราชมีรายได้ต่อหัวสูงกว่าภาคใต้ อย่างไรก็ตามในพื้นที่ที่ยังมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ โดยจังหวัดภูเก็ตมีรายได้ต่อหัวสูงเป็นประมาณ 2-3 เท่าของจังหวัดอื่นในพื้นที่ (ภูเก็ตสูงสุด 190,365 บาท/คน/ปี นครศรีธรรมราชต่ำสุด 65,759 บาท/คน/ปี)

1.4) การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในพื้นที่ โดยพื้นที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเด่นด้านความสวยงามติดระดับโลก มีความโดดเด่นด้านทรัพยากรท่องเที่ยวทั้งบนบกและในทะเลที่สวยงามตามธรรมชาติ เป็นที่นิยมของทั้งชาวไทยและต่างประเทศ ซึ่งในปี 2547 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในพื้นที่สูงถึง 7.6 ล้านคน สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 112,000 ล้านบาท อย่างไรก็ตามหลังจากการเกิดภัยพิบัติสึนามิในช่วงปลายปี 2547 ส่งผลต่อการท่องเที่ยวในพื้นที่โดยเฉพาะฝั่งอันดามันชะลอตัวลง โดยในปี 2548 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาพักแรมในพื้นที่ลดลงเหลือประมาณ 6.4 ล้านคน (เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศร้อยละ 40 ของนักท่องเที่ยวทั้งหมด) มีรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 56,406 ล้านบาท ซึ่งจังหวัดภูเก็ตมีส่วนในการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวสูงถึงร้อยละ 50 ของรายได้รวมจากการท่องเที่ยวในพื้นที่ รองลงมา ได้แก่ สุราษฎร์ธานี (ร้อยละ 27) และ กระบี่ (ร้อยละ 13)

2) วัตถุประสงค์หลักของการพัฒนา

2.1) เพื่อเปิดประตูค้าชายฝั่งทะเลอันดามันเชื่อมโยงกับฝั่งอ่าวไทย นำไทยสู่โครงข่ายการค้าของโลก และกระจายสินค้าได้สะดวก

2.2) เพื่อพัฒนาทำเลที่เหมาะสมสำหรับนักลงทุนต่างชาติ เสริมประสิทธิภาพการผลิตในพื้นที่และสร้างความมั่นคงด้านพลังงานของชาติ

2.3) เพื่อส่งเสริมการพัฒนากิจกรรมพาณิชยกรรมให้เข้มแข็ง

3) องค์ประกอบของการพัฒนาสะพานเศรษฐกิจ

3.1) การพัฒนาระบบการขนส่งร่วมแบบผสมผสาน ได้แก่ ท่าเรือน้ำลึก เชื่อมต่อด้วยทางหลวงแผ่นดิน ทางรถไฟ และท่อส่งน้ำมัน

3.2) การพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจ เช่น อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับน้ำมันและก๊าซ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางทะเล อุตสาหกรรมการผลิตและแปรรูป และการท่องเที่ยวและบริการ

3.3) การพัฒนาเมือง และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อเพิ่มความได้เปรียบเชิงพื้นที่ เช่น ย่านธุรกิจ ย่านการค้า นิคมอุตสาหกรรม ศูนย์การศึกษาและฝึกอบรม สถาบันวิจัยและพัฒนา ศูนย์บริการสาธารณสุข แหล่งน้ำ ไฟฟ้า โทรคมนาคม เป็นต้น

4) ทิศทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ตามแผนแม่บท ควรดำเนินการอย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยใช้แนวทางการพัฒนาภูมิภาคเป็นตัวนำ กล่าวคือ

4.1) มีความเสี่ยงสูงที่รัฐจะลงทุนล่วงหน้าจำนวนมากในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน นำการพัฒนา โดยเฉพาะระบบสะพานเศรษฐกิจ เนื่องจาก

(1) การผันปริมาณการขนส่งสินค้านานาชาติให้มาใช้ "สะพานเศรษฐกิจ" ซึ่งเป็นเส้นทางการค้าเปิดใหม่ ต้องแข่งขันด้านราคาค่าขนส่งกับเส้นทางที่มีอยู่เดิม 3 เส้นทาง คือ การขนส่งผ่านช่องแคบมะละกา ชุนดา และลอมบอก ซึ่งการขนส่งผ่าน "สะพานเศรษฐกิจ" ในขั้นตอนนี้ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าการใช้เส้นทางเดิมมาก

(2) แนวโน้มปัญหาความแออัดของช่องแคบมะละกาจะทำให้การพัฒนา "สะพานเศรษฐกิจ" มีความเป็นไปได้สูง ซึ่งจากผลการศึกษาคาดว่า ช่องแคบมะละกาจะยังสามารถรับปริมาณการจราจรขนส่งสินค้าได้อีกนานไปจนถึงปี 2556 จึงจะเกิดปัญหาความแออัด ดังนั้น ในช่วงนี้จึงอาจเป็นขั้นเตรียมการพัฒนา "สะพานเศรษฐกิจ" อย่างเป็นขั้นเป็นตอน

4.2) แนวทางการพัฒนาควรใช้การพัฒนาภูมิภาคเป็นตัวนำ โดย

(1) ควรมุ่งพัฒนาฐานการผลิตที่เชื่อมโยงกับทรัพยากรที่มีอยู่ในภูมิภาคท้องถิ่นเอง และตลาดในประเทศก่อน โดยรัฐเร่งลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสนับสนุนให้เพียงพอ สำหรับฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรม ธุรกิจ และบริการที่มีพื้นฐานดีอยู่แล้ว ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร เช่น ยาง น้ำมันปาล์ม อุตสาหกรรมแปรรูปสินแร่ เช่น ดีบุก ยิปซัม และอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

(2) เลือกอุตสาหกรรมตัวนำการพัฒนา ได้แก่ อุตสาหกรรมกลั่นน้ำมัน อุตสาหกรรมปิโตรเคมีขึ้นต่อเนื่อง และระบบท่อส่งน้ำมัน เนื่องจากการขนส่งน้ำมันดิบทางท่อส่งน้ำมันขนาดใหญ่ผ่านสะพานเศรษฐกิจ จะทำให้การกลั่นในประเทศไทยและส่งออกไปจำหน่ายตลาดในตะวันออกไกล มีความเป็นไปได้ในเชิงธุรกิจสูง

(3) เน้นพัฒนานิคมอุตสาหกรรม แหล่งน้ำดิบ ฐานชุมชนเมือง สังคม และสิ่งแวดล้อมขึ้นรองรับควบคู่ไปด้วย เพื่อสนับสนุนการลงทุนทางด้านอุตสาหกรรม

4.5 ผลการดำเนินงานการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

1) ระบบการขนส่งร่วมแบบผสมผสาน

1.1) ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 44 (สายกระบี่-ขนอม) ขนาด 4 ช่องจราจร ระยะทาง 133.85 กม. เชื่อมจากทางหลวงหมายเลข 4 ฝั่งอันดามันไปยังทางหลวงหมายเลข 401 ฝั่งอำเภอไทยปัจจุบันได้ก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งช่วยสนับสนุนการขนส่งสินค้าและการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวสองฝั่งทะเลได้อย่างสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย และมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ทางหลวงดังกล่าวมีเขตทาง 200 เมตร ใช้ประโยชน์สำหรับถนน 100 เมตร เตรียมไว้สำหรับพัฒนาเส้นทางรถไฟ 60 เมตร และระบบท่อส่งน้ำมัน 40 เมตร สำหรับส่วนปลายที่จะเชื่อมต่อไปยังตำแหน่งที่จะก่อสร้างคลังเก็บน้ำมันสำรอง (Tank Farm) ฝั่งทะเลอันดามัน และนิคมอุตสาหกรรม ฝั่งอำเภอไทย ต้องรอความเป็นไปได้ที่ชัดเจนของโครงการคลังน้ำมันและนิคมอุตสาหกรรมก่อน

1.2) ทู่นขนถ่ายน้ำมัน ระบบท่อส่งน้ำมัน และคลังน้ำมัน ซึ่งกระทรวงพลังงานได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางพลังงานในภูมิภาค และกำหนดให้พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้เป็น Strategic Energy Land bridge โดยได้ศึกษาจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาธุรกิจและ

ธุรกิจ ซึ่งเป็น
าง คือ การ
" ในขั้นต้นนี้
นา "สะพาน
กรับปริมาณ
ช่วงนี้จึงอาจ
คท้องถิ่นเอง
งพอ สำหรับ
กรรมแปรรูป
รทอ่งเที่ยว
มกลั่นน้ำมัน
ดิบทางท่อส่ง
าหน่ายตลาด
สังคม และ
ช่องจรรยา
ยเลข 401 ผัง
เชื่อมโยงการ
เลวดังกล่าว
างรถไฟ 60
ก่อสร้างคลัง
ต้องรอความ
งพลังงานได้
ใช้ชายฝั่งทะเล
นาธุรกิจและ

อุตสาหกรรมต่อเนื่องระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่งและชุมชนในขนาดบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้เสร็จเรียบร้อยแล้ว โดย

- การใช้ที่ดินที่เหมาะสมของพื้นที่ฝั่งตะวันตก (ฝั่งอันดามัน) จะมีเพียงทุ่งขนถ่ายน้ำมันกลางทะเลห่างจากฝั่งประมาณ 5 กม. สำหรับเรือบรรทุกน้ำมันขนาด 300,000 DWT ถึงเก็บน้ำมันสำรอง (Tank Farm) ห่างจากฝั่งประมาณ 300-500 เมตร และวางท่อส่งน้ำมันดิบใต้ดินถึงฝั่งตะวันออก

- สำหรับพื้นที่ฝั่งตะวันออก(อ่าวไทย) จะมีทุ่งขนถ่ายน้ำมันกลางทะเลห่างจากฝั่งประมาณ 15 กม. สำหรับเรือบรรทุกน้ำมันขนาด 80,000 DWT มีถังเก็บน้ำมันดิบ และนิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐกิจนิเวศ (Eco-Industrial Estate) บริเวณตอนเหนืออำเภอสิชล นครศรีธรรมราช รวมทั้งอาจมีการพัฒนาท่าเรือน้ำลึกเมื่อมีความต้องการส่งสินค้าเข้า-ออกมากพอ อย่างไรก็ตามการเกิดคลื่นสึนามิฝั่งทะเลอันดามัน ทำให้ต้องทบทวนตำแหน่งวางทุ่งขนถ่ายน้ำมันกลางทะเลใหม่ ซึ่งอาจมีระยะทางห่างจากฝั่งไกลกว่าเดิม ทำให้ต้องมีค่าใช้จ่ายในการลงทุนเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้อาจจำเป็นต้องพิจารณาความเป็นไปได้ของการนำน้ำมันดิบจากตะวันออกกลางมาขึ้นฝั่งอันดามันให้ชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงด้านพลังงานของประเทศ รวมทั้งความแออัดของช่องแคบมะละกาเป็นสำคัญ

2) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานหลัก

2.1) การขยายท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต กรมเจ้าท่าได้ศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม และสำรวจออกแบบเพื่อขยายการก่อสร้างท่าเรือน้ำ ลึกภูเก็ต โดยสำ นักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบในหลักการแล้ว เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2545 ทั้งนี้ ผลการศึกษาพบว่าปริมาณสินค้าที่ขนถ่ายผ่านท่าเรือภูเก็ตมีแนวโน้มสูงขึ้น โดยสินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ ยางแผ่น และโลหะดีบุก สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ แร่ดีบุก ปลาทูน่าแช่แข็ง และถ่านลิกไนต์ และคาดว่าจะการพัฒนาท่าเรือภูเก็ตให้เป็นท่าเรือสำหรับท่องเที่ยว จะมีแนวโน้มสูงขึ้นในอนาคต โดยในปี 2553 และ 2563 จะมีปริมาณผู้โดยสารใช้ท่าเรือเพื่อการท่องเที่ยวประมาณ 759,323 และ 1,043,532 คน ตามลำดับ และมีประมาณการค่าใช้จ่ายในการขยายท่าเรือน้ำลึกภูเก็ตทั้งสิ้น 120.85 ล้านบาท เพื่อให้การใช้งานของท่าเรือสอดคล้องกับผลการคาดการณ์ตามความต้องการใช้ท่าเรือดังกล่าว

2.2) การจัดหาแหล่งน้ำดิบ กรมชลประทานได้ศึกษาวางแผนการจัดการจัดหาแหล่งน้ำดิบไว้รองรับการพัฒนาพื้นที่แล้ว ซึ่งในพื้นที่ที่มีปริมาณน้ำทำเพียงพอรองรับการพัฒนาพื้นที่ได้ตามแผนงานการพัฒนาชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยจำเป็นต้องสร้างอ่างเก็บน้ำกระจายครอบคลุมพื้นที่ใช้ประโยชน์ เช่น อ่างเก็บน้ำคลองท่าหน (อำเภอสิชล นครศรีธรรมราช) อ่างเก็บน้ำฝาย(อำเภอท่าศาลา นครศรีธรรมราช) อ่างเก็บน้ำคลองสำโรงใหญ่ (อำเภอท้ายเหมือง พังงา) และอ่างเก็บน้ำคลองแห่ง (อำเภอเขาพนม กระบี่) นอกจากนี้การสูบน้ำจากแม่น้ำตาปี (อำเภอเคียนซา สุราษฎร์ธานี) จะเป็นแหล่งน้ำดิบที่สำคัญอีกทางหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในพื้นที่ฝั่งตะวันออกได้อย่างเพียงพอ

3) การพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจ

จากแผนแม่บทการพัฒนาธุรกิจและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่งและชุมชนในอนาคต บริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Strategic Energy Land bridge) ได้เสนอแนะการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจ ดังนี้

3.1) การพัฒนาอุตสาหกรรม เสนอให้พัฒนา ดังนี้

(1) พื้นที่ตอนกลาง พัฒนากลุ่มเศรษฐกิจ (Economic Cluster) ในลักษณะของอุตสาหกรรมเกษตร อุตสาหกรรมไฮเทค หรืออุตสาหกรรมที่ค่อนข้างสะอาดมีมลพิษน้อย บริเวณอำเภอบ้านนาเดิม อำเภอเคียนซา และอำเภอปลายพระยา

(2) พื้นที่ฝั่งอ่าวไทย จะพัฒนาในลักษณะของนิคมอุตสาหกรรมเศรษฐกิจนิเวศ (Eco-Industrial Estate) ที่อำเภอสิชล ซึ่งในนิคมอุตสาหกรรมจะมีโรงกลั่นน้ำมัน อุตสาหกรรมปิโตรเคมีและอุตสาหกรรมอื่นๆ (เช่น อุตสาหกรรมต่อยอดที่ได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบอุตสาหกรรมสนับสนุน อุตสาหกรรมที่อิงความรู้และเทคโนโลยี เป็นต้น)

3.2) การพัฒนาการท่องเที่ยว

เสนอให้พัฒนาการท่องเที่ยวด้านชายฝั่งอันดามันในลักษณะการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อลดความแออัดจากภูเก็ต และพัฒนาการท่องเที่ยวด้านชายฝั่งอ่าวไทยในพื้นที่อำเภอชนอมและสิชลเพื่อลดความแออัดจากเกาะสมุย

4) การพัฒนาเมืองและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อเพิ่มศักยภาพของพื้นที่ ให้สามารถรองรับการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เช่น การพัฒนาแหล่งน้ำดิบ ไฟฟ้า ระบบโทรคมนาคม นิคมอุตสาหกรรม ระบบบำบัดและกำจัดของเสีย ศูนย์การศึกษาและการฝึกอบรมและสถาบันวิจัยและพัฒนา ย่านธุรกิจและเขตพาณิชย์กรรม ศูนย์บริการสาธารณสุข ศูนย์การขนส่งและกระจายสินค้า และปรับปรุงกฎระเบียบเพื่อสนับสนุนให้เกิดการค้าการลงทุน ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่ระหว่างเตรียมการพัฒนาในแต่ละด้านดังกล่าวให้สอดคล้องอย่างเป็นระบบ

4.6 ข้อเสนอยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

จากการวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ความก้าวหน้าการดำเนินงานในช่วงที่ผ่านมาสามารถกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ในอนาคต ในลักษณะการดำเนินงานแบบค่อยเป็นค่อยไปตามศักยภาพของพื้นที่ที่มีอยู่ โดยยังคงรักษาแนวทางเลือกการพัฒนาเต็มรูปแบบเมื่อโอกาสอำนวยให้ในอนาคต ดังนี้

1) กลุ่มจังหวัดภูเก็ต พังงา และกระบี่ (อันดามันพัฒนา) : ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับนานาชาติที่มีการกระจายตัวของนักท่องเที่ยวจากภูเก็ตสู่จังหวัดพังงา กระบี่ และจังหวัดใกล้เคียงอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อลดความแออัดของภูเก็ต โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนา ดังนี้

1.1) บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทั้งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การฟื้นฟูบูรณะแหล่งท่องเที่ยว และการพัฒนาคุณภาพบริการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานสากล รวมทั้งส่งเสริมการผลิตบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพเป็นการเฉพาะ

1.2) ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ โดยสนับสนุนภาคเอกชนให้มีบทบาทนำในการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยว และธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อยกระดับการพัฒนาเป็นศูนย์การประชุม การสัมมนา และการแสดงสินค้าระดับนานาชาติ ที่มีภูมิก่อเป็นศูนย์กลาง

1.3) จัดระเบียบการใช้ที่ดิน ในพื้นที่ชุมชนและแหล่งท่องเที่ยว ที่สอดคล้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม

1.4) ใช้ประโยชน์จากโครงสร้างพื้นฐานที่รัฐลงทุนไว้แล้วให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด โดยเฉพาะทำเรื่อน้ำลึกภูเกิด

1.5) สนับสนุนการจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีเพื่อการเตือนภัยทางทะเล เพื่อสร้างความมั่นใจและความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่

2) กลุ่มจังหวัดสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช : ฐานอุตสาหกรรมน้ำมันและอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และแหล่งศิลปวัฒนธรรมของภาค โดยมีแนวทางการพัฒนาที่สำคัญ ดังนี้

2.1) พัฒนาแนวเส้นทางเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Corridor) ตามแนวทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 44 (สายกระบี่-ขนอม) แสดงในรูปที่ 4 โดยเน้นการใช้ประโยชน์สูงสุดจากโครงข่ายคมนาคมที่สมบูรณ์เชื่อมโยงแนวเหนือ-ใต้ และแนวตะวันตก-ตะวันออก เพื่อสนับสนุนการผลิต การค้า การขนส่ง และการท่องเที่ยวในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

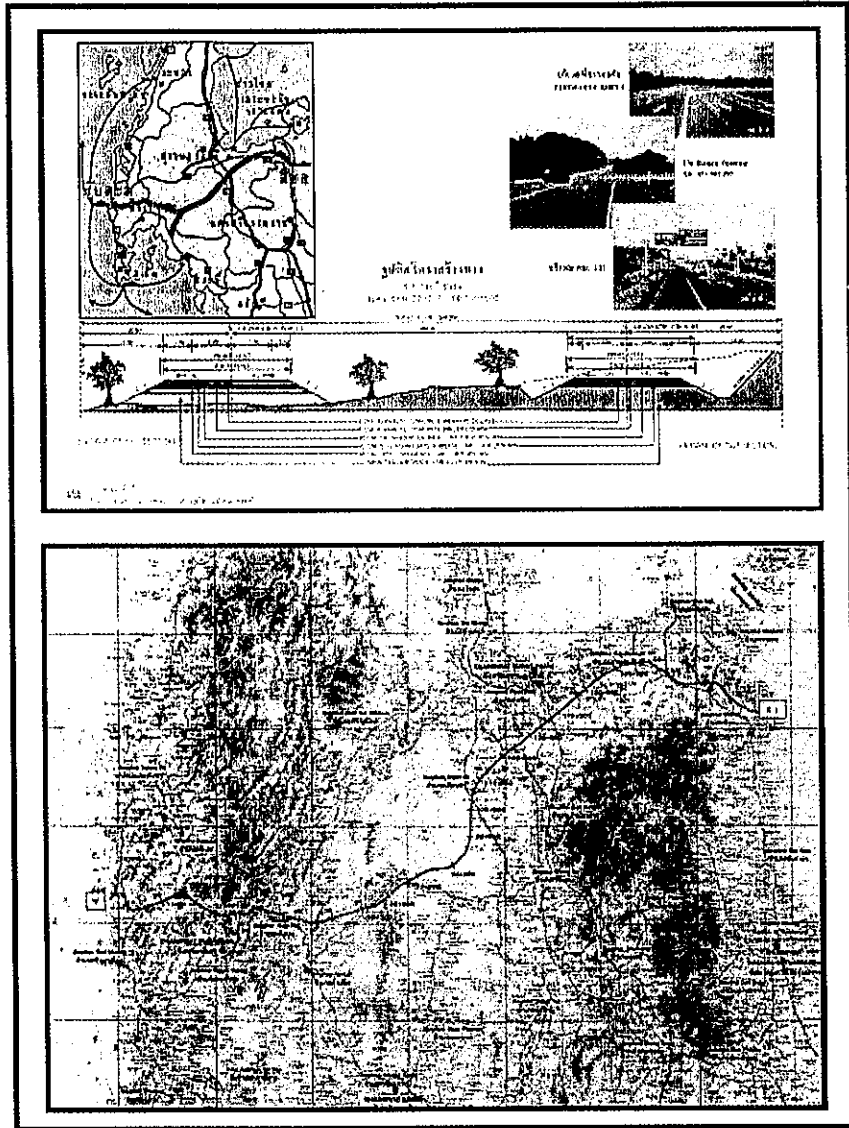
2.2) พัฒนาเขตนิคมอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรครบวงจรบนแนวเส้นทางเศรษฐกิจใหม่ โดยเชื่อมโยงอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมกับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เพื่อขยายฐานการผลิตในพื้นที่ให้มั่นคง โดยเฉพาะการขยายฐานการผลิตภาคเกษตรในท้องถิ่นที่มีศักยภาพ อาทิ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ปาล์มน้ำมันอาหารทะเลบรรจุกระป๋อง เป็นต้น รวมทั้งส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องกับการเกษตร อาทิ กิจการผลิตเครื่องจักรและอุปกรณ์การเกษตร ตลอดจนอุตสาหกรรมเกี่ยวกับแร่ อาทิ อุตสาหกรรมก่อสร้างที่ใช้แร่ยิปซัมเป็นวัตถุดิบ และอุตสาหกรรมแร่ดิบทุกแปรรูป เป็นต้น

2.3) พัฒนาเชื่อมโยงการท่องเที่ยวภาคใต้ โดยเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับศิลปวัฒนธรรมตามแนวเส้นทางท่องเที่ยวสมุย-สุราษฎร์ธานี-คีรีปะศรีวิชัย-เขื่อนรัชชประภา-อุทยานแห่งชาติเขาสก-พังงา-กระบี่-ภูเก็ต-ตรัง-สตูล รวมทั้งเน้นฟื้นฟู รักษาสภาพแวดล้อมและเอกลักษณ์ของเกาะสมุยให้ดึงดูดและรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน ตลอดจนส่งเสริมการท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช และสุราษฎร์ธานีให้โดดเด่นมากขึ้น

2.4) พัฒนาฐานอุตสาหกรรมน้ำมัน-ปิโตรเคมี เมื่อตลาดและธุรกิจมีความพร้อมในอนาคต

2.5) เตรียมพัฒนาท่าเรื่อน้ำลึก ปรับปรุงท่าเทียบเรือสินค้าชายฝั่ง และท่าเรือท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในพื้นที่ ให้สามารถรองรับการขยายตัวของ การขนส่งสินค้าและการท่องเที่ยวได้อย่างต่อเนื่อง

2.6) พัฒนาศูนย์กลางให้บริการกระจายสินค้าและ Logistics ระดับโลก โดยเฉพาะ
ในบริเวณพื้นที่ตอนปลายของสะพานเศรษฐกิจทั้งฝั่งอันดามัน และฝั่งอ่าวไทย

รูปที่ 4 ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 44 (กระบี่-ขนอม)

า โดยเฉพาะ

ข

การจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น

ข-1

**ข-1 รายละเอียดการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น
(รายจังหวัด)**

การประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี

วันที่ 10 กันยายน 2550

กำหนดการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี
วันจันทร์ที่ 10 กันยายน 2550
ณ ห้องประชุม 503 (ชั้น 5) ศาลากลางจังหวัดสุราษฎร์ธานี

08.00-08.45 น.	ลงทะเบียน รับเอกสารประกอบการประชุม	★ 0
08.45-09.00 น.	กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน โดย รองศาสตราจารย์ เกียรติไกร อายุวัฒน์ หัวหน้าศูนย์วิศวกรรมพลังงานและสิ่งแวดล้อม บางเขน คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	ผู้เข้า (1) ผู้ - - -
09.00-09.15 น.	ประธานกล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม โดย รองผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี (ท่านรองฯ วิญญู ทองสกุล)	(2) ค - - -
09.15-09.30 น.	พักรับประทานอาหารว่าง	-
09.30-10.00 น.	นำเสนอรายละเอียดโครงการ - ความเป็นมา วัตถุประสงค์ ขอบเขตและวิธีการศึกษา และผลที่คาดว่าจะได้รับ - ผลการศึกษา วิเคราะห์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ศึกษา - ผลการศึกษา วิเคราะห์ด้านศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ศึกษา - ผลการศึกษา วิเคราะห์นโยบายและแผนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา โดย คณะที่ปรึกษา (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)	(3) ค - - - - - -
10.00-12.30 น.	ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม	-
12.30-13.30 น.	ปิดประชุม และรับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน	★ 0

★ 0

๑ 10.15 น. นำเสนอรายละเอียดโครงการ โดย คณะที่ปรึกษา

➤ นายธรากร แสงสุระธรรม

บรรยายประกอบการฉายใช้สไลด์ เรื่อง วัตถุประสงค์ของโครงการ เป้าหมายการนำเสนอ ผลการศึกษา พื้นที่ศึกษา แนวคิดการแบ่งพื้นที่สำหรับประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ (ต้นน้ำ-พื้นที่ควรรอนุรักษ์ กลางน้ำ-พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา และปลายน้ำ-พื้นที่ที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน) หลักการและเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการประเมินทั้ง 4 ด้าน (สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี) และสรุปผลการศึกษาเบื้องต้น การแบ่งศักยภาพพื้นที่แยกราย อำเภอและตำบลที่อยู่ในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี

➤ อ.พงศ์พลิน รักโคร์ (บรรยายประกอบการฉายสไลด์ข้อมูล GIS)

- ผลวิเคราะห์ข้อมูลด้วยระบบ GIS ใน Layer ต่างๆ ได้แก่ ขอบเขตการปกครองระดับ ตำบล พื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม พื้นที่เสี่ยงภัยแล้ง พื้นที่ลិทธิแ่ว พื้นที่ลุ่มน้ำสายหลัก-ลุ่มน้ำสาขา ชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ แหล่งท่องเที่ยว แหล่งโบราณคดีและธรรมชาติ พื้นที่ป่าไม้ เขตรักษาพันธุ์ สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตป่าสงวน

- ผลการจัดแบ่งศักยภาพพื้นที่ตามระดับการพัฒนาพื้นที่ 3 ระดับ ได้แก่ พื้นที่ควรร อนุรักษ์ พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา (ด้านเกษตร อุตสาหกรรม ท่องเที่ยวและบริการ) และพื้นที่ที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน

๑ 10.30-12.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม

➤ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 14 : มีประเด็นไม่เข้าใจว่าการศึกษามีผลกำหนดพื้นที่ที่มี ศักยภาพในการพัฒนาที่แน่นอนหรือไม่ ซึ่งทางที่ปรึกษาได้ชี้แจงว่าการศึกษาเป็นการเสริมการ ตัดสินใจเชิงนโยบาย

➤ นายกอบต.ตะปาน : -

- การศึกษาเชิงพื้นที่ ควรมีการสรุปผลการศึกษาในระดับพื้นที่ รวมทั้งในการกำหนดเป็น พื้นที่ ควรพิจารณาคำว่า "พื้นที่สงวน" ควรระบุให้ชัดเจนว่าอยู่ส่วนใดของพื้นที่อนุรักษ์และพื้นที่ ที่มีศักยภาพในการพัฒนา โดยต้องเป็นพื้นที่สงวนและห้ามใช้ เพื่อไม่ให้มีการบุกรุกพื้นที่ ดังกล่าว เนื่องจากปัจจุบันชายฝั่งลุ่มน้ำตาปี มีหน่วยงานหลายแห่งที่นำพื้นที่บริเวณดังกล่าว ไปจัดสรรให้ประชาชนใช้เป็นพื้นที่ทำกิน

- การปรับปรุงการศึกษา ควรมีการตรวจสอบความเที่ยงตรงของข้อมูล มีความระดม หน่วยงานท้องถิ่นเพื่อเสริมข้อมูลให้ตรงกับความเป็นจริง และข้อมูลในระดับพื้นที่ ควรมาจาก หน่วยงานท้องถิ่น เนื่องจากยุทธศาสตร์ของจังหวัดไม่สะท้อนความเป็นสุราษฎร์ธานี

➤ สำนักงานประมงจังหวัด :-

- ในการพัฒนาอยากให้มองผลกระทบต่อเนื่องจากการประมง
- ในอนาคตมีการวางแผนที่จะก่อสร้างอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์ม

➤ ข้อมูลเพิ่มเติม :-

- อำเภอดอนสัก มีการใช้พื้นที่เพื่อการอนุรักษ์มีการแนะนำให้ปลูกป่าชายเลน และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

- ปัจจุบันมีการตั้งโรงงานสุราในส่วนของพื้นที่ต้นน้ำ
- การจัดการขยะมูลฝอย ควรมองภาพเป็นระบบภาพรวม Cluster
- ควรมีการสำรวจหรือเข้าพบหน่วยงานท้องถิ่นเพื่อความเที่ยงตรงของข้อมูล
- คำจำกัดความที่ใช้ในการบรรยายควรมีความหมายเหมือนกัน
- เป้าหมายในการนำเสนอผลการศึกษา ควรสรุปผลการศึกษาและส่งไปให้ท้องถิ่นต่างๆ

ตรวจสอบศักยภาพในพื้นที่ของตนเอง และประเมินเป็นภาพรวมของจังหวัด

- ข้อมูลพื้นฐานมาจากส่วนราชการ ควรเป็นข้อมูลที่กว้างกว่านี้
- ควรนำเสนอเกณฑ์ที่สามารถใช้ประเมินได้จริงในพื้นที่

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุมจากแบบประเมินผลการประชุม

➤ ความคิดเห็นที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ พบว่าผู้เข้าร่วมประชุมร้อยละ 73.91 ไม่เคยรับทราบมาก่อน โดยร้อยละ 26.09 เคยรับทราบมาแล้ว

➤ หลังจากได้รับฟังการบรรยายจากวิทยากรพบว่า ผู้ร่วมประชุมเริ่มเข้าใจโครงการบ้าง ร้อยละ 54.35 เข้าใจ ร้อยละ 36.96 และร้อยละ 2.17 ไม่เข้าใจเลย โดยร้อยละ 6.52 ไม่ระบุข้อมูลเมื่อสอบถามถึงประโยชน์ของการจัดทำโครงการฯ ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า การจัดทำโครงการมีประโยชน์มาก ร้อยละ 71.74 และร้อยละ 19.57 ไม่แน่ชัดไม่แสดงความคิดเห็น โดยส่วนใหญ่เห็นว่าการจัดประชุมจะทำให้หน่วยงาน และ/หรือท้องถิ่นได้รับประโยชน์ค่อนข้างมากถึงปานกลาง คิดเป็น ร้อยละ 50.00 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

➤ ทศนคติของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อการจัดทำโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ร้อยละ 60.87 เห็นด้วยที่มีการจัดทำโครงการนี้ขึ้น ร้อยละ 36.96 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 2.17 ไม่มีความคิดเห็น

➤ ประโยชน์ของการจัดทำโครงการที่มีต่อหน่วยงาน และ/หรือท้องถิ่น :-

- มีประโยชน์มาก เนื่องจากจะได้ใช้เป็นข้อมูลและแนวทางประกอบการวางแผนพัฒนาพัฒนาศักยภาพระดับตำบล อำเภอ จังหวัด ในอนาคตต่อไป
- ขอให้มีการระดมการแก้ไขปัญหาโดยมีกฎหมายรองรับด้วย

- การประเมินศักยภาพฯ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก เห็นควรให้คณะผู้ศึกษาได้นำผลการศึกษาเสนอต่อส่วนราชการ
  - มีความชัดเจนสำหรับแนวทางดำเนินการจัดการ เพื่อจะได้เป็นข้อมูลศักยภาพเชิงพื้นที่ของท้องถิ่น
  - เพื่อความเข้าใจจะได้ตรงกันในพื้นที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์
  - เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดการด้านการอนุรักษ์ หรือบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในแต่ละพื้นที่
  - ทำให้ทุกพื้นที่ได้ทราบถึงศักยภาพในการพัฒนาพื้นที่ของตนเอง ฉะนั้น ข้อมูลควรมีความถูกต้องเพื่อให้หน่วยงานและท้องถิ่นสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาให้เต็มศักยภาพพื้นที่
  - รับทราบข้อมูล นโยบาย เหตุผล การแลกเปลี่ยนข้อมูลความเป็นจริงในพื้นที่
  - สามารถนำไปปรับใช้ในบางโอกาส รวมทั้งเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับประชาชนโดยตรงได้
  - ช่วยกระตุ้นการทำงานที่เป็นจริงในพื้นที่ เป็นประโยชน์ในการวางแผนการพัฒนาได้สอดคล้องกับพื้นที่
  - ผลการศึกษาเป็นประโยชน์ต่อหน่วยมาก หากมีการแปรผลให้ทั่วถึง เข้าใจง่าย
  - ได้รู้ว่าพื้นที่นี้สมควรทำอะไร เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดในการพัฒนา
  - ได้ทราบเหตุผลการอนุรักษ์และพัฒนาแต่ละพื้นที่ สามารถนำไปปรับใช้ในการวางแผนปัญหาท้องถิ่นจึงมีประโยชน์ต่อพื้นที่มาก
  - เพิ่มพูนความรู้ให้แก่บุคลากร จะได้นำความรู้นำไปปรับเพื่อการพัฒนาจังหวัดไปในทิศทางที่ถูกต้อง
  - ได้รู้การดำเนินการพัฒนาจังหวัดสุราษฎร์ธานีว่าเป็นไปในทิศทางใด
  - ทำให้รู้ถึงศักยภาพของแต่ละพื้นที่ เพื่อพัฒนาที่บรรลุเป้าหมายของพื้นที่
  - จะได้เกิดการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของท้องถิ่น เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และสามารถเป็นข้อมูลในการพัฒนาได้
  - รับทราบแนวทางการประเมินเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
- ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อโครงการ :-
- ควรศึกษาข้อมูลให้ชัดเจนมากกว่านี้ โดยศึกษาข้อมูลในรายท้องถิ่นจะได้ข้อมูลที่ถูกต้องแน่นอน
  - การนำข้อมูลมาใช้ควรเป็นข้อมูลปัจจุบันที่สุด และเมื่อสรุปผลการปฏิบัติงานโครงการแล้วควรนำไปเปรียบเทียบกับสภาพพื้นที่จริงอีกครั้ง
  - เอกสารประกอบการประชุมควรชัดเจนมากกว่านี้ เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของโครงการได้ดีขึ้น
  - พื้นที่อันควรรักษา ได้กำหนดให้เป็นพื้นที่สำหรับการพัฒนาได้ในเชิงท่องเที่ยว ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในพื้นที่
  - ควรเพิ่มคำจำกัดความคำว่า สงวน และ อนุรักษ์ ให้ชัดเจนมากกว่านี้
  - ผู้ศึกษาควรให้คำตอบหรือชี้แจงข้อซักถามได้ชัดเจนมากกว่านี้

-
ก่อน
-
-
-
ความ
-
-
-
สิ่งแ
-
บางส
-
-
จะเข้า
-
ก็จะเ
ปัญห
จ
เข้าร
คิดเป
น้อย
➤
จัดปร
ท้องถิ่น

ษาได้นำผล
ซึ่งพื้นที่ของ
แต่ละพื้นที่
งควรมีความ
นโยบาย
ได้สอดคล้อง
งแผนปัญหา
ไปในทิศทาง
นี้ต่อส่วนรวม
่องแน่นอน
การแล้วควร
ารได้ดีขึ้น
ไม่สอดคล้อง

- ควรตรวจสอบข้อมูลมูลพื้นที่ให้ชัดเจน ครอบคลุมและตรงกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน
ก่อนนำเสนอผลการศึกษาสู่ท้องถิ่น

- ควรจะมีการจัดเก็บข้อมูลจริงในพื้นที่ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน
- ควรทำเอกสารสรุปการประเมินศักยภาพเชิงพื้นที่ด้านสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นทุกแห่ง
- ควรชี้แจงวิธีการจัดเก็บข้อมูลของแต่ละพื้นที่ให้หน่วยงานของแต่ละพื้นที่ทราบเพื่อตรวจสอบ

ความถูกต้องของข้อมูล
- ควรจะศึกษาวิเคราะห์ในเชิงพื้นที่จริง ๆ มากกว่าการมองจากภาพรวมยุทธศาสตร์ของจังหวัด
- ผู้ศึกษาควรทำการศึกษาให้กระจายศึกษาดังแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับพื้นที่
- ท้องถิ่นต้องสนับสนุนงบประมาณโดยบรรจุในแผนพัฒนาสนับสนุนส่วนราชการในการอนุรักษ์พัฒนา
สิ่งแวดล้อมให้มากขึ้น

- การศึกษาโครงการมีความเกี่ยวข้องกับข้อกฎหมายของแต่ละกรม กระทรวง ประชาชน
บางส่วนอาจไม่ให้ความร่วมมือ
- ยังไม่เห็นความเชื่อมโยงผลการศึกษากับการนำไปสู่การปฏิบัติในพื้นที่ที่เป็นรูปธรรม
- เนื้อหาออกไปทางวิชาการระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ ซึ่งหากผู้ประชุมมีความรู้จำกัด
จะเข้าใจได้ยาก

- ผู้ศึกษาควรนำผลการศึกษาไปเชื่อมโยงให้เห็นประโยชน์ของการศึกษาที่จะนำไปใช้ในพื้นที่ได้
ก็จะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์พื้นที่

ปัญหาและอุปสรรค

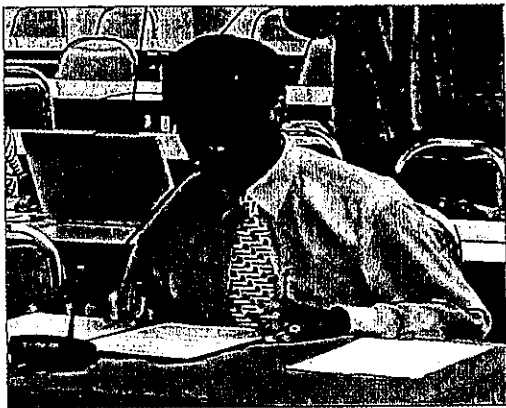
จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่ตอบรับและส่งหนังสือเชิญ กลุ่มเป้าหมายที่เชิญ
เข้าร่วมประชุมมีทั้งหมด 150 คน ตอบรับเข้าร่วม จำนวน 92 คน แต่มีผู้เข้าร่วมประชุม 60 คน
คิดเป็นร้อยละ 60 ของจำนวนที่กำหนดไว้ (100 คน) ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมประชุม
น้อยกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ คือ

➢ การจัดประชุมของโครงการกำหนดจัดในช่วงใกล้สิ้นปีงบประมาณ มีหน่วยงานหลายแห่ง
จัดประชุมซ้อนกัน กอปรกับกลุ่มเป้าหมายที่เชิญประชุมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคือ หน่วยงานระดับ
ท้องถิ่น (เทศบาล/อบต.) และหน่วยงานราชการในระดับจังหวัด

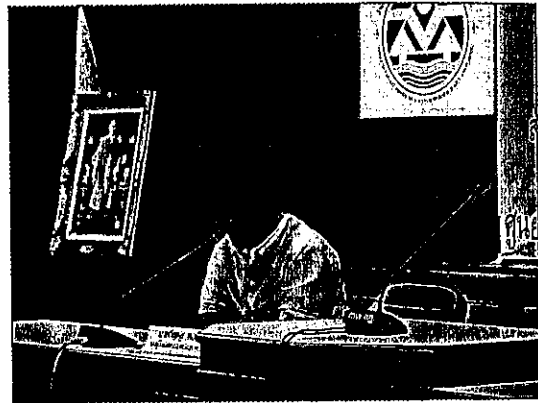
ภาพบรรยากาศการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผู้เข้าร่วมประชุมจากภาคส่วนต่างๆ ลงทะเบียนรับเอกสาร

รศ.เกียรติไกร อายุวัฒน์
กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน

รองผู้ว่าราชการจังหวัดสุราษฎร์ธานี
กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม

บรรยากาศการประชุม ผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสนใจ
ร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะต่อผลการศึกษาโครงการ

ลำดับที่
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	เบอร์โทร
1	นายสุรัชย์ ยุทธชนะ	สำนักงานปฏิรูปที่ดิน	077-289-134
2	นายถาวร ตันตระกูล	อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะอ่างทอง	077-286-025
3	นางสาวนงเยาว์ ยุทธชนะ	สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 14	077-272-789
4	เรือโทณัฐพงษ์ ตันสาลี	ศูนย์พัฒนาชุมชน อ.กาญจนดิษฐ์	077-255-288
5	นายพงศ์ศักดิ์ พูลผล	ที่ทำการปกครองอำเภอกาญจนดิษฐ์	077-244-586
6	นายคำนวน กองศรี	ที่ทำการปกครองที่ทำการปกครองอำเภอบ้านนาเดิม	087-357-233
7	นายรัชรินทร์ ธนนินทร์	ไม่ระบุ	081-535-3420
8	นายเกรียงศักดิ์ วุฒินนท์	ที่ทำการปกครองปลัดอำเภอท่าฉาง	077-349-413
9	นายอิทธิพล เขราใหม่	สำนักงานประมงอำเภอท่าฉาง	077-389-403
10	นางสาวสุภาพ ไชยเดช	ที่ทำการปกครองอำเภอบ้านนาทรายณ์	077-341-055
11	นายนิพนธ์ ขาวกลีบ	สำนักงานเกษตรอำเภอพนม	077-399-114
12	นายนิพนธ์ สกลวารี	ที่ทำการปกครองอำเภอท่าชนะ	077-262-035
13	นางสาวศรียา ศรทอง	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด	077-287-573
14	นายวสันต์ เย็นมะโนช	ที่ทำการปกครองอำเภอเกาะพะงัน	077-377-064
15	นายธีรศักดิ์ ชัยฤทธิ์	ที่ทำการปกครองอำเภอบ้านนาสาร	077-341-481
16	นายสุวิวัฒน์ อภิวิภากาญจน์	ที่ทำการปกครองอำเภอชัยบุรี	077-867-685
17	นายพีรเศรษฐ์ ไอศวรรย์	ที่ทำการปกครองอำเภอบ้านตาขุน	089-972-3589
18	นางอัญชลี ตันติกุล	สำนักงานประมงจังหวัดสุราษฎร์ธานี	077-240-612
19	นายนิจักษณ์ เข้มนางาน	ศูนย์พัฒนาและบำรุงรักษาทางน้ำที่ 6	081-766-7318
20	นายนิสิต บรรเทงจิตร	สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัดสุราษฎร์ธานี	081-607-5430
21	นางพัทธวรรณ นันทากรณ์	ที่ทำการปกครองอำเภอบ้านตาขุน	077-397-029
22	นายปริญญา สัมภามานะ	องค์การบริหารส่วนตำบลควนศรี	-
23	นายสมภาพ สุขเดียม	องค์การบริหารส่วนตำบลควนศรี	077-267-049
24	นายจักรี ไสยรินทร์	องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านา	089-587-0198
25	นายเสกสรร เพชรดุก	องค์การบริหารส่วนตำบลตะกุกเหนือ	089-866-8520

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดสุราษฎร์ธานี (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	เบอร์โทร
26	นางฐิติชล แนนไสย	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาตอก	077-387-199
27	นางกิริติ เหมือนมณี	องค์การบริหารส่วนตำบลศรีวิชัย	077-491-233
28	นายจักรา วรกุล	องค์การบริหารส่วนตำบลมะลวน	077-268-583
29	นายธรา ประชุมรัตน์	องค์การบริหารส่วนตำบลมะลวน	081-728-2259
30	นายสุธรรม บุญแก้ว	องค์การบริหารส่วนตำบลควนสุวรรณ	079-450-233
31	นายณัฐพร ชูเพชร	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองศก	081-895-6336
32	นางตฤณชาติ นวลพล	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าฉาง	085-078-4627
33	นางสาวหทัยทัต มีนา	องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก	081-416-4097
34	นายเจษฎา นันนุษา	องค์การบริหารส่วนตำบลตะกุดใต้	086-267-5111
35	นายทวีศักดิ์ ศิลปพรหมมา	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองปราบ	089-730-8981
36	นายไมตรี พรหมอินทร์	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองสระ	084-308-6398
37	นางจารี ศรีวายุพราหมณ์	องค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่	086-948-4599
38	นายมัญญู ศรีศิริพันธ์	องค์การบริหารส่วนตำบลบางไผ่	084-628-8856
39	นายชนะการ ดวงสุวรรณ	องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำหัก	081-097-7266
40	นายธีรยุทธ มีแพ้งจันทร์	องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำหัก	087-381-5412
41	นายอมร เทียงถิ่น	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าชนะ	083-323-2209
42	นายสมาน ทองเกิด	องค์การบริหารส่วนตำบลบางโพธิ์	084-843-7480
48	นายเจริญ ยุทธชายทูล	องค์การบริหารส่วนตำบลบางโพธิ์	081-968-7180
43	นายปัญญา แก้วขัง	องค์การบริหารส่วนตำบลสองแพรก	089-593-9941
44	นายกัณฑภพ เรืองเดช	องค์การบริหารส่วนตำบลขุนทะเล	081-628-2826
45	นายสุรียา เพชรลอย	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งสง	084-842-4009
46	นางสาวกนกพร ผุดอักษร	องค์การบริหารส่วนตำบลนาใต้	077-359-522
47	นางจรรยา ชูแดง	องค์การบริหารส่วนตำบลชลคราม	077-347-000-1
49	นายสิริวัฒน์ รักษาพราหมณ์	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองไทร	087-268-1446
50	นายสุสาร แก้วเชียร	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองไทร	087-268-1447
51	นายสุเมธ สาสุวรรณ	องค์การบริหารส่วนตำบลโมเต้าย	089-469-7859
52	นายสมคิด เหมัญกุล	องค์การบริหารส่วนตำบลชลคราม	086-951-2735

ลำดับที่
53
54
55
56
57
58
59
60

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดสุราษฎร์ธานี (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	เบอร์โทร
53	นายทศพร พึ่งประดิษฐ์กุล	องค์การบริหารส่วนตำบลชลคราม	087-882-0920
54	นายณรงค์ ช่างทรัพย์	องค์การบริหารส่วนตำบลบางไทร	077-267-049
55	นายวิทยา ศรีสมมิตร	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าฉาง	081-978-2472
56	นายสมพร อภิวัฒน์รวาส	องค์การบริหารส่วนตำบลกรูด	081-087-1480
57	นายสุวิทย์ ปองธนทร์	องค์การบริหารส่วนตำบลกรูด	081-077-7150
58	นางอรพินธ์ ส่งปริม	องค์การบริหารส่วนตำบลเสมอ	077-435-060
59	นางสาวรัชชา ธนสอน	องค์การบริหารส่วนตำบลเสมอ	077-435-061
60	นายไพรัตน์ ชูภา	องค์การบริหารส่วนตำบลนาใต้	089-729-2494

**การประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
จังหวัดนครศรีธรรมราช**

วันที่ 11 กันยายน 2550

08.0

08.4

09.0

09.1!

09.3

10.0

12.3

กำหนดการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดนครศรีธรรมราช
วันอังคารที่ 11 กันยายน 2550

ณ ห้องประชุมศรีวิชัย ศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช

- 08.00-08.45 น. ลงทะเบียน รับเอกสารประกอบการประชุม
- 08.45-09.00 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน
โดย รองศาสตราจารย์ ดร.ประทีปณ์ ดาบทิพย์วรรณ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 09.00-09.15 น. ประธานกล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม
โดย นางสาวฉวี เวชสาร
หัวหน้าส่วนราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช
- 09.15-09.30 น. พักรับประทานอาหารว่าง
- 09.30-10.00 น. นำเสนอรายละเอียดโครงการ
- ความเป็นมา วัตถุประสงค์ ขอบเขตและวิธีการศึกษา และผลที่คาดว่าจะได้รับ
- ผลการศึกษา วิเคราะห์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ศึกษา
- ผลการศึกษา วิเคราะห์ด้านศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ศึกษา
- ผลการศึกษา วิเคราะห์นโยบายและแผนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา
โดย คณะที่ปรึกษา (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
- 10.00-12.30 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม
- 12.30-13.30 น. ปิดประชุม และรับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน

สรุปผลการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช
ณ ห้องประชุมศรีวิชัย ศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช
วันอังคารที่ 11 กันยายน 2550 (เวลา 09.30-12.00 น.)

★ 08.15-09.30 น. ลงทะเบียนรับเอกสารประกอบการประชุม

ผู้เข้าร่วมประชุม รวมทั้งหมด จำนวน 102 คน

- (1) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (ลงทะเบียน) จำนวน 86 คน
- หน่วยงานราชการในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 29 คน
  - หน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค จำนวน 2 คน
  - เทศบาล/อบต. จำนวน 53 คน
  - หน่วยงานเอกชน จำนวน 2 คน

(2) คณะกรรมการกำกับการศึกษา จำนวน 6 คน

- ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ (ประธานกรรมการกำกับ)
- นายเอกชัย ภาระนันท์ (ผู้ช่วยเลขานุการ)
- นางสาวบุญสม ลีศรีวิไล (ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม)
- นายสุวรณ พิทักษ์สินธร (ผู้แทนกรมอุทยาน สัตว์ป่าและพันธุ์พืช)
- นายชัยยง คงคาอุดม (ผู้แทนกรมทรัพยากรน้ำบาดาล)
- นายสิทธิพล หิรัญนพเจริญ (ผู้แทนกรมทรัพยากรน้ำ)

(3) คณะกรรมการตรวจการจ้าง จำนวน 4 คน

- นายพงศ์ศักดิ์ เอื้อสุวรรณ
- ดร.พูนทรัพย์ นรมิตร
- นส.ศิริลักษณ์ จันทร์โพธิ์
- นส.จีรนนท์ สุขชนะ

(4) คณะที่ปรึกษา จำนวน 6 คน

- รศ.ดร.ประทีปณ์ ดาบทิพย์วรรณ
- ดร.พุทธชาติ ชุณเสาศร
- อ.พงศ์พสิน รักไคร์
- นายสมชาย ปิยะวรสกุล
- นายธรากร แสงสุระธรรม
- นางสาวจิตติมา เนียมสำเภา

- ★ 09.30 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน โดย รศ.ดร.ประทักษ์ ตามทิพย์วรรณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ★ 09.40 น. กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม โดย นางสาวฉวี เวชสาร หัวหน้าสำนักงานจังหวัดฯ
- ★ 09.50 น. สรุปภาพรวมโครงการ โดย ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ★ 10.10 น. นำเสนอรายละเอียดโครงการ โดย คณะที่ปรึกษา

➤ นายสมชาย ปิยะวารสกุล

บรรยายประกอบการฉายสไลด์ เรื่อง วัตถุประสงค์ของโครงการ เป้าหมายการนำเสนอ ผลการศึกษา พื้นที่ศึกษา วัตถุประสงค์การจัดประชุมและผลที่คาดว่าจะได้รับการประชุม แนวคิดการแบ่งพื้นที่สำหรับประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ (พื้นที่ควรอนุรักษ์ พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา และพื้นที่ที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน) หลักการและเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการประเมินทั้ง 4 ด้าน (สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี) ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่นำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์และประเมินระดับยุทธศาสตร์ ได้แก่ ยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 2 (นครศรีธรรมราช ตรัง และพัทลุง) และยุทธศาสตร์ของจังหวัดนครศรีธรรมราช รวมถึงผลการวิเคราะห์ SWOT ของจังหวัด

➤ อ.พงศ์สิน รักไคร้ (บรรยายประกอบการฉายสไลด์ข้อมูล GIS)

- ผลวิเคราะห์ข้อมูลด้วยระบบ GIS ใน Layer ต่างๆ ได้แก่ ขอบเขตการปกครองระดับตำบล พื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม พื้นที่เสี่ยงภัยแล้ง พื้นที่ลិทธิแระ พื้นที่ลุ่มน้ำสายหลัก-ลุ่มน้ำสาขา ชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ แหล่งท่องเที่ยว แหล่งโบราณคดีและธรรมชาติ พื้นที่ป่าไม้ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตป่าสงวน

- ผลวิเคราะห์การแบ่งศักยภาพพื้นที่ตามระดับการพัฒนา 3 ระดับของจังหวัดกระบี่ ได้แก่ พื้นที่ควรอนุรักษ์ พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา (ด้านเกษตร อุตสาหกรรม ท่องเที่ยวและบริการ) และพื้นที่ที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน

★ 10.30-12.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม

➤ หัวใจระหวัด :-

- ขาดข้อมูลเรื่องป่าพรุ ซึ่งมีประโยชน์ในการศึกษาพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว ป่าธรรมชาติ ถูกบุกรุกเป็นพื้นที่ปลูกปาล์ม ฉะนั้น ผู้ศึกษาควรเข้าไปสำรวจในพื้นที่ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริง

- อบต.นาบอน : มีศักยภาพในเรื่องพื้นที่เศรษฐกิจ ด้านสวนยาง เกิดผลกระทบจากโรงงานอุตสาหกรรม เกิดน้ำเสียเกิดผลกระทบมาก ทำให้มีผลต่อความเป็นอยู่ของประชาชน การแก้ปัญหาต้องเป็นนโยบายระดับประเทศ
- ข้อมูลที่นำมาเสนอเป็นข้อมูลเก่า
- กรณีศึกษาที่หัวไทร ชะวอด โครงการพระราชดำริช มีปัญหาเรื่องท่าเทียบเรือ
- เขาเหมน การพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว ทำถนนไม่ใช่บุงกรุกทุกฝ่ายจะต้องดูแลให้คงสภาพธรรมชาติให้มากที่สุด
- ประมงจังหวัด : ข้อมูลมีประโยชน์มาก แต่ใช้เวลาในการศึกษา การนำมาใช้ประโยชน์ต้องทันตามเวลา เพราะทรัพยากรธรรมชาติมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา
- อบต.ท่ายาง : ปากพหนัง พื้นที่กัดเซาะชายฝั่ง นาทุ่งพังทลาย ทำให้น้ำทะเลลึกเข้ามาส่งผลกระทบต่อหลายอย่าง
- ประธานหอการค้า :-
  - ศึกษาภัยแล้ง น้ำท่วมหรือไม่
  - ในปัจจุบันมีการถมที่ เกิดภัยน้ำท่วม ภัยแล้งทุกปี การตัดไม้ทำลายป่า
  - เลิกทำนาทุ่ง หันมาปลูกยาง ปลูกปาล์ม ให้ศึกษาว่าเหมาะสมหรือไม่
  - อำเภอปากพหนัง ให้ศึกษาว่าในพื้นที่ สามารถปลูกพืชอะไรได้บ้าง
- นายกอบต.หัวไทร :-
  - ปัจจุบันป่าพรุควนเค็งกลายเป็นสวนปาล์ม เนื่องจากโดนบุงกรุกจากนายทุน ฉะนั้นการศึกษาควรลงสำรวจพื้นที่จริง เพื่อตรวจสอบข้อมูลและเป็นประโยชน์กับท้องถิ่น
  - ปัจจุบันคลองชะวอด ปัจจุบันมีปัญหาการด้านสิ่งแวดล้อม เนื่องจากปัญหาท่าเทียบเรือ ท้ายประตูน้ำ เรือประมงมาจอดเทียบท่าท้ายประตู มีปัญหาน้ำเสีย และกลิ่น ควรเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ให้สามารถแก้ปัญหาาร่วมกัน
  - ในการศึกษาของโครงการฯควรมีการสำรวจพื้นที่ประกอบการศึกษา
- เทศบาลเมืองทุ่งสง :-
  - จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็น เมืองศูนย์กลางคมนาคม ของภาคใต้ฝั่งตะวันตก
  - ภายในพื้นที่ พบปัญหาน้ำท่วม เป็นประจำ เมื่อเกิดปัญหา จะเกิดฉับพลัน เมืองเป็นอัมพาต
- อำเภोजุฬาภรณ์ : ปัจจุบันเพิ่มตำบลจาก 2 เป็น 6 ตำบล
- อบต.นาบอน :-
  - ในพื้นที่ผลกระทบจากอุตสาหกรรมยางพารา ผลกระทบจากน้ำ อากาศ และ ดิน
  - ข้อมูลที่ใช้ประกอบการศึกษา ควรเป็นข้อมูลที่เป็นปัจจุบันมากที่สุด
- อบต.ท่าดี :-
  - อำเภอลานสกา เคยมีปัญหาน้ำท่วม แต่ยังมีงบุงกรุกป่า ทำให้ยังพบปัญหาน้ำหลาก รัฐบาลพยายามแก้ปัญหาแต่สื่อนายทุนไม่ได้
  - มีการป้องกันดินถล่ม โดยประชาชนในอุทยานแห่งชาติเขาลวง โดยให้ประชาชนรู้จักป่า

รายงาน
น การ
สภาพ
ชนิด
ส่งผล
ฉะนั้น
ยบเรือ
นการมี
ัมพาด
่าหลาก
ษาป่า

- มีการแก้ไขความขัดแย้งโดยการจัดสรรพื้นที่ และกรมป่าไม้ร่วมดำเนินการ
- การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จะเป็นจุดเริ่มต้นของการทำลายป่าโดยนายทุน
- กรรมการกำกับจากกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช : กรณีพื้นที่เสี่ยงภัยที่นำมาใช้ ควรเพิ่มข้อมูล Storm Surge (ระดับน้ำที่สูงขึ้นเนื่องจากพายุ) มาพิจารณาประกอบการศึกษาด้วย
- สมาคมอุตสาหกรรมจังหวัดฯ :
  - ควรเสนอแนวแผนการพัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพว่าควรพัฒนาไปในทิศทางใด
  - หากมีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ควรรอนุรักษ์จะมีวิธีการดำเนินการอย่างไร
  - ควรเสนอแนวความต่อเนื่องในการพัฒนายุทธศาสตร์ เช่น การพัฒนาด้านการเกษตรควรเป็นอุตสาหกรรมเกษตรต่อเนื่องประเภทใด
  - ควรปรับพื้นที่เกษตร สู่อุตสาหกรรมเกษตรและควรรระบุ แหล่งที่มีของข้อมูล
- สมาคมการค้าจังหวัด :-
  - ควรมีการศึกษากรณีพื้นที่ภัยแล้งและน้ำท่วม เนื่องจากพื้นที่บางแห่งเหมาะสมกับการทำโครงการแก้มลิง
  - ควรมีการศึกษาความเหมาะสมการนำพื้นที่ดินน้ำมาพัฒนาเป็นโครงการปลูกป่าลุ่มน้ำมัน
  - ควรพิจารณาการรุกป่าชายเลน และ การปรับนาทุ่งให้เป็นพื้นที่ปลูกป่าลุ่มน้ำมันและยางพาราแทน
  - ควรศึกษาว่าพื้นที่ลุ่มน้ำปากพนังควรปลูกพืชชนิดใด และควรส่งเสริมเรื่องใดบ้าง
  - ควรศึกษาการบริหารประดูระบายน้ำของแม่น้ำปากพนัง
- กรมทรัพยากรน้ำบาดาล : ควรเพิ่มคุณภาพน้ำบาดาล (Groundwater quality) เป็นตัวชี้วัดในกลุ่มดัชนี คุณภาพสิ่งแวดล้อม
- ข้อมูลเพิ่มเติม :-
  - เขาหลวง "วิภาหิโนมานเมฆ" มีการพัฒนาเส้นทางโดยวางสวนยางเลียบบถนนถึงเนิน 499
  - ควรพิจารณาพื้นที่การกัดเซาะชายฝั่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ปากพนัง
  - พื้นที่ลุ่มน้ำปากพนัง มีการประเมินเป็นพื้นที่เกษตร ควรปลูกพืชใดเพื่อความเหมาะสม ควรปลูกยางหรือไม่
  - ตรวจสอบข้อมูลกิ่งอำเภอหนองพิดำ ว่าเป็นอำเภอแล้วหรือไม่
  - แก้ไขตำบลนาสาร เป็น ตำบลนาแหรง
- รองเลขาธิการ สผ. :-
  - การศึกษาการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ผลที่ได้คือยุทธศาสตร์ทางเลือกประกอบการตัดสินใจของผู้บริหาร
  - ควรปรับตัวเลขข้อมูลการแบ่งพื้นที่ GIS ให้มีความถูกต้อง
  - ควรให้คำจำกัดความคำว่า "พื้นที่ควรรอนุรักษ์ พื้นที่ที่มีศักยภาพการพัฒนา และพื้นที่พัฒนาในปัจจุบัน" ให้ชัดเจนและไม่สับสน

- การนำเสนองานศึกษา ควรเน้น Out put / Out come ของผลการศึกษามากกว่าการใช้เครื่องมือนำเสนอ

- ควรเสนอแนะการพัฒนาระดับตำบลว่าควรมีทิศทางพัฒนาไปอย่างไร

- กรณีมีโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ควรอนุรักษ์ ควรเสนอทิศทางการพัฒนาที่มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับพื้นที่ เช่น การใช้เทคโนโลยีสะอาด เป็นต้น

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุมจากแบบประเมินผลการประชุม

➤ ความคิดเห็นที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ พบว่าผู้เข้าร่วมประชุมร้อยละ 63.64 ไม่เคยรับทราบมาก่อน โดยร้อยละ 22.73 เคยรับทราบมาแล้ว

➤ หลังจากได้รับฟังการบรรยายจากวิทยากรพบว่า ผู้ร่วมประชุมเริ่มเข้าใจโครงการ ร้อยละ 50.00 เข้าใจบ้าง ร้อยละ 34.85 เข้าใจเป็นอย่างดี ร้อยละ 4.55 และร้อยละ 6.06 ไม่เข้าใจเลย โดยร้อยละ 4.55 ไม่ระบุข้อมูล เมื่อสอบถามถึงประโยชน์ของการจัดทำโครงการฯ ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า การจัดทำโครงการมีประโยชน์มาก ร้อยละ 78.79 ในขณะที่ ร้อยละ 1.52 เห็นว่าไม่มีประโยชน์ ร้อยละ 15.15 ไม่แน่ใจไม่แสดงความคิดเห็น และร้อยละ 4.55 ไม่ระบุข้อมูล

➤ ทศนคติของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อการจัดทำโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ร้อยละ 62.15 เห็นด้วยที่มีการจัดทำโครงการนี้ขึ้น ร้อยละ 4.55 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 33.33 ไม่มีความคิดเห็น

➤ ประโยชน์ของการจัดทำโครงการที่มีต่อหน่วยงาน และ/หรือท้องถิ่น :-

- รู้แนวทางการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อเตรียมพร้อมการพัฒนาพื้นที่

- เป็นการให้ความรู้ ในจุดที่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจ เช่น พื้นที่ที่ควรอนุรักษ์

- เป็นโครงการที่เน้นให้ชุมชนและทุกภาคส่วนรวมกันรณรงค์อนุรักษ์ทรัพยากรและพัฒนาสิ่งแวดล้อม

- เป็นแนวทางในการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อม และการจัดทำยุทธศาสตร์ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

- มีประโยชน์ต่อภาพรวมการพัฒนาจังหวัด ในการนำข้อมูลไปจัดทำยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับสภาพพื้นที่

- เป็นแนวทางวางผังและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ในอนาคต

- ทราบข้อมูลศักยภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่รับผิดชอบ และใช้เป็นกรอบแนวทางในการวางแผน

- ทราบผลการศึกษา และแนวทางที่จะนำไปพัฒนาพื้นที่ว่ามีศักยภาพทางด้านใด

- เป็นแนวทางในการตัดสินใจก่อนทำโครงการต่าง ๆ เพื่อจะได้กำหนดทิศทางการขยายตัวในอนาคต

การใช้	<ul style="list-style-type: none"> - มีการกำหนดมิติและตัวชี้วัดค่อนข้างชัดเจน ทำให้ได้รับรู้การชี้แจงยุทธศาสตร์ภาพรวมของพื้นที่
โอกาส	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นการแก้ไขปัญหาในจังหวัดและส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชน - นำไปใช้ดำเนินการแก้ไขปัญหาและพัฒนาองค์กรปกครองท้องถิ่น - สามารถทราบถึงผลกระทบจากการที่มนุษย์ได้ทำลายป่าไม้ - นำผลการศึกษาไปกำหนดแนวทางพัฒนาให้มีความเหมาะสมกับศักยภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่
พบว่าแล้ว	<p>➢ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อโครงการ :-</p> <ul style="list-style-type: none"> - สำนักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จัดทำแผนลงพื้นที่จริง เพื่อเจาะลึกข้อมูลสภาพพื้นที่แต่ละแห่ง โดยอาจแยกเป็นรายอำเภอ
ร้อยละ 4.55	<ul style="list-style-type: none"> - พิจารณาแก้ไขข้อมูลศักยภาพพื้นที่ของอำเภอร้อนพิบูลย์ให้ถูกต้อง - ผู้ศึกษาควรเสนอให้จังหวัดนำผลการแบ่งพื้นที่ไปกำหนดผังเมือง - ข้อมูลที่นำเสนอยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร ควรจะมีเนื้อหาผลกระทบและผลที่ได้รับ - ควรเพิ่มระยะเวลาการจัดสัมมนา 1-3 วัน โดยจัดให้พื้นที่ที่มีการแบ่งโซนไว้ในจังหวัด - ควรจัดการอบรมสัมมนาเป็นรุ่นๆ ละ 100-200 คน เวลาในการอบรมประมาณ 3-5 วัน - สำนักนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ควรดำเนินการโครงการอย่างจริงจังและนำไปปฏิบัติจริง
ร้อยละ	<ul style="list-style-type: none"> - ในพื้นที่ตำบลที่วัง อำเภอทุ่งสง เป็นเขตอุตสาหกรรม ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อม - ในพื้นที่ ตำบลท้องเปี่ยม อำเภอขนอม กำลังจะมีโครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือขนส่งสินค้าของเอกชน ควรนำมาศึกษาด้วย
พัฒนา	<ul style="list-style-type: none"> - ควรศึกษาวิธีการบุกรุกป่าสงวน ป่าชายเลน แหล่งท่องเที่ยว - ช่วยดูแลอุตสาหกรรมต่อเนื่อง (ด้านเกษตร/อาหาร) - ควรให้ความสำคัญในมิติด้านสังคมมากเป็นพิเศษ
เนการ	<ul style="list-style-type: none"> - ต้องการให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งทำงานในเชิงรุกให้มากกว่าที่เป็นอยู่ - ต้องการให้หน่วยงานรับผิดชอบ เข้าถึงพื้นที่ชายฝั่งจริงๆ - ควรมีการนำเสนอกรณีศึกษาในโครงการที่เคยศึกษามา
คลัง	<ul style="list-style-type: none"> - ข้อมูลพื้นฐานเป็นข้อมูลที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินการ ฉะนั้น ควรใช้ข้อมูลปัจจุบันและเป็นข้อมูลพื้นที่จริงๆ
แผน	<ul style="list-style-type: none"> - การศึกษาที่เสนอมาถือว่าดีอยู่แล้วแต่ควรจะไปศึกษาในพื้นที่จริงด้วยเพื่อจะได้ไปพบกับสภาพสิ่งแวดล้อมที่จริงแต่ละพื้นที่
ตัวใน	<ul style="list-style-type: none"> - ควรศึกษาข้อมูลเชิงลึก เนื่องจากข้อมูลที่นำเสนอเป็นประเด็นกว้างๆ ไม่ได้เจาะลึกพื้นที่ - ขาดข้อมูลและรายละเอียดที่ชัดเจนของแต่ละพื้นที่ รวมทั้งข้อมูลที่เสนอมาไม่เป็นปัจจุบันและไม่ชัดเจนเท่าที่ควรดี - ควรกำหนดประเด็นการประเมินให้ครอบคลุม

- ระยะเวลาของการประชุมสั้นเกินไป ควรขยายให้เต็มวันเพื่อจะได้ร่วมตรวจสอบข้อมูลและแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่

- ไม่แน่ใจว่าจะนำไปใช้ประโยชน์อย่างไร เนื่องจากการนำเสนอข้อมูลบางส่วนยังไม่สมบูรณ์
- ควรเปิดเวทีประชาคมรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่ ตามโซนที่ได้ทำการจัดแบ่งไว้
- เอกสารประกอบและสื่อที่ใช้บรรยายยังไม่มีความชัดเจน ทำให้เข้าใจได้ยาก
- ควรให้มีการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว

ปัญหาและอุปสรรค

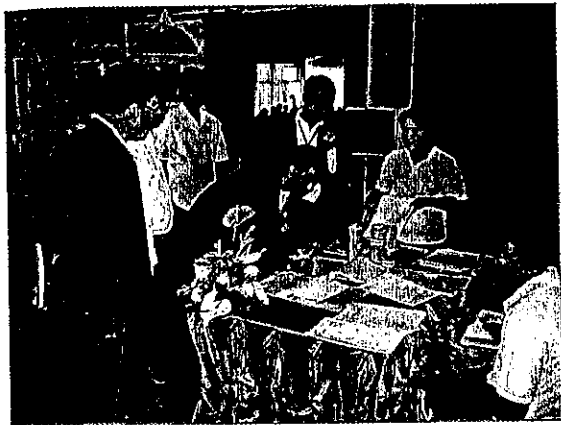
จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่ตอบรับและส่งหนังสือเชิญ กลุ่มเป้าหมายที่เชิญเข้าร่วมประชุมมีทั้งหมด 185 คน ตอบรับเข้าร่วม จำนวน 126 คน แต่มีผู้เข้าร่วมประชุม 86 คน คิดเป็นร้อยละ 86 ของจำนวนที่กำหนดไว้ (100 คน) ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมประชุม น้อยกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ คือ

➢ การจัดประชุมของโครงการกำหนดจัดในช่วงใกล้สิ้นปีงบประมาณ มีหน่วยงานหลายแห่ง จัดประชุมซ้อนกัน กอปรกับกลุ่มเป้าหมายที่เชิญประชุมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเดียวกันคือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น (เทศบาล/อบต.) และหน่วยงานราชการในระดับจังหวัด

ผู้เข้าร่วม

ภาพบรรยากาศการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

มูลและ
งบูรณ
ำการ

ที่เชิญ
86 คน
ประชุม

ายแห่ง
รงงาน

ผู้เข้าร่วมประชุมจากภาคส่วนต่างๆ ลงทะเบียนรับเอกสาร

รศ.ดร.ประทีป งามวิฑูรย์
กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน

หัวหน้าสำนักงานจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม

รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ
สภาพแวดล้อม กล่าวรายงานความเป็นมาและวัตถุประสงค์โครงการ

บรรยากาศการประชุม ผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสนใจ
ร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะต่อผลการศึกษาโครงการ

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดนครศรีธรรมราช

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	เบอร์โทร
1	จสต.สมภพ ตังศรีพัฒน์	องค์การบริหารส่วนตำบลขุนทะเล	089-592-9182
2	นายพิพัฒน์ ชุกทอง	องค์การบริหารส่วนตำบลกำแพง	087-2679-9731
3	นายพงศ์ศักดิ์ ทรฤทธิ์	องค์การบริหารส่วนตำบลกำแพง	085-340-3685
4	นายสมบูรณ์ เสนปาน	องค์การบริหารส่วนตำบลนาบอน	081-270-6380
5	นางสาวอุไรวรรณ ทองจิตร	องค์การบริหารส่วนตำบลลาโลน	084-508-9006
6	นายสมเกียรติ รักสถาน	องค์การบริหารส่วนตำบลหินตก	-
7	นายนิธย์ แก้วขุนราม	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าประจะ	-
8	นายสำรวย อนงค์	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าประจะ	086-593-7696
9	นายพิศณุ ทองสง	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าประจะ	081-721-3403
10	นายไชยา กรรไพบระ	องค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์เสด็จ	-
11	นายวิชัย ทองทิพย์	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งสง	081-788-4233
12	นายสำเนา ชะนะดี	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งสง	081-747-859
13	นายสมศักดิ์ ทวีนิจ	องค์การบริหารส่วนตำบลละหาร	081-081-4391
14	สอ.กำแหง กรงกรต	องค์การบริหารส่วนตำบลละหาร	081-787-2407
15	นางสาวสุทิสรา ไกรนรา	เทศบาลตำบลทวัง	086-550-4071
16	นายจักรพงษ์ ยวนทอง	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าขอม	081-737-1611
17	นายจรรยา อันสรทิพย์	องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะเกด	-
18	นางสาวสรันญธร พัฒน์ทอง	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าจิว	-
19	นายสุรพล สุทธิมาศ	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งใหญ่	087-936-9622
20	นายสุจิตา ศรีสุวรรณ	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งใหญ่	084-848-5105
21	นางบุษดี เสาศิลา	องค์การบริหารส่วนตำบลนาเคียน	084-063-7620
22	นายพาดิษฐ์ หนุ่น	องค์การบริหารส่วนตำบลพังไกร	-
23	นายโชคชัย ไกรนรา	เทศบาลตำบลลานสกา	-
24	นางสาวอำนวยการ ศรีสุวรรณ	เทศบาลตำบลลานสกา	
25	นางสุรางรัตน์ ชัยชนะ	องค์การบริหารส่วนตำบลไม้เรียง	075-671-167
26	นายเจษฎา พันธุ์อุไร	องค์การบริหารส่วนตำบลปากพูน	-
27	นายธรรมบุญ สัญญารายณ์	เทศบาลตำบลหินตก	-
28	นายเรณูวัตร เลือดสิงห์	องค์การบริหารส่วนตำบลเลื่อง	-
29	นายสุรพงศ์ คงสุวรรณ	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าพญา	075-470-931

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดนครศรีธรรมราช (ต่อ)

เบอร์โทร	ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	เบอร์โทร
92-9182	30	นายสาโรจน์ สมบูรณ์	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาพระบาท	081-787-8021
79-9731	31	นายสมชาย เกตุแก้ว	องค์การบริหารส่วนตำบลปากพูน	-
40-3685	32	นายจรรุญ บุญชูวิทย์	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาพังไกร	-
70-6380	33	นายสุรทัศน์ พูลเสน	องค์การบริหารส่วนตำบลหัวไทร	081-477-4567
08-9006	34	นางสาวสายเสนห์ วงศ์เสน	เทศบาลบาลตำบลเข็รใหญ่	084-291-7098
-	35	นายปรารถนา พจน์จำเนียร	องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะเพชร	084-291-7098
-	36	นายอัฐพร จันทรวาศ	องค์การบริหารส่วนตำบลลานสกา	087-038-4289
93-7696	37	นายจิรวัดน์ เทนทร	องค์การบริหารส่วนตำบลลานสกา	075-374-343
21-3403	38	นายประยุทธ์ แก้วประสิทธิ์	องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมตะลุมพุก	081-091-5316
-	39	นางสุภาณี ศรีสุขใส	เทศบาลเมืองทุ่งสง	087-386-3552
88-4233	40	นายยุทธนา สุวรรณรักษา	องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมตะลุมพุก	
747-859	41	นายประดับ หมิ่นจร	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาพระทอง	086-594-8806
81-4391	42	นายสันต์ ไทรแก้ว	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาพระ	087-891-5851
87-2407	43	นายคะเนิง สัมมาฤทธิ์	องค์การบริหารส่วนตำบลนบพิตำ	089-593-0864
50-4071	44	นายณรงค์ภักดิ์ สุขทั้ง	องค์การบริหารส่วนตำบลนบพิตำ	075-307-200
37-1611	45	นายสาริน เดชรักษ์	องค์การบริหารส่วนตำบลสีชะด	075-354-910
-	46	นายจรัสศักดิ์ แก้วคุ้มภัย	องค์การบริหารส่วนตำบลนาไม้ไผ่	087-274-9751
-	47	นายชลาชัย สมฤทธิ์	องค์การบริหารส่วนตำบลนาแล	075-480-240
136-9622	48	นายสุชาติ แซ่จิว	องค์การบริหารส่วนตำบลกลาย	083-169-0275
48-5105	49	นายวิเชียร ทองเกลียว	องค์การบริหารส่วนตำบลกลาย	084-053-5007
163-7620	50	นายจรัสศักดิ์ เกื้อเสนาะ	องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านนิคม	075-978-5723
-	51	นายเดชา แก้วเจริญ	องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะการ	081-978-5730
-	52	นายถนัด เกิดงาม	กรมส่งเสริมการเกษตร	089-751-1777
671-167	53	นายเมษันท์ โสภากันท์	ที่ทำการปกครองอำเภอพระพรหม	085-935-9024
-	54	นางกาญจนา ศิริกุล	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	081-326-3640
-	55	นางสาวนัตติมา อังรัตนกร	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	-
-	56	นายนันทพงษ์ โอมากรินทร์	สภาอุตสาหกรรม	081-397-9393
-	57	นายชาญชัย ตัลลคุปต์	ที่ทำการปกครองอำเภอหัวไทร	089-972-0418
470-931	58	นางสุนทรี หิรัญวรรณ	สำนักงานขนส่งทางน้ำที่ 4	089-772-5672

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดนครศรีธรรมราช (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	เบอร์โทร
59	นายมานะ นวลหงาน	สำนักงานการขนส่งทางน้ำที่ 4	075-356-654
60	นายภมร จำเริญ	โครงการส่งน้ำฯ ลุ่มน้ำปากพนังตอนล่าง	081-893-2544
61	นายสุพัทธ์ จีรวงศ์สวัสดิ์	สำนักงานประมงจังหวัด	075-350-150
62	นางอรสา คมไพโรตระกูล	ที่ทำการปกครองอำเภอเชียรใหญ่	083-174-7618
63	นายบุญสงค์ สิทธิชน	ที่ทำการปกครองอำเภอขนอม	089-195-5460
64	นายเสนอ ทองสร้อย	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	087-810-3346
65	นายสุรสิงห์ สวัสดิสาร	สำนักงานการปฏิรูปที่ดิน	081-978-0553
66	นางสุวรรณี ขวัญเมือง	สถานีประมงน้ำจืด	075-354-857
67	นายเสน่ห์ พรหมสนิท	ด่านศุลกากรนครศรีธรรมราช	075-369-371
68	นายจารึก โสมแก้ว	สำนักงานจังหวัดนครศรีธรรมราช	075-356-531
69	นายประสงค์ ไชยรัตน์	สำนักงานสาธารณสุขอำเภอบางขัน	075-371-264
70	นายปรกรณ์ สุริยะ	แขวงการทางนครศรีธรรมราช	-
71	นายศิศิธร	สำนักงานเกษตรอำเภอพระพรหม	083-525-1977
72	นายจรัสศักดิ์ ปักศรี	-	-
73	นายนดล ชีวะศิริกุล	สำนักงานจังหวัดนครศรีธรรมราช	086-685-3888
74	นายธงชัย ชูชาติการ	โครงการส่งน้ำฯ ลุ่มน้ำปากพนังตอนล่าง	081-829-7741
75	นางสาวธนวิน สุวรรณ	ที่ทำการปกครองอำเภอร่อนพิบูลย์	075-441-080
76	นายลิขิต เลี่ยมชาติ	สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด	075-342-340
77	นางสาวมาทินี จึงจะดี	สถานีพัฒนาที่ดินนครศรีธรรมราช	089-743-9203
78	นายไพบุลย์ สุวรรณประยูร	ที่ทำการปกครองอำเภอชะอวด	086-978-2634
79	นายสุรีย์ ต้อมรพันธ์	ศูนย์พัฒนาชุมชน เขต 18	084-054-2404
80	นายวินัย ชัยระ	ที่ทำการปกครองอำเภอร่อนพิบูลย์	081-086-3943
81	นางวันเพ็ญ โตมีรัตน์	ที่ทำการปกครองอำเภอร่อนพิบูลย์	-
82	นายจักรี มาลีเลิศ	สำนักงานท้องถิ่นอำเภอเมืองนครศรีฯ	089-680-7552
83	นาย- ทรงวุฒิทองขาว	องค์การบริหารส่วนตำบลควนหนองควัว	075-476-345
84	นางามร เจริญอภิบาล	หอการค้าจังหวัดนครศรีธรรมราช	081-956-1053
85	นายสุรินทร์ สมหยัน	ที่ทำการปกครองอำเภอช้างกลาง	086-280-8309
86	นายพงศ์ศักดิ์ ชิดเชื้อ	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองเส	081-271-6254

การประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
จังหวัดกระบี่

วันที่ 12 กันยายน 2550

กำหนดการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดกระบี่
วันพุธที่ 12 กันยายน 2550
ณ ห้องปกาสัย ศาลากลางจังหวัดกระบี่

08.00-09.00 น.	ลงทะเบียน รับเอกสารประกอบการประชุม	
09.00-09.15 น.	กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน โดย รองศาสตราจารย์ เกียรติไกร อายุวัฒน์ หัวหน้าศูนย์วิศวกรรมพลังงานและสิ่งแวดล้อม บางเขน คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	(2) (
09.15-09.30 น.	ประธานกล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม โดย ปลัดจังหวัดกระบี่ (นายชัยเลิศ ภิญโญรัตนโชติ)	
09.30-09.45 น.	พักรับประทานอาหารว่าง	
09.45-10.15 น.	นำเสนอรายละเอียดโครงการ - ความเป็นมา วัตถุประสงค์ ขอบเขตและวิธีการศึกษา และผลที่คาดว่าจะได้รับ - ผลการศึกษา วิเคราะห์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ศึกษา - ผลการศึกษา วิเคราะห์ด้านศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ศึกษา - ผลการศึกษา วิเคราะห์นโยบายและแผนที่เกี่ยวข้องกับพัฒนา โดย คณะที่ปรึกษา (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)	(3) (
10.15-12.30 น.	ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม	
12.30-13.30 น.	ปิดประชุม และรับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน	(3) (

สรุปผลการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดกระบี่
ณ ห้องประชุมปกาสัย ศาลากลางจังหวัดกระบี่
วันพุธที่ 12 กันยายน 2550 (เวลา 09.30-12.00 น.)

★ 08.30-09.30 น. ลงทะเบียนรับเอกสารประกอบการประชุม

ผู้เข้าร่วมประชุม	รวมทั้งหมด	จำนวน
		87 คน
(1) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (ลงทะเบียน)		จำนวน 68 คน
- หน่วยงานราชการในจังหวัดกระบี่		จำนวน 29 คน
- หน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค		จำนวน 3 คน
- เทศบาล/อบต.		จำนวน 36 คน
(2) คณะกรรมการกำกับการศึกษา		จำนวน 7 คน
- ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ (ประธานกรรมการกำกับ)		
- นายเอกชัย ภาระนันท์ (ผู้ช่วยเลขานุการ)		
- นางสาวบุญสม ลีศรีวิไล (ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม)		
- นายสุวรรณ พิทักษ์สินธร (ผู้แทนกรมอุทยาน สัตว์ป่าและพันธุ์พืช)		
- นายชัยยง คงคาอุดม (ผู้แทนกรมทรัพยากรน้ำบาดาล)		
- นายสิทธิพล หิรัญนพเจริญ (ผู้แทนกรมทรัพยากรน้ำ)		
- นายพิทักษ์ รัตนจารุรักษ์ (ผู้แทนกรมทรัพยากรธรณี)		
(3) คณะกรรมการตรวจการจ้าง		จำนวน 5 คน
- นายจรัล เทพอวยพร		
- นายพงศ์ศักดิ์ เอื้อสุวรรณา		
- ดร.พูนทรัพย์ นรมิตร		
- นส.ศิริลักษณ์ จันทรโพธิ์		
- นส.จิรนนท์ สุขชนะ		
(3) คณะที่ปรึกษา		จำนวน 7 คน
- รศ.เกียรติไกร आयวัฒน์		
- รศ.ดร.ธงไชย ศรีนพคุณ		
- ดร.พุทธชาติ ชุณสาคร		
- อ.พงศ์พลิน รักไคร์		

คาดว่าจะได้รับ
การศึกษา

(3) คณะที่ปรึกษา (ต่อ)

- นายสมชาย ปิยะวารสกุล
- นายธรากร แสงสุระธรรม
- นางสาวจิตติมา เนียมสำเภา

๙ ๐๙.๓๐ น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน โดย รศ.เกียรติไกร อายุวัฒน์
หัวหน้าศูนย์วิศวกรรมพลังงาน

๙ ๐๙.๔๐ น. กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม โดย นายชัยเลิศ ภิญโญรัตนโชติ
ปลัดจังหวัดกระบี่

๙ ๐๙.๕๐ น. สรุปภาพรวมโครงการ โดย ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ
รองเลขาธิการสำนักงานนโยบาย
และแผนทรัพยากรธรรมชาติและ

๙ ๑๐.๑๐ น. นำเสนอรายละเอียดโครงการ โดย คณะที่ปรึกษา

➤ นายธรากร แสงสุระธรรม

บรรยายประกอบการฉายสไลด์ เรื่อง วัตถุประสงค์ของโครงการ เป้าหมายการนำเสนอ
ผลการศึกษา พื้นที่ศึกษา แนวคิดการแบ่งพื้นที่สำหรับประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
(พื้นที่ควรรอนุรักษ์ พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา และ พื้นที่ที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน)
หลักการและเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการประเมินทั้ง 4 ด้าน (สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม
เทคโนโลยี) ยุทธศาสตร์การพัฒนามาใช้ประกอบการวิเคราะห์และประเมินระดับ
ยุทธศาสตร์ ได้แก่ ยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 3 (ภูเก็ต
กระบี่ พังงา) วิสัยทัศน์ของผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่ และยุทธศาสตร์ของจังหวัด

➤ อ.พงศ์พลิน รักใคร่ (บรรยายประกอบการฉายสไลด์ข้อมูล GIS)

- ผลการจัดแบ่งศักยภาพพื้นที่ซึ่งเป็นผลมาจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกณฑ์การประเมินและ
การซ้อนทับในแผนที่ สามารถแบ่งพื้นที่ตามระดับการพัฒนามากเป็น 3 ระดับคือ 1) พื้นที่ควรร
อนุรักษ์ เน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2) พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา แบ่งการ
พัฒนาเป็น 3 ด้านคือ ด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรม และด้านท่องเที่ยวและบริการ
3) พื้นที่ที่มีการพัฒนาปัจจุบัน เป็นที่ตั้งของชุมชนเมือง และมีกิจกรรมการพัฒนาแล้วในพื้นที่

- แสดง Layer ต่างๆ ที่ใช้ประกอบในการวิเคราะห์และซ้อนทับข้อมูล ได้แก่ ขอบเขตการ
ปกครองระดับตำบล พื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม พื้นที่เสี่ยงภัยแล้ง พื้นที่ลึทธิแรงแผ่นดินไหว พื้นที่ลุ่มน้ำสายหลัก
ลุ่มน้ำสาขา ชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ แหล่งท่องเที่ยว แหล่งโบราณคดีและธรรมชาติ พื้นที่ป่าไม้

เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตป่าสงวน

★ 10.30-12.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม

➢ นายก อบต.คลองท่อม : จากกิ่งอำเภอ ตอนนี้เปลี่ยนเป็นอำเภอแล้ว

➢ สำนักพัฒนาที่ดิน : พื้นที่อนุรักษ์ มีผู้ประกอบการเข้าไปบุกกรุกพื้นที่ ในปัจจุบันมีเหลืออยู่น้อย เพราะมีอุตสาหกรรมสวนปาล์มโดยเฉพาะในเขตอำเภอพนม

➢ เกษตรจังหวัด :-

- การพัฒนาการท่องเที่ยวควบคู่กับการพัฒนาเกษตรกรรม พื้นที่อนุรักษ์นี้ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรมทำให้เกิดการพัฒนาไม่เท่ากัน ถ้าเป็นพื้นที่กรมปฏิรูปที่ดินกำหนดให้มีการส่งเสริมการปลูกยางพารา

- โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเป็นโรงงานอุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน หากจะกำหนดเป็นโซนคงทำได้ยาก เนื่องจากโรงงานต้องอยู่ในพื้นที่ปลูกปาล์ม และพื้นที่เหล่านี้เชื่อมต่อกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี

- การกำหนดเขตพื้นที่ที่มีศักยภาพใช้รูปแบบใด ควรระบุให้ชัดเจนและควรลงพื้นที่สำรวจเชิงลึกเพื่อตรวจสอบข้อมูลให้เป็นปัจจุบัน

- ไม่ควรกำหนดนโยบายการพัฒนามากเกินไปเนื่องจากจะไม่สอดคล้องกับพื้นที่จริง

- ควรทำการศึกษาข้อมูลโดยละเอียด

- การกำหนดพื้นที่อำเภอเหนือคลองเป็นพื้นที่อนุรักษ์นั้น ทำให้พื้นที่เกิดการพัฒนาน้อยลงซึ่งความจริงพื้นที่ในเขตอำเภอเหนือคลองยังมีพื้นที่ที่สามารถพัฒนาได้อยู่ ฉะนั้น ผู้ศึกษาควรลงพื้นที่สำรวจ เนื่องจากจะทำให้ข้อมูลมีความผิดพลาดน้อยเมื่อนำไปกำหนดเป็นนโยบาย

➢ แขวงทางกระบี่ : ควรประสานงานขอข้อมูลถนนที่เป็นปัจจุบันกับทางแขวง เนื่องจากมีการขยายถนนสายหลัก เป็น 4 ช่องจราจร ส่วนการตัดถนนในพื้นที่อนุรักษ์นั้นยังไม่มี

➢ สถานีวิจัยขนส่ง :-

- บูรณาการข้อมูล พื้นที่ที่เกี่ยวข้อง

* นิเวศวิทยา

* เศรษฐกิจและสังคม

* การใช้ประโยชน์ของที่ดิน

* การจัดการทรัพยากร

- การสร้างขบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

- ควรมีการบูรณาการแผนการจัดการทรัพยากรฯ ประสานไปสู่ภาคการปฏิบัติ

➤ กรมทรัพยากรน้ำบาดาล :-

- ควรเพิ่มคุณภาพน้ำบาดาล (Groundwater quality) เป็นตัวชี้วัดในกลุ่มดัชนี คุณภาพสิ่งแวดล้อม

- ให้ส่วนราชการในจังหวัดช่วยเสนอความคิดเห็นที่หลากหลาย เพื่อเสนอว่าข้อมูลชุดนี้สามารถนำไปใช้ได้หรือไม่ และสามารถประเมินในเชิงยุทธศาสตร์ได้หรือไม่

* แผนพัฒนาเศรษฐกิจ

* ประตุเชื่อมโยงสู่เศรษฐกิจเอเชียใต้

- การกำหนดพื้นที่

* พื้นที่อนุรักษ์ สามารถเป็นพื้นที่พัฒนาศักยภาพได้

* อุตสาหกรรมสามารถเข้าไปประโยชน์ในพื้นที่อนุรักษ์ได้หรือไม่ และมีผลอย่างไร

* หากมีกิจกรรมการท่องเที่ยวและบริการ อยู่ในพื้นที่อนุรักษ์ จะมีศักยภาพเพียงใด และ

ควรทำการท่องเที่ยวในรูปแบบใด

➤ อบต.อ่าวลึก :

- ในเขตอ่าวลึกเหนือ มีการแบ่งโซนพื้นที่เป็นโซนท่องเที่ยวและโซนอุตสาหกรรม

- ยุทธศาสตร์ของอบต. ยังเป็นเพียงร่างยุทธศาสตร์เท่านั้น จึงไม่มีการควบคุมการพัฒนาพื้นที่

➤ กรมทรัพยากรธรณี :-

- การประเมินเชิงพื้นที่ต้องดูพื้นที่ ถ้าจะตั้งโรงงานจะต้องดูความสมัครใจของประชาชน ภาคเกษตรกรรมเป็นภาคที่อ่อนแอ ขึ้นอยู่กับตลาด

- ควรเพิ่มข้อมูลสัดส่วนที่ดินให้ชัดเจนว่าที่ดินแต่ละประเภทมีสัดส่วนเท่าไรในปัจจุบัน ได้แก่ ที่ดินของรัฐ ที่ดินของเอกชน ที่ดินสปก. และที่ดินให้เช่า

- ความขัดแย้งของภาคเอกชน การตั้งโรงงาน มีที่ดินของรัฐทำไมไม่ใช้ส่วนนี้ ถ้าไม่ต่อสัญญาเช่า จะแก้ปัญหาอย่างไร

- ที่ดินที่เป็นสวนปาล์ม มีข้อมูลในการพัฒนาหรือไม่

➤ ข้อมูลเพิ่มเติม :-

- ปรับปรุงข้อมูลกิ่งอำเภอเหนือคลอง ให้เป็น อำเภอเหนือคลอง

- ผลกระทบจากการเพิ่มขึ้นของโรงงาน ตามที่กำหนดส่งเสริมของจังหวัด เป็นเพียงร่างไม่มียกเว้นบังคับในทางปฏิบัติ ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งในการบริหารพื้นที่ เนื่องจากคนท้องถิ่นไม่รับทราบ ในขั้นตอนการอนุญาต

- ควรมีส่วนร่วมของภาคประชาชน เพื่อเป็นการลดปัญหาความขัดแย้ง

- ภาคเกษตรกรรม ถือเป็นภาคการผลิตที่อ่อนแอที่สุด ที่ต้องมีการหาความต่อเนื่อง ได้แก่ อุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากภาคการเกษตร ซึ่งต้นทุนด้านการขนส่ง เป็นปัจจัยจำกัดตำแหน่งที่ตั้งของโรงงาน

- ความขัดแย้งในเป้าหมายการพัฒนาของจังหวัดทำให้การเข้าจัดการพื้นที่เป็นปัญหา
- ผลของการศึกษาควรบอกให้ทราบความสามารถเชิงพื้นที่ตามศักยภาพของแต่ละพื้นที่
- ควรพิจารณาลิทธิชนพื้นที่ของรัฐและเอกชนด้วย
- การส่งเสริม ที่จัดตั้งโรงงานไบโอดีเซล กับพื้นที่ต้นน้ำ เกรงผลกระทบจากปัญหาสิ่งแวดล้อมกับชุมชน และอาจเกิดปัญหาความขัดแย้งภาคประชาชน โดยต้องการช่องทางที่จะสะท้อนส่วนความคิดเห็นภาคประชาชนสู่การบริหารจัดการได้
  - ควรเพิ่มการประเมินพื้นที่โดยใช้กฎหมายและ/หรือข้อกำหนดของประกาศพื้นที่ควบคุมมลพิษ
  - พื้นที่อนุรักษ์ อ่างเก็บน้ำคลอง เป็นพื้นที่ปลูกยางและปาล์มน้ำมัน แต่พื้นที่บางส่วนเป็นป่าชายเลน คงไม่มีการบุกรุกเข้าไป อาจจะนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น
  - ควรจะมีการสำรวจข้อมูลในเมืองต้น เพื่อลดความขัดแย้งของประชาชน โดยการให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมบ้าง
  - การสำรวจโครงการนี้เอาไปใช้อย่างไร แก้ปัญหาได้อย่างไร ประสานหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
  - การวิเคราะห์ศักยภาพใช้เกณฑ์อุตสาหกรรม การศึกษามีผลต่อการตั้งโรงงาน

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุมจากแบบประเมินผลการประชุม

➢ ความคิดเห็นที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ พบว่าผู้เข้าร่วมประชุมร้อยละ 80.77 ไม่เคยรับทราบมาก่อน โดยร้อยละ 17.31 เคยรับทราบมาแล้ว และร้อยละ 1.92 ไม่ระบุข้อมูล

➢ หลังจากได้รับฟังการบรรยายจากวิทยากรพบว่า ผู้ร่วมประชุมเริ่มเข้าใจโครงการ ร้อยละ 51.92 เข้าใจบ้าง ร้อยละ 42.31 ไม่เข้าใจเลย ร้อยละ 9.85 และร้อยละ 1.92 ไม่ระบุข้อมูล เมื่อสอบถามถึงประโยชน์ของการจัดทำโครงการฯ ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า การจัดทำโครงการมีประโยชน์มาก ร้อยละ 80.77 ในขณะที่ ร้อยละ 7.69 เห็นว่าไม่มีประโยชน์ และร้อยละ 11.54 ไม่แน่จึงไม่แสดงความคิดเห็น

➢ ทศนคติของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อการจัดทำโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดกระบี่ พบว่า ร้อยละ 73.08 เห็นด้วยที่มีการจัดทำโครงการนี้ขึ้น ร้อยละ 1.92 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 25.00 ไม่มีความคิดเห็น

➢ ประโยชน์ของการจัดทำโครงการที่มีต่อหน่วยงาน และ/หรือท้องถิ่น :-

- เจ้าของพื้นที่ได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น หากนำไปพิจารณาจะเกิดประโยชน์มาก
- ทราบปัญหาด้านข้อจำกัดในแต่ละพื้นที่และเข้าใจถึงสภาพแวดล้อมจังหวัด
- สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาจังหวัดในภาพรวมอย่างมีทิศทางที่ชัดเจน
- มีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอย่างมีทิศทาง
- เป็นวิธีการที่ช่วยลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้
- ทำให้ชุมชนดำเนินกิจกรรมและโครงการต่าง ๆ ที่ไม่เกิดผลกระทบแก่ชุมชน

- ใช้ประกอบในการพิจารณาพัฒนา/อนุรักษ์โครงการที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ให้เหมาะสมกับพื้นที่ที่แบ่งไว้ 3 ระดับ
  - เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาพื้นที่ที่ควรอนุรักษ์ให้มีศักยภาพ
  - แนวทางศึกษาของโครงการนี้ นำไปเตรียมความพร้อมในการทำยุทธศาสตร์ของแต่ละหน่วยงาน
  - นำข้อมูลศักยภาพพื้นที่มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนานโยบายที่ยั่งยืนและนำไปกำหนดกรอบในการวางแผนงานและโครงการต่างๆ ของท้องถิ่นได้
  - สามารถนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาต่าง ๆ
  - ทำให้จังหวัดกระบี่ เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลเชิงอนุรักษ์
  - สามารถนำไปกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมกับจังหวัดโดยไม่กระทบกับประชาชนส่วนใหญ่
  - เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานของจังหวัดและกำหนดนโยบายระดับประเทศ
  - เป็นการเสริมสร้างความรู้พื้นฐานให้กับบุคลากร
  - สามารถนำไปจัดโซนบูรณาการสภาพแวดล้อมในพื้นที่ได้และใช้เป็นข้อมูลประกอบในการพัฒนาโครงการแต่ละด้านต่อไป
  - ทำให้การกำหนดยุทธศาสตร์ หรือนโยบายไม่เกิดความขัดแย้งขึ้นภายหลัง
  - สามารถมองเห็นภาพรวมคร่าว ๆ ในด้านบวก และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตามยุทธศาสตร์จังหวัดกระบี่เป็นอย่างดี
  - การประเมินเกี่ยวกับศักยภาพของพื้นที่เป็นเรื่องที่ดี จะทำให้การดำเนินกิจกรรมของจังหวัดมีความเหมาะสม
- ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อโครงการ :-
- ผู้ศึกษาควรตรวจสอบสภาพพื้นที่จริงร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ท้องถิ่นได้ร่วมเสนอความคิดเห็นและประเมินพื้นที่ได้อย่างถูกต้อง และท้องถิ่นสามารถกำหนดยุทธศาสตร์ได้อย่างชัดเจน
  - การรวบรวมข้อมูลที่น่ามาใช้ศึกษาควรเป็นข้อมูลปัจจุบัน เนื่องจากข้อมูลที่น่าเสนอมามีเป็นข้อมูลค่อนข้างเก่า ฉะนั้นผู้ศึกษาควรประสานงานขอข้อมูลกับทางจังหวัด และ/หรือเข้าศึกษาในพื้นที่จริงดีกว่านำข้อมูลมาจากหน่วยงานอื่น
  - ควรจัดทำโครงการในพื้นที่ที่มีปัญหาเฉพาะด้าน เช่น ในพื้นที่ตำบลศาลาด่าน อำเภอเกาะลันตา
  - ควรดำเนินงานจัดประชุมในทุกอำเภอเพื่อประเมินศักยภาพพื้นที่ในระดับตำบล
  - ต้องการให้ผลของการศึกษาในโครงการนี้ไปสู่การพัฒนาในเรื่องของสิ่งแวดล้อม
  - หน่วยงานของรัฐควรมีความตั้งใจและรับผิดชอบต่อการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม อย่างต่อเนื่อง
  - ควรศึกษาข้อมูลและปัญหาต่างๆ เชิงลึกในระดับชุมชน
  - ผู้ศึกษาได้สรุปและแบ่งโซนพื้นที่ที่ความเหมาะสมต่อการพัฒนาในด้านต่างๆ ไว้ แต่ยังไม่มีการพูดถึงสาเหตุและแนวทางการดำเนินงานในขั้นต่อไป

ของน

ทำให้

นำเส

เกี่ยวข้อง

ส่วน

ดังนี้

เวลา

การ

ปัญหา

เข้า

คิด

น้อย

จัด

ข้อ

คุ้ม

รับ - ปัญหาที่พบเห็นบ่อยมากในจังหวัดกระบี่ คือ การบุกรุกพื้นที่ป่าอนุรักษ์และป่าชายเลน
ของนายทุน

- การแบ่งโซนพื้นที่ที่ระบุในแผนที่ ควรแยกโซนต่างๆ ออกจากกันให้ชัดเจน
- ควรแจ้่งล่งหน้าเกี่ยวกับข้อมูลในท้องถิ่น เพื่อจะได้นำมาผสมผสานกันให้เป็นปัจจุบัน
- ควรมีการสำรวจพื้นที่ทั้ง 3 โซนให้ชัดเจนและได้ข้อมูลที่เป็นจริง
- เกาะลันตา มีปัญหาขยะมูลฝอยมาก เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของแหล่งท่องเที่ยว
- ข้อมูลไม่ชัดเจนในเรื่องขอบเขตต่าง ๆ เช่นพื้นที่สีเขียวไม่ถูกต้อง
- เป็นโครงการที่ดี แต่หลังจากประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ของจังหวัดกระบี่แล้ว

ทำให้จังหวัดมีศักยภาพในการพัฒนาน้อย

แนว - แผนที่ทั้ง 4 ชุด มีข้อมูลคลาดเคลื่อนกับพื้นที่จริงในปัจจุบัน ควรทำการศึกษาใหม่ และการ
นำเสนอควรมีภาพถ่ายทางอากาศล่าสุดประกอบกับแผนที่

การ - โครงการขาดการประชาสัมพันธ์ และการกำหนดผู้นำชุมชนควรต้องเลือกผู้ที่มีความ
เชี่ยวชาญ

ตาม - ควรนำเสนอที่มาของข้อมูลพื้นที่ทั้ง 3 ระดับ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมสัมมนาเพิ่มเติมข้อมูลใน
ส่วนที่ยังไม่ถูกต้อง

ของ - การใช้ข้อมูลในการศึกษาไม่ได้ลงพื้นที่สำรวจจริง ผลที่ได้จึงไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง
ดังนั้น ผู้ศึกษาควรลงสำรวจพื้นที่ในเชิงลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลหรือปัญหาที่ชัดเจน

- การอธิบายแนวทางและวิธีการศึกษารวมถึงขั้นตอนในการศึกษาโครงการนี้น้อยเกินไป

- ควรนำการแบ่งโซนพื้นที่ตามแผนและยุทธศาสตร์ไปกำหนดเป็นกฎหมายการใช้พื้นที่

- ควรเพิ่มระยะเวลาการจัดประชุม โดยอาจใช้เวลา 2-3 วัน เนื่องจากการประชุมในครั้งนี้มี
เวลาสั้นเกินไป

นได้ - ควรมีข้อมูลและการบรรยายที่ชัดเจน โดยไม่ควรนำเสนอในเชิงวิชาการมากเกินไป ทำให้
การบรรยายฟังแล้วน่าเบื่อ

ปัญหาและอุปสรรค

เป็น - จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่ตอบรับและส่งหนังสือเชิญ กลุ่มเป้าหมายที่เชิญ
เคใน เข้าร่วมประชุมมีทั้งหมด 140 คน ตอบรับเข้าร่วม จำนวน 113 คน แต่มีผู้เข้าร่วมประชุม 68 คน
เกอ คิดเป็นร้อยละ 68 ของจำนวนที่กำหนดไว้ (100 คน) ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมประชุม
น้อยกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ คือ

เนื่อง ➤ การจัดประชุมของโครงการกำหนดจัดในช่วงใกล้สิ้นปีงบประมาณ มีหน่วยงานหลายแห่ง
จัดประชุมซ้อนกัน กลุ่มเป้าหมายที่เชิญประชุมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเดียวกันคือ หน่วยงานระดับ
ท้องถิ่น (เทศบาล/อบต.) และหน่วยงานราชการในระดับจังหวัด

ไม่มี ➤ กลุ่มเป้าหมายมีความคุ้นเคยกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอยู่แล้ว เนื่องจากเป็นพื้นที่ประกาศ
คุ้มครองสิ่งแวดล้อม ประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมจึงมีการจัดประชุมบ่อยครั้งในพื้นที่

ภาพบรรยากาศการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดกระบี่

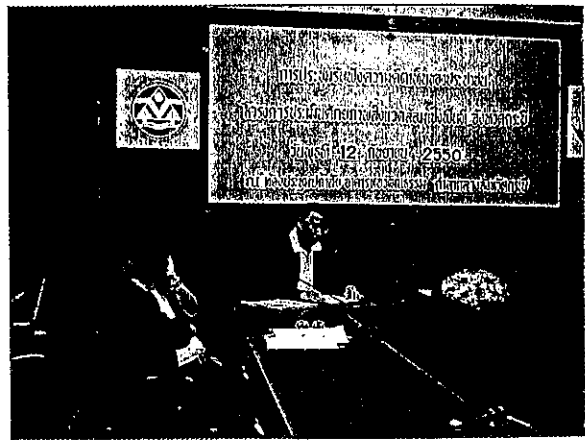
ผู้เข้าร่วมประชุมจากภาคส่วนต่างๆ ลงทะเบียนรับเอกสาร

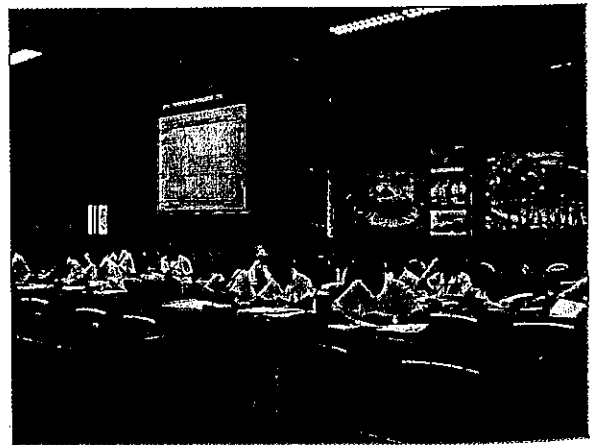
รศ.เกียรติไกร आयวัฒน์
กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน

ปลัดจังหวัดกระบี่
กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม

รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมร่วมความเป็นมาและวัตถุประสงค์โครงการ

บรรยากาศการประชุม ผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสนใจ
ร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะต่อผลการศึกษาโครงการ

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดกระบี่

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ที่อยู่/หน่วยงาน	เบอร์โทร
1	นายประคอง อุตสาหกรรม	สำนักงานเกษตรจังหวัด	086-280-9705
2	นายถาวร นกแก้ว	สถานีวิจัยทดลองพันธุ์สัตว์	086-277-8094
3	นายอนุรักษ์ พิมพ์แสง	สถานีวิจัยทดลองพันธุ์สัตว์	089-571-9612
4	นายสมศักดิ์ บัวทอง	สถานีพัฒนาทรัพยากรป่าชายเลนที่ 29	089-970-6358
5	นายธนากร ศรีสุรักษ์	สถานีพัฒนาทรัพยากรป่าชายเลนที่ 29	084-003-0130
6	นายสำเร็จ ปานศรี	ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพการเกษตร (พืชสวน)	089-917-8751
7	นายณรงค์ วงศ์เลี้ยง	ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพการเกษตร (พืชสวน)	086-581-9508
8	นางสาวมนต์สรวง เรืองขนาน	ศูนย์วิจัยปาล์มน้ำมันกระบี่	075-640-412
9	นางปริญดา หรุ่นทิม	ศูนย์วิจัยปาล์มน้ำมันกระบี่	-
10	นางพรรณทิพย์ เสรีราษฎร์	แขวงทางกระบี่	081-906-2180
11	นายจิระศักดิ์ สิ้นสักศรี	แขวงทางกระบี่	086-689-9492
12	นายฉัตรเชษฐ์ ทองกฤษ	สำนักงานขนส่งทางน้ำที่ 5 สาขากระบี่	081-891-2609
13	นายชูศักดิ์ สมมาตร	ศูนย์บริการวิชาการด้านพืชและปัจจัย การผลิตกระบี่	081-678-0295
14	นายไพบุลย์ อวรรณกุล	ศูนย์บริการวิชาการด้านพืชและปัจจัย การผลิตกระบี่	081-978-7879
15	นายสมชาย ตักรางกูร	สำนักงานที่ดินจังหวัดกระบี่	086-085-0764
16	นายสันหัต อุดมมณีธนาดิษ	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัด กระบี่	075-611-943
17	นายอาทิตย์ ละเอียดดี	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมจังหวัดกระบี่	075-611-043
18	นายสำราญ พงศ์พิพัฒน์นาพงศ์	สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดกระบี่	089-409-4092
19	นายสุวรรณ เกิดโฉม	ศูนย์วิจัยข้าวกระบี่	089-590-7207
20	นายอำนาจ ลิ้มบุตร	ศูนย์วิจัยข้าวกระบี่	-
21	นายวรศักดิ์ ทองขุนดำ	สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดกระบี่	086-294-0694
22	นายสุชาติ ศรีรัตนโชติ	สำนักงานทางหลวงชนบทกระบี่	087-968-0464
23	นายเสรี เพชรฤทธิ์	ศูนย์ป้องกันภัยและปราบปราม	089-196-0491

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดกระบี่ (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ที่อยู่/หน่วยงาน	เบอร์โทร
24	นายพรชัย สอนประดิษฐ์	ที่ว่าการอำเภออ่าวลึก	-
25	นายเมียน ชุกกลิ่น	ที่ว่าการอำเภอเมืองกระบี่	-
26	นายมานโซ พรหมดวง	ที่ว่าการอำเภอเมืองกระบี่	-
27	นายเดชสิทธิ์ วรฤทธิ์	ที่ว่าการอำเภอปลายพระยา	-
28	นายพัชระ เทียบแก้ว	สำนักงานพลังงานจังหวัดกระบี่	-
29	นายพีนิจ เอ่งฉั่น	อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา	083-505-1011
30	นายวิจิต เพชรยอด	สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดกระบี่	089-599-2444
31	นายดุสิต ศักรกานต์	สำนักงานจังหวัดกระบี่	086-948-7487
32	นางพีรดา สินธุเจริญ	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งไทรทอง	089-873-0905
33	นายกิตติพันธ์ พุ่มภักดี	องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยน้ำขาว	087-283-6080
34	นายสมบัติ พรรณา	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาพนม	075-689-405
35	นายวิจิตร ผมไทร	องค์การบริหารส่วนตำบลศาลาด่าน	075-684-015
36	นายประไพ สุขย้อย	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาทอง	081-894-4309
37	นายหรรษา ฝามาตย์	องค์การบริหารส่วนตำบลเหนือคลอง	081-476-8112
38	นายทิมากร กอวงศ์	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาต่อ	086-941-0679
39	คุณบังอร เทพกำเนิด	องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมศักดิ์	084-838-4310
40	คุณอัจฉราพร สมพันธ์	องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมศักดิ์	083-391-9255
41	นายอภิสิทธิ์ หายายม	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองเขม่า	081-537-5333
42	คุณอังคณา สิบวิเศษ	เทศบาลตำบลคลองพน	-
43	นายจวัน เมืองพรหม	องค์การบริหารส่วนตำบลพรุเตียว	-
44	นายเอกสิทธิ์ ชมบุญ	องค์การบริหารส่วนตำบลพรุเตียว	-
45	นายสุนทร พระพรรค	องค์การบริหารส่วนตำบลปลายพระยา	-
46	นายสุรศักดิ์ สุระ	องค์การบริหารส่วนตำบลปลายพระยา	-
47	นางสาวยีนดี ชูสุข	เทศบาลตำบลเขาพนม	084-065-0144
48	นายจิตติชัย ศรีแก้ว	องค์การบริหารส่วนตำบลไสไทย	085-826-8135
49	นายทวี รอดคุ้ม	องค์การบริหารส่วนตำบลพรุติเนนา	-
50	นายเลอไท จุลรางกุล	องค์การบริหารส่วนตำบลพรุติเนนา	-
51	นายสุชาติ ศรีชาย	องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งไทรทอง	079-643-648
52	นางณัฐชยา การะศรี	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองขนาน	076-624-250

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดกระบี่ (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ที่อยู่/หน่วยงาน	เบอร์โทร
53	นายทรงชัย มุกระ	องค์การบริหารส่วนตำบลหนองทะเล	089-287-6229
54	นายจิรศักดิ์ วิหก	องค์การบริหารส่วนตำบลหนองทะเล	089-471-1321
55	นางสาวนพพร	องค์การบริหารส่วนตำบลทับปrik	089-590-9447
56	นายชนม์วิทย์ กิनावงศ์	องค์การบริหารส่วนตำบลทับปrik	084-085-5697
57	นายเอกสิทธิ์ มาตรบุตร	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองหิน	-
58	นายศุภชัย คงนิน	องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยยูง	-
59	นายสมล เพียรกิจ	องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะลันตาน้อย	-
60	นายศักดิ์ชาย เกลาเกลี้ยง	องค์การบริหารส่วนตำบลปกาสัย	-
61	นายวาสนา ระพือพล	องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวลึกเหนือ	089-195-4158
62	นายมะนาวี ศรีชาย	องค์การบริหารส่วนตำบลหน้าเขา	081-737-1813
63	นายวีรศักดิ์ แก้วพลอย	องค์การบริหารส่วนตำบลคลองท่อมเหนือ	086-952-5306
64	นายสวรรค กิรติโล่	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาคราม	086-683-9662
65	นายจิรพงศ์ สุขะ	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาคราม	084-083-8840
66	นายอำนาจ แก้วเกร็ด	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาหิน	089-872-3836
67	นายภิรมย์ ศรีรักษา	องค์การบริหารส่วนตำบลเขาทอง	085-781-7935
68	นายพงศ์เทพ คงน้อย	เทศบาลตำบลลำทับ	081-257-1283

การประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
จังหวัดพังงา

วันที่ 13 กันยายน 2550

กำหนดการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดพังงา
วันพฤหัสบดีที่ 13 กันยายน 2550
ณ ห้องประชุมสิมิลัน โรงแรม ดิ อันทาบุรี รีสอร์ท (เขาหลัก) จังหวัดพังงา

- 08.00-08.45 น. ลงทะเบียน รับเอกสารประกอบการประชุม
- 08.45-09.00 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน
โดย รองศาสตราจารย์ ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์
รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 09.00-09.15 น. ประธานกล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม
โดย รองผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา (รองฯ ประจวบ อินเจริญศักดิ์)
- 09.15-09.30 น. พักรับประทานอาหารว่าง
- 09.30-10.00 น. นำเสนอรายละเอียดโครงการ
- ความเป็นมา วัตถุประสงค์ ขอบเขตและวิธีการศึกษา และผลที่คาดว่าจะได้รับ
- ผลการศึกษา วิเคราะห์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ศึกษา
- ผลการศึกษา วิเคราะห์ด้านศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ศึกษา
- ผลการศึกษา วิเคราะห์นโยบายและแผนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา
โดย คณะที่ปรึกษา (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
- 10.00-12.30 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม
- 12.30-13.30 น. ปิดประชุม และรับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน

สรุปผลการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดพังงา
ณ ห้องประชุมสิมิลัน โรงแรมดิ อันดาบุรี รีสอร์ท (เขาหลัก) จังหวัดพังงา
วันพฤหัสบดีที่ 13 กันยายน 2550 (เวลา 09.45-12.00 น.)

๐๘.15-09.45 น. ลงทะเบียนรับเอกสารประกอบการประชุม

ผู้เข้าร่วมประชุม	รวมทั้งหมด	จำนวน	40 คน
(1) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (ลงทะเบียน)		จำนวน	31 คน
- หน่วยงานราชการในจังหวัดพังงา		จำนวน	13 คน
- เทศบาล/อบต.		จำนวน	17 คน
- ผู้สื่อข่าว		จำนวน	1 คน
(2) คณะกรรมการตรวจการจ้าง		จำนวน	4 คน
- นายจรัส เทพอวยพร			
- นายพงศ์ศักดิ์ เอื้อสุวรรณ			
- ดร.พูนทรัพย์ นรมิตร			
- นส.จิรนนท์ สุขธนะ			
(3) คณะที่ปรึกษา		จำนวน	5 คน
- รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์			
- รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ			
- อ.พงศ์พลิน รักไคว่			
- นายธรากร แสงสุระธรรม			
- นางสาวจิตติมา เนียมสำเภา			

๐๙.45 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน โดย รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์
รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย ม.เกษตรฯ

๑๐.๐๐ น. กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม โดย นายประจวบ อินเจริญศักดิ์
รองผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา

❖ 10.15 น. นำเสนอรายละเอียดโครงการ

โดย คณะที่ปรึกษา

➤ นายธรากร แสงสุระธรรม

บรรยายประกอบการฉายใช้สไลด์ เรื่อง วัตถุประสงค์ของโครงการ เป้าหมายการนำเสนอ ผลการศึกษา พื้นที่ศึกษา แนวคิดการแบ่งพื้นที่สำหรับประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ (พื้นที่ควรอนุรักษ์ พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา และ พื้นที่ที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน) หลักการและเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการประเมินทั้ง 4 ด้าน (สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี)

➤ รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ

บรรยายประกอบการฉายใช้สไลด์ เรื่อง การศึกษาและวิเคราะห์นโยบายและแผน ที่เกี่ยวข้องด้วยวิธี Policy Impact Matrix นโยบาย/ยุทธศาสตร์/วิสัยทัศน์ที่นำมาใช้ประกอบ ในการวิเคราะห์และประเมินศักยภาพ ตามประเด็นมิติ 4 ด้าน (สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี) ประกอบด้วยยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 3 (ภูเก็ต กระบี่ พังงา) ยุทธศาสตร์ของจังหวัดพังงา แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (SSB) และแผนพัฒนาระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่งสองชายฝั่งทะเลภาคใต้ “สะพานเศรษฐกิจ” (Strategic Energy Land bridge) และผลการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์เบื้องต้นของจังหวัดพังงา

➤ อ.พงศ์พลิน รักไกร (บรรยายประกอบการฉายสไลด์ข้อมูล GIS)

- ผลการจัดแบ่งศักยภาพพื้นที่ซึ่งเป็นผลมาจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกณฑ์การประเมินและการซ้อนทับในแผนที่ สามารถแบ่งพื้นที่ตามระดับการพัฒนาออกเป็น 3 ระดับคือ 1) พื้นที่ควรอนุรักษ์ เน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2) พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา แบ่งการพัฒนาเป็น 3 ด้านคือ ด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรม และด้านท่องเที่ยวและบริการ 3) พื้นที่ที่มีการพัฒนาปัจจุบัน เป็นที่ตั้งของชุมชนเมือง และมีกิจกรรมการพัฒนาแล้วในพื้นที่

- การแสดง Layer ต่างๆ ที่ใช้ประกอบในการวิเคราะห์และซ้อนทับข้อมูล ได้แก่ ขอบเขตการปกครองระดับตำบล พื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม พื้นที่เสี่ยงภัยแล้ง พื้นที่สิทธิแร่ พื้นที่ลุ่มน้ำสายหลัก-ลุ่มน้ำสาขา ชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ แหล่งท่องเที่ยว แหล่งโบราณคดีและธรรมชาติ พื้นที่ป่าไม้ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตป่าสงวน

❖ 10.30-12.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม

➤ สำนักงานขนส่งทางน้ำที่ 5 สาขาพังงา : ข้อจำกัดของจังหวัดพังงาคือ หน่วยงานราชการต่างๆ ไม่มีพื้นที่เป็นของตนเอง หน่วยงานส่วนใหญ่ต้องเช่าพื้นที่ สำนักงานฯ จึงมีแผนจะก่อสร้างท่าเทียบเรือและศูนย์ราชการในพื้นที่ รพช.เดิม ขณะนี้รองรับประมาณจากทางจังหวัดมาสนับสนุน

➤ ท้องถิ่นจังหวัดพังงา :

- ควรระบุข้อมูลตำบลให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาล/อบต.) เนื่องจากมีข้อมูลบางส่วนหายไป เช่น เทศบาลตำบลเกาะยาวน้อย ผู้ศึกษาสามารถประสานงานขอข้อมูลล่าสุดกับสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดได้

- ตรวจสอบข้อมูลที่อยู่ในวงเล็บ ในตารางสรุปผลการศึกษาศักยภาพการพัฒนาเชิงพื้นที่ ไม่ควรไม่วงเล็บกำกับไว้เพราะจะทำให้เกิดความสับสน เช่น เกาะยาวใหญ่ เกาะยาวน้อย เกาะพรุณ เกาะคุระ เกาะในกะไหล และควรใส่ข้อมูลให้ครบถ้วน ถูกต้องสำหรับข้อมูลที่ระบุว่า "ไม่ทราบชื่อเกาะ" โดยควรตรวจสอบกับทางพื้นที่ เช่น ในอำเภอตะกั่วป่าไม่มีชื่อเกาะระบุไว้

- ผู้ศึกษาควรตรวจสอบข้อมูลที่เสนอมาให้ถูกต้อง เนื่องจากท้องถิ่นจะนำข้อมูลพื้นที่ชุดนี้ไปใช้สำหรับวางแผนพัฒนาพื้นที่และจัดทำแผนพัฒนาในอนาคต

➤ สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดฯ :-

- ใช้ดัชนีตัวชี้วัดไม่ชัดเจนในการแบ่งโซนพื้นที่

- ศักยภาพพื้นที่ที่เหมาะสมในการพัฒนาจะต้องคำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ด้วยหรือไม่ เนื่องจากทรัพยากรธรรมชาติของพังงาถูกจังหวัดใกล้เคียงนำไปใช้ร่วมด้วย ฉะนั้น หากมีการพัฒนาเต็มประสิทธิภาพจังหวัดพังงาอาจมีทรัพยากรไม่เพียงพอ

- ควรศึกษาข้อมูลเรื่องน้ำว่ามีความเพียงพอหรือไม่

- ผลกระทบจากเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตส่งผลกระทบต่อจังหวัดพังงา เช่น โลตัสที่จะเปิด ควรปรับดัชนีทางเศรษฐกิจ

➤ สถานีพัฒนาที่ดินจังหวัดฯ :-

- แผนที่ที่เป็นสี โชนอุตสาหกรรม เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงทำไมต้องอยู่พื้นที่นั้น

- พื้นที่ที่มีการท่องเที่ยว ทำไมจึงมีพื้นที่น้อยมาก

➤ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน :-

- พื้นที่เกาะพระทอง ไม่ควรกำหนดให้มีศักยภาพการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม เนื่องจากปัจจุบันเป็นแหล่งปลุกหญ้า

- พื้นที่จังหวัดพังงาเป็นพื้นที่ลาดชัน ควรเพิ่มดัชนีด้านความปลอดภัยในการแบ่งพื้นที่การท่องเที่ยว

➤ นายกอบต.คุระบุรี :-

- ควรตรวจสอบพื้นที่ในเขตอบต.ว่าไม่มีพื้นที่ที่จะพัฒนาได้อีกแล้วหรืออย่างไร

- อบต. คุระบุรี ต้องการให้สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดฯ ตรวจสอบพื้นที่ที่มีป้ายประกาศห้ามใช้ เนื่องจากอบต.จะก่อสร้างที่ทำการอบต.

➤ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด :-

- ตรวจสอบข้อมูล GIS ว่ามีความผิดพลาดในเรื่องของ Scale ที่นำมาใช้หรือไม่

- การจัดพื้นที่โซนอุตสาหกรรม ควรตัดออกเนื่องจากในจังหวัดพังงาไม่สามารถสร้างโรงงานอุตสาหกรรมได้ ฉะนั้นควรดูประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมประกอบ และปรับข้อมูลให้ถูกต้อง

➤ รองนายก อบต. ตึกคัก :-

- การกำหนดโซนการเกษตรบนพื้นที่ที่เคยได้รับผลกระทบสึนามิควรพิจารณาเป็นรายๆ
- ไม่เห็นด้วยที่จะให้มีโครงการ SSB ระเบิด พังงา ภูเก็ต ระหว่างเกาะสิมิลัน กับท่าเรือทับละมุ เพื่อทำท่าเรือน้ำลึก เนื่องจากทำให้เกิดปัญหาการกำจัดขยะ และทำให้เกิดผลเสียหายต่อการท่องเที่ยวและด้านอื่นๆ ตามมา

- ปรับปรุงข้อมูลผลการวิเคราะห์ศักยภาพพื้นที่ในแผนที่ให้สอดคล้องกับสภาพพื้นที่จริง ดังนี้
* ปรับศักยภาพพื้นที่โซนเกษตรกรรมที่ระบุว่ามีความเหมาะสมปานกลางเป็นศักยภาพสูง
* ปรับศักยภาพพื้นที่โซนท่องเที่ยวและบริการที่ระบุว่ามีความเหมาะสมต่ำเป็นศักยภาพสูง เนื่องจากมีโรงแรมให้บริการ ประมาณ 60 แห่ง

* ตรวจสอบพื้นที่โซนอุตสาหกรรมกับประกาศของกรมควบคุมมลพิษ เนื่องจากเขต อบต. เป็นพื้นที่ควบคุมอุตสาหกรรม ดังนั้นการระบุว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของอบต. เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมที่มีความเหมาะสมปานกลาง จึงไม่ถูกต้อง

➤ หัวหน้าสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด : ผู้ศึกษาสามารถขอข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่เสี่ยงภัยเพื่อใช้ประกอบการศึกษาสำหรับโครงการนี้ได้ เนื่องจากสำนักงานได้จัดทำข้อมูลล่าสุดไว้แล้ว

➤ ข้อมูลเพิ่มเติม :-

- การเพิ่มเติมดัชนีชี้วัด ควรมีการรับฟังความเห็นในพื้นที่ พิจารณาความเชื่อมโยงในพื้นที่ และศักยภาพในด้านการศึกษา

- กรณีศึกษาภูเก็ต ตัวอย่างการรื้อพื้นที่ลาดชันปัญหาการจัดการน้ำเสียและขยะ

- โครงการที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ SSB

- ควรมีการปรับข้อมูลโดยใช้ข้อมูลในระดับพื้นที่

- ศูนย์ราชการของจังหวัด อยู่ตามแนวคลองพังงาพื้นที่หน้าท่า มากกว่า 100 ตารางเมตร หรือหน้าท่ามากกว่า 50 เมตร มีการขยายร่องน้ำ เป็นพื้นที่คุ้มครอง มีกฎเกณฑ์เข้มงวดขึ้น

- พื้นที่ที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน ท่าเรือน้ำลึก ตามมาด้วยนิคมอุตสาหกรรม

- ข้อมูลด้านสึนามิ เกิดน้ำท่วมในพื้นที่ที่ไม่เคยเกิดน้ำท่วมมาก่อน

- มีโครงการของจังหวัดอยู่ในเขตทรัพยากรธรรมชาติ จะสร้างส่วนราชการจังหวัดพังงา และสร้างสถานีขนส่ง

- พื้นที่ควรอนุรักษ์ พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา พื้นที่ที่มีการพัฒนาปัจจุบัน โดยระบุว่าพื้นที่ที่มีการพัฒนาปัจจุบันคือพื้นที่ที่มีการพัฒนาในด้านใดบ้าง

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุมจากแบบประเมินผลการประชุม

- ความคิดเห็นที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ พบว่าผู้เข้าร่วมประชุมร้อยละ 82.61 ไม่เคยรับทราบมาก่อน โดยร้อยละ 13.04 เคยรับทราบมาแล้ว
- หลังจากได้รับฟังการบรรยายจากวิทยากรพบว่า ผู้ร่วมประชุมเริ่มเข้าใจโครงการบ้างและเข้าใจ ร้อยละ 47.83 เท่ากัน โดยร้อยละ 4.35 ไม่ระบุข้อมูล เมื่อสอบถามถึงประโยชน์ของการจัดทำโครงการ ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า การจัดทำโครงการมีประโยชน์มาก ร้อยละ 78.26 ในขณะที่ ร้อยละ 17.39 ไม่แน่ชัดไม่แสดงความคิดเห็น และร้อยละ 4.35 ไม่ระบุข้อมูล
- ทศนคติของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อการจัดทำโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดพังงา พบว่า ร้อยละ 47.83 เห็นด้วยที่มีการจัดทำโครงการนี้ขึ้น ร้อยละ 13.04 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 39.13 ไม่มีความคิดเห็น
- ประโยชน์ของการจัดทำโครงการที่มีต่อหน่วยงาน และ/หรือท้องถิ่น :-
  - เพื่อนำวิธีต่าง ๆ มาใช้สำหรับป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อมให้ยั่งยืน
  - การพัฒนาสิ่งแวดล้อมในจังหวัดจะทำอย่างเป็นระบบมาก เกิดความสะดวกในการใช้พื้นที่ของจังหวัดสำหรับพัฒนาให้เกิดประโยชน์สูงสุดขนาด
  - ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ในจังหวัดที่มีความเหมาะสม และมีแนวทางในการจัดการพัฒนาจังหวัดพังงาให้เป็นไปในแนวทางที่ถูกต้องในอนาคต
  - เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาการสร้างสรรค์การใช้ประโยชน์พื้นที่
  - เทศบาลและอบต.จะใช้เป็นข้อมูลในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต
  - ได้ทราบถึงศักยภาพของสิ่งแวดล้อมในจังหวัด เพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาที่ถูกต้องและสอดคล้องกับพื้นที่
  - ทำให้สามารถให้ความรู้แก่ประชาชนในพื้นที่อนุรักษ์ได้
  - ทุกภาคควรมีส่วนร่วม สามารถนำเสนอข้อเท็จจริงไปจัดการสิ่งแวดล้อมได้อย่างถูกต้อง
  - นับว่าเป็นประโยชน์ต่อพื้นที่เป็นอย่างมาก สามารถนำไปใช้กำหนดการวางแผนในการพัฒนาพื้นที่
- ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อโครงการ :-
  - ควรหาข้อมูลและรายละเอียดเพิ่มเติมให้มากกว่านี้ เนื่องจากขาดความชัดเจน ข้อมูลที่เสนอเป็นภาพที่กว้างมองไม่เห็นเป็นรูปธรรม
  - ผู้ศึกษาควรลงพื้นที่และประสานงานกับหน่วยงานท้องถิ่น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นปัจจุบันของพื้นที่
  - การนำเสนอข้อมูลเป็นตัวเลขในพื้นที่พัฒนาทั้ง 3 ระดับ มีความคลาดเคลื่อน โดยตัวเลขที่ระบุไว้ไม่มีความถูกต้อง
  - ควรมีระบบฐานข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการโครงการ

- ควรมีการจัดการประชุมอย่างสม่ำเสมอ
- การใช้ประโยชน์ในการจัดการดิน สามารถติดต่อได้ที่กรมพัฒนาที่ดินได้ที่ www.idd.go.th
- ควรครอบคลุมรายละเอียดเฉพาะด้านและควรมีรายละเอียดต่างๆ เพิ่มเติมให้ถูกต้อง รวมถึงเกิดความชัดเจนกว่านี้

ปัญหาและอุปสรรค

จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่ตอบรับและส่งหนังสือเชิญ กลุ่มเป้าหมายที่เชิญเข้าร่วมประชุมมีทั้งหมด 100 คน แต่มีผู้เข้าร่วมประชุม จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31 ของจำนวนที่กำหนดไว้ (100 คน) ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ คือ

➢ การจัดประชุมของโครงการกำหนดจัดในช่วงใกล้สิ้นปีงบประมาณ มีหน่วยงานหลายแห่งจัดประชุมซ้อนกัน กลุ่มเป้าหมายที่เชิญประชุมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเดียวกันคือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น (เทศบาล/อบต.) และหน่วยงานราชการในระดับจังหวัด

➢ มีข่าวเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว (สึนามิ) ในพื้นที่จัดประชุม เมื่อวันที่ 12 กันยายน กอปรกับมีฝนตกหนักในช่วงเช้าวันที่ 13 กันยายน จึงเป็นอุปสรรคต่อการเดินทางมาเข้าร่วมประชุม

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดพังงา

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ที่อยู่/หน่วยงาน	เบอร์โทร
1	นายราเชนทร์ ฤกษ์เกษง	ท้องถิ่นจังหวัดพังงา	083-506-4020
2	นางสาวจากรุภา รอดทุกข์	สถานีพัฒนาที่ดินพังงา	086-036-0726
3	นายเทพัน เพชรสังข์	สำนักงานเกษตรจังหวัดพังงา	076-412-019
4	นายสมโพธิ อ่อนเกตุพล	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดพังงา	081-895-9591
5	นายธีระเดช คำเสียง	ทางหลวงชนบทจังหวัดพังงา	081-538-6449
6	นายพุทธิภรณ์ วิชัยดิษฐ์	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	081-737-9349
7	นายกุลพัฒน์ ฤกษ์จำนง	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดพังงา	076-411-255
8	นายเจ็ดศักดิ์ จิโสมเวส	สำนักงานการขนส่งทางน้ำที่ 5 สาขาพังงา	081-276-1778
9	นายอภิชัย พรหมพิทักษ์	สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด	076-797-1322
10	นายสมศักดิ์ วัฒนสาร	สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด	087-278-6572
11	นายไสว ศรีรัตน์	สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด	081-956-4533
12	นางอินทราณี รัตนโอภาส	สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดพังงา	077-411-388
13	นายณรงค์ศักดิ์ แสงสีดา	สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดพังงา	077-411-388
14	นายภูชิต คชยันต์	องค์การบริหารส่วนตำบลคุระ	089-940-6858
15	นายลิขิต ยอดยิ่ง	องค์การบริหารส่วนตำบลแม่นางขาว	086-957-2447
16	นายสารินทร์ นวลศรี	เทศบาลเมืองตะกั่วป่า	076-422-529
17	นายยุทธชัย พลอยขาว	องค์การบริหารส่วนตำบลบางนายสี	076-431-512
18	นางพิมพ์พร จงเกียรติขจร	องค์การบริหารส่วนตำบลกะไหล	076-444-151
19	นางสาวรัฐชิตา เกสโร	องค์การบริหารส่วนตำบลกะไหล	076-444-151
20	นางสาววิมลมาศ เขยพิรงค์	องค์การบริหารส่วนตำบลบางเตย	076-596-272
21	นายสำรวย หนูจันแจ่ม	องค์การบริหารส่วนตำบลบางเตย	084-062-3990
22	นายชาติรี หลีเจีย	องค์การบริหารส่วนตำบลคึกคัก	076-487-446
23	นายอนิวรรณ พงศ์อติษฐ์กุล	องค์การบริหารส่วนตำบลคึกคัก	081-978-7334
24	นายสมนึก พรหมสิทธิ์	องค์การบริหารส่วนตำบลบางทอง	089-288-0806
25	นายสุวินัย ตู๊สกุล	องค์การบริหารส่วนตำบลลำภี	084-844-2372
26	นายธนบุลย์ ขลิกลำ	องค์การบริหารส่วนตำบลบางเหรียง	081-895-2585
27	นายสุพิน บุญไทย	องค์การบริหารส่วนตำบลโคกเจริญ	081-894-7928

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดพังงา (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ที่อยู่/หน่วยงาน	เบอร์โทร
28	นายเกรต ธารจักร์	องค์การบริหารส่วนตำบลบางม่วง	076-446-193
29	นายสานิตย์ ชนะชู	สำนักงานประมงอำเภอตะกั่วป่า	081-416-7443
30	นายสัญญา สังข์เลาว์	อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน	076-595-045
31	นายบัญญัติ ชูเลิศ	ผู้สื่อข่าว	087-489-1126
28	นายเกรต ธารจักร์	องค์การบริหารส่วนตำบลบางม่วง	076-446-193
29	นายสานิตย์ ชนะชู	สำนักงานประมงอำเภอตะกั่วป่า	081-416-7443
30	นายสัญญา สังข์เลาว์	อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน	076-595-045
31	นายบัญญัติ ชูเลิศ	ผู้สื่อข่าว	087-489-1126

ก

รโทร
46-193
6-7443
95-045
39-1126
46-193
16-7443
95-045
39-1126

สรุปการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
จังหวัดภูเก็ต

วันที่ 14 กันยายน 2550

กำหนดการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดภูเก็ต
วันศุกร์ที่ 14 กันยายน 2550
ณ ห้องยูงทอง ชั้น 2 โรงแรมภูเก็ตเมอร์ลิน จังหวัดภูเก็ต

- 12.00-13.00 น. ลงทะเบียน รับเอกสารประกอบการประชุม
- 13.00-13.15 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน
โดย รองศาสตราจารย์ ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์
รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 13.15-13.30 น. ประธานกล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม
โดย ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต
(นายองอาจ ชนะชาญมงคล)
- 13.30-13.45 น. พักรับประทานอาหารว่าง
- 13.45-14.15 น. นำเสนอรายละเอียดโครงการ
- ความเป็นมา วัตถุประสงค์ ขอบเขต วิธีการศึกษา และผลที่คาดว่าจะได้รับ
- ผลการศึกษาวิเคราะห์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ศึกษา
- ผลการศึกษาวิเคราะห์ด้านศักยภาพและข้อจำกัดของพื้นที่ศึกษา
- ผลศึกษาวิเคราะห์นโยบายและแผนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา
โดย คณะที่ปรึกษา (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
- 14.15-16.30 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม
- 16.30-17.30 น. ปิดประชุม และรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน

สรุปผลการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดภูเก็ต
ณ ห้องประชุมยูงทอง 2 ชั้น 2 โรงแรมภูเก็ต เมอร์ลิน จังหวัดภูเก็ต
วันศุกร์ที่ 14 กันยายน 2550 (เวลา 12.00-16.00 น.)

★ 12.00-13.15 น. ลงทะเบียนรับเอกสารประกอบการประชุม

ผู้เข้าร่วมประชุม	รวมทั้งหมด	จำนวน
(1) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (ลงทะเบียน)		จำนวน 45 คน
- หน่วยงานราชการในจังหวัดภูเก็ต		จำนวน 20 คน
- หน่วยงานราชการส่วนภูมิภาค		จำนวน 2 คน
- องค์กรเอกชน		จำนวน 6 คน
- เทศบาล/อบต.		จำนวน 7 คน
(2) คณะกรรมการตรวจการจ้าง		จำนวน 4 คน
- นายจรัล เทพอวยพร		
- นายพงศ์ศักดิ์ เอื้อสุวรรณ		
- ดร.พูนทรัพย์ นรมิตร		
- นส.จิรนนท์ สุขชนะ		
(3) คณะที่ปรึกษา		จำนวน 6 คน
- รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์		
- รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ		
- ดร.พุทธชาติ ชุณสาคร		
- อ.พงศ์พลิน รักไกร		
- นายชรากร แสงสุระธรรม		
- นางสาวจิตติมา เนียมสำเภา		

★ 13.15 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน โดย รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์
รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย ม.เกษตรฯ

★ 13.30 น. กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม โดย นายองอาจ ชนะชาญมงคล
ทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต

❖ 13.45 น. นำเสนอรายละเอียดโครงการ

โดย คณะที่ปรึกษา

➤ นายธรากร แสงสุระธรรม

บรรยายประกอบการฉายใช้สไลด์ เรื่อง วัตถุประสงค์ของโครงการ เป้าหมายการนำเสนอ ผลการศึกษา พื้นที่ศึกษา แนวคิดการแบ่งพื้นที่สำหรับประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ (พื้นที่ควรอนุรักษ์ พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา และพื้นที่ที่มีการพัฒนาในปัจจุบัน) หลักการและเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการประเมินทั้ง 4 ด้าน (สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี)

➤ รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ

บรรยายประกอบการฉายใช้สไลด์ เรื่อง การศึกษาและวิเคราะห์นโยบายและแผน ที่เกี่ยวข้องด้วยวิธี Policy Impact Matrix นโยบาย/ยุทธศาสตร์/วิสัยทัศน์ที่นำมาใช้ประกอบ ในการวิเคราะห์และประเมินศักยภาพ ตามประเด็นมิติ 4 ด้าน (สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี) ประกอบด้วยยุทธศาสตร์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ตอนบน กลุ่มที่ 3 (ภูเก็ต กระบี่ พังงา) ยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (SSB) และแผนพัฒนาระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่งสองชายฝั่งทะเลภาคใต้ “สะพานเศรษฐกิจ” (Strategic Energy Land bridge) ผลการวิเคราะห์ SWOT ของจังหวัดภูเก็ต และผลการ วิเคราะห์ยุทธศาสตร์เบื้องต้น

➤ อ.พงศ์พลิน รักใคร่ (บรรยายประกอบการฉายสไลด์ข้อมูล GIS)

- ผลการจัดแบ่งศักยภาพพื้นที่ซึ่งเป็นผลมาจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกณฑ์การประเมินและการซ้อนทับในแผนที่ สามารถแบ่งพื้นที่ตามระดับการพัฒนาออกเป็น 3 ระดับคือ 1) พื้นที่ควรอนุรักษ์ เน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2) พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา แบ่งการพัฒนาเป็น 3 ด้านคือ ด้านการเกษตร ด้านอุตสาหกรรม และด้านท่องเที่ยวและบริการ 3) พื้นที่ที่มีการพัฒนาปัจจุบัน เป็นที่ตั้งของชุมชนเมือง และมีกิจกรรมการพัฒนาแล้วในพื้นที่

- การแสดง Layer ต่างๆ ที่ใช้ประกอบในการวิเคราะห์และซ้อนทับข้อมูล ได้แก่ ขอบเขตการปกครองระดับตำบล พื้นที่เสี่ยงภัยน้ำท่วม พื้นที่เสี่ยงภัยแล้ง พื้นที่สิทธิแร่ พื้นที่ลุ่มน้ำสายหลัก-ลุ่มน้ำสาขา ชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ แหล่งท่องเที่ยว แหล่งโบราณคดีและธรรมชาติ พื้นที่ป่าไม้ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตป่าสงวน

❖ 14.15-16.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม

➤ ทรพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดฯ :-

- จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดท่องเที่ยวและถูกประกาศเป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม การดำเนินการทั้งสองส่วนคือการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์ต้องให้มีความสอดคล้องซึ่งกันและกัน และเป็นไปอย่างยั่งยืน

- ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลมีการใช้ประโยชน์พื้นที่ จึงมีการจัดสรรและกำหนดโซนการใช้ประโยชน์พื้นที่ประมง ปะการัง และหญ้าทะเลที่สมบูรณ์ รวมถึงการจัดโซนอนุรักษ์/การเลี้ยงปลาในกระชัง เพื่อให้มีการจัดการใช้ทรัพยากรร่วมกันอย่างยั่งยืน

- มีการอนุรักษ์พื้นที่ที่สูงเกิน 80 เมตร จากพื้นที่เสี่ยง เนื่องจากสภาพธรณีวิทยาเป็นดินปนทรายจึงเกิดการสไลด์ของดินได้ง่ายและเกิดดินถล่มค่อนข้างสูง จึงไม่ควรสร้างอาคารสูงเกิน 80 เมตร ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดมลพิษ

- ในพื้นที่ที่มีการกำหนดให้กิจกรรมบางประเภทที่ต้องทำ EIA และ IEE บางประเภทต้องรับฟังความคิดเห็นจากคนในพื้นที่

- ในการศึกษาของโครงการควรเพิ่มพื้นที่เสี่ยงภัยดินถล่ม
- ควรมีการศึกษาความสามารถในการรองรับของมารีนา เนื่องจากหลังมีมารีนาจะทำให้เกิดโรงแรม สถานที่บริการต่างๆ ตามมา ซึ่งมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

➤ สถานีพัฒนาและส่งเสริมอนุรักษ์สัตว์ป่าเขาพระแทว :-
- ควรพิจารณาความชัดเจนของพื้นที่อนุรักษ์ ยังขาดข้อมูลพื้นที่ป่าชายเลน
- ยุทธศาสตร์จังหวัด ขาดเขตห้ามล่าสัตว์ป่า (เขาพระแทว) และ แผนที่ท่องเที่ยวและบริการ
- การประเมินพื้นที่โซนเกษตรกรรมมีการแบ่งไว้ไม่ชัดเจน เนื่องจากปัจจุบันมีการใช้พื้นที่เกษตรกรรมเป็นบ้านจัดสรร ทำให้มีการบุกรุกพื้นที่ป่าเพื่อทำการเกษตร

- การท่องเที่ยว ควรส่งเสริมท่องเที่ยวเชิงเกษตรร่วมกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เพื่อการอนุรักษ์ โดยต้องพิจารณาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยว ซึ่งยังไม่มีกำหนดเป็นยุทธศาสตร์หลักไว้ นอกจากนี้ การมองศักยภาพด้านท่องเที่ยวควรทำการพัฒนาในพื้นที่ฝั่งตะวันออกด้วย เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในเขตอำเภอกลาง เป็นต้น ไม่ควรพัฒนาในพื้นที่ฝั่งตะวันตกเพียงอย่างเดียว

➤ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15 :-
- ในการพิจารณาศักยภาพควรแบ่งการท่องเที่ยวและบริการเป็นหลัก
- สภาพพื้นที่ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงการใช้พื้นที่จากอดีตอย่างมาก

➤ ปลัดอำเภอกลาง : การศึกษาโครงการควรนำผังเมืองมาใช้ร่วมด้วย เนื่องจากได้มีการกำหนดพื้นที่ในการพัฒนาไว้ชัดเจนแล้ว

➤ สำนักงานโยธาและผังเมืองจังหวัดฯ :-
- ไม่เห็นด้วยกับการสร้างท่าเทียบเรือในทะเล และประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไม่อนุญาตให้สร้างกิจการในทะเล เพราะจะทำให้เกิดความเสียหายต่อปะการัง
- การอนุญาตให้เอกชนเข้าใช้พื้นที่ทางทะเล เช่น การสร้างมารีนา เป็นปัญหาต่อวิถีชีวิตของชาวประมง และกระทบกับชุมชนชาวเล ชาวประมงขนาดเล็ก ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงร่องน้ำ

➤ ผู้แทนสภาพัฒน์ฯ :-

- ข้อสังเกตในเรื่องวัตถุประสงค์ ตั้งไว้ว่ามีการแบ่งแยกพื้นที่ 3 บริเวณ คือ พื้นที่ควรรอนุรักษ์ (ท้องเที่ยวเชิงนิเวศ) พื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาในอนาคต และพื้นที่ที่มีการพัฒนาแล้ว ฉะนั้นควรเน้นการพัฒนาพื้นที่โซนท่องเที่ยวและบริการเป็นหลัก โดยเฉพาะในเขตตำบลป่าดอง

- ตรวจสอบข้อมูลพื้นที่ในโซนอุตสาหกรรมที่ระบุว่าพื้นที่สีเขียว เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงและมีโรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่แล้ว แต่การจัดผังเมืองยังไม่มี การจัดโซนอุตสาหกรรมในพื้นที่ดังกล่าว

- ตรวจสอบข้อมูลพื้นที่ในโซนเกษตรกรรม ที่ระบุว่าในจังหวัดมีพื้นที่การเกษตรมาก ซึ่งตรงกันข้ามกับความเป็นจริงที่พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นสิ่งก่อสร้างเกือบหมดแล้ว

➤ สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ต

- พื้นที่ภูเก็ต จะไม่เกิดโซนอุตสาหกรรม แต่จะเกิดเป็นที่อยู่อาศัยแทน

- พื้นที่เกษตรกรรมจะลดลง กลายเป็นที่อยู่อาศัยแทน บางพื้นที่เป็นพื้นที่สูงลาดชัน ไม่ควรจะเป็นโซนที่อยู่อาศัย

➤ แขวงทางภูเก็ต :-

- แผนที่ได้ระบุพื้นที่โซนเกษตรกรรมซึ่งมีพื้นที่ค่อนข้างมากนั้น หากมีการพัฒนาด้านการเกษตรเกิดขึ้นจะมีปัญหาการขาดแคลนน้ำมาทำเกษตรกรรม เนื่องจากสภาพพื้นที่โดยรวมขาดแคลนน้ำมาก

- ควรตรวจสอบข้อมูลพื้นที่ของตำบลป่าดอง ที่ระบุให้เป็นโซนเกษตรกรรม สภาพพื้นที่จริงไม่น่าจะมีความเป็นไปได้ เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นโซนท่องเที่ยว ซึ่งในเขตป่าดองมีปัญหาขาดแคลนน้ำเช่นกัน

➤ ประมงจังหวัด :-

- การทำมารีนา ควรต้องทำ EIA โดยใช้ข้อมูล ทฤษฎีภูมิประกอบการศึกษา และ ควรมีการประชาคมร่วม หากทำแบบสัมภาษณ์เฉพาะกลุ่ม 100 ชุด หากไม่มีการทำแบบสอบถามไม่สามารถนำมาพิจารณาได้

- มีการเพิ่มของมารีนา จากทำฉัตรชัย ถึงอ่าวฉลอง มีความแออัดของมารีนาซึ่งเป็นของเอกชนอาจนำมาซึ่งปัญหาขัดแย้งกับวิถีชุมชนเดิม

- ในส่วนประมงใช้ข้อมูล GIS ประกอบการสร้างประมงเข้มแข็ง

- สภาพพื้นที่ทางตะวันตกของจังหวัดเป็นแหล่งท่องเที่ยว ทางตะวันออก เป็นโคลนเลน เหมาะต่อการเพาะเลี้ยงหอยและปลาในกระชัง

- ข้อเสนอการศึกษาเชิงพื้นที่ คือ ความเพียงพอประกอบศึกษาของทีมงานศึกษา และความถูกต้องของดัชนีที่ใช้

- การดูแลและ บริหารในพื้นที่ทางทะเล ในทะเลมี 3 สาขาเกี่ยวข้อง ได้แก่ ขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ประมง แลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นควรมีการประสานข้อมูลร่วมกัน

- การพิจารณาการบริหารหรือศักยภาพการพัฒนาควรมีบริบทที่ครบ

- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีข้อกำหนดห้ามจับหรือครอบครองปลาสวยงาม และการห้ามเรือแล่นฝ่าพื้นที่ที่มีหญาทะเลที่ระดับ 1 เมตร

- ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนำมาซึ่งความขัดแย้ง เพราะในการนำไปใช้การกำหนดประกาศ ให้พิจารณาถึงวิถีชีวิต ของคนในพื้นที่ และการกำหนด ผู้ใช้อำนาจในทางปฏิบัติด้วย โดยทางสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมชี้แจงว่า เจ้าหน้าที่งานท้องถิ่น ตามอำนาจในการดูแล และประกาศดังกล่าวมีการรับฟัง ความคิดเห็น ก่อนประกาศราชกิจจานุเบกษา 2 ครั้ง

- ยังไม่มีการระบุอำนาจในการบริหารพื้นที่ทางทะเล

- การมีส่วนร่วมถือเป็นสิทธิที่สำคัญในการบริหาร

➤ นักวิชาการของสำนักงานประมงจังหวัด

- จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนที่เชิญไป การแสดงความคิดเห็นของการประชุมในครั้งนี้ จะนำไปใช้เป็นตัวแทนและสรุปข้อมูลเพื่อนำมาสำหรับการศึกษาโครงการใช้ได้หรือไม่

- ควรมีการลงพื้นที่ในการหาข้อมูลพื้นฐานในการจัดแบ่งโซนพื้นที่ของจังหวัด

- ทำเทียบเรือมารีน่า เริ่มจากอ่าวฉัตรชัยผู้ศึกษาควรนำข้อมูลป้าชายเลนมาใช้

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุมจากแบบประเมินผลการประชุม

➤ ความคิดเห็นที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ พบว่าผู้เข้าร่วมประชุมร้อยละ 71.43 ไม่เคยรับทราบมาก่อน โดยร้อยละ 19.05 เคยรับทราบมาแล้ว

➤ หลังจากได้รับฟังการบรรยายจากวิทยากรพบว่า ผู้ร่วมประชุมเริ่มเข้าใจโครงการ ร้อยละ 57.14 เข้าใจเป็นอย่างดีและเข้าใจบ้าง ร้อยละ 19.05 เท่ากัน และร้อยละ 4.76 ไม่ระบุข้อมูลเมื่อสอบถามถึงประโยชน์ของการจัดทำโครงการฯ ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่า การจัดทำโครงการมีประโยชน์มาก ร้อยละ 76.19 ในขณะที่ ร้อยละ 14.29 ไม่แน่จึงไม่แสดงความคิดเห็น และร้อยละ 9.52 ไม่ระบุข้อมูล

➤ทัศนคติของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อการจัดทำโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พบว่า ร้อยละ 57.14 เห็นด้วยที่มีการจัดทำโครงการนี้ขึ้น ร้อยละ 4.76 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 38.10 ไม่มีความคิดเห็น

➤ ประโยชน์ของการจัดทำโครงการที่มีต่อหน่วยงาน และ/หรือท้องถิ่น :-

- สามารถใช้ในการตัดสินใจเชิงนโยบายในการกำหนดแผนพัฒนา

- การนำมาใช้ประโยชน์และถือปฏิบัติเพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ ให้เหมาะสมกับพื้นที่

- รับทราบหลักเกณฑ์ในการกำหนดนโยบายตามยุทธศาสตร์การจัดการสิ่งแวดล้อม การใช้ประโยชน์ในพื้นที่และมีส่วนในการตัดสินใจดำเนินการในพื้นที่

- เป็นโครงการที่เป็นประโยชน์ สามารถนำไปใช้วางแผนการจัดการพื้นที่ให้มีความสอดคล้องกับการก่อสร้างโครงการต่างๆ ทำให้มีการใช้ประโยชน์ของพื้นที่เต็มรูปแบบ

- เป็นการสำรวจการใช้ประโยชน์พื้นที่เพื่อใช้ประกอบในการวางนโยบายที่จะใช้พื้นที่ในภาพรวม

- มีข้อมูลไว้ใช้ในการตัดสินใจ

➤ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อโครงการ :-

- ในการกำหนดโซนพัฒนาไม่ควรกำหนดเป็นภาพรวม

- ควรกำหนดพื้นที่ให้สอดคล้องกับท้องถิ่น

- ควรพิจารณาการอนุรักษ์ การพัฒนา ทน ข้อกฎหมาย ให้มีความสอดคล้องซึ่งกันและกัน

- การแบ่งโซนต่างๆ ของจังหวัดภูเก็ตควรแบ่งโซนที่เหมาะสมกับการเป็นที่อยู่อาศัย

- ควรเชิญผู้นำชุมชนระดับหมู่บ้านมาร่วมประชุม เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

- ขอให้ใช้ประกาศผังเมืองรวมจังหวัดภูเก็ตเป็นแนวทางในการแบ่งโซน

- การประเมินศักยภาพมีทั้งดีและไม่ดีเมื่อนำมาปฏิบัติอาจนำมาส่งผลกระทบต่อประชาชน

การนำมาใช้ควรพิจารณาให้รอบคอบ

- ประเด็นไม่ครบถ้วน โดยเฉพาะพื้นที่อนุรักษ์ไม่ได้มีการกล่าวถึงไว้

- การจัดพื้นที่เป็นโซนต่าง ๆ เฉพาะภูเก็ตจะต้องกำหนดพื้นที่ให้แน่ชัดโดยอาศัยข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆ

- การบรรยายของวิทยากรให้ข้อมูลที่ยากเกินกว่าจะเข้าใจ ทำให้จับประเด็นได้ไม่ชัดเจน

- ควรดำเนินการให้การปฏิบัติเป็นไปตามข้อกฎหมาย

- ควรวางแผนการพัฒนาและการอนุรักษ์ควบคู่กันไป

ปัญหาและอุปสรรค

จำนวนผู้เข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่ตอบรับและส่งหนังสือเชิญ กลุ่มเป้าหมายที่เชิญเข้าร่วมประชุมมีทั้งหมด 100 คน แต่มีผู้เข้าร่วมประชุม จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ของจำนวนที่กำหนดไว้ (100 คน) ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ คือ

➤ การจัดประชุมของโครงการกำหนดจัดในช่วงใกล้สิ้นปีงบประมาณ มีหน่วยงานหลายแห่งจัดประชุมซ้อนกัน กลุ่มเป้าหมายที่เชิญประชุมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเดียวกันคือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น (เทศบาล/อบต.) และหน่วยงานราชการในระดับจังหวัด

➤ กลุ่มเป้าหมายมีความคุ้นเคยกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอยู่แล้ว เนื่องจากเป็นพื้นที่ประกาศคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและควบคุมมลพิษ ประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมจึงมีการจัดประชุมบ่อยครั้งในพื้นที่

➤ ฝนตกหนักในช่วงเช้าวันที่ 14 กันยายน นับเป็นอุปสรรคต่อการตัดสินใจเข้าร่วมประชุม

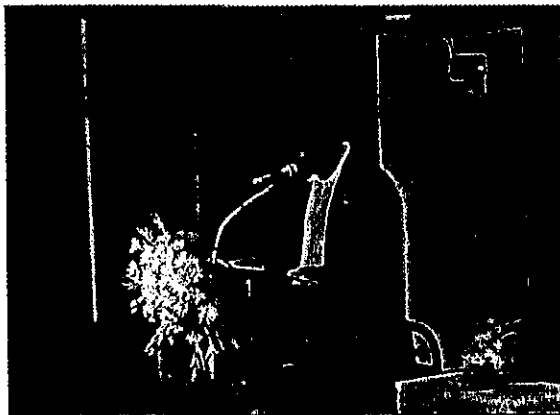
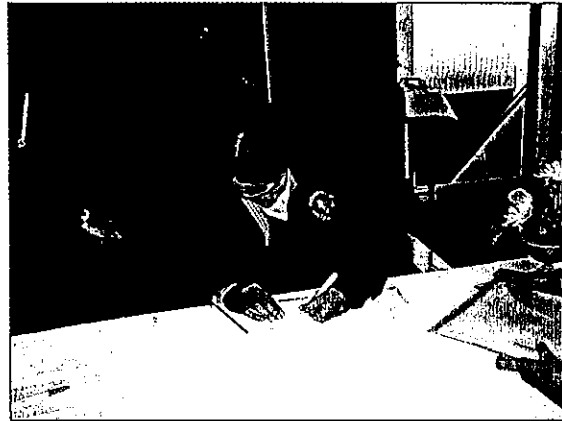
➤ การจัดประชุมในวันศุกร์และเวลาที่จัดอยู่ในช่วงบ่าย จึงเป็นข้อจำกัดทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมไม่สะดวกที่จะเข้าร่วม เนื่องจากต้องเร่งสร้างงานให้เสร็จสิ้นก่อนวันหยุด

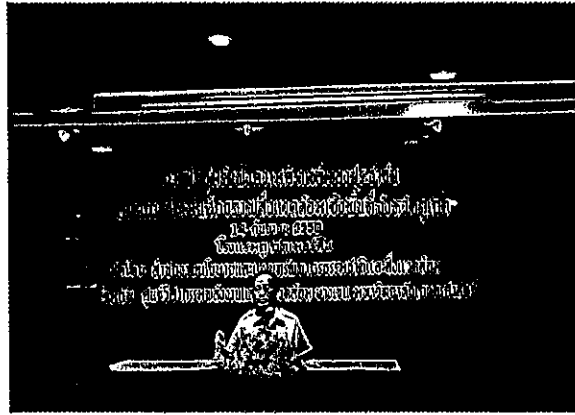
ภาพบรรยากาศการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

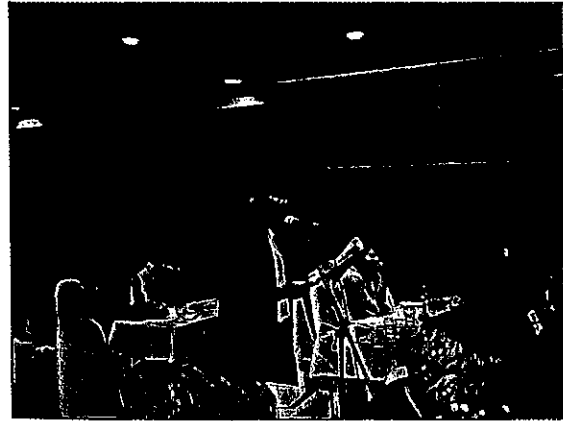
ผู้เข้าร่วมประชุมจากภาคส่วนต่างๆ ลงทะเบียนรับเอกสาร

รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์
กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต
กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม

บรรยากาศการประชุม ผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสนใจ
ร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะต่อผลการศึกษาโครงการ

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดภูเก็ต

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ที่อยู่/หน่วยงาน	เบอร์โทร
1	นายพงศ์ชาติ เชื้อหอม	สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่า เขาพระแทว	081-676-7864
2	นายไพโรจน์ ลูกอินทร์	สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดภูเก็ต	081-970-7742
3	นายอิหั่น ดุ๊กยังัน	สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดภูเก็ต	076-211-584
4	นายประสิทธิ์ ชูเดหาชัย	สำนักงานการปฏิรูปที่ดินจังหวัดภูเก็ต	081-549-1209
5	นายสรายุทธ์ ทองงาม	ศูนย์บริการวิชาการด้านพืชและปัจจัย การผลิตภูเก็ต	084-850-7339
6	นายอารัน กุวัชรนนท์	สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15	089-969-1625
7	นายศุภชัย นาจิตภูมิ	สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15	087-015-3678
8	นางวันนีย์ สิริขันธ์	แขวงการทางภูเก็ต	086-682-2402
9	นายเติมพันธ์ นกแก้ว	แขวงการทางภูเก็ต	076-212-179 081-956-9058
10	นายชัยบูรณ์ แจ่มศิริ	สำนักงานทางหลวงชนบทจังหวัดภูเก็ต	081-444-3403
11	นางพิมพ์วัลลยูช เชื้อผู้ดี	สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรทางทะเลฯ	076-391-128
12	นางสาวเพียว ม่วงทึบไพศาลกุล	สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอเมือง	089-729-1389
13	นายนนท์นราท์ นาพอ	สำนักงานเกษตรจังหวัดภูเก็ต	076-212-188 081-014-4500
14	นายเฉลิม รักมาก	สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดภูเก็ต	081-476-5111
15	นายวันชัย หอมหวล	สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด	076-213-632 081-978-3371
16	นายสมพล ศรีโชค	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	076-222-754
17	นายณัฐฤกษ์ พลเวช	สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดภูเก็ต	076-211-067
18	นายอำนาจ ศิริเพชร	สำนักงานประมงจังหวัด	089-870-8372
19	นายไพเราะ สุทธาภรณ์	สำนักงานประมงจังหวัด	076-212-460
20	นายสัญญา ศิริพงษ์รุ่งโรจน์	ที่ว่าการท่าเรือกลาง	076-311-046
21	นางสิริรัฐ อัสตดพฤกษ์	ที่ว่าการอำเภอกระทุ่ม	076-321133
22	นายโอจนร แสง เจริญ	สำนักงานการขนส่งทางน้ำที่ 5	087-161-7222
23	นายจักรกฤษ วรสิงห์	บริษัท อีแพ็ค จำกัด	087-018-2756
24	นางสาวพจนีย์ แจ็งพลอย	บริษัท อีแพ็ค จำกัด	084-356-1567
25	นางสาวสุนิสา คำทอง	บริษัท อีแพ็ค จำกัด	089-093-9964

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
จังหวัดภูเก็ต (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	ที่อยู่/หน่วยงาน	เบอร์โทร
26	นางสาวเพชรรัตน์ แจงพลอย	บริษัท อีแพ็ค จำกัด	084-316-8937
27	นางสาวนิตา แสงเถลิง	บริษัท อีแพ็ค จำกัด	076-236-634
28	นายศิริศักดิ์ ทองศรี	บริษัท อีแพ็ค จำกัด	076-236-634
29	นายคำรณ ไฉไลศ	เทศบาลตำบลวิชิต	076-825-100
30	นายชวลิต ชุมพุกพิพงษ์	องค์การบริหารส่วนตำบลเทพกษัตรี	089-472-7196
31	นางสิขารัตน์ ศรีเกตุ	เทศบาลนครภูเก็ต	076-250-437
32	นายฤกษ์ชัย ศรีทอง	องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะแก้ว	076-239-263
33	นายธีรเกียรติ อธิวิราภรณ์	เทศบาลตำบลกระทุ้ง	076-381-500
34	นายนิกร ขาวรักษา	เทศบาลตำบลกระทุ้ง	081-536-6143
35	นายจตุพล เวชพันธ์ุ์	เทศบาลตำบลเทพกษัตรี	081-539-0405

ข-2

**ข-2 รายละเอียดการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็น
(กลุ่มพื้นที่จังหวัด)**

การประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
กลุ่มจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี

วันที่ 8 มกราคม 2551

กำหนดการประชุมรับฟังความคิดเห็น
ผลการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ (จังหวัดนครศรีธรรมราชและจังหวัดสุราษฎร์ธานี)

วันอังคารที่ 8 มกราคม 2551

ณ ห้องประชุมศรีวิชัย ศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช

- 09.30-10.00 น. ลงทะเบียน รับเอกสารประกอบการประชุม
- 10.00-10.15 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน
โดย รองศาสตราจารย์ เกียรติไกร อายุวัฒน์
หัวหน้าศูนย์วิศวกรรมพลังงานและสิ่งแวดล้อม บางเขน
คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 10.15-10.30 น. ประธานกล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม
โดย ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช
- 10.30-10.45 น. สรุปผลภาพรวมโครงการ
โดย ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ
รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 10.45-11.00 น. พักรับประทานอาหารว่าง
- 11.00-12.00 น. นำเสนอผลการศึกษาโครงการ
◆ เกณฑ์ประเมินและผลวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
โดย รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์
◆ การประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ของจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี
โดย รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ
- 12.00-13.00 น. รับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน
- 13.00-15.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม และปิดประชุม

การประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
ผลการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดนครศรีธรรมราช
และสุราษฎร์ธานี
วันอังคารที่ 8 มกราคม 2551

ณ ห้องประชุมศรีวิชัย ศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช

▶ 09.30-10.00 น. ลงทะเบียนรับเอกสารประกอบการประชุม

▶ ผู้เข้าร่วมประชุม รวมทั้งหมด จำนวน 92 คน

(1) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (ลงทะเบียน) จำนวน 75 คน

1.1 จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 63 คน

1.2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 12 คน

(2) คณะกรรมการตรวจการจ้าง จำนวน 5 คน

- ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ

- นายเอกชัย ภาระนันท์

- นายพงศ์ศักดิ์ เอื้อสุวรรณ

- ดร.พูนทรัพย์ นรมิตร

- นส.จิรนนท์ สุขชนะ

(3) คณะที่ปรึกษา จำนวน 12 คน

- รศ.เกียรติไกร อายุวัฒน์

- รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์

- รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ

- รศ.ดร.จวงจันทร์ ดวงพัตรา

- ดร.พุทธรักษา ชุณสาคร

- รศ.ดร.ธงไชย ศรีนพคุณ

- อ.ยุทธพงษ์ ศิริมังคละ

- อ.พงศ์พลิน รักไกร

- นายสมชาย ปิยะวารสกุล

- นางสาวจิตติมา เนียมสำเภา

- นางสาววริยา มิตตา

- นางสาวนันทนา จันทรมณี

- ▶ 10.00 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน โดย รศ.เกียรติไกร อายุวัฒน์ หัวหน้าศูนย์วิศวกรรมพลังงานฯ
- ▶ 10.15 น. กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม โดย นายสุนทร ประทุมทอง รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช
- ▶ 10.30 น. สรุปผลภาพรวมโครงการ โดย ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

▶ 11.00 น. นำเสนอผลการศึกษาโครงการ

- ◇ เกณฑ์ประเมินและผลวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
โดย รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์
- ◇ การประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ของจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี
โดย รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ

▶ 13.00 – 15.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม

◎ ประธานชมรมอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง อำเภอขนอม

- อำเภอขนอม มีต้นทุนทางธรรมชาติเพื่อส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวอยู่มาก แต่ก็สามารถพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องทางด้านเกษตรได้ เช่น อุตสาหกรรมการแปรรูปผลผลิตที่เหลือจากการกระบวนการ

- ปัจจุบันรอยต่อระหว่างอำเภอขนอมกับอำเภอสิชล เป็นพื้นที่อุตสาหกรรมอยู่แล้ว แต่สามารถมีการพัฒนาในด้านอื่นได้ เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เพราะในอำเภอขนอมยังคงมีทรัพยากรทางธรรมชาติ และมีความหลากหลายทางธรรมชาติอยู่มาก เช่น มีกวางป่า มีปลาโลมาสีชมพู มีแหล่งหญ้าทะเลที่อุดมสมบูรณ์แห่งเดียวในพื้นที่ชายฝั่งของนครศรีธรรมราช และชุมชนเองก็มีความเข้มแข็งในด้านการอนุรักษ์

- การพัฒนาประเทศในปัจจุบันไม่ได้ใช้ฐานข้อมูลที่เป็นจริง โดยภาพรวมแล้วอำเภอขนอม มี 3 ตำบล ลักษณะภูมิประเทศมีภูเขาล้อมรอบไม่เหมาะแก่การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม ทำเทียบเรือ โรงไฟฟ้าและโรงแยกก๊าซ การพัฒนาส่วนใหญ่จะใช้อำนาจและผลประโยชน์มากกว่า ทำให้การจัดโซนนิ่งพื้นที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง

- เดิมพื้นที่ของอำเภอขนอมไม่เหมาะกับการทำอุตสาหกรรม แต่ปัจจุบันก็มีการมาจัดตั้งที่สำคัญมีการจัดตั้งโรงไฟฟ้าประชาชนและชุมชนไม่เคยมีการคัดค้านหรือต่อต้านการขยายโรงงาน ที่ผ่านมามีชุมชนเห็นด้วยตลอด แต่ปัจจุบันชาวบ้านในพื้นที่ยังมีไฟฟ้าใช้ไม่ครบทุกบ้าน

๑ นางศุภสิพร เสรีวิวัฒนา รองนายกสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวนครศรีธรรมราช

- จังหวัดนครศรีธรรมราชมีศักยภาพสูงมีชายทะเล ในด้านการท่องเที่ยวมีการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยมองได้จากมีชาวต่างชาติจากสแกนดิเนเวียร์ รวมกลุ่มกันเข้ามาอยู่ในพื้นที่ของอำเภอขนอมและอำเภอลิขิตเป็นจำนวนมาก ซึ่งคนกลุ่มนี้เป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มผู้สูงอายุเข้ามาอยู่แบบ Long Stay ทำให้มาเงินหมุนเวียนในพื้นที่เป็นจำนวนมาก ลักษณะการท่องเที่ยวจะเป็นแบบท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการเข้ามาศึกษาดูงาน

๑ การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดนครศรีธรรมราช

- จังหวัดนครศรีธรรมราชมีศักยภาพในการท่องเที่ยวสูงบางพื้นที่
- ในพื้นที่ที่มีการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และมีการมาศึกษาดูงาน

๑ ที่ทำการปกครองอำเภอขนอม

พื้นที่อำเภอขนอมไม่เหมาะแก่การก่อสร้างท่าเทียบเรือ ท่อส่งแก๊ส การพัฒนาในประเทศไทยไม่มีการนำข้อมูลจริงมาพูด ทำให้การพัฒนาประเทศเกิดความผิดพลาด หากดูข้อมูลอำเภอ อำเภอขนอมมีความหลากหลายทางชีวภาพที่อุดมสมบูรณ์มาก เพราะมีแหล่งหญ้าทะเล แต่ปัจจุบันการพัฒนากำลังจะเข้ามา กำลังจะมีการขุดท่าเทียบเรือ ซึ่งฐานข้อมูลที่มีไม่มีความเป็นจริง หลักการไม่สอดคล้องกับข้อมูล ถ้าจะให้ได้ผลต้องมีตัวแทนจากภาคเอกชนมาร่วม ควรจะมีการนำข้อมูลจากภาคเอกชนมาใช้ด้วย

๑ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5 จังหวัดนครศรีธรรมราช

- ผลการศึกษานำไปใช้ประโยชน์อย่างไรในอนาคต ศึกษาตามความเป็นจริง ข้อมูลสอดคล้องกับพื้นที่ ตัวดัชนีชี้วัดเป็นสิ่งสำคัญ ควรจะเอาตัวชี้วัดมาใช้ในพื้นที่ เอาอะไรมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งพื้นที่ และ สผ.จะนำผลการศึกษาไปใช้อย่างไร

- ข้อจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในการพัฒนาข้อจำกัดคืออะไร สผ.จะต้องเอาจุดนี้ลงไปในพื้นที่ เพื่อการใช้ดัชนีเหล่านี้ให้เกิดประโยชน์

๑ ที่ทำการปกครองอำเภอลิขิต

- โครงการ southern seaboard จะกินพื้นที่เท่าไร การวิเคราะห์ทางเลือกไม่มีปิโตรเคมี ควรจะกล่าวให้ชัดเจนเพราะจะใช้เป็นยุทธศาสตร์ชี้นำ

- การทำยุทธศาสตร์เอาข้อมูลมาจากไหนเมื่อไม่ได้ลงพื้นที่ไปเก็บข้อมูล ข้อมูลไม่ชัดเจน เช่น Landbridge จะลงที่ใดไม่ทราบข้อเท็จจริง

๑ หัวหน้าสำนักงานเทศบาลเกาะสมุย

ตามวัตถุประสงค์ของการประชุม น่าจะมีส่วนร่วมทุกภาคส่วน น่าจะมีการจัดประชุมในแต่ละจังหวัด การกล่าวถึงพื้นที่มีเพียงบางพื้นที่เท่านั้นไม่ครอบคลุม จึงมองว่ายังไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ หน่วยงานในท้องถิ่นควรจะมีส่วนร่วมในการประชุมครั้งนี้

๑ ที่ทำการปกครองอำเภอชะอวด

- ปัญหาตอนนี้คือเรื่องน้ำ ประชาชนไม่ยอมให้มีการก่อสร้าง โครงการตามพระราชดำริ จากปากพนัง ข้อมูลที่นำเสนอเป็นการนำเสนอข้อมูลในระดับยุทธศาสตร์เป็นภาพรวม ยังขาด จุดย่อยๆ ที่จะใช้อธิบายให้ประชาชนในพื้นที่รับรู้

- โครงการความยากจน จะเอาพื้นที่ไปหาผลประโยชน์ (โครงการในพื้นที่ของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ)

- อ่างเก็บน้ำที่กำลังจะสร้างในพื้นที่สร้างไปเพื่ออะไร

๒ สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

- ข้อมูลด้านผังเมืองของจังหวัด กำลังประกาศใช้ การใช้ที่ดินกำหนดโซน อุตสาหกรรม ซึ่งปัจจุบันดำเนินการโดยผังเมืองจังหวัดและทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัด

- การทำโซนนิ่งในจังหวัดนครศรีธรรมราชทำได้ไม่ยาก เนื่องจากพื้นที่ของจังหวัด ถูก แบ่งไว้ชัดเจนอยู่แล้ว โดยที่ส่วนหนึ่งเป็นทะเล และอีกส่วนหนึ่งเป็นป่าเขา และเพื่อให้เกิดความ ชัดเจนมากขึ้น ทางจังหวัดกำลังจะประกาศใช้ผังเมืองรวมของจังหวัด จึงควรนำในส่วนนี้มาใช้ ร่วมด้วย

๓ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- รอยต่อระหว่างอ.ขนอม และอ.สิชล ถ้าเป็นอุตสาหกรรมการเกษตรจะดีมาก เพราะ ทรัพยากรมีความอุดมสมบูรณ์สูง มีกวางป่า ทะเลมีปลาโลมา ศักยภาพการอนุรักษ์ของชุมชนสูง

- การพัฒนาอุตสาหกรรมการเกษตรในอ.ขนอมทำได้ แต่การพัฒนาในปัจจุบันไม่ได้เป็น อย่างนั้น เพราะมีการนำเอาอย่างอื่นที่ไม่เหมาะสมมาลงในพื้นที่

- ที่อำเภอขนอนน้ำฝนดื่มไม่ได้ และผลการตรวจสุขภาพพบว่าเกิดโรคมะเร็งเพิ่ม มากขึ้นจากสถิติของทางโรงพยาบาล

- ผังเมืองการทางชุมชนส่วนของ อ.ขนอมมีข้อมูลในผังเมืองของจังหวัดหรือไม่

- ในพื้นที่ที่มีการเกษตรแบบผสมผสานแต่การเกษตรแบบนี้ก็มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ด้วย

- มีการปลูกพืชหลายๆ อย่างในพื้นที่เดียวกัน และรวมกับการทำเกษตรอื่นๆ

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุมจากแบบประเมินผลการประชุม

➢ ความคิดเห็นที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ พบว่า ผู้เข้าร่วมประชุมร้อยละ 52.40 ไม่เคยรับทราบมาก่อน โดยร้อยละ 47.60 เคยรับทราบมาแล้ว

➢ หลังจากได้รับฟังการบรรยายจากวิทยากรพบว่า ผู้ร่วมประชุมเริ่มเข้าใจโครงการบ้าง ร้อยละ 57.10 เข้าใจ ร้อยละ 33.30 และร้อยละ 9.50 ไม่เข้าใจเลย เมื่อสอบถามถึงความเหมาะสมของ เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ที่มีความเหมาะสมกับจังหวัดของท่านเพียงใด ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่าการกำหนดเกณฑ์ที่มีความเหมาะสมมาก ร้อยละ 23.8 เห็นว่ามีความเหมาะสมค่อนข้างมาก

ร้อยละ 61.90 เห็นว่ายังไม่มีความเหมาะสมร้อยละ 9.50 และร้อยละ 4.80 ไม่แน่จึงไม่แสดงความคิดเห็น โดยส่วนใหญ่เห็นว่าทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ที่เสนอให้กับทางจังหวัดนำไปใช้พัฒนาพื้นที่ ร้อยละ 85.70 และยังไม่แน่ใจว่าทางเลือกที่เสนอมาทางจังหวัดจะนำไปใช้พัฒนาจึงไม่แสดงความคิดเห็น ร้อยละ 14.3 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

➤ ทศนคติของผู้เข้าร่วมประชุมในเรื่องของการนำเกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ไปใช้เป็นแนวทางในการประเมินก่อนการมีโครงการใดๆ ในพื้นที่ ที่ประชุมพบว่า ร้อยละ 90.50 เห็นด้วยที่มีการประเมินก่อนมีโครงการขึ้น และร้อยละ 9.50 ไม่มีความคิดเห็น

➤ ความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการนำเกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมไปใช้เป็นแนวทางในการประเมินก่อนมีโครงการใดๆ ในพื้นที่

- ทำให้ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและประชาชนในพื้นที่
- สามารถกำหนดพื้นที่ ที่มีปัญหาผลกระทบได้โดยตรง
- เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในพื้นที่
- ทำให้โครงการที่ดำเนินการมีความเหมาะสมกับพื้นที่ และมีผลกระทบกับสิ่งแวดล้อมในพื้นที่โครงการน้อยที่สุด
- ทำให้ทราบปัญหาที่จะส่งผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น เพื่อหาทางป้องกันและหลีกเลี่ยง
- เพื่อให้การใช้ประโยชน์ในพื้นที่ตรงกับสิ่งที่ควรจะเป็นเหมาะสม และเกิดผลกระทบน้อยที่สุด

➤ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อโครงการ :-

- การจัดประชุมควรจัดเฉพาะจังหวัดนั้น
- ควรจะมีข้อมูลเชิงลึกของแต่ละพื้นที่ของกลุ่มยุทธศาสตร์ ซึ่งแต่ละจังหวัดหรือกลุ่มจังหวัดจะมียุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกันอยู่แล้ว
- ทำอย่างไรให้ข้อมูล หรือหลักการที่ได้มานั้นทุกภาคส่วนสามารถนำไปใช้ได้
- การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ ประชาชนทั่วไปอาจจะไม่เข้าใจในวิธีการประเมินได้ดีพอ จึงอาจจะไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชนส่วนใหญ่ได้ .
- หากมีการพิจารณาพื้นที่ใด ควรจะมีการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่นั้นๆ (เป็นพื้นที่ย่อยๆ จากระดับจังหวัด หรือระดับพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้) โดยรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่มีส่วนได้ส่วนเสียกับการพัฒนานั้นๆ โดยตรง
- เสนอให้มีการออกเก็บข้อมูลภาคสนาม
- ควรจะมีการประชาสัมพันธ์ให้ท้องถิ่นและภาคประชาชนได้รับรู้และมีส่วนร่วมมากกว่านี้
- ควรจะศึกษาเพิ่มเติมว่า พื้นที่ที่มีศักยภาพสูงในแต่ละด้านจุดไหนควรพัฒนาเป็นอะไร เช่น พื้นที่อุตสาหกรรม อุตสาหกรรมไหนควรตั้งอยู่ตรงไหน หรือว่าควรสร้างศูนย์กำจัดขยะรวมรีเปลา และถ้าควรสร้างจะสร้างที่ไหน
- ควรมีคำนิยามหรือให้ข้อมูลที่มีความละเอียดชัดเจนในการสนับสนุนทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาพื้นที่ เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันในทุกองค์กร

- การกำหนดพื้นที่ ดันน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ควรระบุอำเภอด้วย
- การกำหนดพื้นที่จังหวัดที่ประเมินควรจะเป็นกลุ่มจังหวัดตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด เช่น ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง

ปัญหาและอุปสรรค

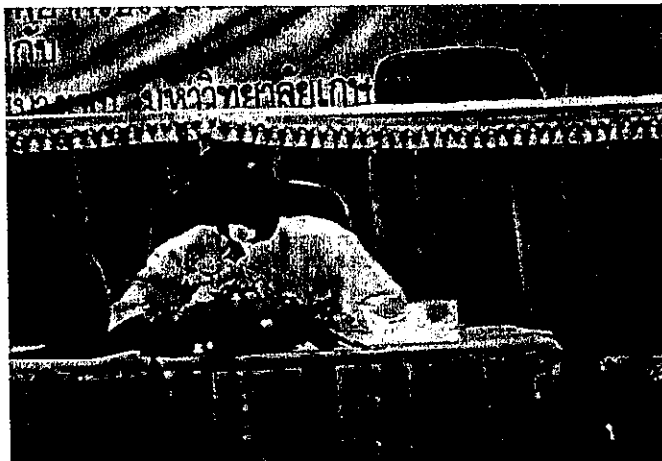
มีผู้ร่วมประชุมจาก 2 จังหวัด จำนวนทั้งหมด 75 คน มาจากจังหวัดนครศรีธรรมราช 63 คน และจังหวัดสุราษฎร์ธานี 12 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ของจำนวนที่กำหนดไว้ (100 คน) ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ คือ

➢ การจัดประชุมของโครงการกำหนดจัดเป็นกลุ่มจังหวัด คือ จังหวัดนครศรีธรรมราชร่วมกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งหากมองจากจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีผู้เข้าร่วมประชุมน้อยมีผลมาจากเรื่องของการเดินทางซึ่งบางหน่วยงานอยู่ไกล

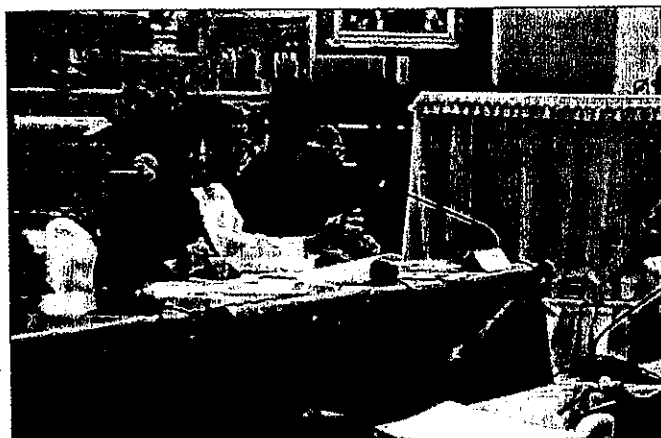
ภาพบรรยากาศการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
(กลุ่มจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี)

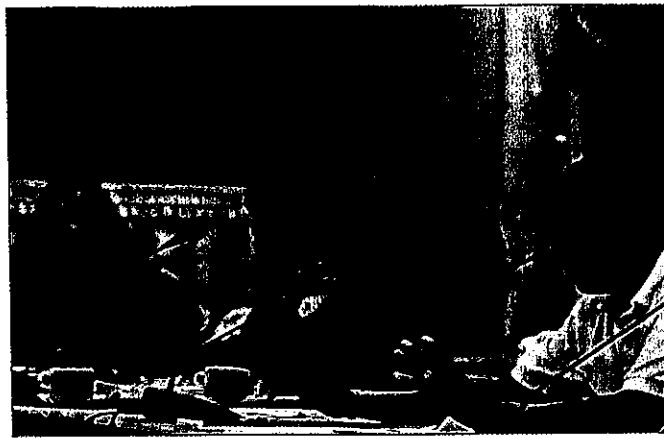
รศ.เกียรติไกร อายุวัฒน์
กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน

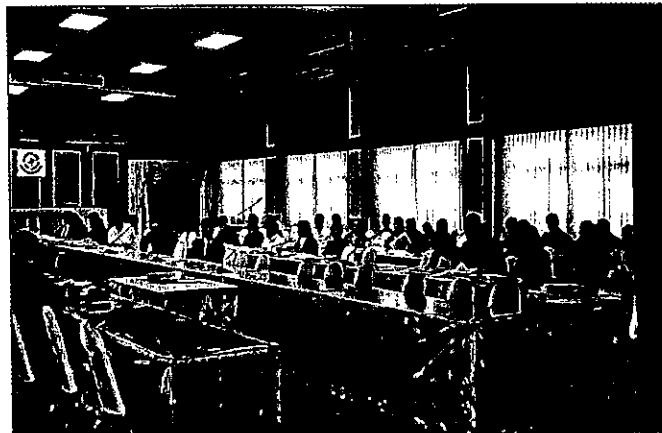
รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม

ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ รองเลขาธิการ
สรุปภาพรวมการดำเนินโครงการและการจัดประชุม

ผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสนใจและร่วมแสดงความคิดเห็น

บรรยากาศการประชุม โดยผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสนใจต่อผลการศึกษาของโครงการ

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
กลุ่มจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	ตำแหน่ง
1	นายอภิชัย จิโรภณ	สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง	โยธาธิการและผังเมือง
2	นายวิรัตน์ จำปา	สำนักงานทางหลวงชนบท	ผอ.ทชจ.นศ.
3	นายสุขุม สุวิไล	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	เกษตรและสหกรณ์จังหวัด
4	นายวิเวก จินดา	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 6
5	นายมนูญ ดันติกุล	สำนักงานประมงจังหวัด	ประมงจังหวัด
6	นายศิริวิชัย กลิ่นนากดี	สำนักชลประทานที่ 15	ผอ.ส่วนจัดสรรน้ำ
7	นายประวิทย์ เกียรติก้องแก้ว	สำนักชลประทานที่ 15	หัวหน้ากลุ่มพิจารณาโครงการ
8	นายชัยณรงค์ กาพย์เกิด	สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด	รักษาการประชาสัมพันธ์จังหวัด
9	นางอุไรวรรณ สุภานแดง	สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด	เจ้าหน้าที่งานโสตฯ
10	ว่าที่ร้อยตรีประพันธ์ เฟิงเจริญ	ชมรมปลัด อบต.	ประธานชมรม
11	นางโสมพรรณ คงประพันธ์	อบต. ปากนคร	ปลัด อบต.
12	นายเมษัณฑ์ โสภากัณฑ์	ที่ทำการปกครองอำเภอสิชล	ปลัดอำเภอ
13	นางสาวธารทิพย์ กาพย์เกิด	ที่ทำการปกครองอำเภอสิชล	เจ้าหน้าที่ปกครอง
14	นายสมศักดิ์ กือทอง	อช.หาดขนอม-หมู่เกาะทะเลใต้	นักวิชาการสิ่งแวดล้อม
15	นายสาทร หวังพัฒน์	ที่ทำการปกครองอำเภอลานสกา	ปลัดอำเภอลานสกา
16	นายวัชร ศรีหนูสุด	ที่ทำการปกครองอำเภอลานสกา	ปลัดอำเภอลานสกา
17	นางสุชาดา ศรีจันทร์	เทศบาลตำบลนาบอน	รองนายกฯ
18	นางสาวโสภิญญา อินทร์ดำ	เทศบาลตำบลนาบอน	รองนายกฯ
19	นางมณฑา ไสทจรจิตรี	ที่ทำการปกครองอำเภอพระพรหม	ปลัดอำเภอ
20	นายจารึก โสมแก้ว	สำนักงานจังหวัดนครศรีฯ	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน
21	นายประหยัด เสนา	องค์การบริหารส่วนจังหวัด	หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อม
22	นางหทัยา ลิ้มวงศ์	สนง.ทสจ.นครศรีฯ	นักวิชาการสิ่งแวดล้อม 5
23	นางสุภาณี ศรีสุขใส	เทศบาลเมืองทุ่งสง	ผอ.กองช่างสุขาภิบาล
24	นายพิเชษฐ อุษาสมงคล	เทศบาลเมืองทุ่งสง	ปลัดเทศบาล
25	นางสาวธารทิพย์ กาพย์พิต	ที่ทำการปกครองอำเภอสิชล	เจ้าหน้าที่
26	นายเขมราช บุญประดิษฐ์	ที่ทำการปกครองอำเภอขนอม	ปลัดอำเภอ
27	นายเอกราช บุญเรืองขาว	ที่ทำการปกครองอำเภอชะอวด	ปลัดอำเภอ
28	นางสาวสุภา ค้วงอินทร์	พัฒนาอำเภอ	พัฒนาการอำเภอชะอวด
29	นางสาวสายเสน่ห์ วงศ์เสน	เทศบาลตำบลเชียรใหญ่	นักวิชาการสุขาภิบาล
30	นางสาวธวัน สุวรรณลอยล่อง	ที่ทำการปกครองอำเภอร่อนพิบูลย์	ปลัดอำเภอ
31	นางสาวอำนวยการ ศรีสุวรรณ	เทศบาลตำบลลานสกา	เจ้าหน้าที่ธุรการ

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
กลุ่มจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	ตำแหน่ง
32	นายโชคชัย ไกรนรา	เทศบาลตำบลลานสกา	รองนายกฯ
33	นายสุธรรม สุทธาวาสพงษ์	สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5	หัวหน้าฝ่ายวิชาการและสัตว์ป่า
34	นางจริยา หลีเจริญ	สนง.สวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน	สวัสดิการฯ
35	นางสาวกฤตนันท์ ปัญยานันท์	สำนักงานจัดหางาน	จัดหางานจังหวัด
36	นายวิชัย ทองทิพย์	อบต.ทุ่งสง	รองนายกอบต.
37	นายสำเภา ชะนะดี	อบต.ทุ่งสง	เลขานุการนายก
38	นายสมพร มังคะมณี	แขวงกาทางนครศรีฯ	นายช่างโยธา 6
39	นายสมชาย สุวรรณวงศ์	แขวงกาทางนครศรีฯ	นายช่างโยธา 7
40	นายจิระ คงทอง	สนง.โยธาธิการและผังเมือง	วิศวกรโยธา
41	นายจำรูญ เกิดคำ	ทสม.อำเภอนอม	ประธาน ทสม.
42	นายวิฑูรย์ สุกุลรัตน์	ชมรมพิทักษ์ทรัพยากรชายฝั่งนอม	ประธานชมรม
43	นางสาวพรธิดา เรืองศรี	ที่ทำการปกครองอำเภอนาคู	ปลัดอำเภอ
44	นางประภัสสร ทรัพย์พรหม	ที่ทำการปกครองอำเภอเมือง	ปลัดอำเภอ
45	นายสุทัศน์ พูลเสน	อบต.หัวไทร	นายก อบต.
46	นายวิโรจน์ ชูประจิดดี	เทศบาลชะอวด	รองนายก
47	นายจิระศักดิ์ แสงศรี	อุทยานแห่งชาติน้ำตกโยง	เจ้าพนักงานป่าไม้ 6
48	นายนิพิฐพันธ์ รุ่งนิรันดรกุล	สภาอุตสาหกรรม	เลขาธิการ
49	นายวัชรวิทย์ ศรีหนูสุด	ที่ทำการปกครองอำเภอลานสกา	ปลัดอำเภอ
50	นายวินัย ชูยก	ที่ทำการปกครองอำเภอร่อนพิบูลย์	ปลัดอำเภอ
51	นายวิโรจน์ หลักบ้าน	สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5	นักวิชาการป่าไม้
52	นางสมใจ ก็ฎามระ	สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5	เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 6
53	นางศุภิพร เสรีวิวัฒนา	สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว	รองนายกฯ
54	นายเสรี ดนัตสอนสาร	ชมรมธุรกิจท่องเที่ยวชนอม	สมาชิก
55	นายวิฑูรย์ พิระวัฒน์	สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5	ผอ.ส่วนอนุรักษ์สัตว์ป่า
56	นายนิกร ทองคง	สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5	
57	นายวรวิทย์ จิรนาทร	สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5	นักวิชาการป่าไม้ 5
58	นายเจษฎา สมานธิ	สำนักงานสถิติจังหวัด	สถิติจังหวัด
59	นายพัฒนพร อินทจักร	อุทยานแห่งชาติเขานัน	นักวิชาการ
60	นางวัชรีย์ ประชุม	อุทยานแห่งชาติเขานัน	นักวิชาการเผยแพร่
61	นายหนันท์วัฒน์ ทวีสันน์	อุทยานแห่งชาติเขานัน	นักวิชาการเผยแพร่
62	นายสำราญ เสรีธรรม	เทศบาลตำบลลิซล	เจ้าหน้าที่ฝ่ายออกแบบ
63	นายวิโรจน์ นาคแท้	สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 5	หัวหน้าสถานี

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
กลุ่มจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	ตำแหน่ง
1	นายสมพล ศัลยประดิษฐ์	สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 4	นักวิชาการป่าไม้ 6
2	นางสาวกิตติยา นิลพัทธ์	สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 4	นักวิชาการป่าไม้ 3
3	นายเอกภัทร วังสุวรรณ	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	วิศวกร 7 ว
4	นายไกรเทพ อภินิษฐ์	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	จนท.ตรวจโรงงาน 6
5	นางสาวนงเยาว์ ยุทธชนะ	สนง.สิ่งแวดล้อมภาคที่ 14	นักวิชาการสิ่งแวดล้อม
6	นายอนุสรณ์ บุณยรัตผลิน	แขวงกาทาง	รองผู้อำนวยการแขวงกาทาง
7	นายวรวุฒิ ทองมาก	แขวงกาทาง	หัวหน้าหมวดกาทาง
8	นายบรรยงค์ สุทธิช่วย	เทศบาลตำบลวัดประตู่ 1	หัวหน้าสำนักงานปลัด
9	นายมนตรี เพชรขุ้ม	องค์การบริหารส่วนตำบลท่าเรือ 1	นายก อบต.
10	นางสาวนันท์นภัส ทองพูน	เทศบาลตำบลท่าชนะ 1	ผอ.กองสาธารณสุข
11	นายศุภวัฒน์ ตรีพงศ์	องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน
12	นางสาวพนิดา พาหุกาญจน์	เทศบาลตำบลเกาะสมุย 1	หัวหน้าสำนักงานปลัด

**การประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
กลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต**

วันที่ 10 มกราคม 2551

กำหนดการประชุมรับฟังความคิดเห็น
ผลการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ (จังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต)
วันพฤหัสบดีที่ 10 มกราคม 2551
ณ ห้องประชุมปกาสัย ศาลากลางจังหวัดกระบี่

- 09.30-10.00 น. ลงทะเบียน รับเอกสารประกอบการประชุม
- 10.00-10.15 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน
โดย รองศาสตราจารย์ ดร.ประทีป ฑาบทิพย์วรรณ
ประธานบัณฑิตศึกษาวิทยาศาสตร์การประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 10.15-10.30 น. ประธานกล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม
โดย ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่
- 10.30-10.45 น. สรุปผลภาพรวมโครงการ
โดย ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ
รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 10.45-11.00 น. พักรับประทานอาหารว่าง
- 11.00-12.00 น. นำเสนอผลการศึกษาโครงการ
◆ เกณฑ์ประเมินและผลวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
โดย รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์
◆ การประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ของจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต
โดย รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ
- 12.00-13.00 น. รับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน
- 13.00-15.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม และปิดประชุม

**การประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
ผลการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ จังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต
วันพฤหัสบดีที่ 10 มกราคม 2551
ณ ห้องประชุมปกาสัย ศาลากลางจังหวัดกระบี่**

.....

▶ 09.30-10.00 น. ลงทะเบียนรับเอกสารประกอบการประชุม

▶ ผู้เข้าร่วมประชุม รวมทั้งหมด จำนวน 66 คน

(1) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (ลงทะเบียน) จำนวน 53 คน

1.1 จังหวัดกระบี่ จำนวน 30 คน

1.2 จังหวัดพังงา จำนวน 15 คน

1.3 จังหวัดภูเก็ต จำนวน 8 คน

(2) คณะกรรมการตรวจการจ้าง จำนวน 4 คน

- ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ

- นายจรัส เทพอวยพร

- นางสาวศิริลักษณ์ จันทรโพธิ์

- นส.จිරนนท์ สุขชนะ

(3) คณะที่ปรึกษา จำนวน 9 คน

- รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์

- รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ

- รศ.ดร.ประทักษ์ ดาบทิพย์วรรณ

- ดร.พุทธชาติ ชุณสาคร

- อ.พงศ์พลิน รักไคร้

- นายสมชาย ปิยะวารสกุล

- นางสาวจิติมา เนียมสำเภา

- นางสาววริยา มิตดา

- นางสาวนนทนา จันทรมณี

- ✦ 10.00 น. กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน โดย รศ.ดร.ประทักษ์ ตาบพิภย์วรรณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ✦ 10.15 น. กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม โดย นายชัยเลิศ ภิญโญรัตนโชติ รองผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่
- ✦ 10.30 น. สรุปผลภาพรวมโครงการ โดย ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

✦ 11.00 น. นำเสนอผลการศึกษาโครงการ

◇ เกณฑ์ประเมินและผลวิเคราะห์ศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่

โดย รศ.ดร.สามัคคี บุญยะวัฒน์

◇ การประเมินทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ของจังหวัดนครศรีธรรมราชและสุราษฎร์ธานี

โดย รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ

✦ 13.00 – 15.00 น. ร่วมแสดงความคิดเห็นและตอบข้อซักถาม

◎ ปฏิรูปที่ดิน

- จังหวัดพังงาในเรื่องของปัจจัยสนับสนุนไม่มีการสนับสนุนในเรื่องของการท่องเที่ยว แต่จะสนับสนุนในเรื่องของพื้นที่เกษตรแทน หากออกมาเป็นอย่างไรผลการวิเคราะห์อาจจะมีข้อผิดพลาด บริเวณเกาะพระทองจะมีปัญหาแค่เรื่องของการคมนาคม เรื่องถนน แต่ในเรื่องของศักยภาพด้านการท่องเที่ยวมีมาก

- การทำโครงการฯ มีเวลาจำกัดหรือไม่

- ข้อมูลที่นำเสนอไม่ชัดเจน ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลที่เป็นปัจจุบันหรือไม่

- มุมมองของการให้ข้อมูลแตกต่างกัน มีการลงพื้นที่หรือไม่

- เอกสารมีมากควรมีการส่งเอกสารมาพร้อมกับหนังสือเชิญ

◎ การท่องเที่ยวจังหวัดพังงา

- จากผลการวิเคราะห์ ผลออกมาว่าเกาะพระทองมีศักยภาพในการพัฒนาตามความ เป็นจริงแล้วไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น ส่วนบริเวณบ้านน้ำเค็มที่มองว่ามีศักยภาพที่น่าจะมาจาก หลังที่เกิดสึนามิ แล้วผลการประเมินศักยภาพของจังหวัดพังงาในส่วนที่มีศักยภาพสูงของ จังหวัดพังงาจะอยู่ที่บริเวณใด

- จังหวัดพังงาในเรื่องของปัจจัยสนับสนุนไม่มีการสนับสนุนในเรื่องของการท่องเที่ยว แต่จะสนับสนุนในเรื่องของพื้นที่เกษตรแทน หากออกมาเป็นแบบนี้ผลการวิเคราะห์อาจจะ มีข้อผิดพลาด บริเวณเกาะพระทองจะมีปัญหาแค่เรื่องของการคมนาคม เรื่องถนน แต่ในเรื่องของ ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวมีมาก

- ศักยภาพด้านอุตสาหกรรม อ.ตะกั่วป่า ไปซ้อนกับศักยภาพในการท่องเที่ยว ซึ่งไม่ น่าจะเป็นพื้นที่เดียวกัน

- ศักยภาพทางการเกษตร ไม่ได้ลงขอบเขตทางทะเลของกรมประมง

- ด้านการประมง ควรแยกศักยภาพด้านการเพาะเลี้ยง ศักยภาพการจับสัตว์น้ำ เพราะ ลักษณะพื้นที่ของจังหวัดพังงามีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างพื้นที่อุทยานแห่งชาติอ่าว พังงา กับทางด้านตะวันตกของจังหวัด มีความแตกต่างกันทางด้านลมฟ้าอากาศ และภูมิ ประเทศ

๑) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดกระบี่

- จากการนำเสนอเห็นว่า จังหวัดพังงาพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการเกษตรมีอยู่ กระจายทั่วจังหวัดคิดเป็นร้อยละ 2.39 ถ้ามองในเชิงตัวเลขที่ออกมาอย่างนี้แสดงว่าการพัฒนา ของจังหวัดพังงาในด้านการเกษตรจะถูกปิด ที่จริงแล้วรายได้หลักของประชาชนในพื้นที่จังหวัด พังงาส่วนใหญ่จะมาจากการเกษตรและการประมง แต่หากตัวเลขที่ออกมาเป็นตัวชี้้นำให้พัฒนา ด้านการท่องเที่ยวจะมีผลกระทบต่อเกษตรกรรมมาก เพราะจะมีผลต่อเนื่องไปจนถึงเรื่องของการ ของบประมาณด้วย

- ข้อมูล อาจสื่อความหมายไม่ตรงกับกรวิเคราะห์

- ข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิม อาจจะขึ้นอยู่กับระยะเวลาการเก็บข้อมูล

๒) ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- ข้อมูลไม่ตรงกันกับเอกสารประกอบ เช่น การพัฒนาด้านอุตสาหกรรม

- เกาะภูเก็ต การวิเคราะห์พื้นที่ทางการเกษตร มากกว่าพังงาตัวเลขมีความน่าเชื่อถือ มากแต่ไหน ภูเก็ตไม่น่าจะมีมากกว่าพังงาน่าจะมีปัญหาที่เกณฑ์ในการประเมิน ในส่วนของชายฝั่งน่าจะมีการเพิ่มในประเด็นของการใช้ประโยชน์บริเวณชายฝั่งด้วย เช่น การ ประมง การท่องเที่ยวเพราะพื้นที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณชายฝั่งทะเล

- ในส่วนของสุขภาพอนามัย ในดัชนีบุคลากรทางการแพทย์อาจจะยังไม่ใช้ดัชนีที่สำคัญ ที่สำคัญน่าจะเป็นสุขภาพอนามัยของประชาชนมากกว่า แต่ถ้าจะเป็นบุคลากรก็น่าจะเป็น บุคลากรที่ส่งเสริมสุขภาพมากกว่า เช่น กลุ่มอสม.

- ข้อมูลที่นำมาเสนอต้องครอบคลุมทุกกลุ่มอาชีพที่เห็นว่าหายไปคือ ประมง และข้อมูล ที่นำมาวิเคราะห์น่าจะเอามาจากจังหวัดน่าจะได้ข้อมูลที่ถูกต้องมากกว่าการนำข้อมูลมาจาก ส่วนกลาง และอยากให้เพิ่มในส่วนของจังหวัดระยองเข้าไปในการศึกษาด้วยเพราะอยู่ในกลุ่มอัน ดามันด้วย

- ให้ดูระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลของหน่วยงาน เพราะเวลาจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของข้อมูลมาก เช่น จังหวัดกระบี่มีการเปลี่ยนแปลงของข้อมูลในรอบ 5 ปีสูงมาก

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุมจากแบบประเมินผลการประชุม

➢ ความคิดเห็นที่มีต่อการรับรู้เกี่ยวกับโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ พบว่าผู้เข้าร่วมประชุมร้อยละ 65.20 ไม่เคยรับทราบมาก่อน โดยร้อยละ 34.80 เคยรับทราบมาแล้ว

➢ หลังจากได้รับฟังการบรรยายจากวิทยากรพบว่า ผู้ร่วมประชุมเริ่มเข้าใจโครงการบ้าง ร้อยละ 39.10 เข้าใจ ร้อยละ 47.80 และร้อยละ 8.70 ไม่เข้าใจเลย เมื่อสอบถามถึงความเหมาะสมของเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์มีความเหมาะสมกับจังหวัดของท่านเพียงใด ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นว่าการกำหนดเกณฑ์มีความเหมาะสมมาก ร้อยละ 17.40 เห็นว่ามีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ร้อยละ 60.90 และเห็นว่ายังไม่มีความเหมาะสมร้อยละ 21.7 โดยส่วนใหญ่เห็นว่าทางเลือกระดับยุทธศาสตร์ที่เสนอให้กับทางจังหวัดนำไปใช้พัฒนาพื้นที่ ร้อยละ 73.90 และยังไม่แน่ใจว่าทางเลือกที่เสนอมาทำจังหวัดจะนำไปใช้พัฒนาได้จึงยังเห็นด้วย ร้อยละ 26.10 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

➢ ทศนคติของผู้เข้าร่วมประชุมในเรื่องของการนำเกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ไปใช้เป็นแนวทางในการประเมินก่อนการมีโครงการใดๆ ในพื้นที่ ที่ประชุมพบว่า ร้อยละ 78.30 เห็นด้วยที่มีการประเมินก่อนมีโครงการขึ้น ร้อยละ 8.7 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 9.50 ไม่มีความคิดเห็น

➢ ความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการนำเกณฑ์การประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมไปใช้เป็นแนวทางในการประเมินก่อนมีโครงการใดๆ ในพื้นที่

- ควรปรับปรุงค่าดัชนีให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่ จะตั้งมีการลงลึกมากกว่านี้
- จะได้เป็นกรอบในการวิเคราะห์และพัฒนาต่อไป เพื่อความเหมาะสมของพื้นที่
- ควรทำก่อนที่จะเกิดปัญหา และจะได้สอดคล้องกับผังเมืองรวมทั้งประกาศของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย และให้โครงการมีประสิทธิภาพตรงตามศักยภาพของพื้นที่
- เพราะจะเป็นการลดผลกระทบที่จะเกิดตามมาทีหลัง และเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการประกอบการพิจารณา
- เพื่อให้การพัฒนาจังหวัดสอดคล้องกับศักยภาพสิ่งแวดล้อมของจังหวัด และยุทธศาสตร์จังหวัดก่อนมีโครงการเพื่อศึกษาถึงผลดี ผลเสียของโครงการ
- เพราะเป็นการวางแผนเพื่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามมาน้อยที่สุด

➤ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เข้าร่วมประชุมที่มีต่อโครงการ :-

- ควรจะมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากข้อมูลที่เป็นจริงเชื่อถือได้ และนำเสนอข้อมูลที่ชัดเจน เพราะแต่ละจังหวัดมีข้อแตกต่างกันตามสภาพทั่วไป อาจแยกเกณฑ์ออกเป็นรายจังหวัดตามสภาพแวดล้อมแต่ละพื้นที่

- ข้อมูลที่ได้รับไม่เพียงพอในการนำเสนอความคิดเห็น ข้อมูลที่นำเสนอเป็นข้อมูลที่กว้าง การทำความเข้าใจในข้อมูลของผู้เข้าร่วมประชุมเป็นเรื่องยาก ซึ่งผู้เข้าร่วมประชุมอาจไม่มีพื้นความรู้หรือฐานข้อมูลเลย

- ควรเชิญภาคประชาชนและภาคเอกชนมาเข้าร่วมเสนอความคิดเห็นด้วย เพราะเป็นความเห็นของชุมชนและมีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชนค่อนข้างสูง

- การทำโครงการควรมีระยะเวลาในการสำรวจและลงเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

- ก่อนมีการประชุมควรแจกเอกสารไปพร้อมกับจดหมายเชิญประชุมเพื่อจะได้มีเวลาศึกษารายละเอียด

- ถ้าหากว่าโครงการนี้ผ่านไปได้อย่างดี จะมีแผนการอะไรมารองรับและจะแก้ไขปัญหาอย่างไร

- ในแผนที่น่าจะมีเส้นทางคมนาคม (ถนน ทางรถไฟ) ประกอบด้วย เพราะการพัฒนาในด้านต่างๆ การคมนาคมก็เป็นปัจจัยสำคัญข้อหนึ่ง

- การพัฒนาในกลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต ควรจะผลักดันทางด้านการท่องเที่ยว เพราะมีศักยภาพค่อนข้างสูง

- ให้ติดต่อขอความคิดเห็นจากองค์กรด้านอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของแต่ละพื้นที่ด้วย

- การดำเนินการจัดประชุมน่าจะใช้เวลาเพียงแค่วัน

- ควรเพิ่มข้อมูลทางด้านเทคโนโลยี

ปัญหาและอุปสรรค

มีผู้เข้าร่วมประชุมทั้ง 3 จังหวัด จำนวนทั้งหมด 53 คน มาจากจังหวัดกระบี่ 30 คน จังหวัดพังงา 15 คน และจังหวัดภูเก็ต 8 คน คิดเป็นร้อยละ 53 ของจำนวนที่กำหนดไว้ (100 คน) ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายเข้าร่วมประชุมน้อยกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ คือ

➤ การจัดประชุมของโครงการกำหนดจัดเป็นกลุ่มจังหวัด คือ จังหวัดกระบี่ ร่วมกับจังหวัดพังงา และจังหวัดภูเก็ต ซึ่งหากมองจากจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมมาร่วมประชุมน้อยมีผลมาจากเรื่องของการเดินทางซึ่งบางหน่วยงานอยู่ไกล

➤ กลุ่มเป้าหมายมีความคุ้นเคยกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอยู่แล้ว เนื่องจากเป็นพื้นที่ประกาศคุ้มครองสิ่งแวดล้อม ประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมจึงมีการจัดประชุมบ่อยครั้งในพื้นที่

ภาพบรรยากาศการประชุมรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
(กลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต)

ผู้เข้าร่วมประชุมลงทะเบียนและรับเอกสาร

รศ.ดร.ประทีป ฑาบทิพย์วรรณ
กล่าวรายงานการประชุมต่อประธาน

รองผู้ว่าจังหวัดกระบี่
กล่าวต้อนรับและเปิดการประชุม

ดร.ชนินทร์ ทองธรรมชาติ รองเลขาธิการสพ.
สรุปภาพรวมการดำเนินโครงการและการจัดประชุม

บรรยากาศการประชุม ผู้เข้าร่วมประชุมให้ความสนใจ
ร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะต่อผลการศึกษาโครงการ

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
กลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	ตำแหน่ง
1	คุณอมร วงศ์วรรณ	สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด	ท้องถิ่นจังหวัด
2	นางสาวอรนารถ จารุงศา	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	เกษตรและสหกรณ์จังหวัด
3	นายจตุรศักดิ์ สุขชุม	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 7
4	นายอาทิตย์ ละเอียดดี	สนง.ทสจ.	ทสจ.กระบี่
5	นายทศพร โชติช่วง	สนง.ทสจ.	นักวิชาการป่าไม้ 7 ว
6	นายวิชัย อรรถพานุรักษ์	สำนักงานปฏิรูปที่ดิน	ปฏิรูปที่ดิน
7	นายสุนันท์ ศิริมากุล	สำนักงานประมงจังหวัด	ประมงจังหวัด
8	นายสมเกียรติ ตระกูลขุน	สำนักงานทางหลวงชนบท	ผอ.ทางหลวงชนบท
9	คุณนิมิตร นิลวัตร	กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนา	หัวหน้ากลุ่มงานฯ
10	คุณภัทราพร เพราพริ้ง	กลุ่มงานยุทธศาสตร์การพัฒนา	จนท.วิเคราะห์นโยบายและแผน
11	นายบัญชา มาลา	เทศบาลตำบลเกาะลันตาใหญ่	จนท.วิเคราะห์นโยบายและแผน
12	นายศุภชัย โพชนุกูล	ที่ทำการปกครองอำเภอเขาพนม	นายอำเภอเขาพนม
13	นายณรงค์ แก้วพรรัตน์	ที่ทำการปกครองอำเภอเขาพนม	ปลัดอำเภอ (จพง.ปค.5)
14	นายธนกร จรูญรัษฎ์	อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี	นักวิชาการป่าไม้ 7 ว
15	นายอิทธิพล อยู่ไพบูลย์	อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี	เจ้าพนักงานป่าไม้ 5
16	นางสาวสมศรี ศรีสุวรรณ	อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี	คณงาน
17	นายวินัย ดินแดง	ที่ทำการปกครองอำเภอคลองท่อม	ปลัดอาวุโส
18	นางสาวมารศรี ไกรบุตร	ที่ทำการปกครองอำเภอคลองท่อม	เจ้าหน้าที่ฝึกงาน
19	นายศักดิ์สิทธิ์ อุดมศักดิ์	เทศบาลเมืองกระบี่ ๕	นายช่างเครื่องยนต์
20	นายนิพนธ์ พวงแก้ว	สำนักงานเกษตรจังหวัด	นักวิชาการส่งเสริมการเกษตร 7 ว.
21	นายสรชัช จิรวีสิงห์	สำนักงานเกษตรจังหวัด	นักวิชาการส่งเสริมการเกษตร 7 ว.
22	นายสิทธิชัย หนูชัยแก้ว	สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด	วิศวกร 7 ว
23	นายสุเมต กิตติเรืองระยับ	พัฒนาชุมชน	พัฒนาชุมชน 6
24	นายวีระพงษ์ เอ่งฉ้วน	เทศบาลตำบลแหลมสัก ๕	ปลัดเทศบาล
25	นางปริญดา หุรณทิม	ศูนย์วิจัยปาล์มน้ำมัน	นักวิชาการ 4
26	นายพิสุทธิ์ สาเชื้อ	สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬา	
27	นายวัชรพงศ์ หนูชุม	สนง.ประชาสัมพันธ์จังหวัด	นักประชาสัมพันธ์ 7
28	นายบรรจบ กาลสัมฤทธิ์	เทศบาลเมืองกระบี่ ๖	นายช่างโยธา 7 ว
29	นายพรชัย สอนประสม	ที่ทำการปกครองอำเภออ่าวลึก	ปลัดอำเภอ
30	นายปัญญา ใจสมุทร	สถานีพัฒนาที่ดินกระบี่	เจ้าพนักงานการเกษตร

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
กลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	ตำแหน่ง
31	นายสุพล หอสินชัย	เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าคลองพราถ	เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 7
32	นายพาเกียรติ ชัยนจริง	สนง.ทสจ.	นักวิชาการสิ่งแวดล้อม
33	นายบัญชา มาลา	เทศบาลตำบลเกาะลันตาใหญ่ 4	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์
34	นายวินัย ดินแดง	ที่ทำการปกครองอำเภอคลองท่อม	ปลัดอาวุโส
35	นายสมภพ กุ้วณิชย์กุล	เทศบาลเมืองกระบี่ 5	ผอ.กองช่าง
36	นายเดชสิทธิ์ วรฤทธิ์	อำเภอปลายพระยา 6	เจ้าหน้าที่ปกครอง
37	นางอังคณา สิบวิเศษ	เทศบาลตำบลคลองพน 7	หัวหน้ากองสาธารณสุข

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
กลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	ตำแหน่ง
1	นางอินทรี รัตนโอภาส	สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด	นักประชาสัมพันธ์ 7
2	นายณรงค์ศักดิ์ แสงสีดา	สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด	นายช่างไฟฟ้าสื่อสาร 4
3	นายวิชัย คัมภีร์ปรีชา	สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง	โยธาธิการและผังเมือง
4	นายธรรมบุญ เทพจันทร์	สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง	วิศวกรโยธา 8 วธ.
5	นายพีระ อ่าวสมบูรณ์	สำนักงานประมงจังหวัด	ประมงจังหวัด
6	นางสาววินิตา อธิไกริน	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	เกษตรและสหกรณ์จังหวัด
7	นายอนนต์ เพ็ชรแก้ว	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 7
8	นายชัยชนะ บัวแก้ว	สำนักงานเกษตรและสหกรณ์	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 7
9	นายบุญฤทธิ์ คงเรือง	สำนักงานเกษตรจังหวัด	นักวิชาการส่งเสริมการเกษตร 7
10	นางกัลนางค์ ทองสุก	สนง.ทรัพยากรธรรมชาติและ	นักวิชาการสิ่งแวดล้อม 5
11	นางมาลี เกตุแก้ว	เทศบาลตำบลท่านา	หัวหน้ากองสาธารณสุข
12	นายจินดา ศรีสุพัตพงษ์	อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา	นักวิชาการป่าไม้ 3
13	นายเฉลิมฤทธิ์ อยู่มั่น	อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา	พนักงานจ้างเหมา
14	นายสมชัย ราชโรจน์	อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน	นักวิชาการป่าไม้ 7 ว
15	นายสัญญา สังข์วงษา	อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน	เจ้าพนักงานป่าไม้ 6
16	นายนิกร จันทร์อำไพ	ที่ทำการปกครองอำเภอทับปุด	นายอำเภอทับปุด
17	นายอนันต์ นวลวัฒน์	สำนักงานที่ดินจังหวัด	ไม่ระบุ

รายชื่อผู้ลงทะเบียนเข้าร่วมประชุมโครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่
กลุ่มจังหวัดกระบี่ พังงาและภูเก็ต (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หน่วยงาน	ตำแหน่ง
1	นายประสิทธิ์ ชูณหทัยชนะ	สำนักงานปฏิรูปที่ดิน	นายช่างสำรวจ 6
2	นายวีรพล เพชรเซย	สำนักงานปฏิรูปที่ดิน	เจ้าหน้าที่ปฏิรูปที่ดิน 6 ว
3	นายอิสระ บุศยะรัฐ	สำนักงานประมงจังหวัด	ประมงจังหวัด
4	นายสถาพร ศรชนะ	แขวงการทาง	นายช่างโยธา 6
5	นายเดิมนันท์ นกแสง	แขวงการทาง	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป 6
6	นายพรเทพ บุญยะผลิน	สำนักงานชลประทาน	วิศวกรชลประทาน 7 วช.
7	นายแนบ สีนทอง	สำนักงานพัฒนาชุมชน	พัฒนาการจังหวัด
8	นายกฤษณวิกรม แก้วกล้า	อุทยานแห่งชาติสิรินาถ	เจ้าพนักงานป่าไม้ 5
9	นายวุฒิชัย	สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด	ส่งเสริมและพัฒนาท้องถิ่น
10	นางสาวอารีย์ ใจสมุทร	สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15	นักวิชาการสิ่งแวดล้อม
11	นายประกอบ ศรีทวี	ที่ทำการปกครองอำเภอกระบุรี	ปลัดอำเภอ

โครงการ

จัดพิมพ์และ

พิมพ์ครั้งแรก

ที่ปรึกษา

กรรมการ

คณะที่ปรึกษา

รายงานฉบับสมบูรณ์ (Final Report)

โครงการประเมินศักยภาพสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ : กรณีศึกษาในพื้นที่ 5 จังหวัดชายฝั่งทะเลภาคใต้
(จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต)

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย	สำนักวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
พิมพ์ครั้งแรก	เมษายน 2551	
ที่ปรึกษา	นายเกษมสันต์ จิณณาโส เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นายชินนทร์ ทองธรรมชาติ รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นายสันติ บุญประคับ ผู้อำนวยการสำนักวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม นางสาวสุชญา อัมราลิขิต เลขานุการกรม (กรรมการกำกับการศึกษา) อาจารย์นนทวัฒน์ จันทร์เจริญ คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	
กรรมการตรวจการจ้าง	นายสนธิ คชวัฒน์ นายเอกชัย ภาชนะนันท์ นายพงษ์ศักดิ์ เอื้อสุวรรณ นายจรัส เทพอำนวย ดร.พูนทรัพย์ นรมิตร นางสาวศิริลักษณ์ จันทร์โพธิ์	ประธานกรรมการ กรรมการ กรรมการ กรรมการ กรรมการ กรรมการ
คณะที่ปรึกษาโครงการ	รศ.เกียรติไกร आयวัฒน์ รศ.ดร.สามัคคี บุณยะวัฒน์ รศ.ดร.ประทีป ฑาบทพิพย์วรรณ รศ.ดร.จวงจันทร์ ดวงพัตรา รศ.ดร.จำลอง โพธิ์บุญ รศ.ดร.ชูชีพ พิพัฒน์ศิริ รศ.ดร.ธงไชย ศรีนพคุณ อ.ดร.พุทธชาติ ชุณสาคร อ.ยุทธพงษ์ ตีร์มิ่งคละ นายสมพงษ์ บุรินทร์ภูกุล นายสมชาย ปิยะวรสกุล นายพงศ์พลิน รักไคร์ นายธรากร แสงสุธรรม นางสาวจิตติมา เนียมสำเภา นางสาววิริยา มิตตา นางสาวนันทนา จันทร์มณี	หัวหน้าโครงการ ผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อม ผู้เชี่ยวชาญด้านนิเวศวิทยาทางทะเล ผู้เชี่ยวชาญด้านการเกษตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิเคราะห์นโยบายและแผน ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรม ผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมและการมีส่วนร่วม ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการลุ่มน้ำ ผู้เชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรมและพลังงาน ผู้เชี่ยวชาญด้านอากาศและเสียง ผู้เชี่ยวชาญระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS) ผู้เชี่ยวชาญระบบสารสนเทศการบริหาร (MIS) ผู้ประสานงานโครงการ/นักวิชาการสิ่งแวดล้อม นักวิชาการสิ่งแวดล้อม นักวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

เชิงพื้นที่

ภาพหน้า
หน้า 6
รูปที่ติด 6 ว
หน้า 6
ตารางหน้า 6
หน้า 7 ข.
หน้า 5
หน้า 5
หน้า 5
หน้า 5

